

Yasamak buysa eğer...

Ruhumu yitirmeye ramak kala kurtulmuştum evlilikten. Az kalsın kişiliğimi de yitirecektim. Kendime olan saygım ise, son zamanlarda giderek azalmıştı. Şimdi rahatlamış, hafiflemiş, kuş gibi özgür hissediyorum kendimi. Beynimde yılların birikimiyle oturmuş o koyu bulantıyı artık geçmişin dönülmez anaforuna bırakmış olmanın sınırsız sevinciyle özgürlük iznine çıkmıştım.

İlk başta çok tedirgindim, hatta korkuyorum da denebilir. On yıldır takatuka giden bir evliliğin frenine basarak; “Yeter artık, son durak burası,” demenin ne zor olduğunu aldığım kararın arifesinde anlamıştım.

İnsanı köle edip, her denileni yapmanın, her yaptığını onaylamanın oyununun sonuna gelmiştim. Bir genç insan olarak; neyin, ne zaman, nasıl yapılacağını çevremdeki ortama bakarak algılayabilmem tamtamına yaşamımdan on güzel yılı pisi pisine çalıp götürmüştü.

Lise son sınıfta okur iken, tek düşüncem üniversiteye iyi bir puanla girip yaşamımın ilk asıl adımını sağlam atabilmektir.

1. Evdeki analık atmosferini ancak yüksekokula başlayarak değiştirebilir, kendi geleceğimi kendim planlayabilirdim. Ama ne yazık ki, evdeki pazarın çarşıya uymadığını o körpecik beynimle geç de olsa anladım. Bir bankada memur olarak çalışan babam aldığı maaşla kıt kanaat geçinebilmenin sihirini bulmuş dahi olsa, yakında birbiri ardından üniversiteye adım atacak üç oğlunu hangi parayla okutacağını tılsımını bir türlü açamamıştı. Ta ki analığının bizi evden erken uçurup

kocasının parasıyla geçinen asalakları azaltma planı devreye girene değin. Ufukta ilk uçuş planı benim için yaşama geçirilecekti ve bu konuda sevgili analığının günleri ve geceleri birbirine katarak, uykusuz saatlerin ardından ortaya çıkan planın işleme konulması için, babamın en zayıf anı yakalanarak bir iyice işlenmeli, onun onayı da alındıktan sonra, ikinci raunda son sürat geçilmeliydi. İlk plan benim geleceğim üzerine yapılıyor, kuşun yuvadan uçuşması için gerekli olan kanatlar analığın beyininde olgunlaşırken, son düzeltmelerin babam tarafından yapılmasının özverisi harmanlanıyordu.

Daha önceki üç karısıyla geçinemeyip ayrılan babam, dördüncü karısından da olup da oyaşta yeniden beşincisinin peşine düşmek istemediğinden dolayı, analığın pişirip önüne koyduğu kuşu yuvadan uçurma yemeğine kaşıkla değil, kepçe ile saldırdığını iş kotarıldıktan sonra öğreniyordum. Ben lise bitirme sınavlarının yanısıra, gerçek yaşamımı öğreneceğim üniversite sınavlarına hazırlanıyorken, evin iki reisinin benim üzerime yapmakta oldukları plandan elbetteki haberim olamazdı. Son günlerde analığım bana üvey değil de öz evlat gibi davranma yapmacıklığının altında buzağı aramak saflığına kendimi kaptırmış, kuşkunun k` sına bile imgelemimde yer vermemiştim. Tüm

dikkatimi geleceğimi yönlendirecek iki sınava vermişken,evin iki reisinin her öğün yemekte benim yüzüme anlamlı anlamlı bakarak talih kuşundan bahsetmeleri,bende sınavları kazanacağım sanısını uyandırıyor. Aslında çok safmışım be! Halbuki analık doğru giden yolumuzu virajlara çevirmede birebirdi. Ama ben saf bir liseli olarak veya saf bir üniversite adayı olarak bunların hiçbirinin farkında değil,harıl harıl yaklaşan sınavların heyecanı ile gecelerimi gündüz edip,uykusuzluğumu daha nice günlere taşımanın yorgunluğuyla bedenimde duyumsar olmuştum. O günlerde analıktaki değişim diğer iki kardeşimin de dikkatini çekmişti. “Ne oldu bu analığa birdenbire böyle?” diye bir bilen olarak bana soruyorlardı.Benim kafam zaten karmakarışık, kardeşlerimin aldığı yanıtlar da dolayısıyla sert ve soğuk oluyordu. “ Ne bileyim yav, bana ne hem,

Babamın işten eve öfkeli döndüğü bir gün, kardeşlerimin ders çalışmadıklarından dolayı analığın fırsatı kaçırmayıp şikayette bulunması üzerine babam iki kardeşimi de kötü bir şekilde azarladı.Bana hiç sesini çıkarmadığını gören kardeşlerim bunu hazmedemeyip babamı üzerime kışkırttılar.

-Ağbimize neden hiç bir şey söylemiyorsun? O da derslerine çalışmıyor.

Babamın verdiği yanıt beni de onlar kadar şaşırttı.

Ağbinize bakmayın siz.Onun geleceği garanti.

Ne lise sınavlarının sonuçları belliydi, ne de üniversite sınavlarını kazanmanın garantisi vardı. Ama babamın bu şekildeki konuşması her türlü yoruma açıktı. Ben onun bana güven duyduğunu,yani benim sınavlardan yüzümün akıyla çıkacağıma inandığını sanmanın saflığıyla gururlanırken,analığın ince ince, anlamlı bakışları konuşmanın renginin hiç de öyle olmadığını bana hissettiriyordu. Gizliden gizliye bazı dolapların döndüğünü sezmiyor değildim ama, bunun ne olduğunu bulamayacak kadar hinoğluluktan de yoksundum.Halbuki analıktaki değişim taşları ile yemek başındaki imalı konuşma taşlarını bir duvarcı ustası becerisiyle üst üste koysam nasıl bir binanın temelini atıldığını anında bulurdum.Aklım öylesine sınavlarla doluydu ki başka bir olasılığın yaşamıma oturabileceğini düşünmek bile bana çok uzaktı.

Nihayet lise sınavlarının sonuçlarını açıklayan listeyi okula gidip okuyunca dünyaların benim olduğunu sanmıştım.İlk adım başarıyla sonuçlanıp üniversiteye girmenin önündeki ilk engel de böylece ortadan kalkmış oluyordu. Her karnemi alışım da veya her sınıfımı geçişimde yaptığım gibi, babamın çalıştığı bankanın yolunu tuttum seviçle.

Babam arkadaşlarına benim liseyi bitirdiğimi büyük bir gururla muştulayarak öğünecekti.

Bankadan içeri girdiğimde babam bir müşteri ile meşguldu. Yüzümden anlamasın diye bomboş bakıyordum ondan yana. Sonra işini bitirip yanıma geldi.

Hayrola oğlum,bi şey mi var?

Bakışlarıma yavaş yavaş sevincimi oturturken bağırıverdim:

Liseyi bitirmi'im baba.Sonuçları biraz önce okudum.Sıra geldi üniversite sınavlarını kazanmaya.

Babamın boynuma sarılıp yanaklarımdan öpeceğini, sonra da bunu arkadaşlarına gururlu bir şekilde övünerek aktaracağını beklerken, onun ilk tepkisinin sevinmemek olduğunu görmeyeyim mi.Sanki ne söylediğimi, neyin muştusunu verdiğimin farkında değilmiş gibi davranmasına bir anlam verememezken, içimdeki o büyük sevinç de ilgi görmediği için sönüp gitmişti. Babamın yüzündeki hoşnutsuzluğun beni ne derece yaraladığını anlatabilmem olası. Eğitimin ne denli önemli olduğunu yıllardır beynimize aşıl原因an babam,üniversiteye

Girebilmenin ilk koşulunun lise bitirme olduğunu şimdi bilmiyormuş gibi bir tavır içerisindeydi. Sevincim ne yazık ki kursağımda kalmıştı. Yoksa babam artık okuyarak iyi bir yerlere gelineceğine olan inancını yitirmiş miydi?

Babamdaki bu büyük değişime ancak onunla konuşarak bir yanıt bulabilirdim. Onun yüzüne şaşkınlıkla bakarak, bu değişim neden sorusunu gözlerimde okumasını isterken, onun yüzüme çekinerek bakması yaptığı hareketin bilinçli bir hareket olduğunu ortaya koyuyordu. Hatta benim orada olmamın ona dayanılmaz bir sıkıntı verdiğinin de ayrımındaydım. Ama olan olmalıydı. Beni anlamıyor ise, ben de onu anlamamazlıktan gelecektim.

Sonunda karşılıklı bakışların semeresini görmeye başladım. Babamın bakışları giderek açılıp yine o eski babam olmaya yöneldi. Artık bana bir açıklama yapması gerektiğini anlamış olacak ki:

-Oğlum Demir, seninle bugünlerde önemli bir konu hakkında konuşmam gerek. Mesela bu akşam iş bitiminden önce buraya gel, eve gidene değin konuşuruz.

Babamın sözlerinin beni ne denli meraklandırdığını söylemem yersiz kaçır şimdi. Bizim için canını vermekten bile çekinmeyecek bir babanın neler söyleyeceği yaşamım kadar önemliydi benim için.

-Hadi şimdi git.

Elini cebine atıp bir kağıt para çıkarıp uzattı.

-Bunu al lazım olur.

Parayı durgun bakışlarımla isteksizce aldım. Yanından ayrılıp kapıya yürüdüm.

-Demir oğlum...

Sesi üzgündü babamın.

-Liseyi bitirmene çok sevindim.

Üniversite için de bir şeyler söyler umuduyla bir an duraladım. Bizi üniversite ninnisiyle büyüten, ancak o zaman büyük adam olacağımızı beynimize kazıyan babam, o noktaya en çok yaklaşmış olduğum şu an, nedense o büyülü sözcüğü söylemekten hem çekiniyor hem de kaçınıyordu.

Ayaklarım dolaşarak çıktım yanından. Beynimbinbir sorunun dalgalanışıyla düğümlemiş bir ruh haliyle evin yolunu tuttum.

Onyediyıllık yaşamım boyunca hemen hemen hergün yüreğiyle ve beyniyle beni büyüleyen babamın bugünkü gerginliğinin yanında tekdüze konuşması, akşamki konuşmanın merakını ve önemini giderek artırıyor. Sevincimin yarım kaldığı anı benimle birlikte yeniden yaşayacağını sandığım babamla akşam buluşmanın ipini hızla çekiyordum.

Akşam olduğunda analığa babamın yanına gideceğimi söyleyerek onun meraklı bakışları altında evden çıktım.

Yolda giderken babamın sevinçle ışılaması gereken yüzünün gölgeliği bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Her adım atışımda babamın yüzünü gözümde canlandırarak sevinçsizliğin altında yatan gerçek nedeni bulmaya çalışıyor ama, başaramıyordum. İşyerine gidip de babamın annacına dikildiğimde onun benden hala gözlerini kaçırmakta olduğunu görünce yüreğimde göveren azbirazcık umut ışığı da kararıverdi. Sürekli olarak bana doğrudan bakmamak için kendi kendisiyle mücadele ettiğinin farkındaydım. Neydi ondaki değişime neden olan söz veya davranışım? Son günleri belleğimden bir film şeridi gibi geçiriyorsam da, bir türlü babama karşı kaba bir hareketimi anımsayamıyordum. Hem analığa karşı da kaba bir tavrım olmamıştı. En son yemeküstü konuşmalarda başıma talih kuşunun konmakta olduğunu ima eden

sözler, benim en fazla o konuda kafa yormamı gerektiriyor sanıyordum. Babamın işini bitirip bana doğru geldiğini görünce düşüncelerim de kendiliğinden kaynağına çekiliverdi.

-Hadi oğlum, gidiyoruz.

O önde ben arkada bankadan çıktık. Bir an bana bakıp gülümsedi. Bu gülümseme içimdeki tüm olumsuz düşünceleri bir anda siliverdi.

-Bir kebapçıya gidelim.

Adana kebabını severdim. Ne zamandır ki yemiyordum.

Sesimi çıkarmadım. Ses çıkarmamanın onaylamak olduğunu bilenlerdendim.

Kebap salonuna oturana değin hiç konuşmadık. Kaşlarının çatıklığı düşüncelerini toparlayamaması kanısını uyandırmıştı bende. Konuya nereden nasıl başlayacağının sıkıntısını yüzünü incelerken görebiliyordum.

Kebapları ısmarladığımızda babamın yüzündeki gerginliğin giderek açıldığını sevinçle gözlemledim.

Beklediğim an yaklaştı demekti.

-Bak oğlum...

İki sözcükte duruverdi dudakları. Acı çekiyor gibi geldi bana. Söylediği iki sözcük acılarla yüklü değildi ama, o iki sözcüğün ardından dizelenecek olanlar acı duyacağını ele veriyordu.

Gözlerimi bakışlarına diktim. Bütün gece hiç uyumamış bir yorgunluk vardı derinliklerinde.

-Bak oğlum...

Ben zaten soluğumu tutmuş o iki sözcüğün devamını sabırsızlıkla bekliyordum.

-Dinle oğlum...

Kulaklarımı dört açmışım ama gerisi bir türlü gırtlaktan çıkıp da sözcüklere dönüşmüyor ki.

-Ben küçük bir memurum...

„Çok şükür „ diye geçirdim içimden. Dört sözcük daha dökülmüştü ağzından. Zorla havayı soluyan bu dört sözcük günah çıkarmanın dışında, bir ezikliğin de dışavurumuydu bana göre.

-Üç çocuk okutuyorum. Sen de biliyorsun ki, memur maaşı ile üçünüzü de üniversitede okutabilmem güç. Ama şunu da ayrıca bilmeni istiyorum, her ne şekilde olursa olsun, ben saçımı süpürge yapar yine sizi okutur, iş gücü sahibi ederim.

Babamın sözcükleri seçme tavırlarına bakınca inandırıcılığını ortaya koyan bir etkisinin olduğunu kavradım. Ülkenin koşulları gerçekten de bir küçük memurun üç çocuğuna da yüksek eğitim vermesini engelliyordu. İyi ama, benim için planlanan senaryo neydi? Liseyi bitirmemin uyandırmadığı sevinci şimdi daha iyi anlıyordum.

- Düşündük ki...

Babamın senaryoyu yalnız başına yazmadığı belliydi artık. Analığın asıl senarist olduğunu düşünmeye başlamamın yanında bana biçilen rolü de merak eder olmuştum.

-Analığın Almanya'da bir akraba kızı var, kendisi evli değilmiş. Onunla evlenip Almanya'ya gitsen, hem bir yuva sahibi olursun, hem de buranın pis hayatından kurtulmuş olursun.

Demek benim için günlerdir fiskoslarla yazılan senaryo buymuş. Talih kuşu dedikleri ise Almanyacı kızdı. Şöyle belleğimi bir zorladım. Sanıyorum ki babamın bahsettiği kızı Almanya'ya gitmeden önce bir iki kez görmüşlüğüm vardı. Tostoparlak, çirkin bir

yüz,herşeyin en iyisini bildiğini iddia eden bir ukala,cırtlak,melodisiz, terbiye edilmemiş bir ses. Aman Allahım! Ben şimdiden cayır cayır yanmaktayım. Kızın başka bir özelliği de yaşca benden çok büyük olmasıydı.

Babamın sözcükleri beynimde tamamları çaldırırken, onun rahatlamış gerginliğinin benim üzerime çullandığını duyumsadım.

Hissettiğim hayalkırıklığını gizlemeye çalışarak önümdeki kebabı kanı çekilmiş kıpırdamayan dudakla rıma iteliyordum. Bu kez babamın bakışları yüzümdeki çizgilerden olumlu bir hava yakalama çabasındaydı. Babam; üzerine düşen babalık görevini layığıyla yerine getirmenin yarattığı rahatlama ve iç huzuruyla kebab

parçalarını birbiri ardına midesine aşağı yuvarlarken, zavallı ben, kötü dayak yemiş biri gibi,kolumu kaldırmaktan aciz,yüreğimin sıkıntısıyla donakalmıştım oturduğum yerde.

-Kebabını yesene oğlum.

Sesi rahattı. Bir baba olarak oğluna en güzel geleceği seçtiğinin ayırımında gülümsüyordu.

Ben ise, dolup gelen titremenin dudaklarımda tepişmesini engelleyememe özrüne sahiptim.

Hava sıcaktı,hatta dururken bile insanı bunaltan bir ısı vardı bugün.

Üşüyordum ben. Senaryo yazılmış, oyuncular belirlenmiş,sıra çekimlere gelmiş ve ben başoyuncu olarak bana ilk kez anlatılan senaryoda rolümü kusursuz yapmam olmazsa olmaz koşuluyla anlatılıyordu.

Birazdan ağlayabilirdim. Gözlerimin buğulandığını belli etmemek için bu kez ben başımı dik tutmayı önüme eğmiştim.

Dramatik ve tüm yaşamımı etkileyecek bir rol üstlendiğimi düşünüyordum ki,babamın:

-Bir şey demedin oğlum...

Başımı kaldırıp gözlerimi gözlerine diktim.Kebabevinin bütün dumanlı kokusu içime ağmış gibi soluğum kesilmişti.

-Ne...Ne dememi bekliyorsun? Senaryoyu günler önceden yazmışsınız.Bana salt bu oyunu oynamak düşüyor.

Babamın kaşları anında çatılıyor.Benden böyle bir karşılık beklemediği belli.

-Sen ne diyorsun oğlum? Ne senaryosu,ne oyunu? Bunları nerden çıkardın şimdi?

Sinirlenmekte haklı. Evin içinde hiç kimse onun düşündüğünün dışında düşünemez,hatta kendi siyasi partisinin aleyhine bile kimseyi konuşturamaz.

-Sen şimdi senaryoomuş menaryoomuş bırak.Başına talih kuşu kondu.Bu fırsatı kaçırma. Senin için oğlum...İyi düşün ona göre.

Ne inandırıcı ne de ikna edici babamın sözleri. Aileden birinin bu güç yaşam koşullarında kurban edilmesi gerekli.Benim kurban olarak seçilmemin nedeni ise, kardeşlerin en büyüğü olmam.

Babamın ikna turları sürüyor:

-Çuvalla mark kazanırsın orda. Benim size sunamadıklarına sen kısa sürede sahip olabilirsin.

Sürec devam ediyor.Hipnotizma gibi bir şey babamın dedikleri.Bir çeşit de beyin yıkama.

-Yediğin önünde yemediğin ardında...

Bizim buralarda kocaya gidecek genç kızlar için kullanırlardı. Devamı da şöyleydi yarım

kalan sözcüğün.“ Bir elin yağda diğer elin balda-Elini sıcak sudan soğuk suya sokmayacan“

-...Elinde olursa kardeşlerine de yardım edersin. Bana gelince; ben senden hiç bir şey istemiyorum.

Anlaşılıyordu ki bu iş tamamiyle kotarılmış da önüme sürülmüş.Yemek pişirilmiş,önüme konmuş,bana kaşığı alıp ağzıma götürmek kalıyor.

Herhangi bir yanıt vermeye gücüm yoktu. İçgüdülerim; verilecek olumsuz bir yanıtın evin içindeki tüm dengeleri sarsacağı gibi, ayrıca da ortamın huzurunu bozacaktı.

İçimden bir ses, yapacak bir şeyimin olmadığını kulağıma fısıldıyordu.

Yemyeşil bir ağacın kuruyan dalı gibi koparılacaktım gövdemden.

Babam konuştu ben suskun kalıp dinledim.-

Ruhumun derinliklerinde bir çırpınma,bir seyirme, bir soğuma vardı. Kendi kendime kurduğum gelecek düşlerim önümdeki kebab gibi istemesem de boğazımı geçerek mideme iniyordu.

O gün benim için yaşamımda yeni bir sayfa açılmış,dönüm noktası dediğimiz yeni bir süreç başlamış oluyordu.

Babamın senaryonun içeriğini anlatmasından sonra geçen süreci hızlanmış buldum. Artık evde gizli kapaklı değil, açık açık konuşuluyordu. Kardeşlerimin yan yan beni süzmeleri,anamlı anlamlı birbirlerine sokulmaları içimde fırtınalar doğuruyor olsa da nedense ilk baştaki gibi ruhumun daraldığını hissetmiyor; bilakis, düşününce bu yaşam koşullarında en doğru yolun,sürekli ününü duyduğum Almanya`ya gitmenin daha yararlı olacağı aklıma yatmaya başlamıştı bile.

Analığımın analıkcı tavırları değişmiş, öz evlat gibi davranmaya başlamıştı bana. Hatta kardeşlerime bile eskisinden daha sıcak, daha sevsen, daha anlayışlı davrandığı söylenebilirdi.

Akşam yatağıma girdiğim zaman fesfeselerim yüksek eğitimle değil, Almanya düşleriyle dolduğunu şaşkınlıkla farkediyor,ne yapıyor isem, bir türlü usumdan silip atamıyordum.

Kendi kendime itiraf etmekten bile çekindiğim; evlenip Almanya`ya giderek bu kokuşan yaşamdan kurtulma isteğinin gün geçtikçe ruhumu ve beynimi kışkacına almış olmasıydı. Babam ile analık bir boğazdan ve üniversitede okutma yükümlülüğünden kurtulmanın hesaplarını yaparlarken, benim de usum bu işe enikonu kapılıvermişti. Üniversiteye hazırlanma yükünden de kurtulduğum için kendimi daha yeğnikleşmiş hissediyordum.

Babam birkaç gün sonra bir ak°am birdenbire üniversite konusuna giriverdi.

-Üniversiteye hazırlık nasıl gidiyor?

Benim için beklenmedik bir soruydu bu. Yutkunarak baktım babama. Bir anda Almanya işinin yattığını sanıp bir hoş oldum. Son günlerde hep Almanya ile yatıyor Almanya ile kalkıyordum. Babamı rahatlatacak,hatta kendimi rahatlatacak bir yanıt vermem gerektiğini bildiğimden:

-Elmden geldiğince hazırlanıyorum baba, dedim ve göz göze gelmemek için başımı önüme indirdim.

Babamın uzun süre bana baktığını hissediyor,bir şey daha soracak olsa, vereceğim yanıtla yalanımı yakalayacağı korkusu içindeydim. Bir ara başımı kaldırdım ki, hala bana bakmakta.Yüzümün renginden,gözlerimin ışıltısından doğruyu söyleyip söylemediğimi anlamak ister gibi bir bakışı vardı.

- Noğolur noğolmaz oğlum.. Bu dünyada hiç kimseye güvenmeyeceksin. Analığın odada olmadığı bir andı. Yoksa dün akşam bir şeyler mi olmuştu da benim haberim yoktu kurdu düştü içime. Babam öyle soru sorulup da yanıt alınacak biri değildi. Maço bir erkek olup evlendiği kadınlara göz açtırmadığının yanında bizi de baskı altında tutar, özgürce konuşmamızı bir yana bırakın gülmemizi bile hoş karşılamazdı. Ama şu gerçek de vardı ki, babamın aklına yatmamış olsaydı analığın benim için ortaya attığı; evlenip Almanya'ya gitme düşüncesini kesinlikle kabul etmezdi. Analık girdi içeri. Gözleri kırkırımlıydı. Babamdan dün akşam zılgıt yediği apaçık ortadaydı.

Babam ona bakarak dün hiçbir şey olmamış gibi gülümseyerek:

-Nasılsın hanım, diye sordu.

Analığın bakışları ateş olup az kalsın bizi yakacaktı.

Öööfff, dedi omuzlarını sertçe kaldırarak, geldiği mutfığa geri döndü.

Babam ardından keyflenircesine başını salladı, dudaklarından dökülen sözcükler hiç de iyiye işaret değildi.

-Bunlar var ya bunlar, topunun canı cehenneme.

Ardından da gömleğinin yakasını tutup silkti üzerinde ceket olmadığı için.

Kızgınlıkla yerinden kalkıp picamalarının paçalarını çemirleyip çoraplarının içine sokmaya başladığında belli etmeden sevindim, çünkü bu giyiniş tarzı, babamın kahveye gidip geceyarısından önce dönmeyeceğinin göstergesiydi.

Kapıyı çarpıp çıkmadan bana son uyarısından da ihmal etmedi.

-Sınavlara iyi hazırlan. Bu kargaların işi belli olmaz.

Ben elimde olmadan irkildim. İki arada bir derede kalmıştım. Şu anda bir karabasanın içinde debelenip duruyordum. İlk ağzıma bir parmak bal çalmışlar, ardından da Antep biberini sürüvermişlerdi. Kendimi öyle perişan hissediyordum ki an dünyanın en bedbaht insanı bendim sanki.

Almanya'ya gitme hayali üniversiteyi gözümde ikinci plana atmışken, şimdi yeniden birinci plana çıkarmanın huzursuzluğunu yaşıyordum. Sersemlemiş bir biçimde sınava hazırlanma kitaplarını almak için diğer odaya geçtim. Kardeşlerim manalı manalı bana bakarlarken, ben, kızgınlıkla kitabımı alıp oturma odasına yöneldim. Kitabı açıp da daha iki satır okumadan analık yanımda bitiverdi. Bakışlarıyla beni dikkatlice süzmekte olduğunu bakmasam da hissedebiliyordum. Ben kitabımı okuyor gibi yapıyorum ya, aslında analığın konuya girmesini bekliyorum ki, olayın son gelişimini öğrenmiş olayım. Analık da benim konuyu açmamı beklemekten usanınca:

-Baban bi şey söyledi mi ?

Bir şeyin ne olduğunu ikimiz de iyi biliyorduk.

Analığın yüzü değişmiş, masumiyet perdesinin ardına saklanmıştı gibi geldi bana.

Benim bir suçum yok oğlum. Kızın kardeşleri burun kırın ediyorlarmış azbiraz.

Ben o ana değin hislerimi hiç bir şekilde ortaya döküp de Almanya olayına olumlu veya olumsuz bir tavır içerisine girmemişim çünkü, bana kimse düşüncemi sormamıştı. Ama şu anda benim sormam gereken bir şey vardı ve ben bunu analığa rahatlıkla sorabilirdim.

-Kız ne diyor peki ?

- Kız taraftar.Son mektubunda seninle evlenmeyi kabul ettiğini yazıyor ama...
- Ama , dedim ben de, içinde her şeyin bulunacağı bu sözcüğü kullanarak.
- Almanya'daki ağbisi başkasına söz vermiş.

Kızın ağbisini de iyi tanıyordum. Uzun boylu, izbandut gibi birisiydi.Hele elleri kocaman bir kepçeyi andırıyordu.

Yan yan baktım analığa. Gerçeği söylediğine güvencim vardı; çünkü benim yurtdışına gitmem onun da yararına olacaktı.

-Babam niye kızıyor peki?

-Dün mektup gelmişti kızıdan.Aldı okudu köpürdü. Benim bu işi yüzüme gözüme bulaştırdığım iddia edip duruyor.

Giydiği elbisenin yaka kısmının omzuna doğru indirdi.

-Bak...

Omzunda koca bir morartı vardı. Analığa baktım dudakları titriyor.

Dün akşam vurdu, elleri kırıkla da bi daha vuramaya.

Üzülmüştüm gerçekten. Akşam hiç ses de duymamıştık. Babam karısının dövme özgürlüğünü kullanırken, onun canı yandığı zaman bağırma özgürlüğünü kısıtlıyordu. Dengesiz güçlerin savaşı olarak yorumladım ben bunu.

Peki şimdi?

-Kız ağbisinin inadının kırmaya çalışıyor. Önümüzdeki günlerde belli olur.

Hiç bir şey demedim. Kendimi iki dere arasında kalmış hissediyordum.

Aklıma Almanya adının düşürerek sınavlara hazırlanma yoğunluğumu bozmuşlardı. Ne yapsam bir türlü kendimi bir noktaya yoğunlaştırıp da kitaplarıma kaldığım yerden yeniden başlayamıyordum. Ne zaman kitabı elime alacak olsam, düşüncelerim bir anda Almanya yolculuğuna çıkıyor,kurduğum hayal ile gerçek yaşamımdan kopuyor,düşler alemine uzun bir yolculuğa çıkıyordum. Ve geri dönüşümde beynimde üniversitenin üsüne bile raslamıyordum. Ama şimdi olayların akışı hiç de düşündüğüm gibi gelişmiyordu. Eğer ki Almanya işi olmazsa bundan en zararlı çıkacak olan da geleceğimdi,yani ben olacaktım ve belki de acısını ömür boyu çekecektim.

-Sen ne düşünüyorsun bu konuda Demir ?

- Hiç bir şey, dedim duraksamadan.

Düşündüğümü söyleyecek cesareti kendimde bulamıyordum. Ne denli de açık sözlü olmuş olsam da, benim düşüncem sorulmadan yazılan senaryonun nasıl devam edeceğini belirlemek de benim elimde değildi.

-Senin düşüncelerini de hiç sormadık.

Analığın gözlerinin içine baktım bir an. Onda o an bir analık değil bir anne sevecenliği vardı. Müşfik, sıcaık, ilgili ...

-Ben kaç kez söyledim. Baban hep karşı çıktı. `` O daha çocuk, anlamaz öyle şeylerden ,`` diyerek her kezinde kestirip attı.

Tipik bir babam vardı benim. Analığın doğru söylediğini sözcüklerin yapısından anlıyordum. O sözcükler babam için günde üç öğün yemek gibiydi.

Şimdi düşünmeyi bile düşünemiyordum.

Odada bir sessizlik giderek egemenliğini artırıyordu.

- Birşey söylemeyecek misin ?

Beynim zonkluyordu. Benim söyleyeceğim herhangi bir şey belirleyici olmayacaktı ki.

-Hiç Almanya'yı duymamışım gibi üniversite sınavlarına hazırlanıyorum.

Analık içini çekerek baktı bana. Sonra da tüm ciğerlerini dışarı dökerek:

-Ya Almanya işi olursa...

-Hele o an olsun da düşünürüz.

Analık kalktı yerinden. Benden beklediği yanıtı alamamanın düş kırıklığı vardı duruşunda. Acıyan omzunu tutarak neden sonra odadan çıktı.

Analık belki de bir teşekkürü hak ettiğini düşünüyordu. Benim tavrıma burulduğunu hissettiysem de teşekkür edecek bir şey yaptığını şu an düşünmüyordum.

Kendimi veremeyeceğimi bile yeniden bakışlarımı dizlerimin üzerinde boynu bükük duran kitaba çevirdim.

X

X

X

Dehşetli bir şekilde aldatılıp oyuna getirilmiş duygusunu uzun süre atamadım kafamdan. Analık olsun, babam olsun evlenme konusunu konuşmama yemini etmişcesine yemek sofrasında biraraya geldiğimizde hep başka konuları konuşuyor, ben yürek sıkıntısının verdiği heyecanla ne zaman evlilikten bahsedecekler diye sabırla bekliyor, sonra küskün olarak omuzlarım çökük odama çekilip günler kalan sınav kitaplarının başına geçerek okumaya çalışsam da anlayamıyordum. Tüm

imgelemim üniversite ile Almanya arasında gidip geliyor ve ne yazık ki Almanya her kezinde de ağır basıyordu.

Gün ışığının pencereleri ağartmaya başladığı ana değin uyuyamayıp yatağımda dönüp duruyor ve bir yeni güne büyük bir isteksizlik yumağıyla başlıyordum.

Keşke evlilik işi kotarıldıktan sonra haberim olsaydı düşüncesiyle askıya aldığım üniversite sınavını bir karabasan gibi üzerime inmiş buluyordum.

Artık dramatik bir yaşamın pencereleri bana açılmış ve ben o pencereden bakarken hiçbir şey görememe duygusuyla kahroluyordum.

Babam hiç bir şey olmamış gibi, ifadesiz yüz çizgileriyle eve geliyor, analığın hazırladığı yemeği bizimle birlikte yedikten sonra, radyodaki haberlerin hemen ardından kahveye gitmek için evden çıkıyordu. Yolun neresinde olursa olsun, eğer ki bana uyarıda bulunmayı unutmuş ise, geri dönüp uyarısını yapıyordu:

-Sınavlara hazırlanmayı ihmal etme. Dünyanın binbir türlü hali var.

Sözü bana söylerken vurması gerekenin de analık olduğunu ima ediyordu.

Analığın fırtınalı günlerin ardından dinen havaya özgün yumuşaklığıyla benim birşeyler sormamı bekler gibi yöremde dönenip duruyordu.

Birşeyler demek istediğini ama, cesaret edemediğini hissettiğim bir anda bakışlarımız ansızın buluşuyor. Bakışlarım sorarak bakmış olacak ki:

-Kız ağbisine kabul ettirmiş diyor.

Yüzümdeki kasları kımılatacak gücü kendimde bulamıyordum, giderek gerçeğin tadına vararak.

Dudaklarının kenarında oluşan çizgilerin gittikçe derinleştiğinin ayrımındaydım.

-Babamın haberi var mı ?

Sesim donuk, heyecansız. Beni ilgilendirmeyen bir konuyu soruyor gibiyim.

-Bu aksam konuyu yeniden açacam. Kız, sonbaharda gelirim, evleniriz, diyor.

Ayları belleğimde hesaplayarak geçiriyorum. Altı ay var. Herşey yolunda giderse altı ay sonra hem evlenmiş hem de Almanya'ya gitmiş olacağım. Üniversite yeniden kafamda dibe vuruyor.

Akşam yatağıma uzandığımda kurduğum fesfeselerin odak noktasını evliliğin, dolayısıyla de Almanya'nın aldığını görüyorum. Artık Almanya benim için vazgeçilmez bir tutku olarak günlük yaşamımdaki yerini almış bulunuyor. Evliliğin yeri ise sıfırın altında.

Sabah ben uyanmadan babam kahvaltısını yapıp bankaya gitmişti.

Analığı kahvaltı sofrasında oturuyor buldum. Sormam gerekeni soramamanın öfkesini taşıyordum.

-Günaydın, diyerek karşısına geçip oturdum.

-Dur sana bir çay doldurayım, dedi.

Sesi yumuşak, huzur doluydu.

Kendimi yokladım, içimde bir rahatlama vardı.

-Sağol, dedim sadece.

İlk yudumu alırken öteki kardeşlerime duyurmamak için fısıldadı analık.

-Babanın gönlünü aldım. Seni evlendirme işi tamam.

Bu kez dikkatliydim. Yine senaryoda yazılmamış kısımlar çıkabilirdi karşıma.

-Peki üniversite sınavları ?

-Onu babanla konuşman gerek.

-Ben konuşamam, sen konuşsan...

Sesimdeki yakıcı yalvartı dikkatinden kaçmamıştı.

- Peki, ben bu aksam konusurum. Sınavlara gitmek istemiyor musun yoksa ?

-Kendimi denemek isterim. Noğolur noğolmaz.

Bedenine iğne batırmışlar gibi yerinden hopladı.

-Bu kez tamam yavrum. Bu iş çocuk oyuncağı değil.

Bu sözcükler beni tamamiyle rahatlatmaya yetmişti. Ben artık Almanya işine kesin gözüyle bakabilirdim.

Ertesi gün uyandığımda babamın işe gitmek için hazırlandığını gördüm. Beni görünce gözlerinin sevinci dudaklarında sözcüğe dönüştü.

-Nasıl gidiyor dersler ?

Ben yanıt vermeden analığa baktım. Yine değişen bir şeyler mi vardı ? Analık atılarak:

-Herif çocuk Almanya'ya gidecek ya.

Babam anında gözlerini ağarttı.

-Gidecek gibi hanım...

Gibi sözcüğü bana çok anlamlı gelmişti. Kötü düşünebileceğim her türlü yorum, o dört harfli sözcükte gizliydi.

Babamın yüzünün karar veremeyenlerin ikircimiyle asıldığını gördüm.

Analık da anlamıştı gibi sözcüğünün yarattığı hezeyanı.

-Niye herif, kız kabul etti işte.

Babam belli etmemeye çabaladığı sevinciyle analığa baktı.

-Dünya hali hanım, bugün kabul eder yarın vazgeçer. Biz gene üzerimize düşeni yapıp üniversite sınavına sokalım da varsın gene evlenip Almanya'ya gitsin.

Babama hak vermemek de elde değildi. Ya son anda bu iş olmazsa...

Ben boşluğa bakarcasına baktım. Kendi açımdan benim için en rahatlatıcı

davranışın en iyi şekilde hazırlanıp üniversite sınavlarına girmekti. Sonra durum değişse bile ne zararım olacaktı ki.

Sonraki günler hiç senaryo yazılmamışcasına sakın geçmeye başlamıştı. Elimden geldiğince evliliği ve evliliğin getireceği Almanya'yı düşünmemeye çabalayarak kitaplarıma dalıp gitmiştim.

Sınavların başlamasından iki gün önce trenle başkente gittim. Öz dayımın bacanağının evinde kalacaktım. Sürekli adını duyduğum aileyi ilk kez görecektim. Dayımın bacanağı yakın köylümüz olduğu halde, o güne değin bir kere bile karşılaşmamıştık.

Trenden istasyonda indiğim zaman öküzü trenle baktığı gibi baktım bir süre çevreme. Bizim de bir Ankara serüvenimiz olmuştu ama, kısa sürmüştü. Babam genellikle küçük şehirlerde görev yapmayı sevdiğinden dolayı-Doğu yöresinde çalışanlara Şark zammı denilen bir mahrumiyet parası verirlerdi- büyük yerler bana insanı yutacak izlenimini uyandırıyor. Babamın öğütlediğini yaparak bir taksi tutup adresi verdim. Taksi ne kadar yol aldı bilmiyorum. Caddeler öylesine kalabalıktı ki, duruyor muyuz gidiyor muyuz pek farkına varamıyordum.

Taksi beş katlı bir binanın önünde durduğunda içimde zaptedilmez bir heyecan vardı. Tanımadığım bir ailenin yanına gelmekte olduğumu sanki yeni söylemişlerdi bana. Hem de bir kaç saatlığına değil, en az iki günlüğüne.

Apartmanın alt katındaki boya dükkanına çekinerek girdim. İçerdeki yaşlı adam,aradığım ailenin üçüncü katta oturduğunu söyledi. Teşekkür ederek apartmanın kapısından girdim. Heyacandan bacaklarım titriyordu. Üçüncü kata çıkıp da ailenin ismini okuyunca heyecanım daha da arttı. Elim bir türlü kapının ziline gitmiyordu. İlk kendime gelip heyecanımı yenmem gerekiyordu. Ne kadar kapının önünde ikircimli kaldım bilemiyorum. Artık uzun süre beklemeye de gerek olmadığını düşünüp elimi zile uzattım. Zilin dairenin içinde ötmesiyle yatıştırdığım heyecanım yeniden yüreğimi sıkıştırmaya başlamıştı.

Ince bir kadın sesi kulaklarımı okşadı.

- Geliyorum.

Ardından terlik şakırtılarıyla kapı açıldı.

Yüreğimin çarpıntısı göğüs kafesimi zorlamakta, tansiyonum mutlak en yüksek düzeyinde. Kadınlara karşı duyduğum çekingenlik burada da beni zora sokacak. Hem kendimi nasıl tanıtacağıma da hazır değildim.

Kapının açılan aralığından kısa kesilmiş kumral saçlarının arasına sıkışmış, sevimli ince ve körpecik bir yüz,gülistana habersiz girmişim gibi sorgu dolu bakışlarıyla bana bakıyordu. Tanrım bu ne güzellik böyle...

Boğazım kuruduğu gibi, dudaklarım da kilitlenmiş bir türlü açılmayı bilmiyordu.

Yine o körpecik dudaklar konuştu.

- Evet, birini mi aradınız ?

Sesi kadife yumusaklığından da öte şırıl şırıl akan bir suyun berraklığındaydı.

Yutkunmam na kadar sürdü bilmiyorum. Bakışlarım bakışlarına kenetlenmiş öylece donup kalmıştım olduğum yerde. O anda damarımı kesseler kanımın akmayacağından emindim. Ama karşımdaki genç kız, beni hayatında hiç kadın görmemiş bir yabancı olarak algılayabilirdi.

- Yanlış daireye geldiniz herhalde..?

Yanıt vermeme direncini yendim sonunda . Gözlerindeki sevecenlik benim

heyacanımı yenmişti.

- Burası Hızır Atmaz'ın dairesi değil mi ?

-Evet burası.

Sözcükler gül bahçesinde uçuşan bülbülün ötüşünü andırıyordu.

-Ben Murtaza Çağlayan'ın oğluyum.

Kızın gözleri gülümsemeyi o kalın dudaklarının üzerine oturarak:

-Aaa , çıktı ağzından. - Musa eniştemin yeğeni öyle mi ?

Bir sevinç dalgasına kapıldığına kalıbımı basardım o an.

Hemen yana çekildi kapıyla birlikte. Heyacanla :

-Buyrun buyrun, geçin içeri.

Heyacandan titreyen bacaklarıyla içeri girdim. Kalın bir ter basmıştı bedenimi.

Genç kız, ince ve dikkat çeken edası ve genç bir kadın olgunluğuyla beni oturma odasına geçirdi. Benim yaşımda görünüyorsa da , kendine benden fazla güvendiğini her devinimiyle ortaya koyuyordu. Ve onun kendine olan güveni çekiciliğini bir kaç kat daha artırıyordu.

Ben, bir taşra kasabasından gelen biri olarak, o ise ülkenin başkentinde yaşayıp da uygarlığın her türlü olanağından yararlanan biri olarak şimdi karşı karşıyaydık. Dizine değin inen gül desenli eteği bacaklarının üzerine örtülmüş bir tül perdesini andırıyordu. Vücudunun profili gözden kaçmayacak denli biçimli hatlarını haykırıyordu.

Sade döşenmiş oturma odasındaki koltuklardan birine eğreti bir şekilde iliştim. Yüzüm hala ter içindeydi. Beklemediğim anda karşıma çıkan bu dünyalar güzeli kız, birdenbire beni hiç tahmin etmeyeceğim şekilde sarsmıştı. Bir kaç gün bu ailenin yanında geçirecek olmam, sürekli diken üzerinde olacağım anlamına geliyordu.

Töre gereği yanıma yaklaşp elini uzattı, hoşgeldiniz demek için. Ellerimiz birbirine değerken bakışlarımız da buluşuverdi. Elimi tutan elinin yumuşaklığı yüreğimin tüm kaslarını devinime geçirmişti.

- Hos geldiniz. Adım Seda ...

Adı da kendi gibi güzeldi. Küçük ağzının yüzüne verdiği biçimsellik, benim yalnız dünyama doğmuş güneşin bir örneği idi.

-Adım Demir...

Güldü.

-Çok sertsiniz yani...

-Siz de çok güzelsiniz.

Amanın ağzımdan çıkan kulağım duymuyor galiba. İlk kez bir kıza böyle bir söz söylüyorum. Ama ok yaydan çıktı bir kere. Tepkisinin sert olacağından öyle eminim ki, aynı anda evi terketmeyi bile düşünüyorum. Nedense beni tutan, ayağa kalkmamı engelleyen bir güc var, salt bakıyorum.

Yanaklarının ateşe batmışcasına kızarıp al al olduğunu görüyorum. Ben ise, o sözcüğü nasıl söylediğimin şaşkınlığı içindeyim. Bir kızla konuşmak değil, onun bakışlarına karşılık vermek bile büyük bir başarıydı benim için. Anadan, kız kardesten yoksun büyümek kadın cinsine karşı bir çekingenlik yaratmıştı bende Okulda bile benimle konuşmak isteyen kızlardan hemen kaçır, günlerce onların yüzüne bir suç işlemişcesine bakamazdım.

Yüreğimin vuruşlarının yavaşladığını hissettiğimde yüzümün terinin de kurduğunu gördüm.

Seda'nin gözlerinin içinin hoşnutlukla gülümsediğini gördüğümde rahatladım.

Güzelsin sözcüğüne kızmamış, bilakis hazlanmıştı.

Karşımdaki koltuğa kırk yıllık tanışmış gibi oturdu. Güzel yüzüne oturttuğu sevimli bakışlarıyla beni süzüyordu. Belki de içinden, bu ayı nerden çıktı geldi, diye geçiriyordu. Ben ise, onun rahatlığının karşıtı olmak zorundaymışım gibi diken üstünde tedirgindim.

-Enistemden iki gün önce mektup geldi, sizin bugünlerde geleceğinizi yazıyordu. Üniversite sınavlarına girecekmişsiniz. Ben de seneye liseyi bitiriyorum. Bakalım ne yapacam sınavlarda...

Onun sesiyle içime ılık ılık birşeylerin yayıldığını hissediyor, alışkın olmadığım bir ortama girmenin sıkıntısını ne yapsam atamıyordum üzerimden.

Çekingenliğimi farketmiş olacak ki sürekli gülümseyerek bana cesaret aşılayıp miskinliğimi atmamı istiyordu besbelli.

-Soğuk bir şey alırsınız değil mi ?

Ayağa kalkmıştı. Bedeninin biçimli görünüşü gözlerimi kaçırmama neden oluyordu.

-Alırım, teşekkür ederim.

Keklik gibi sekerek gidip sülün gibi süzülerek geldi Seda. Tepsi üstündeki limonata dolu iki bardağın birini bana sundu.

İlk soğuk yudumu aldığımında boğazımın yanarken, alnımın da terledigini hissettim.

Kolay kolay rahatlayamama daha da çekilmez olmuştu benim için. Kendi kendime kızmaya da başlamıştım yani. Karşımda ne güzel bir kız ve rahat bir ortam. Daha ne istiyorsun, Allah'tan belanı mı ?

Seda'nin gözünden kaçmamış yabansıl davranışlarım demek ki.

-Aa, neden rahat etmiyorsunuz. Biz yabancı değiliz. Sonra ben Ankara'nın insan yiyen kızlarından da değilim. Hem bana güzelsiniz derken daha rahattınız.

Bir genç kızın karşısında duyduğum çekingenlik, onun yabancı olup olmamasıyla ilgili değildi, bence yetişme tarzıyla ilgiliydi.

-Hangi okulda sınava gireceksiniz ?

Okulun ismini söyledim. Kendi sınava girecekmiş gibi heyecanlandı.

-Orası benim okulum, dedi.

Gözleri gülüyordu. Sevincini gizlemeyecek denli içtendi. Ama konuşmalarının beni rahatlamaya yönelik olduğunu sezinlemiştim.

-Yarin birlikte gideriz.

Ölmek üzere hissettim kendimi. Birlikte, hem de yanyana yürüyerek okula gidecektik. Vallahi ayaklarım birbirine dolaşır onun yanında yürürken. O anın gecikmesi için içten içe dua ediyorum.

Toparlamalıyım kendimi. O, o denli rahat ki, onun gibi olabilmek için yaşamımın bir kaç yılını feda edebilirim. Büyük şehirde yaşamının insanın yaşamını da davranışlarını da değiştirdiğini ve geliştirdiğinin en büyük kanıtı şu karşımda oturan güzel kız.

İçinde bulunduğumuz odanın sade ama, zevkli bir döşenişi zamana uymanın da en büyük göstergesi. Tüm esyalar gelişi güzel değil, beğenilerek seçilmiş. Modern bir aile görüntüsü veriyor Seda'nin davranışları ve evin görüntüsü. Ve ben bir taşralı olarak hiç de bu eve uygun değilim.

-Güzel eviniz var, diyorum tüm cesaretimi de toplayarak.

Amacım üzerimdeki pısrıklığı konuşarak atmak.

-Üç sene önce aldık. Bir de dükkan var alt katta.

Adresi sorduğum dükkan, diye içimden geçiriyorum. Memur maaşıyla bravo vallahi. Babam da yılların memuru, bir dikili ağacı bile yoktur.

-Anneniz babanız neredeler ?

-Alişverişe gittiler.

Sözcükleri üreten dudaklarının devinimi öyle zarifti ki onu seyretmekten kendimi alamıyor, bir yandan da farkına varır diye çekiniyorum.

Kestane rengi gözlerinin derinliklerinde beni etkileyip kendine çeken çarpıcı bir yanı var. İlk bakışta hayranlık uyandıran duruşu giderek yerini beni yüreğimden vuran aşk ilahesine bırakıyor.

Bu gidişle benim rahatlamamı ancak ağzımdan çıkacak sözcükler sağlayacak.

-Siz neden gitmediniz ?

- Sizi bekledim

Mutlulukla bakıyorum. Açıklama bekliyorum sanısıyla koltuktaki oturuşunu değiştiriyor.

- Bir iki gün içinde geleceğinizi tahmin etmiştik.

-Sizin evde kalmanıza neden oldum desene...

Yerinden iğne yemiş gibi hopluyor.

-Ne münasebet. Bilakis memnun oldum.

Kanım tutuşacak nerdeyse. Bu ceylana bayılmak üzereyim. Ruhsal yapımda bir değişimin sezisindeyim. Bilemiyorum ki acaba konuşacağım her genç kız mı beni böylesine etkilerdi, yoksa su karşımda oturan mı?

-Tesekkür ederim beni beklediğiniz için.

-Gayet tabii. Kırk yılın başında evimize konuk olacaksınız. Kapıyı kitleyip gitmek olur mu ?

Ne denli de güvenç dolu. Onu konuşmadan seyretmek de benim için en büyük bir zevk.

Şu an bakışları bakışlarımı kendine kilitlemiş. Ruhumun derinliklerine inen o delici bakışlar yeni bir ürpertinin bedenimde dolaşmasına neden oluyor.

Bir an kopuyor benden. Başını kırkbeş derece çevirip pencereye bakıyor.

-Isterseniz dışarı çıkalım, biraz dolaşırız. Hem de çevreyi tanımış olursun.

Sesinin içtenliği yüreğimi burgacına almış döndürmekte.

Ayağa kalkıp:

-Ben üzerimi giyineyim.

Bir kuğu gibi süzülerek bakışlarımı da alıp götürüyor birlikte.

Merdivenlerden yan yana iniyoruz. Bir ara kolu koluma geliyor. Akıma kapılmışcasına sarsılıyorum. Hangi duyguların anaforundayım o an anlatmak olası. İlk kez yüreğimin çarpıntısının nedenini bilebiliyorum.

Evin önünde bir an duralıyoruz. Bana bakıyor buzu eriten güneş örneği.

-Şu yana yürüyelim.

- Ben ona koşuluyum, nereye isterse oraya...

Biraz önce taksiyle geldiğim yola yöneliyoruz. Onun yanımda olması, benim dünyanın en mutlu insanı olmam için yeterli bir neden.

Dişlerim arasına sıkışan bir sözcük, kuruyan gırtlığımdan gelen yelle dudaklarım arasında eziliveriyor.

■ -Çok güzelsin Seda !

Elimin ayağımın birbirine dolaşması gerek çünkü, ilk kez böyle bir sözcüğü bir genç kız için kullanıyorum. Onun tepkisinin çok sert olacağından çekinip daha başka neler söyleyip de tepkiyi yumuşatmayı düşünürken, onun çatılmayan kaşlarının altındaki tatlı bakışlarını bana yönelttiğini görünce içimi bir yeğniklik sarıyor.

■ -Teşekkür ederim. Senin de aydınlık ve sevimli bir yüzün var.

Karşılıklı yapılan koplmanların bizi daha da birbirimize yakınlaştırdığının sezisiyle soluklanıyorum.

Hava çok güzel. Çukurlu yaya kaldırımından Ankara`nın içine doğru yürüdüğümüzü anlıyorum

Gelen geçen erkeklerin attığı bakışlara Seda alışmış olacak ki hiç istifini bozmadan yürüdüğünü görüyorum.

Bazen eli elime değiyor. Bilerek yapmadığımızı ikimiz de bilmekteyiz ama, şu andak durumumuzdan hoşnutuz.

-Kız arkadaşın var mı ?

Başımın aşağı soğuk sular dökülüyor sanki . Bilseki en uzun konuşmamı kendisiyle yaptım ve ilk kez bir kızla yanyana yürüyorum.

■ -Hayır ,yoktur.

Bu kez elinin elime bilerek değdiğini biliyorum. İkinci bir sözcüğü söylememenin fiziksel devinimi. Aramızda filizlenen bir şeyler mi var acaba ? Bedenimi dolanan akımın bacaklarımı yerden kestiğini duyumsuyorum.

■ -Aaa, bizimkiler geliyorlar.

Güzel düş kısa sürdü ne yazık ki...

Karşıdan gelenlere bakıyorum. Kısa boylu, kel kafalı bir adamla, uzun boylu, şişman bir kadın. Elllerinde torbalar var. Alışverişlerini yapmış dönüyorlar.

Seda adımlarını açınca ben de ona uyuyorum.

İki adım kala duralıyorlar. Bana bakıyor babası. Dudaklarındaki dostca gülümseme giderek yüzüne yayılıyor.

■ -Konuğumuz geldi demek ki, diyor.

Anası terlemiş Seda`nın. Torbaları yere bırakıp ellerini uzatıyorlar. Uzatılan iki eli de öpüyorum.

■ -Çok yaşa yavrum, diyor ikisi de aynı anda.

Ellerindeki torbaları Seda ile bölüşüp hep birlikte geri dönüyoruz.

Seda`nın anasının yanında yürüyorum. Seda en ucda babasının yanında.

-Geleliepey oldu mu yavrum ? diye soruyor Hızır amca.

■ -Bir saat kadar oldu.

Yeter teyze başını kızına uzatıyor.

■ -Seda kızım, neden evde kalmadınız ki ? Delikanlı uzun yoldan geldi, yorgundur.

Seda, başını ileri uzatıp gözlerini bana çevirerek anlamlı bir bakış fırlatıyor.

■ -Otmaktan sıkılacağını düşündüm de...

Keşke evde kalsaydık, diye geçiriyorum içimden. Onun koltukta oturuşunu izlerken

en mutlu anları yaşıyordum ama, yürürken elinin elime değmesi ise tüm dünyaya bedeldi.

Seda ile aramızda duygusal bir köprünün kurulduğunu tüm organlarımla yaşıyorum. Asıl beni tedirgin eden şeyin evlenip Almanya`ya gitme olasılığıydı.

Dördümüz yanyana yürüyünce yaya kaldırımını kaplamıştık. Bu yürüyüşümüzün başkalarını engellediğini gören Hızır amca uyarıda bulununca Seda atıldı hemen.

■ -Sen annemle önden yürü baba, dedi.

Biz arkada onlar önde yürümeye başladıklarında aynı sıraya gelen Seda ile bakiştık. Onun bakışlarındaki ışıltıdan yüreğinin bana doğru aktığı daha iyi anlar oldum.

Yol boyu pek konuşmadık. Ara sıra Yeter teyze başını hafifce geriye atarak ardında yürüyen bizlere gülümseyip sonra yeniden önüne dönüyordu. Seda`nın her üç beş adımında bana baktığını hissediyor, bazen aynı anda birbirimize bakarak bakışlarımızdaki ağırlığı ölçüyorduk. Her çarpışan bakışın beni derin uçurumlara yaklaştırdığının da ayrımındaydım.

Hızır amcayla oturma odasındayız. Çok tatlı, candan birisi. Kırk ılıklı tanıdık gibi candan davranıyor. Şimdiki gençliğin sorunları üzerine konuşuyor. Bir kız babası olmasının yarattığı sorumluluğun bilinciyle konuyu irdeliyor. Karşımdaki babam yaşımda değil de benim yaşımda bir arkadaş.

Seda`nın annesine mutfakta yardım etmekten çok gelip yanımızda kalması, babasının düşüncelerine karşı düşünce üretmesi ve babasının bakışlarında beliren kızına olan sınırsız tutkunluğunun beğeniye dönüşmesini imrenerek izliyorum. Hem baba hem arkadaş olmak hiç de zor bir şey değilmiş ve de ayrıca çağdaş bir yaşamın sonucu. Benim babam hep baba oldu bize.

Yeter teyzenin sesi geliyor mutfaktan.

■ -Seda, yine mi kaçtın kızım ?

Seda küçük bir çocuk gibi kıkırdarak yeniden mutfağa yönelirken, babasının görmez tarafından bana göz kırpmayı da ihmal etmiyor.

Seda`yı tanıdıktan sonra bende başlayan ruhsal hezeyanın farkındayım. Ruhum hafiflemişcesine bir rahatlığın içindeyim. Ama çözemediğim; İçime atılan tohumun ne derece gövereceği...

Almanya evliliği olursa , tohum filizlense de meyve vermeden kurumaya mahkum olduğuydu.

Şimdiyece düşleyemeyeceğim bir duygu yumağının Seda`nın bakışlarındaki ipiltiyle biçimlenmesini beklemek , onu aldatmak olacağını içimdeki bir ses sürekli haykırıyordu. İlk kez bir kızla aramda duygu köprüsü kuruluyor bakışlarımız aracılığıyla. Asıl gerçek olan ise, benim hiç bir kızla şimdiyece bir araya gelip konuşmuş olmamam, çünkü hep kaçtım da ondan.

İnce bedenine oturttuğu giysisiyle keklik gibi sekerek suya iniyormuş gibi masanın üzerine konarak tabakları yerleştiriyor. Elimde olmadan, Hızır amcanın bakışlarından fırsat bulup onun gösterisini izliyorum. O benden şanslı. Odaya her girişinde veya çıkışında bana anlamlı bakışlar fırlatmanın yanına ek olarak da göz kırıyor. Yutkunuyorum, Hızır amcanın bakışları beni çözer diye.

Yeter teyze de gelip oturuyor yanımıza.Yorgun bir şekilde soluyor. Şişman olmasının getirdiği ağırlığın yorgunluğu bu.

Seda hamaratca masayı donatıyor. Elleri de giriş çıkışları gibi iş yapmaya yatkın.

- Baban bu analığını da bırakıp yeniden evlenmeyi düşünüyor mu yavrum ? diye

soruyor Yeter teyze.

Dut yemiş bülbüle dönüyorum bir anda. Babamın evli olduğunu bildiği halde... Anlıyorum sonra. Anamı nedensiz yere bo ayıp bizi anasız bıraktığı için aile çevresinde oluşan bir tepkinin dışavurumu bu.

-Şu anda d   n m yor teyze, diyorum.

- Yakında düşünür...Kaçıncı karısı simdi bu ?

Hesaplamam gerek, her kezinde parmaklarımı sayıyorum.

-Dördüncü karısı, diyorum nihayet.

Hızır amcanın konuyu değiştirmek için fırsat yakalamaya  alı t  nı farkediyorum. Aslında babamın karılarından konuşmak beni rahatsız etmez.

- Bak hanım, Demir okuyup makine mühendisi olmak istiyormu .

Yeter teyzenin bakışları büyüyor sevinçle.

-Ah, ne kadar güzel, ne kadar m kemmell.

-Güzel bir meslek karı   m.

Hızır amca gerçekten bir avrupalı. Karısına duyduğu saygıyı ve sevgiyi söylediği sözcüklerin arasından çekip çıkarmak hiç de zor değil. Babama göre kılıbı ın teki bu adam. Bana göre ise, çağının gereklerini yerine getiren, eviyle hem baba hem arkadaş olabilen uygar bir insan.

Yeter teyzenin Hızır amca üzerinde sarsılmaz bir otoriteye sahip olduğu tartışılmaz Bir gerçek. Yeter teyze bunun farkında ve  a da  bir ailede olması gerekenin olduğu sanısındaymı casına hareket ediyor. Evde var olan e itli in  zg r davranmayı da belirli bir aşamaya getirdiğini görüyorum.

Babam bu aileyi yakından tanısa mutlaka selamı sabahı keser. Anadolu erke inin bambaşka olması gerektiğini yineler durur habire. Yüzüne de haykırır Hızır amcanın kılıbık diye.

Ikisi de memur. Ikisinin de kökeni köylü. Ama yaşanılan  evre kişiyi yeni bir gelişimin içine sokuyor ama, kişinin de gelişime açık olması gerek. Babamı aynı çevrede yüzyıl bırak, kesinlikle gelişerek de i meye açık değildir. Ve  imdi neyse aynı kalır.

Ev halkına baskı kurmanın ev reisli inin gereği olduğunu düşünen babamla, ailesine baskıdan uzak,  zg rl kc  bir yaşam sunan  u kar ımdaki adam arasında dağlar kadar fark var. Ve Seda böyle rahat bir ortamın ürünü. Ben ise, bir kadınla konuşurken kızarıp bozaran, cümleleri heyecandan parça pirtik eden, baskı ortamının yanında öz anne sevgisinden de uzak bir ortamın yarattığı kişilik zayıflığını her an duyabilen biriyim.Karakterim bile tam anlamıyla oturmuş değil. Güvenilir olup olmadı ımın yanıtını vermem zor benim için.

-Masaya buyrun...

Seda'nın billur sesi midemde yükselen a lı ı bastırmaya yeterli. Yemek masasına kadar olan bir kaç metrelik mesafeyi yalpalamadan varmanın duasını etmekteyim içimden. Hızır amca yerinden do rulurken bana dönüyor:

-Hadi Demir yavrum, buyur sofraya.

-Demir a  değil baba, diye atılıyor Seda.

İleriye gitmeye ko ullanmı  ayaklarım zınk diye duruyorlar olduğu yerde.

Hızır amca bana bakıyor şaşkınlıkla:

-Sen yemeğini ne zaman yedin ki ?

Dilim tutulmuş konuşamıyorum. Karnımın zil çaldığı şu anda Seda'nın yaptığına bak. Amacı aç bırakmak beni. Ellerim titremekte. Beni bu durumdan kim kurtaracak bilemiyorum. Yeter teyze, bir bana bir Seda'ya baktığında elini kaldırıyor kızına.

-Git ordan deli kız sende. Çocuğu aç bırakacan herhalde.

Seda'nın eğlendiğinin farkındayım. Ama annesinin kızması karşısında yüzünü açıyor.

Şaka yaptım anne...

Öyle şaka olmaz...

Yeter teyzenin otoriter sesi etkisini gösteriyor anında. Seda bozulmuş bakışlarıyla:

Özür dilerim.

Hadi yavrum,geç şöyle...

Ayaklarım titreyerek önüne değin geldiğim sandalyeye çöküyorum. Yanıma Hızır amca oturuyor. Karşımda Yeter teyze var. Onun yanına da çapraz olarak Seda geçiyor ama oturmuyor.

Masanın üzerine göz atıyorum, ne kadar çok tabak var masada. Halbuki bizim evde iki tabak vardı sofrada. Yemek tabağı ve salata tabağı . Masada değil salona serdiğimiz kilimin üzerine çökerek yemeğimizi yerdik. Ancak misafir geldiği zaman misafir odasına geçilerek oradaki masada yemek yenirdi.

Seda, ağartısı geçmeyen bakışlarıyla masanın üzerinden elini bana doğru uzatırken, ben boş boş ele bakıyorum ne anlama geldiğini kavramadan.İyi ki Hızır amca imdadıma yetişip de önümdeki boş tabağı alarak kızına veriyor. Yüzümün renginin kızardığını hissettiğimde Seda'nın gülmemek için dudaklarını ısırıldığını farkediyorum. Bu kız bu yemeği zehir edecek bana. Öylesine acıkmışım ama, karnımı yeterince doyuracağım meçhul.

Seda rahat, alışkın tabağıma bir çömçe çorba koyup uzatıyor. Ben uzanıyorum hemen. Tabağı alırken gözgöze geliyoruz. Kestane rengi gözlerinde bir ipilti belirip yitiyor anında. Ardından babasının ve annesinin tabağına da çorbayı koyduktan sonra bir çömçe de kendi tabağına alıyor.

Elime kaşığı alıp adını bilmediğim kırmızıya çalan çorbadan bir kaşık ağzıma götürüyorum. Tadı lezzetli ama, ne çorbası bilemiyorum. Soramıyorum da. Sorup da dünyadan haberi olmayan zavallı konumuna düşmek istemem.

Seda'nın bakışlarını sürekli üzerimde hissediyorum. Çorbayı her ağzına götürüşte bakışları hemen beni buluyor. Çorba mı içiyorum, başka bir şey mi yiyorum hiç ayırımında değilim.

Hava sıcak olunca çorbanın sıcaklığı daha kötü tesir ediyor insana. Terlediğimi anlamam tedirgin ediyor beni. Ben şimdi terimi neye silecem ? Dua ediyorum ki şu masadan maskara olmadan kalkayım.

Yemek yenirken insan kendisini inzivaya çekilmiş hissediyor ,çünkü hiç konuşulmuyor. Babam olsaydı o günün sorunlarını yemekle birlikte masaya yatırırđı.

Önümdeki tabak boşalmak üzere. Acaba sonra ne olacak tedirginliği içindeyim.Şundan eminim ki, başka yemekler de gelecek gelmesine ya, ben hayatta tabağım boşaldı diyemem. Yine ne varsa Hızır amcada var. Tek umudum o.

Onun tabağına bakıyorum, benimkiyle aynı. Aynı zamanda yemeği bitirirsem

aptalca bakıp durmam hiç değilse.

Çorbamız aynı anda bitince ilkin benim tabak alınıyor Seda'nın güzel elleriyle. Soslu makarna kavrulmuş etle birlikte geri dönüyor bana.

-Yavrum hiç salata yemiyorsun ? diye bana bakan Yeter teyzeye keyfim yerinde yanıtı veriyorum.

-Pek sevmem de...
Seda hemen atılıyor.

-Aa, salata sevilmez mi hiç ?

-Ben sevmiyorum, diyorum sesimi sertleştirerek.

Yalan aslında. Salatayı yerken masanın üzerine döküp Seda'ya yeniden alay etme fırsatı veririm diye korkuyorum. Hatta şu an masadan bir an evvel kalkmak için aç kalmaya da razıyım.

Seda nasıl olduysa bana peçete uzatıyor.

-Çorba seni terletti, diyor.

Bak şu kızın yamanlığına, yine dikkatleri üzerime çekmek istiyor. Şurası apaçık ortadaki, misafirliğim bitene değin bunun elinden çekeceğim var. Hele bende çivili kalmış bakışları, bir türlü sökemedim onları. Ne bakıyorsun öyle diyecek olsam, beni mat edecek bir söz bulur mutlaka.

Sessizce yediğimiz yemeğimizin ardından küçük porselen tabaklar içinde tatlı getirdi Yeter teyze. Bu ailede herşeyin mükemmel olduğuna kalıbımı basarım. Çarkın dişleri öylesine düzenli çalışıyor ki, aksama olması olası. Biz evimizde ise, plandan, programdan, düzenli omaktan uzak gelişi güzel yaşıyoruz. Çağdaş bir ailenin böyle olması gerektiğine bir kez daha inanıyorum.

Sonra çay servisi başladı. Yeter teyze sırasını savmışlığın rahatlığıyla otururken, Seda bardakları doldurdu. Kan kırmızısı çaylarımızı içerken ben, Seda'yı göz kapaklarını kaldırmış bana bakarken yakalıyorum. Gözbebeklerinde yıkanıyormuşum gibi bir duyguyla sarsılıyorum. Masumane yüzüne oturttuğu gülücüğü yüreğimi ısıtmaktan öte gidip kavuruyor beni. Hani derler ya, yıldırım aşkı, öyle bir duygunun beni pençesine aldığını kavramakta zorluk çekmiyorum.

Şimşekler çaksın beni e mi. Hiç yaşamadığım bir devinimin damarlarımda atışını tüm şiddetiyle duyumsuyorum.

Bakışları direngen Seda'nın. Ne zaman bakışsak ben bakışlarımı kaçırıyor, sonra sabırsızca yeniden aynı bakışların berraklığına kaptırıyorum kendimi kısa bir an içinde olsa bile.

Düşünüyorum da acaba yazgım bana yeni bir ağ mı örmekte ? Seda'nın iri bakışları her buluşmamızda bana güvenebileceğinin ılık selini taşıyor.

Ben ona güveniyorum. Yüreğim söylüyor bunu. Dışa vuran güzelliğinin biraz sevimli olmasından kaynaklandığını görüyorum.

Hızır amca birden yüreğimizi hoplatacak şeklide yerinden fırladı.

-Az kalsın haberleri kaçıracaktık.

Odanın köşesinde, tam benim karşıma düşüyor televizyon. Daha önce dikkatimi çekmemişti. Bizim hala televizyonumuz yok. Babam ne zamandır bir tane de ben alsam deyip duruyordu. Sanırım ki çıkmaz ayın başında alır.

Televizyondaki resimler dönüp duruyor. Hükümet politikasından başladı ilkin. Trafik

kazalarına geçti bir anda. İlk kez bir televizyon seyrettiğim için tüm ilgimi de çekmekte...

Yeter teyze de Hızır amca gibi alışkın olduğu üzere televizyonun karşısındaki yumuşak koltuğa oturmuş dikkatlice bakıyordu. İkisinin de sırtı masaya dönüktü.

Seda çayını yudumlarken bakışlarını ısrarla bana dikerek bir şeyler söylemeye çalışıyorsa da, zavallı ben, her kezinde bakışlarımı ya uzatmıyor, ya da yakalanmışsam hemen suçluluk duygusuyla kaçmayı başarıyordum.

■ -Bardağını verir misin ?

Uyur gibi uzatıyorum ona. Çayı doldurup verirken alnına düşen perçemini yukarı doğru üfleyerek savuruyor. Sonra da göz kırıyor bana.

Tavırlarının rahatlığı beni şaşırtıyor olsa da mutlu ediyor. İlk kez karşı cinse duyduğum isteği bu denli damarlarımda hissetmemiştim.

Televizyon haberlerinden sonra büyüklerin yönleri bize döndü. Dereden tepeden konuşmaya başladık. Bir kaç kez dilimin ucuna gelen evlenip Almanya'ya gitme olasılığını son anda önleyiverdim. Aslında Seda'nın yüzünün alacağı şekli görmek isterdim. Ama evlilik gerçekleşmeyebilirdi de. Ben de sınavları kazanır, öğrenim için Ankara'ya gelir, fırsat buldukca da Seda'yı görüp mutlu olurum.

Ve son kararım kesinlikle bu konuya girmemek üzerineydi. Ama mahzun mahzun birbirine akan bir çift yüreği de duymamazlık edemezdin.

Hep bahar mı yaşanacaktı kıştan sonra ? Ya yaza ne demeli ? Kışı geri getirdikten sonra...

Yatağımın hazır olduğunu Yeter teyze söylediği zaman koltuğumda uyuklamakta olduğumu farkedip utandım.

Yerimden yekini doğruldum. Yeter teyze odayı gösterdi.

Elbiselerimi çıkarıp bütün günün yorgunluğunu, mutluluğunu, heyecanını bedenimle birlikte yatağa atıverdim.

X

X

X

Ertesi günü erken uyandım. Okula giderken ki erken kalkma alışkanlığı hala sürüyordu.

Dün Seda ile tanıştıktan sonra aramızda gelişen duygusal bağın ne derece ciddi olabileceğini düşünüyordum. İkimiz de çocukluktan yeni çıkıyorduk ve aşkın ne olabileceğine ait küçük bir fikre dahi sahip değilken, duygusal yaklaşmanın filizlenen bir aşk olarak algılanması ne derece gerçekciydi bilemiyorum.

Akşam yatağa girdiğimde kafam yine hep onunla ilgiliydi. Elbetteki bilemem dünün ne denli gelecek yaşamımı etkileyeceğini, ama bildiğim bugünümü etkilemeye devam edeceğiydi.

Üzerimi giyindikten sonra yatağımı düzelterek pencerelerin perdelerini açtım. Dışarıda doyulmaz bir hava vardı. Ana caddenin iki yanındaki yaya kaldırımını nedense kimsesizdi. Aslında büyük şehirlerin en kötü caddesi bile cıvıl cıvıldır. Başının üzerine yerleştirdiği tablada simit satan bir çocuk geçti o ara. Sesi çıkmıyordu. Caddenin sessizliğine ayak uydurduğu anlaşılıyordu. Üç araba peşpeşe geçti aynı yöne doğru. Şu an sıkıyordu caddeyi seyretmek.

Odadaki sandalyenin üzerine oturdum. Oturma odasına geçmeyi düşündüysem de, belki aile daha kalkmamıştır, diyerek vazgeçtim.

Ne zamandır düşünmekteyim, ayrımında değilim. Odanın kapısının yavaşça açıldığını görmedim bile. Yeter teyzenin başının yarısını gördüğümde irkildim yerimden, sandalyeden ayağa kalktım.

- Günaydın yavrum. Erken uyanmışsın.

- Okul için erken uyanma alışkanlığı...

- Hadi oturma odasına geç. Hızır amcan da içerde.

Ya Seda, diye sormak geçti, içimden ama, soramazdım.

Oturma odasına geçtiğimde Hızır amca'yı akşamki koltuğuna oturmuş kitap okurken buldum. Beni görünce toparlanıp sevgiyle baktı.

- Günaydın Demir, gel geç şöyle...

- Günaydın efendim...

Karşısındaki koltuğa oturdum içimdeki bir dürtüyle.

- Nasıl iyi uyuyabildin mi ?

- Teşekkür ederim, çok güzel uyudum.

Elindeki kitabı gösterdi.

- Kitap okumasını sever misin ?

Güldüm. Hızır amca hastaya kar soruyordu.

- Çok severim.

- Hangi yazarların kitaplarını okursun genellikle ?

- Yaşar Kemal, Fakir Baykurt, Orhan Kemal, Talip Apaydın, Hasan İzzettin Dinamo, Gorki, Tolstoy, Steinbeck, Cronin, Konsalik, Balzac...

Hızır amcanın bakışlarındaki beğeniyi bir yudumda içtim dersem azdır.

- Ooo, sen hemen hemen tüm yazarları tanıyorsun.

- Yoo, o denli değil. Elimden geldiğince harçlığımdan biriktirdiğim parayla alabildiklerim bunlar.

- Baban kitap alabilmen için ayrıca para vermiyor mu ? Yani cep harçlığının dışında demek istiyorum.

Babamda o anlayış nerde dercesine baktım. Sonra sözcüklere döktüm.

- Babam ders kitaplarının dışındakilere para vermeyi boşa giden para olarak görürdü.

Hızır amca şaşkınlıkla başını salladı.

- Benim çocuklar istesinler aylığımı veririm be.

Babamla aranızda çok büyük fark var, demeyi çok isterdim ama diyemedim işte.

- Bu arada bir roman yazmaya çalışıyorum.

Gözleri alabildiğine büyüdü.

- Vay vay vay, sen neymişsin be delikanlı. Demek yazar olmaya niyetlisin ?

- Denemeye çalışıyorum...

- Çok sevindim gerçekten. Bravo sana. Kitap yazma uğraşısı bile çok güzel .

Okumak gibisi var mı ? Benim büyük oğlan da çok okur. Şimdi askerde. Üniversiteyi

bitirip askere gitti. Ekonomi okudu. Sabahlara değin kitaplarının arasından çıkmazdı. Derslerinde de başarılıydı. Seda kızımız da okur ama, ağbisi Mustafa kadar değil tabii.

- Amma yaptın babacığım..

Seda'nın içilen sesiydi bu. Sağ yanımda dikiliyordu. Konuşmaya öylesine dalmıştık ki gelişini görememiştik. Aslında onun yürüyerek gelişini görmek için bu koltuğa oturmamamı içimdeki o meçhul ses istemişti. O güzel fırsatı kaçırmıştım.

Günaydın babacığım, günaydın Demir.

Sesi kulaklarıma değil yüreğime akıyordu sanki.

Ben de çok kitap okuyorum baba.

Sevilip okşanmayı bekleyen küçük bir çocuk gibi babasının koltuğuna yarı iliştiriyor. Şimdi onu daha kadınca görüyorum. Dün tanıdığım genç kız gitmiş, yok artık. Üzerine yeni giydiği eteklik dizkapaklarının ovallığını ayna gibi gözlerimin önüne seriyor. Bu kızda şeytan tüyü var sanıyorum. Yüreğimi oynattığı yetmiyormuşcasına aklımı da allak bullak etti.

Beni ona çeken gizemli bir gücün etki alanında olduğumu anlıyor, sonucu ben de merakla bekliyorum.

Ağbin kadar değil ama, diyor Hızır amca.

Ama o benden çok büyük. Elbetteki benden çok kitap okumuş olması doğal,diyerek alındığını belli ediyor Seda.

Baba da bunun farkında. Kızının gönlünü almak da ona düşüyor yine.

Tabii cici kızım tabii...

Seda uzanıp babasının yanaklarından öpüyor. Babası da aynı karşılığı veriyor.

Baba kızın iki arkadaş gibi şakalaşmaları imrendiriyordu beni. Babam çocuklarıyla arkadaşlık etmenin onları şımartmak olduğunu ve çocukları şımartmamak gerektiğini her zaman yineler dururdu. Maço bir erkekten de başka bir davranış beklenemezdi zaten.

Yeter teyze mutfağın kapısından başını uzattı.

Seda kızım, hadi gel de kahvaltıyı hazırlayalım. Baban işe geç kalacak yoksa...

Babam işe hiç bir zaman geç kalmadı anneciğim.

Hızır amca kızının ellerini sevgiyle okşadı.

Sayenizde kızım. Sen de annen de çok sağolun.

Canım babacığım,deyip yanaklarından öptü babasını.

Sonra iki adımda mutfağa giriverdi.

Hızır amca gururla baktı ardından.

Benim deli kızım,dedi.

Kahvaltı masasına geçtiğimizde dün akşamki heyecanımın olmadığına sevindim. Yoksa yiyeceğim yemek yine burnumdan gelecekti. Dün akşamki sandalyeme oturmuştum, belliydi ki konukluğum bitene değin bu sandalye benimdi.

Önümdeki tabaktaki teneke peynirinden bir parça koparıp ağzıma götürürken elimde olmadan bakışlarım Seda'yı buldu. Seda bu bakışmayı bekliyormuşçasına hafif bir gülümsemeyle karşılık verip çayını yudumladı.

Kahvatıyı yaparken sinirlerimin gergin olduğunu gözlemledim. Bir yanda sınavlar, diğer yanda evlilik ve Almanya, bu yandan da Seda aklımı başımdan almıştı. Hangi yanın ağır basacağını bilememenin tedirginliği içinde olmam sinirlerimi giderek bozmuştu.

■ - Siz bugün okulaca bir gidin, dedi Hızır amca, Seda'ya bakarak.

Seda da bana baktı gözlerinin altından. Aramızda gelişen duygusallığın bugün yalnız başımıza yapacağımız gezide nelere gebe olacağını elbetteki kestirmek şimdiden güçtü.

Bana kaçamak da olsa uzattığı her bakışın, benim yüreğimde yarattığı fırtınadan acaba haberi var mı sorusunu safca kendi kendime sormadan edemedim. Sanırsam ki, keyiflenmesinden benim duygularımla oynamanın hoşuna gittiğini çıkarabildim.

■ - Gideceğiniz okul Seda'nın okulu, dedi Hızır amca bu kez.

■ - Biliyorum, Seda söyledi, dedim kısaca.

Üzerimdeki gerginliği farketmiş gibi hınzırca gülüyordu Seda. Ama ona kızmayı bırak, küçük de olsa sinirlenmek bile aklımın ucundan geçmiyordu çünkü bütün aklım ondaydı. Beni büyülediğini bilen olgun bir kadın gibi, gözkapaklarının altından kesik kesik süzmesi kahvaltıyı bile doğru dürüst yapmamı engelliyordu. Öylesine çekici bir yemek yiyişi vardı ki, ben de onu yememek için kendimi güç tutuyordum.

Ekmeği ağzına peynirle karışık götürdükten sonra çayını yudumluyor, ardından kapanan körpecik dudaklar belli belirsiz bir devinimle oynuyor, daha sonra da dışarı çıkan dili dudaklarının yarısını yalayıp ağzına alıyordu. Her zaman mı böyle kahvaltı yapardı, bilmiyorum ama, o anda seyrettiğim görüntü buydu.

Doyup doymadığımı mideme sormadan masadan kalktım.

Yeter teyze benim masadan erken kalkmama kızdı.

■ - Demir yavrum, o ne çabuk doymak öyle ? Bak Seda da senin yaşında ama, o hala yiyor.

Seda'nın bir dilim kann mandalinasına benzeyen dudakları gülüyordu. Sanki; ben hala yiyorum ama, bu yediklerimin yarısını onun için yiyorum, demek istiyordu.

Diyemezdik ki, Seda'nın yediklerinin yarısı benim mideme gitti.

Her masadan çekilen insanın marjinal yalanına başvurdum.

■ - Doydum teyzeciğim. Teşekkür ederim.

Yeter teyzeye de söyleyecek tek bir sözcük düşüyordu.

■ - Afiyet olsun yavrum.

Önüme bakıyor gibi yapıp, çaktırmadan aşağıdan yukarı Seda'yı izliyor, onun beni süzdüğünü görünce de yüzümün kızartısıyla bakışlarımı uzun bir süre çakacağım yere indiriyordum.

Hızır amca da doyup kalktı. Kızının başına dinelip pantolonunun arka cebinden cüzdanını çıkardı. Sayamadım ne kadar olduğunu ama, sekiz on tane kağıt para çekip Seda'ya uzattı.

■Konuğmuza para harcatmak yok kızım. Sınavdan sonra Ulus'a götürüp gezdir. Delikanlı evde durmaktan sıkılır.

Ben, Seda'nın yanında olduktan sonra samanlık bile bayram yerine benzer, dememek için kendimi güç tuttum.

Üçümüz birlikte aşağı indik. Hızır amca caddenin kenarına çıkarak çalıştığı bankayı gösterdi. İki adımlık yerdeydi. Gideceğimiz okul ters yönde olduğu için tokalaşıp ayrıldık. Hızır amca:

■Birbirinizi kaybetmeyin, diye de gider ayak uyarıda bulundu.

■Merak etme sen baba, dedi Seda.

Caddeye aşağı yürümeye başladık. Konuşmuyor, düşünüyorduk.

Nasıl oldu bilmiyorum. Birden Seda kolumdan tutarak beni durdurdu. Dik dik yüzüme bakınca panikledim, ondan da öte ürperdim bir an. Yoksa bilmeyerek bir suç mu işlemiştim.

■Neydi o yemek başında imalı bakışlar ?

O anda yerin dibine girmeyi çok isterdim. Karşımda liseli bir kız değil de, sanki bana boyun eğdirip yemeye çalışan bir dinozor vardı. Korkudan içim titredi. Yutkundum. Beynim durmuş, yüreğim de durdu duracak...

■Nasıl yani ?.. Yanılıyorsun...

■Kadınlar yanılmaz. Sen bana vuruldun arkadaş.

Şu kıza bak, meydan okumanın kadıncasını sergiliyor burda. Kesinlikle onyediyıldaki bir kızın sözleri değil bu. Acaba okuduğu hangi kitaptan etkilendi böyle? Yoksa seyrettiği bir filmde aklında kalan bir kaç sözcük mü bu?

■Anlamadım...

Ağızından düşünmeden çıkan bir sözcük. Zaten bütün kelime dağarcığım silinmiş.

Gözlerini kısmış yüzüme bakıyor.

■Seda...

Sesim güçsüz, uyumsuz ve de ürkek.

■Evet...

Bakışları yakıp kül edecek beni. Bir tuhaf duruşu var ki, bakışlarıyla çelişkili. Bir türlü kızdığını mı, sevindiğini mi çıkaramıyorum. Tavrını bilebilsem, ben de açıkca tavrımı ortaya koymaya gayret edeceğim. Elim ayağımın buz kestiğinin ayrımındayım. Bacaklarım dizlerimden büküldü bükülecek. En kötü anımda yakaladı beni. Sakin olmalı, sağlıklı düşünmeliyim. Bu deli kızın niyeti benimle oyun oynayıp eğlenmek.

■Güzel olmak suç mu ?

Yüzündeki yapmacık kızgınlığın donduğunu gördüm.

■Hayır...

Ama bakışları soru işaretleriyle dolu.

■Peki, güzele bakmak neden suç oluyor ki ?

Bu sözcükleri söyleyebilmek için yüreğimin kaç kez anaforlaştığını bir ben bilirim. Sözcüklerin dudaklarımdan dökülmesiyle Seda'nın yüzüne sevimliliğin yayılması bir oldu.

Midesine doğru yükselen kahkahanın dudaklarında kilitlendiğini farkettilim.

■Demek beni güzel buluyorsun ?

Sesinin sevinci bacaklarımın dermanı oldu.

-Hem de çok güzelsin...

-En çok nerem güzel ?

Bu gidişin sonu yok. Oyun mu oynuyor benimle? Çok6 cüretkar çıkışları var. Her şehirli kızı böyleyse, yandı erkekler.

Yüzüne bakıyorum. O hala benim vereceğim yanıtın peşinde.

-Dudakların, diyorum, başkasının bahçesinden gül koparır gibi çekinerek. Yüzümün renginin akladığının da sezişindeyim.

-Çok konuştuğum için herhalde...

Ardından bir kahkaha. Yoldan geçenler ters ters bize bakıyorlar.

-Bilmem, belki de...

Benimle oyun oynadığına eminim. Yoldan gelip geçenlerin bakışları onun umurunda bile değil. Ben taş kesmişim. Robot gibi beklediği yanıtları veriyor, görmek istediği davranışları sergiliyorum. Hem buz gölüne atılmış gibi titremekte hem de canım çekilmiş gibi kıpırtısız durmaktayım. Ben şu anda avcının tuzağına düşmüş bir av gibiydim ve avcı benimle eğleniyor, keyfediyordu. Yani o anda nasıl bir ruh hali içinde olduğumu anlatmak gerçekten olası.

-

- Deli çocuk...

Kolumu bırakıyor. Elimin parmaklarının ucundan tutuyor bu kez. Oyunun son perdesi olduğunun işaretini almış gibi, eski çocuksu sevimliliği yeniden gelip oturuyor yüzüne.

-Seni korkuttum değil mi ?

Bakışlarındaki ışıltının sıcaklığı bedenimin buzunu çözmeye, ruhumu açıp titreyişimi durdurmaya yetiyor.

-Şaka yaptım.

Ne denli rahat söyleyebiliyor yaptığı eşek şakasını. Ama kilitlenen dilimi çözemiyorum ki söyliyeyim.

Gülümsemesinin getirdiği güvenceyle, damarlarımdan çekilen kanın yeniden bedenime pompalandığını duyumsuyorum. Giderek sakinleşmekteyim.

-Salt seni tanımak istedim.

Acı acı gülümsüyorum. Bir erkeğin hisleriyle oynayarak onu daha yakından tanımak istemek aklında zoru olanların taktığıdır, demek istemiyorum ona. Ama deli bir şehirli kızı, şımarık ve deli bir şehirli kızı demek daha uygun bence.

Duran yürüyüşümüzün yeniden başladığının farkında değilim. Yularından tutulup çekilen bir tay gibi yarım adım gerisindeyim.

Bir ara durup gözlerimin derinliklerine bakıyor ısrarla.

-Ama çok güzel bakışların vardı yemek başında. Hoşuma gitti gerçekten.

Oyun yine başladı. Sabır ha sabır... Kuşkuyla bakıyorum . Bilemiyorum bu kez senaryoda ne var.

- Seni denemek istemiştin, hepsi bu. Buranın gençlerinden başkasın sen. Hemen kızarıp bozardın. Onlar, güzele bakılır, der çıkarlardı işin içinden.

Soluğumu yeniden ciğerlerimden çekiyorum.

-Ben de öyle,diyorum.

Gülüyor, inanmamış gibi bakıyor. Bir an bir kızarıklık yüzünde belirip yitiyor.

-Hem...

Duruyor, ikircimli bir hali var. Sonra taa gözbebeklerimin ardındaki dünyayı görmek istiyorsa delici bakışlarını uzatıyor.

-Hem, ben sana daha çok baktım. Hoş delikanlısın. Oldukca da utangaçsın.

Kanım ısınmakta yeniden. Biraz önce olanları unutup ben de sahnede yerimi almak istiyorum, küçük bir rolüm olsa bile.

Gerçekten güzel kızsın Seda.

-Ve sen bana vuruldun, diyor, sözcükleri dilimden kapıp.

Bakışlarım hüznleniyor anında. Saklamak boşuna.

-Sanırım. Belki de...

Parmaklarımı yumuşak elleriyle tutuyor. Yeni bir akım tüm bedenimi yalayıp geçiyor.

- Terbiyeli bir çocuksun sen.

Beni sözcüklerle övmesine gerek yok. Parmaklarıma tüm sıcaklığını vermesi en büyük övgüye değer benim için. Belki de ileri gitmemi engellemek istiyor.

Uzun süre konuşmuyor, yürüyoruz. Sınırsız bir mutluluğun kaynağını bulmuşcasına heyecanlıyım.

Yürüyüşün ağırlığı bana geçmeli. Parmaklarımı sıkması onun beni koruduğu anlamını veriyor. Ben onu korumalıyım. Parmaklarımı elinin kısıkcından kurtarıp beş parmağını birden avucumun içine alıyorum. O anda bakışıyoruz. Memnun ve mutlu okulun önünde buluyoruz kendimizi.

Elini bırakıyorum. O da bunu bekliyormuşcasına tepki göstermeden duruyor.

Arabalardan fırsat bulup koşar adım karşıya geçiyoruz.

-Bizim okul burası, diyor Seda sevinçle. – Sınava gireceğin okul yani.

Yeni yapılmış büyük bir bina. Açık mavi renkte. Bahçesi çakıl taşlarıyla dolu. Okul günlerinde cıvıl cıvıl olan okul bahçesi şimdi yalnızlığa terkedilmiş bağ evini andırıyor.

Seda kolumdan tutup:

-Gel, içeri girelim.

Mermer merdivenleri çıkıp camlı kapıdan giriyoruz. Sessiz, sakın, tertemiz görünümlü. Yüreğimin sesini daha iyi dinleyebileceğim başka bir yer düşünemiyorum. Mermer merdivenler uzanarak yukarı katlara doğru yükseliyor ve biz, yumuşak adımlarımızla sessizliğin büyüsunü bozmadan onu izliyoruz.

Seda heyecanla bir kapının önünde duruyor. Yüreğinin hızlı atışlarını duyar gibiyim.

- Burası benim sınıfım.

Kapıyı açmayı deniyor, kilitli. Düşkırıklığına uğramışcasına şaşkın bakınıyor.

-İçerisini de görmeni isterdim, diyor fısıltıyla.

-Kısmetse sınavlarda görürüm, diyorum.

- Benim okulum bir tanedir.

Fısıltılı konuşması gizemli bir hava uyandırıyor bende. Kanımın hızlı hızlı damarlarımda dolaştığını duyumsuyorum.

-Güzel bir okul, diyorum.

- Dönelim.

Merdivenleri çıktığımız gibi yine sessizce iniyoruz. Dışarı çıktığımızda yönümü

okula dönüp uzun uzun bakıyorum. Sonra çevreye göz atıyorum. En azından sınava gelirken yolumu kaybetmem.

- Bulursun değil mi Demir ?

Bakışıyoruz. Benden beklediği yanıtı seziyorum.

- Sen gelmiyecek misin benimle ?

Tatlı bakışlarındaki o gizli ipiltiyi yine içiyorum.

- Bulamıyacaksan gelirim.

Onun gelmesi çok önemli benim için. Onun yanımda olması kendime olan güvenimi artırıyor.

- Sen olmadan bulamam, diyorum, sözcüklerin üstüne basa basa.

İkimiz de biliyoruz ki gerçek değil söylediklerim ama, o da hoşnut bundan. En azından bakışları öyle anlatıyor bana.

Evden çıkarken izlediğimiz yolu izliyoruz yeniden. Hiç sorma gereğini duymuyorum nereye gidiyoruz diyerek. Seda yanımda oldukça cehenneme de gitsem farketmez. İlk kez dün tadıp yaşamaya başladığım bu duyguların sürmesi önemli benim için.

- Nereye gittiğimizi sormuyorsun ?

Şu andaki cesaretim yerinde. Bu havayı bir daha yakalayamam.

- Senin yanında nere olsa farketmez.

Beni kucaklayıp ısıracakmış gibi bakıyor. Dizginleri elime almalıyım, bu küheylanın ne yapacağı hiç belli olmaz. Sol elini sağ elimin kısılcına alıp eziyorum. Dudaklarında salt bir inilti soluğuna karışıyor.

- Pis, parmaklarımı ezdin.

Ama bakışları hoşnutluğun doruğunda olduğunu gösteriyor. Oyunu bu kez ben sürdürmeliyim.

- Ben gerekeni yaptım.

Anında kaşlarını çatıyor. Bakışlarında çiftleşen kıvılcımlar gözbebeklerinden geri dönüyorlar.

- Ooo beyefendi, hemen korumacılığa başladı.

- Neden olmasın ? sözcüğü çıkıyor ağzımdan. Sesim sert, erkeksi. Babamı andırıyorum bir an elimde olmadan.

Alt dudağının seyridiğini görüyorum. Utanmasam o anda dudağını dişlemek geçiyor içimden.

- Seni kırdım mı biraz önce ?

Sesi sıcak, sevecen.

- Kırmadın ama şaşırttın.

Hafifce sürtünüyor bana.

- Hoşuma gitmiştin de ondan.

Büyük bir mutlulukla bakıyorum özür dilemenin böylesine.

Otobüs durağına geldiğimizde ellerimiz kopuyor mutluluk sarhoşluğundan ama, yüreğimizin birlikte attığından kuşku yok.

Bilet parasını o ödüyor. Otobüs öyle tıklım tıklım değil. Bir kaç erkeğin bakışlarını Seda'nın üzerinde hissedince rahatsızlık duyuyorum. Seda'ya bakıyorum, o hiç oralı değil. Alışkın olduğu belli.

Ulusta indiğimizde bambaşka bir dünya açılıyor gözlerimin önüne. Babamın da bir zamanlar burada çalıştığını biliyorum. Biz köydeydik o zaman.

Elimden tutup çekiyor. Kalabalık Ulus. Yapacağı işe geç kalma korkusuyla hızlı hızlı yürüyenlerin yanında, amaçsız, gelişigüzel, salt vakit geçirmek için dolaşanlar da var. En fazla dikkatimi çeken; genç kızların erkek arkadaşlarıyla rahat bir şekilde dünyayı umursamadan çevreyi de tabii- elele yürümeleri.

Fırsatı kaçırmak istemiyorum. Karşı caddeye geçtğimizde Seda'nın elini yeniden elimin içine alıyorum, bu kez ezmeden okşayarak. Seda böyle bir davranışı çoktan bekliyormuş gibi dilinin ucunu çıkararak dudaklarını hafifce yalıyor.

Fırtınalı bir denizde özgürlüğün tadını çıkarmak isteyen iki sevgiliyi andırıyoruz.

Seda'nın sağlam temeller üzerine kurulmuş kişiliğinin ardında edeidiği özgürlük bilincinin parmaklarımda yansması beni yeni bir dünyanın eşiğine getirip bırakmıştı. Her güzellik yaşanmalıydı ona göre. Kötülükleri yaşamayarak cezalandırmanın yanında, güzellikler de yaşanılarak ödüllendirilmeliydi.

Kendimi dinlemeye çalışıyorum. Dünün taşralısı, bugünün mutlu bir aşığı olarak sahneye çıkıyordu. Yanımdaki genç kızın mutluluğu taşıyan bakışları bedeniyle uyuşmuş, avucumun içinde bir kuşun yüreği gibi atıyordu. Biliyordum ki elimi sıkıdığı zaman, sıkışacak olan salt parmakları değil, aşkının kuşattığı ruhu olacaktı.

Büyük, görkemli bir binaya girdik Nerenin ne olduğunu sormuyordum. Giriyoruz, çıkıyoruz, hatta yürüyen merdivenlerden kaç kez inip çıktık bilmiyorum.

Seda nereye çektiyse ben oraya gittim, elini asla bırakmadan.

E n sonunda bir park yerinde oturur bulduk kendimizi. Elini bırakmış, bakışlarını tutmuştum bu kez, bakışlarının yüreğiyle dolu olduğunu bile bile.

- Neden geldin bize ?

Sorunun tonu donduruyor iliklerimi. Bu kız yiyip bitirecek beni . Kendisi nedenini

bilmekte halbuki. Yeni bir oyuna mı başlıyoruz yoksa ?

Ağzım kuru. Dilim dahi yuvasında dönmüyor. Başımı kaldırıp bakıyorum. Onun bakışlarındaki meydan okumayı görünce mutluluk balonum bir anda sönuveriyor.

Duelloya hazır olmalıyım.

- Anlamadım...

Ağzımdan tek dökülen sözcük bu.

- Yaşamıma girmeye mecbur muydun ?

Hoppala, yine iki dere arasında kaldım.

- Seda, diye inliyorum.

Aslında haykırmam gerek ama, içim hiç bir şeyi götürecek durumda değil şu an.

- Neden ama ?..

Yerimde oturamıyorum. Dizleri üzerindeki ellerinden bana yakın olanı alıp okşuyorum. Tepki yok.

- Seda lütfen...

Seda gözlerini uzaklara dikmiş, beni duymuyor. Bakışlarında belli belirsiz bir nemlilik var.

- Seda, bir şey söylesene.

Birden uykudan uyanır gibi silkiniyor, bana şaşkınca bakıyor, sonra gözlerini yere eğiyor.

- Çok şaşkınım. Dünyamı allak bullak ettin.
 Tek suçlu varsa o da benim, demek istiyorum ama, dilim varmıyor.
 - Bilemezdim ki...
 - Bilemezdin. Taşralısın sen. Nerden bileceksin ki?
 Kafama vurduğu taş inanılmaz büyüklükte. Ya bakışlarındaki öldürücü ısrarlılık.
 Yanında avcuna sığacak denli küçüldüğümü hissediyorum. Sessiz mi durmalıyım ?
 - Ama tek suçlu sensin.
 Yüzündeki öfkenin arasına şaşkınlığın karıştığını görüyorum. Başını diyor hemen küheylan gibi.
 Aaa, nedenmiş o ?
 - Her erkeğin aklını başından alacak denli güzelsin bir.
 Ağzı açılıyor, alt dudağı kırmızıya kesmiş gibi geliyor bana. İlgiyle bakıyor bu kez.
 - Ooo, ikincisi nedir peki ?
 Ilgisini çekmiş olmaktan memnun devam ediyorum.
 - Aslında yemek başında aklımı başından alacak şekilde manidar bakışlar fırlatıp benim senden başka bir yere bakmamı engellemeye çalışan sendin.
 Alt dudak giderek uzuyor mu ne ?
 - Yani benim sana pas verdiğimi mi söylemek istiyorsun ?
 Ok yaydan çıktı artık.
 - Tamamen öyle, diyorum cümlemin üzerine basa basa. – Pasın gollük olmasa da pas pastır hani.
 Gözleri dönüyor yuvasında. Herhalde biraz ileri gittim.
 Onun ağzından ise, iki kısa sözcük çıkıyor.
 - Pis seni...
 O anda elinin elimde olduğunu farkedip hirsle çekiyor. Sirtını da bana dönüyor.
 Yerimden kalkıp bankın diğer ucuna- yüzünü döndüğü yana ilişiyorum. Göz ucuyla bana bakıyor.
 Yarın sınavdan sonra geri döneceğim. Dün bir, bugün iki, yarın üç. Üzmek

zorunda mısın beni ? Belki de bir daha birbirimizi göremeyeceğiz.
 Vücuduna çuvaldız batmış gibi zıplıyor yerinden . Korkunun esir aldığı bakışları beni buluyor.

- O niyeymiş ?
 Evliliği söylemekle söylememek arasında kendimi yiyip bitiriyorum. Evleneceğim kesin değil, evlenmeyeceğim de. Nasıl bir yanıt bulmalıyım da söylemeliyim, bilemiyorum.

Hala bakışları yanıtlamı bekliyor.
 -Söylemeyeceksin değil mi ?
 Gözpınarlarının çağlayana dönüştüğünü yüreğim yanarak izliyorum. Bende sert bir kız izlenimi bırakan, yani dünyaya bana mısın bile demeyen Seda`nın bu denli duygusallığını anlamakta zorlanıyorum. Oyun desem, hiç de oyuna benzemiyor. Benim ona tutulduğum gibi. O da bana tutulmuş. Ama aramıza ayrılık şarkısının girmesini de istemiyorum bu anda.

- Dilinin altındaki baklayı çıkarsana.
 Aaahh, bir çıkarabilsem ben de rahatlayacağım. Yüreğim sıkışmakta. İçimde amansız bir mücadele var. Başım dönüyor. Ruhumu giderek yitirmekteyim. İlk kez

başına gelen böyle bir gelişmenin tedirginliği içindeyim. Şimdiye değin öğrendiklerim işime yaramıyor. Kadınla erkek arasında gelişen bu illetin şaşırtıcı yanı; beynin değil yüreğin sesinin öne çıkmasıydı.

- Demir lütfen...

Seda yalvarmakta tüm gururunu çiğneyerek.

Hala ikircimliyim. Dün bir bugün iki, altüst oldu ortalık.

Yüzüne baktım, rengi sararmıştı. O güzel dudakları belirsizleşip bir çizgiye dönüşerek gülümsemenin geleceğini de karartmıştı. Birbirimize vurulduğumuzu itiraf etmemiş olsak da, şimdiye değin sergilediklerimiz ayın bacası aştığıydı.

Düşüncelerimi sözcüğe dökmek istesem de, bir türlü ciğerlerimden gereken desteği alamıyordum.

- Demir...

Bakışlarımız çakıştı. İki körpecik yüreğin atışı da denebilirdi.

- Benim sınavları kazanıp kazanmayacağım belli değil bir, ailelerimiz bu yakınlaşmaya hoş bakarlar mı iki.

Nihayet bir şeyler söyleyebilme becerisini cesaretimi de toplayıp gösterebilmişim.

- Sonra..

Duraladım. İçimdeki bir ses, hadi artık, diye beni zorluyordu.

- Sonra... Ufukta bir evlilik gözüküyor bana.

Gözleri büyüdü. Dünyanın en büyük sarsıntısını o bakışlarda yaşadım ben.

Yüzünün kanı bir anda çekilip yerini batan güneşin solgunluğu almıştı. Bir korku büyüyordu içimde ama, gerekeni de söyleyerek enikonu rahatlamışım.

- O ne demek öyle ?

Anlamsız anlamsız bakıyordu bu kez. Bir şoka girdiğini ürpererek gördüm.

- Şaka yapıyorsun değil mi ?

Gereken yanıtı vermeliyim. Ona karşı dürüst davranmam gerektiğinin farkındayım.

- Keşke şaka olsaydı. Ama olabilirlik yüzdesi pek az. Kızın ağbisi Almanya'dan bir başkasına vermek istiyormuş.

- Almanya mı ? Kız Almanya da mı ?

Seda'nın sözcükleri çığlık atar gibi kullanmasından herşeyi bitmişcesine algıladığımı duyumsadım. Başımı aşağı doğru sallayarak sorusunu yanıtladım sessizce.

- Yani sınavları kazansan da bırakıp gidecen öyle mi? Delisin sen deli.

■Elim mecbur. Babama karşı çıkamam.

■Ama Almanya uğruna geleceğini mahvediyorsun.

- Ne yazık ki evet.

- Bari kız güzel mi ?

Sesi giderek normale dönüyordu. Sevindim. Şoku atlatıyordu.

-Pek o kadar tanımıyorum. Sanıyorum ki pek güzel değil.

- Ben de öyle sanıyorum. Yoksa şimdiyece kendine birini bulmuştu bile. Ve sen onunla evleneceksin. Sen deli değil zır delisin zır deli. Aman Tanrım.

Incecik parmaklarını elime aldığımda hemen çekti, ardından da ayağa kalktı. Ilerdeki havuzun başına yürüdü. Yürürken bedeninin kıpırtılarını farkedemez olmuşum. Durgunlaşan bakışlarının yakomozu bedenine de vurmuştu.

Havuzda dalından düşen bir yaprağın peşine düştüğünü ayımsadım. Gözleri tüm ruhunu da birlikte yaprağın peşinden sürüklüyordu.

Ben de yerimden kalkıp tıp tıp atan yüreğimle birlikte yanı başına dikildim. Benim yanında olduğunu anlamış ama hissettirmemeye çabalıyordu. Yaprğa bakan bakışlarının ipiltilerini soluğumla kurutmak isterdim.

- Seda, ne yapmamı istiyorsun ?

Başı dönmeden gözleri döndü ilkin. Yapmacık bir tavırla gülümsemek için kendini zorladığını biliyordum. Gözaltlarındaki torbanın yaşarıp şiştiğini gördüm. Hatta kirpiklerinin ucu ıslanmıştı. Aldırmaz bir tavır takınmaya kendini zorlayarak bana duyduğu ilginin o an için gelip geçtiğini anlatmaya çalışıyordu. Ama başarılı değildi. Duymuş olduğu ilgi salt bakışmadan ibaret değil, aksine yüreklerin birbirine dayanılmaz akışının önüne geçilemez acizliği içindeydi. Kendi duygularıyla, hatta tüm ruhuyla kendini mücadelenin içinde hissedip kurtulabilmenin umarını arıyordu.

Göz altından bana bakarak benim hala yanında olup olmadığını dikizliyordu, sanki ben onu bırakıp gidecekmişim gibi . Nereye gidebilirdim ki ? Elim kolum bağlıydı ve o bunu biliyordu.

Sanki fırtına vereceği zararı verip dinmiş, Seda da zarar tesbiti yapıyordu.

Neden sonra başını kaldırıp bana baktı. Kirpiklerine yapışmış iki damla yaş yanağına düşüp dağılıverdi.

- Bizimki çocukluk işte. Birbirimizden hoşlanmayı aşk olarak yorumladık o kadar.

Sözcükleri beni ne denli rahatlatmaya yönelikse de, anladığımca asıl rahatlamak isteyen kendisiydi.

Evimize konuk olarak gelmişsin ve ben sana evsahibinin kızı olarak ilgi göstermişim. Bunun altında başka nedenler aramak yanlış olur. Hepsi bu işte, hahh hahh hahh...

Mideme bir sancı girdi ansızın. Söylemem gerekeni söylediğime azbiraz pişmanlık duymaya başlamıştım ama, elimde değildi. Dürüst davranmak zorundaydım. Yarın çekip giderek onu beslediği ve beklediği umutlarla başbaşa bırakacak denli zalim olamazdım.

Eski neşesinden bir şey kalmamış olsa da enikonu kendini toparladığını görüyordum.

- Dondurma yiyelim mi ?

Zoraki gülüyor.

Yiyelim ama hesaplar benden, diyorum.

- Olmaz, diyerek başını dikeyor hemen. – Babama söz verdim, sana kuruş harcatmak yok.

Suratımı asıyorum anında.

O zaman kalsın.

Beklemediğim bir hareket yaparak elimden tutup çekiyor.

Hadi gel deli çocuk.

Neşesinin yerine geldiğini görmek sevindiriyor beni. Elinin sıcaklığı hala aynı. Demek ki yüreği yanımda, karşımda değil.

Dondurmalarımızı yerken ara sıra göz göze gelsek de, ne yazık ki bakışlarımızdaki o eski gizemli, çok şeyler anlatmaya çalışan ipiltileri yakalamak zor.

Dondurmalarımızdan sonra biraz daha dolaştıksa da, birbirimizin yanında olmaktan sıkılmaya başladığımızı hissettiğimizde eve dönme kararını konuşmadan sessizce aldık.

Eve dönerken dikkat ettim. Dünden beri yüzünden eksilmeyen gülümsemenin yerinde yeller esiyordu. Ve o anılara dönüşen gülümsemeyi bir daha görebilecek miydim sorusu beynimin içindeki çemberini daraltmaya başlamıştı bile.

Yeter teyzenin yaptığı yemeğin kokusu midemin açlığını ele vermişti.

Oturma odasına geçtiğimizde Seda benden değil de kendinden kaçır gibi mutfağa koşmuştu. Biraz sonra eter teyzenin mutfaktan uzandığını gördüm.

- Hoşgeldin yavrum, acıktın mı ?

- Yoo teyze, acıkmadım,dedim.

Acımdan öleceğimi bilsem de acıktım diyemezdim ki.

- Ben acıktım,dedi Seda, annesinin koltuğunun altından başını uzatarak, salt bana muhaliflik olsun diye.

- Ben acıkmadım,dedim sert sert bu kez.

- İnanmam, otobüste gelirken mideni tutuyordun.

Dondum kaldım olduğum yerde. Yalanın böylesine pes denirdi doğrusu. Seda'nın amacı benim söylediğimin tersini söyleyerek kendince acısını çıkarmak istiyordu.

- Midem bulandığı için...

- Hah hah hah güleyim bari. Desene açlıktan dolayı.

Yeter teyzenin bakışlarına dolanan soru işaretlerini görünce yutkundum. Kadınsal içgüdü ile aramızda bir şeylerin geçtiğini sezinlemeye başlamıştı. Beni bir süre süzdükten sonra koltuğunun altına saklanan Seda'yı da süzmeye başlamıştı.

- Yemek birazdan hazır,dedi sadece.

Oyunu yarıda kalmış çocukların öfkesini yüzüne takan Seda, inat olsun diyerek babasının koltuğuna kurulmuş ben orada yokmuşum gibi davranmaya çalışıyordu. Sonra birden önümde dineldiğini gördüm.

Bakışları tatlı bir incelik taşıyordu.

- Hadi gel balkona çıkalım.

Şaşkındım doğrusu. Bu denli her an değişen birini ilk kez görüyordum. Ağzımı açmadan balkona birlikte yürüdük. Hava hala insanın beynini eritecek denli sıcaktı.

Yüksek binalara bakıyorum. Ucu bucağı yok başkentin. İnşaatlar göz alabildiğine.

O konuşmadığı sürece suskun kalmaya koşuluyum. Solumda olduğ için sol gözümün yanıyla profilini seyredip neler düşündüğünü çıkarmaya çabalıyorum.. Sağ yanağında atan tiki sinirden ileri geldiğini tahmin ediyorum. Sanki bir baskı altındaymış da nasıl kurtulunurun hesabını yapmakta. Benim yanında olduğunu biliyor ve benimle konuşmamanın çabası içinde. Madem öyle neden beni balkona çağırdın. Yalnız başına çıkaydın. İşkenceyi kendine mi yapmaktasın yoksa bana mı anlayamıyorum.

Suskunluk bana kalsa akşama değin sürerdi. Ama Seda içindeki fırtınalara dayanamamıştı.

■Üniversitede iyi puan çekersen...

Hemen susuyor başladığı gibi ansızın. Onun neyi öğrenmek istediğini anlamıştım. Artık umut veremezdim ona.

■Pek bir şeyin değişeceğini sanmıyorum.

İkimiz de birbirimizle değil de karşımızdaki biriyle konuşuyor gibi ileriye bakıyoruz. Salt dudaklarımız sözcükleri dizerek kulaklarımıza iletiyor.

■Kararlısın yani...

Yüreğinin vereceğim yanıtla ferahlayacağını sanmıyorum.

- Benim almış olduğum bir karar değil bu.

Birden hırsla bana dönüyor. Cesaret ile umudu birleştirip sunuyor.

■Kabul etme o zaman.

- Elimde değil. Bizim evde kararı babam verir.

Anlamamış gibi baktı.

-Senin hakkındaki kararı nasıl baban verebilir ?

■Bizde veriyor işte.

- Korkaksın sen...

Haklı, yaşam beni korkutuyor. Elim şimdiyece en ufak bir iş tutmamış. Sırtımı babama dayamasam evin yolunu bile bulamam. Ürkek yetiştirilmişiz biz. Anasız olmamız en büyük handikapımız. Her gün analığın sudan bahaneleriyle akşam yemeğini beklercesine akşam dayağını beklemek kişiliğimin, becerilerimin gelişmesini engellemiş. Özgür bir insan gibi yetişseydim, atacağım adımı da daha iyi hesaplayabilirdim. Adım atmamız bile babamızın o günkü ruh haline bağlı.

■Geleceğinin üniversite olduğunu göremiyor musun ?

- Babam herşeyi görüp düşünüyor.

Söylediklerimin yanlışlığını biliyorum ama, babamca düşündüğüm için haklıyım.

■-Yazık, hem de çok yazık.

Bir daha ağzını açmamaya yeminli gibi susuyor.

Yeter teyze öğle yemeğine çağırdığında açlığımın geçtiğini duyumsadım. Seda`nın sözleri açlığımı gidermişti. Ama yemeğe oturmamak başka türlü yorumlanacağı gibi, Seda ne yapar ne eder bundan kendisine bir zafer payı çıkarırdı. İsteksizce oturdum.

Yeter teyze bakanın ağzının suyunu akıtacak patlıcan dolması yapmıştı. Yemeğe başlamadan önce:

■Hızır amca gelniyecek mi ? diye sordum.

- Öğlan gelmez,dedi Yeter teyze.

Başka konuşmadık. Seda'nın yüzü yorgun bir hüznün perdesi ardına gizlenmiş, dudaklarının devinimi görülemeyecek denli yavaş.

Sabahki kahvaltıda uzattığım duygu yüklü bakışlarımı kendime saklayıp dolmayla birlikte mideme indiriyorum.

Yeter teyze koca gövdesine rağmen yine de kibar ve narin bir görünümü var. Yüzünden gülümsemenin eksik olduğunu görmedim. Yaşama hep olumlu yönden baktığı belli. Bunun yanında uyumlu bir evliliği var. Evde tek otorite ama, bunu kötüye kullandığını görmedim. Askerdeki oğlundan bahsettiğinde yemeğimizin sonuna gelmiştik. Seda konuşmaya zorunlu olmadıkça karışmıyor, katılsa da evet veya hayırla geçiriyor.

■Askerden dönerse babası onu da yanına aldırarak. Bi Seda kalıyor, o da seneye okulu bitirecek. Belki uygun birini bulur evlendiririz.

Seda anında doğruluverdi yerinden. Annesine ölümcül bir bakış fırlatıverdi.

-Ne yapmam gerektiğine ben karar veririm.

Şaşkın bakışlarımız arasında masayı terkedip sert adımlarla odasına yürüdü.

Yeter teyze bir anlam veremediği kızının davranışı karşısında mahcubiyetini gizleme gereği duymadan saf saf bana baktı.

■Demir yavrum, noğoldu bu kıza birden ?

-Bilmem teyze, dedim kekelercesine.

Aslında biliyordum da söyleyemedim. Kendi geleceğine kendisi karar vermesi gerektiği üzerinde ahkam kesen Seda'ya annesinin evlendiririz sözü bir hakaret gibi gelmişti hanımefendiye. Ne denli ağırına gitmişti ki tepkisi sert olmuştu. Yoksa kendisine mesaj mı veriyordu, sen de benim gibi davransana miskin miskin bakacağına. Benim de özannem olsaydı belki. Şu an babama karşı çıksam, kendimi kapı önünde bulurum küçük hanım.

Yeter teyze masanın üzerini toplayıp yeniden mutfağa kapanmadan önce, Seda'nın kapısına gidip bir iki kez seslendi.Aldığı yanıt:

■Anne lütfen, rahat bırak beni.

Ve her kezinde Yeter teyze biraz daha küçülmüş, omuzları çökmüş geri mutfağına döndü.

Yeter teyzenin üzülməsi beni de üzmüştü. Seda biraz ileri gitmişti bu kez. Tüm cesaretimi toplayıp kapısına yürüdüm, iki kez tıkatıp:

■Seda, kendi geleceğini kendinin belirleyeceğini bana göstermek için anneni bu

denli üzmene gerek yok sanırım.

Anında kapı açıldı. Bir alaz yakıverdi yüzümü. Seda`nın bakışları kor olmuş yanıyordu.

■Senin hiç mi hiç karışmaya hakkın yok tamam mı?

- Öyle olsun küçük hanım.

■Pis seni...

Kapı yeniden sertçe yüzüme kapandı.

Aldırmadım bile. Düşündüğümü söyleyebilmenin huzuruyla geri odaya döndüm.

Televizyonun altında gördüğüm romanı alıp bir koltuğa çöktüm.

X

Kapı çalındı, Yeter teyze koştu hemen. Açtı, Hızır amca. Onun kapıdan girişinden oturma odası görünüyordu. Saygıyla ayağa kalktım. Beni gördü, gülümsedi.

■Şimdi geliyorum, deyip el yıkama yerine geçti.

Gelene dek oturmamayı yeğ tuttum. Işıltılı gözleriyle geldi.

■Ne haber delikanlı ?

Herzamanki koltuğuna oturdu. Benim de oturmamı işaret etti. Oturdum karşısına.

Hızır amcanın yüzünde geçirdiği günün yorgunluğu vardı.

■İyisin...

- İyiyim Hızır amca. Biraz kitap okuyordum da.

Elimdeki kitabın kapağına baktı.

■Çok güzel , çok güzel. Okumak öğrenmek, öğrenmek yaşamak, yaşamaksa sevmek demektir.

Pek anlayamadım ama, güzel sözlerdi söyledikleri.

■Seda nerelerde ?

- Odasında, dedi Yeter teyze, anlamını kocasına çözdüren bakışlarıyla.

■Hasta mı yoksa ?

- Sanmam. Bir sözüme sinirlendi sevgili kızın.

Sonra Seda`nın neye tepki gösterdiğini duyunca anlayışla gülümsedi.

■Deli kız. Kendisini zorla evlendiren mi var ? Ben, kız evlatlarının okuyup kariyer sahibi olmalarından yanayım. Ekonomik özgürlüğünü kazanamayan kadınlar, yaşamdaki gerçek özgürlüğü de tadamazlar. Evlilik ise yine onun bileceği iş. İsterse istediği ile evlenebilir.

Silik bir siluet gibi duran Yeter teyze atıldı hırsla.

■Zurnacı isterse zurnacıya, davulcu isterse davulcuya öyle mi ?

Hızır amca başını kaldırarak karısına tartışma götürmez bir bakış fırlattı.

■Kızımızın istemesi halinde evet. O seçecek yaşam arkadaşını, biz değil .

Yeter teyze yutkundu. İlk kez kocasının karşısında otoritesini konuşturamamasına üzülmüştü. Ama o da kocasını tanıyordu enikonu. Karısının her isteğine evet diyen adam, bu konuda tartışma kabul etmeyeceği kesin tavrıyla ortaya koymuştu.

- Canım ben sözün gelişi öyle dedim. Yoksa onun evleneceği erkeği ben seçecek değilim ya.

Hızır amca davranışlarıyla bu konunun kapanması gerektiğini karısına hissettirince Yeter teyze söyleyeceklerini söyleyememenin sıkıntısıyla yerinde bir an kıvrandıktan sonra rahatlık duyduğu mutfağına yürüdü.

Karısı aradan çekildikten sonra Hızır amca Seda`nın kapısına gidip iki kez tıklattı.

- Seda kızım. Bak ben geldim. Hadi odandan çık da yanımıza gel.

Bir kaç saniye içinde kapı açıldı. Seda uykuya bulanmış gözleriyle kapıda görüldü. Saçları darmadağınktı.

■Ne oldu ? Bir şeye mi canın sıkıldı ?

- Yoo, dedi Seda yan gözle bana bakarak. – Dün gece pek uyuyamamıştım da biraz uzanam dedim.

- Hadi elini yüzünü yıkayıp kendine gel. Birazdan yemek yiyeceğiz.

Seda`nın kapısı açıldığı gibi yeniden kapandı.

İkinci akşam yemeğimdi bu evde. Düne göre değişen tek şey Seda`nın durgunluğuydu.

Yüzünü yıkayıp geldiğinde Yeter teyze de yemek masasını hazırlamaya başlamıştı. O da kaşık ve çatalları getirip masadaki yerini almıştı. Hala uyurgezer gibi bir hali vardı. Anasıyla babasının durgun , benim de tedirgin bakışlarım altında yemeğine isteksizce başladı.

Yeter teyze tabağından başını kaldırmazken, Hızır amca her lokmayı ağzına götürmesinde Seda`ya bir bakış fırlatmaktan kendini alamıyordu. Ben ise, yine bir Seda fırtınasıyla karşılaşım korkusuyla bakışlarımı tabağımdan ayırmadan yemeğimi yemeye çalışıyordum. Yemekten sonra çaylarımızı yudumlarken bile odaya sinmiş büyümlü sessizliği bozmamak için herkes üzerine düşeni yerine getiriyordu.

Hızır amca haberler için televizyonun karşısına geçtiğinde ben de koltuğumda yerimi alıyor, Yeter teyze masanın üzerini toplarken, Seda balkona geçip oturuyordu.

Dairenin kapısının zili çaldığında televizyondaki haberler de bitmişti.

■Buyur yavrum, diyen Yeter teyzenin sesiyle on-oniki yaşlarında bir çocuk odaya girdi.

- Ooo Cem merhaba, dedi Hızır amca.

■İyi akşamlar Hızır amca, dedi çocuk.

■ Babam sizi kahve içmeye çağırıyor.

- Babana selamımı söyle. De ki, Hızır amcanın misafiri varmış.

- Olur amca, söylerim.

Çocuk gittikten sonra Hızır amca bana bakarak:

■ Aşağı dairedeki Muammer beyin oğlu. Emlakcıdır kendisi.

Biraz sonra Cem yeniden kapıda görüldü.

■ Babam diyor ki, misafirini de alsın gelsin, yoksa ben yukarı çıkacam.

Yeter teyze etekleri tutuşmuş gibi heyecanla fırladı yerinden.

■ Babana söyle Hızır amcan şimdi geliyor.

Çocuk çıkıp gittikten sonra Hızır amca çatılmış kaşlarıyla karısını sorguya çekti.

■ Ne demek oluyor bu ?

- Hızır hayatım. Muammer bey buraya gelirse evin ne hale geleceğini düşün. Fosur fosur sıgaradan perdelerimiz, duvarlarımız ne hale gelir, biliyor musun ? En iyisi bizim gitmemiz.

Hızır amca karısının açıklamasını mantıklı bulduğu için başıyla onayladı onu.

■ Peki hanım, hazırlan da gidelim.

Yeter teyzenin gözden kaybolmasıyla yeniden ortaya çıkması iki soluk arasında oldu.

Hızır amca bana baktı.

■ Hadi bakalım delikanlı, aşağı inelim. Muammer beyi de tanımış olursun.

- Ben gelmesem. Biliyorsunuz yarın sınavlarım var. Hem sıkılırim orada, hem de sıgaradan bildiklerimi de unuturum.

- Peki delikanlı, kafanı dinle iyice.

Hızır amca, Yeter teyzeye döndü.

■ Hadi gidelim hanım.

Yeter teyze sanki son anda aklına gelmiş gibi balkona yürüdü. Dışarı seslendi.

■ Seda kızım biz Muammer amcanlara gidiyoruz. Demir de evde kalıyor. Canınız sıkılırsa gelirsiniz.

Karı koca çıkıp gittiler. Evde değil ama, odada yalnız kalmıştım. Seda'nın akşamki çocukca davranışlarına bakılırsa ondan da hayır yoktu. Yeni başladığım kitabı alıp okumaya başladım. Arasına başımı kaldırarak balkonda oturan Seda'ya bakıyor, onun yanına gitmemek için tüm direncimle mücadele ediyordum. Ancak bir yarım saat dayanabildim. Elimdeki kitabı bırakmadan balkona yürüdüm. Seda sandalyesinde kıpırtısız oturuyordu. Benim gelişime başını bile çevirmedi. Sen benim için yoksun demek istiyordu bana. Ben de ona ilgisiz kalmaya karar verip diğer sandalyeye oturup kitabımı okumayı sürdürdüm.

Hava çok güzel. Hafif bir yel saçlarımın dibini okşuyor. Aşağıdan arasıra gelen klakson sesleri dikkatimi dağıtıyor olsa da ben yine de kendimi kitaba vermişim.

!Gerçekten okuyor musun o kitabı ?

Başımı kitabımdan kaldırıyor, onun varlığının yeni farkına varmışım gibi bakıyorum. Seda'nın sorgulayıcı bakışları üzerime çakılı.

!Elbette okuyorum.

- Hiç sanmam...

Yeni bir meydan savaşı başlayacak.

!Okur gibi yapıyorsun ama okumuyorsun.

- Okuyorum.

-Okumuyorsun.

Onunla başa çıkmak zor. Inatlaşmanın yararına inanmadığımdan yeniden kitabıma dönüyorum.

!Okur gibi yapıyorsun ama okumuyorsun.

Al başına belayı. Çattık valla.

!Seda lütfen...

- Ooo beyefendi, sinirlenmesini de biliyorsun demek ?

Başımı çevirip ona bakıyorum. Yabanıl bir kedi gibi atılmaya hazır avının üzerine ve bu duruşuyla çok güzel. Öylesine çekici hale gelmiş ki saatlerce seyretmek isterim onu.

!Yoo, diyorum dudaklarımı bükerek. – Sinirlenecek ne var ki ?

Sözcüklerimin yumuşaklığı pençesinin tırnaklarını çıkarmasını engelliyor. Birden sandalyesini benim yanıma çekiyor. Bakışlarındaki muzipce parıltı görülmeye değer.

!Elini ver falına bakayım.

Bakışları ısrarlı, kurtuluş yok. Benimle oyun oynayıp hoşça vakit geçirmek istiyorsa itirazım yok, çünkü güzel bir kızla oyun oynamayı ben de severim. Sandalyemi biraz da ben dönderip yanaştırıyorum. Şimdi karşı karşıyayız. İki kızgın rakip gibi birbirimizi kollarken, bir yandan da duygularımızın esiri olmaya aday bir yakınlaşmamız yeniden başlamış oluyor.

Sağ elimi uzatıp sol avucunun yumuşaklığına sırtüstü yatırıyorum. Sağ elinin işaret parmağıyla avucuma dokunuyor. Onu bu denli yakın bulmamıştım kendime. Sanki ikiyüzyirmi voltluk akım geçmiş gibi sarsılıyorum. O avucunun ortasındaki çizgiye tırnağını batırırken yüzümde beliren acıya , oh olsun dercesine bakıp:

!Uzun bir yol var önünde, ama yolu kesen bir su var, diğer yanda seni bekleyen biri, bu yanda da seni iten iki kişi...

- Allah Allah, diyorum şakayla karışık şaşırarak.

O ciddiyetini bozmadan:

■Biraz ilerde biri var, seni bırakmak istemeyen. Uzun saçlı mı, kısa saçlı mı desem.

Seda'nın saçlarına bakıyorum.

■Mutlaka kısa saçlıdır.

- Uzun saçlıya benziyor.

■Seda sen biraz daha dikkatlice bak, mutlaka kısa saçlıdır. Hem de çok yakınımda.

O duymamazlıktan gelerek avcumun içindekilerini söylemeyi sürdürüyor.

■Birden bir ışık doğuyor, ne yapacağına o an kendin karar veriyorsun.

- Ne ışığı acaba ?

■Bilmem. Bir ışık işte.

Elimi bırakıyor. Onun oyunu bitti. Benim oyunum başlayacak bu kez.

■Sen ver bakayım elini.

Beklemeden onun elini tutup çekiyorum. Elinin içi bembeyaz, pürüzsüz. Alıp yanaklarıma çalsım geliyor, sonra da dudaklarımı yapıştırıp öpesim...

■Sen el falını biliyor musun ki ?

- Hayır, diyorum yekten.

■Amacın ne peki ?

Gözlerinin derinliklerine bakışlarımı çakıyorum.

■Elini avucumun içine alarak sıcaklığını duymak.

Sert tepki gösterip elini elimden çekeceğini, ardından da bir iki ağır söz söyleyeceğini göze alıyorum elbette. Ama bunların hiç biri olmuyor. Küçük bir kuş sıcaklığıyla sağ elim de sırtı yere gelmiş elinin üzerine kapanıyor. Belki yirmi, belki otuz saniye soluksuz duruyoruz. Belki de o an birbirimizin nabzını ölçmekteyiz.

Sağ elimi kaldırıp işaret parmağımı avcunun belirsiz çizgilerinde yürütüyorum.

■Önünde uzun, güzel bir gelecek var. Yol çok uzun.

Parmağım avucunu aşp bileğine yukarı ilerliyor.

■Yol öyle uzun ki ve sen öyle koşuyorsun ki, kısa saçlı birisi sana yetişmekte zorluk çekiyor.

Yüzünün gerildiğini görüyorum.

■Evlenmesen, diyor ansızın.

Parmağım dirseğinin içinde donup kalıyor. Yutkunuyorum.

Benim elimde değil ki...

- Rest çeksen...

- Babama mı ? Yapamam. Şimdiyece hiç karşı durmadım.

Ama bir kez. Sesi yalvarmayla eşit.

Bileğini çekiyor. İki elim de havada asılı kalıyor. Yüreğim daralıyor. Yarınki sınavlar bile gözümde büyümeye başladı.

Belki de evlilik işi olmaz

Yüzündeki gerginlik bir anda siliniyor. Bir heyecan oturuyor dudaklarına.

Nasıl yani ?

- Kaç kez dönüş yapıldı. Bu kez de öyle olabilir.

Bakışları gazı tükenmiş balon gibi sönuveriyor.

Sanmam, bu kez kesindir.

Benim onu tekzip etmemi büyük bir umutla beklerken, benim dudaklarımdan ancak:

Bilinmez, sözcüğü dökölüyor.

Yerinden sallanarak kalkıyor, balkon kapısından içeri geçerek odasına yürüyor, ben yine düşüncelerim ve yarım bıraktığım kitabımla başbaşa kalıyorum.

X

Okul günlerinde nasıl erken gittiysem, sınav günü de yine erkenden ordaydım. Heyecanım dorukta, ama içimdeki bir ses sınavları umursamadığımı haykırıyor. Seda'yı bir daha göremedim. Balkonda kitabıma öylesine dalmıştım ki, Hızır amca ile Yeter teyzenin geldiklerinin farkına bile varamadım. Seda'yı sordular yattığını söyledim. Sonra ben de hayırlı geceler dileyerek yatacağım odaya çekildim. Yatağıma girerken, ertesi günü Seda'nın da benimle birlikte okula geleceğini düşünmüştüm, yanılmışım. Yeter teyzenin kahvaltını et de git yavrum, ısrarlarına rağmen, inat ederek ağzıma bir lokma koymadan evden kaçarcasına çıkmıştım. O anda Seda uyanık olsaydı, bu denli tez canlı davranıp kendimi erkenden buraya atmazdım.

Ana baba günüydü okulun bahçesi. Tek deli ben değilmişim. Evinde heyecanını yenemeyen soluğunu burada alıyordu. Bahçe duvarlarına, merdiven basamaklarına, okul duvarının dibine gelişigüzel oturmuştu sınava gelenler ve refekatçıları. Ben kimseyi tanımadığımdan sap gibi bir o yana bir bu yana bakarak sınav saatinin gelmesini büyük bir sabırla bekliyordum. Genellilke bir arada olanlar, sınavın nasıl geçeceği yolunda fikirlerini söylüyorlardı.

Sınav anı yaklaştıkca içimdeki heyecanın da artmaya başladığını hissediyordum. Her sınav öncesi böyle heyecanları yaşamak bende vazgeçilmez bir alışkanlık haline gelmişti. Dudaklarım kurumuş, sağlam kalması gereken beynim zonklamaya başlamıştı. Sınava girerken ise, bacaklarım güçsüzleşecek, ellerim titreyecekti.

Sonunda beklenen an geldi. Sınava girecek ne kadar öğrenci varsa, görevlilerin

kapıları açmalarıyla merdivenlere atılmamız bir oldu. Görevlilerin:

■Durun acele etmeyin çocuklar. Sıraya girin, bağırtılarını hiç kimsenin duyacağı yoktu.

Ellerimizdeki sınava giriş belgeleriyle içeri alındık. Üst kattaki bir sınıfa girdim. Her masaya bir sandalye konmuştu. Oturduk. Bir denetmen tarafından sınava dikkat etmemiz gereken hususlar nelerdir, hangi durumlarda sınavın geçersiz sayılacağı, açıkcası neleri yapmamız neleri yapmamamız gerektiği hakkında gerekli bilgiler verildikten sonra sınav kağıtları dağıtıldı. Heyecanım son kertedeydi. Sorulara bir göz attım. Yanıtını yüzdeyüz bildiğim sorulardan başlayarak en zora uzandım.

Bilmediklerimi işaretlemedim, çünkü bir yanlış bir doğruyu da götürüyordu. Saatiime baktım, sınav süresinin bitimine yarım saat vardı. Bu süre içerisinde yanıtladığım soruları yeniden gözden geçirip bitime beş dakika kala yerimden kalkarak görevliye sınav kağıdını teslim ettim. Sınıftan çıkarak bahçeye indim. İçimde Seda beni bekliyor gibi bir his vardı. Bahçenin dört yanına baktım, hiç tanıdık yüz yoktur. Refakatçıların bakışları üzerime düştü hemen.

■Nasıl geçti delikanlı ?

- İyi geçti ama pek önemli değil benim için, dedim.

Meraklının birisi sordu beklediğim soruyu.

■O niye ki ?

- Ben zaten yakında Almanya`ya gidiyorum.

Girdiğim havayla yürüyüp çıktım bahçeden.

Başım kayalar arasında kalmış gibi ağrıyordu. Caddeye indim. Hemen eve mi dönmeliydim, yoksa biraz kendi başıma dolaşmalı mıydım? O an yeniden Seda gözlerimin önünde belirdi berrak bakışlarıyla. Eve gitmesem Seda`yı görmem gecikecekti. Yarın döneceğime göre, onu biraz daha fazla görmeliydim. Yönümü eve çevirdim. Bir iki adım atmıştım ki Seda`nın karşıda bana doğru gülerek geldiğini görüp şaşkınlıkla duraladım. Öyle hanım hanımcık yürüyordu ki, üzerindeki alımlı eteğiyle ünlü modellere taş çıkartırdı. İçim bayılıverecek gibi oldu. Sevgilisine koşan bir aşık gibi ıslıl ıslıldı bakışları. Halbuki dün akşam o güzel suratına sapladığı öfkeyle ayrılmıştı yanımdan.

Bir adım ötemde duruverdi. Duello edecek iki kovboya benziyorduk. Bakalım ilk silahlı kim çekecekti. O Çekti:

■Seni kaçak seni. Ne o, sabah erkenden pırr.

- Yoo, diyerek savunmaya geçtim hemen.. – Pek de öyle erken değildi.

■Ben de gelecektim seninle.

- Senin dün akşamki suratın sabahleyin gözümün önüne gelince, Seda`dan hayır gelmez diye düşünüp yalnız başıma yola düştüm.

■Aaa, deliye bak sen. Ne varmış ki suratımda ?

Ben de ona alayla karşılık vererek dudak büktüm.

■Şimdiki suratına diyecek yok. Keşke suratın hep böyle ıslıl ıslıl kalsa. Ama akşam beni balkonda bırakıp gidişini bir türlü unutamıyorum.

Bir baktı pir baktı bana. Doyurucu yanıt verememenin sıkıntısını dudaklarının kıpırtısında okudum.

■Başım ağrıyordu hepsi o kadar.

Seda ne denli de Bukelamun gibi renk değiştiriyorsa da, onu çekici kılan özelliğini yitirmiyordu.

Dudaklarına sürdüğü hafif penbe rujla olgun bir kadın havası yarattığının farkındaydı.

■Eve mi dönüyordun ?

- Nereyi tanıyorum ki nere gideyim ?

Seda'nın gözlerinin içi gülüyordu bu kez. Kolumdan tuttu.

■Hadi şurdan otobüse binip Ulus'a gidelim.

- Ne yapacağız ki Ulus'ta ?

■Biraz gezeriz. Eve gitsek ne yapacağız ?

Haklıydı. Ev bu sıcakta çekilmezdi,sıkardı. Hem Ulus'a gidip yanyana iki aşık gibi dolaşmak tepemeyeceğim iyi bir fırsattı.

Belki kız arkadaşım olmamıştı ama, en azından Barbara Cardland'ın kitabından, Oğuz Özdeş'in, Kerime Nadir'in, Cronin'in kitaplarından bir erkekle bir kadının nasıl flört ettiklerini okuyup öğrenmiştim. Acemiliğimi de iki günde yendiğime göre, güzel bir öğren sonrası geçirebilirdik.

■Hadi o zaman,dedim düşüncelerimin yardımıyla.

Durağa ilk gelen otobüse binip Ulus'ta indik.

Ne kalabalık ne kalabalık. İnsan burada kendini sudan çıkmış balığa benzetiyor.

■Elinden tutabilir miyim ? diye sordum tüm cesaretimi toplayarak.

- Tut,dedi Seda tek bir sözcükle yürüyüşünü bozmadan.

Aynı heyecanı, aynı duygu depremi yeniden yaşıyorum ve Seda'nın eli elimin içinde bir küçük kuşun yüreği gibi sımsıcak atıyor.

Ne zamandan beri beklediğim soruyu şimdi soruyor.

■Sınavlar nasıl geçti ?

- İyi geçti.

■Boşuboşuna olduktan sonra...

Ne demek istediğini gayet iyi anlıyordum.

Avucumdaki elini sertce sıktım. Başını dönderip çatık kaşlarıyla baktı.

─Doğru değil mi ?

- Kesin bir şey yok,dedim.

─Kız tarafı istemese olmaz. Babana kalsa dünden razı. Sen ise Almanya`ya gidecen diye havada uçmaktasın.

Düşüncelerimi okuyordu sanki. İçindeki fırtınanın kopmasını engellemeliydim. Kulağına eğildim.

─Ayaklarım yerde ve ben senin elini tutmaktayım.

Seda dudaklarını büktü.

─Hep aynı yuvarlak sözler.

Hiç umut vermemem öfkelen diriyordu onu. Ama ona nasıl umut verebilirdim ki ?

Bugün tamam, ben Ankara`da okuyacağım deyip de sonra bunu yerine getirmemek hem onu hem de beni yıkardı.

─Lütfen bu konudan bahsetmeyelim artık. İş olacağına varır. Şu ab koşullar bunu gerektiriyor ve ben bu koşullara uymak zorundayım.

Sözlerim Seda`nın zoruna gitmiş olacak ki elini avcumun kısı kacından hızla çekip içimi soğuk bir havayla dolduruverdi. O ara adımlarını da açmıştı. Hemen seyirttim ardından.

─Seda ne oldu birden ?

Seda kaçışını yavaşlatmadan başını sertce dönderip yüreğimi delen bakışlarını acımasızca uzatıverdi.

─Kararsız asım sende.

Yanımızda yürüyen insanların yabancı bakışlarını da üzerimde hissetmem enikonu tedirgin etmişti beni.

─Böyle bir yerde yakışmıyor sana.

-Asıl sen sana yakışmayanı yapmaktasın.

─Nedenlerini açıkladım ama...

─Sen bilirsın.

Ben durdum, o yürüdü. Artık tartışmaya tahammülüm yoktu. Yandaki binanın duvarı dibine çekildim. Bir süre boş boş gelip geçenlere baktım. Yoğun bir sis içinde yolunu bulmaya çalışan yolcu gibi kaybolmaktan korkuyordum. İşte kalakalmıştım olduğum yerde. Sis dağılmadıkça da yerimden kıpırdamayacaktım. Seda`nın bu denli değişik davranışlarına kısa bir süre içinde alışmış olsam da, bu kadarı da fazlaydı artık. İçimde yükselen bir ses, istasyona gidip trene binmemi salık verirken, diğer bir ses

ise, Hızır amca ile Yeter teyzeye ayıp olacağını söylüyordu.

Dikili durduğum duvarın dibinden kopup gelişigüzel yürümeye başladım. Nasıl olsa adresi biliyordum. Gerekirse duraktan otobüse biner giderdim. Bu düşünce kararım olmuştu. Biraz önce indiğimiz durağa yöneldim. Seda'nın davranışlarını unutup eve yalnız başıma dönersem aileye ne yanıt verecektim. Simdi de bu düşüncenin anaforunda dönüyordum.

Karşıya geçmek için trafiğin azalmasını beklerken duyduğum o tanıdık sese kaşlarımı çatarak döndüm.

Yanımda Seda hiç bir şey olmamış gibi bana bakıp gülümsüyordu.

■Aaa, eve mi dönüyorsun ? Hani gezecektik ?

Öfke yüzümü karartmıştı. Bu şımarık şehir kızı kendini ne sanıyordu ? Yanımızdaki insanlara aldırmadan bağırdım.

■Seda, yeter senin yaptığın artık.

Şaşkın ördek gibi bakmasın mı bana.

■Aaa, ben ne yaptım ki ?

- Sen ne mi yaptın ? Bi de soruyorsun.

Benim bağırمام onun yelkenlerini suya indirmişti.

■Tamam tamam, sen haklısın. Şakadan da anlamıyorsun yani.

Kolumdan tutup karşıya geçmeyi bekleyenlerin arasından çekip çıkardı beni.

■Sen de hiç şakaya gelmiyorsun.

- Şakaydı yani ?

■Şakaydı ya. Başka ne olabilir ki ?

Öylesine safca konuşuyordu ki, inanmam gerektiğini düşündüm.

Bu kez o elimi avucuna almıştı. Yüreğim pıt pıt atıyordu. Biraz öncesini unutmuşum. Mutluluktan uçarken yavaşça fısıldadım.

■Nereye gidiyoruz ?

- Dondurma yemeye. Hani dün yemiştik ya.

Park yerindeki dondurmacının masasına oturana değin konuşmadık bir daha. Birbirimize karşı olan düşüncelerimizi netleştirme niyetindeydik.

Vişneli dondurmalarımızı yemeye başladığımızda, Seda kıkır kıkır gülmeye başladı.

Yine ne muziplik geçiyordu usundan ?

■Ne gülüyorsun ?

Kimsenin duymasını istemiyormuş gibi dondurmasının üzerinden başını uzatarak:

■İki aşık gibiyiz.

Öyle mi? diye sordum alaya alarak.

Anlamıştı söylediklerini ciddiye almadığımı. Hemen alındı.

─Pis seni. Suç seninle yola çıkanda.

Artık şahdamarım çatlamıştı. Sözcüklerine sözcüklerle karşı koyabiliyordum.

─Senin anın anına uymuyor ki Seda. Her an değişebiliyorsun. Bir kaç gündür burdayım. Bu kaçınıcı çatışmamız.

Başını geri çekti. Yediği dondurmanın kabını bana doğru itti.

─Gerçekleşmeyecek bir düştten kurtulmaya çalışıyorum ara sıra,dedi.

Sesi fırtınada yan yatmış gemiye benziyordu.

─Ne düşü bu ?

- Sen yıldırım aşkından ne anlarsın taşralı ?

Onu ciddiye almak istemiyordum.

- Şimşek aşkı filan olmasın ?

Sertçe başını döndü.

─Taşralısın noğolacak...

Doğru söylüyordu. Taşralıydım ben. Seyrettiğim filmler, okuduğum kitaplar gerçek yaşamda göreceklelerinden daha fazlasını bana öğretmişti. Tek burada aldığım ders, bir kıza yaklaşma dersi idi, onu da öğrenmişim çoktan.

─Ben sana vurulmadım mı sanıyorsun ? Dün kahvaltı ederken bakışlarımın imalı olduğunu yüzüme haykırmıştın. Demek ki ben aşkı senden önce tattım.

Yüzü açılıverdi birden. Dudaklarında bir gülümseme göveriverdi.

─Sahi mi ?

Bakışları bal tatlısına dönüşmüştü. Utanmasa boynuma sarılıp öpecek izlenimini edindim. Buna meydan vermeden uyarmalıydım onu.

─Ama durumu biliyorsun. Seni umutlandırıp yarı yolda bırakmak istemem.

Dudakları pörsüyüverdi. Biraz önceki neşesi bir anda yitmişti yüzünden.

─Anladım,dedi ürkek bir ses tonuyla.

Sevinci bakışlarındaki gölgenin ardına çekilmişti. Pembe dudaklarının morardığını gördüm. Dudakları kıpırdadı mı bilmem ama, şu sözcükleri duydum.

─Haklısın, hadi kalkalım.

Masadan kalkıp iki yabancı gibi otobüs durağına yürüdük.

Hızır amca eve geldiğinde ilk sözü bana oldu.

■Sınavlar nasıl geçti Demir ?

■İyi geçti amca, dedim.

- Senin adına sevindim, dedi.

Seda, babasının kendisine ilgi göstermemesine alınmıştı. Fırsatını yakalamışcasına dudaklarını büzerek küçümsemeyle atıldı hemen.

■Neye yarar ki ?

Hızır amcanın bakışlarına soru işaretleri doluştu.

■O ne demek oluyor kızım ?

■Doğruyu söylüyorum baba. O üniversitede en yüksek puanı da tuttursa boşuna.

Sonra da bana baktı, intikam böyle alınır diyerek.

Hızır amca enikonu meraklanmıştı. Bana döndü.

■Seda ne demek istiyor Demir ?

Ben ne söyleyeceğimin şaşkınlığı içindeydim. Cümleleri toparlayıp söylemek gücünü kendimde göremiyordum. Hızır amca benden umudu kesince yeniden Seda`ya baktı.

■Evet küçük hanım, seni dinliyorum. Ne demek oluyor bu ?

Seda`nın kestane rengi gözleri giderek koyulaşmış, içinden çıkılmaz bir karanlık dehlize dönüşmüştü. Babasının sesinin sertliğine aldırmandan nazlı bir şekilde:

■Demir`e Almanyacı bir kızla söz kesmişler. Sınavları kazansa bile okumayacakmış.

Hızır amcanın bakışları yeniden bende. Ellerim titremekte. Yeni bir çıkmaza daha girdim.

■Demir, açıklama yok mu ?

Hızır amcanın bana gösterdiği iyi niyeti, sevecenliği, dostluğu ktüye kullanamam.

■Babamın öyle bir düşüncesi var. Analığın bir akrabasıyla beni evlendirmek istiyorlar.

- Kesin mi yani ?

■Tam değil. Kız yüzdeyüz daha karar vermedi Kaç kez olur gibi oldu, olmadı.

Hızır amca bir süre benim yüzümde anlamını çözemediğim bakışlarını dolıştırdıktan sonra kendine döndü. Düşünüyordu. Sonra konuştu.

■Neden olmasın ? Üniversiteyi okuyanları da görüyoruz, kaldırımlar onlarla dolu. Şu zamanda en büyük piyango yurtdışı. Hem iki kardeşin daha var ardından gelen. En azından onların yüksek öğretim görme şansları artar. Kolay mı memur maaşıyla çocuk okutmak? Demir yavrum, hayırlısı neyse o olsun.

- Sağol Hızır amca, dedim.

Ben belirli bir rahatlama içine girerken, Seda en büyük umudu olan babasının sözlerinde aradığını bulamamanın sıkıntısıyla morali bozuk odasına yürüdü.

- Biz de Mustafa'yı okuttuk Askerdeki büyük yani. Adamımız olmasa o da iş bulamayacak,dedi Hızır amca üzüntüyle.

Bu evde yiyeceğim son akşam yemeğine oturduğumuzda benim elim Seda'nın elinden daha güçlüydü. Yemek boyunca başını önündeki tabağından kaldırmadığı gibi, ne annesi ne de babası şöyle bir gönül alıcı söz edip de moralini düzeltmemişlerdi. Ansızın başlayıp kısa süren flörtümüz de böylece noktayı hak etmiş oldu.

Ertesi günü Hızır amca işe giderken vedalaştı benimle.

■Bizleri unutma. Ankara'ya geldikçe uğra. Burada senin evin sayılır.

Gözlerim dolukmuştu. Eline vardım.

■Her şey için teşekkür ederim Hızır amca. Gösterdiğiniz konukseverliği ömrüm boyunca unutmayacağım.

- Lafı mı olur delikanlı ? Babana, analığına, kardeşlerine selamlar.

Bu denli mükemmel bir aile babasını bir daha görebilecek miydim bilmiyorum.

Hızır amca işe gittikten sonra sıkıntılı sıkıntılı bakındım. Trenin saatine çok zaman vardı. Seda da odasına kapanmış, çıkmamıştı. Yarım kalacak kitabı alıp balkona çıktım. Hava güzel, yaşam alabildiğine iyiler için de kötüler için de devam ediyordu.

Yeter teyze başını balkon kapısından uzattı.

■Demir yavrum, ben biraz alışverişe çıkacam. Seda sorarsa söylersin.

- Olur Yeter teyze, tabii söylerim.

Kitaba eğilmemin üzerinden onbeş dakika ancak geçmişti ki başımın belası balkona çıkıverdi. Gözleri bildir bildir bakıyor. Yeni uyanmadığı her davranışından belli.

■Günaydın,dedi

- Günaydın, dedim üstünkörü, dudağımın ucuyla.

Akşamki muhbirliğine kırılmıştım. İyi ki babası olumlu bulmuştu da hanımefendinin heyecanı kursağında kalmıştı. Benim kitabımı okumayı sürdürmem Seda'yı çileden çıkarmak için yeterliydi.

■Küskün müyüz ?

- Yoo, ne münasebet. Küsmem için bir neden yok ki. Kitap çok heyecanlı da, gidene değin epey sayfa okumuş olmak istiyorum.

Cesareti artmıştı. Sandalyesini biraz daha bana doğru çekti.

■Seni tanımamış olmayı isterdim.

Ne anlamda söylediğini düşünmeden sert yanıtı yapıştırdım hemen.

■Ben de...

Mutsuzluğu yüzünden okunuyordu ama o yabanıl davranışlarının yerini şimdi bir kedinin uysallığı almıştı.

Yanında oturarak seni sıkmadığımı tahmin ediyorum.

İçimi çektim. Bu bir bakıma derin soluk almaya da benziyordu.

■Beni sıkacak bir şey yapmıyorsun ki.

Nedense acıma hissim uyanmıştı. Sanki onun bana olan yaklaşmasından biraz da ben sorumluydum ki ona karşı sertlik göstermem gerekirken, hemen yelkenleri suya indiriyordum. Konuşurken omuzlarına dikkat ettim, eskisi gibi dik değil, bilakis büzüktü. Belki de benim biraz sonra gidecek olmam onun ayaklarını yere basmasını sağlamıştı. Elimi uzatıp elini tuttum. Rahatsız olmadığını belirten bir bakışla baktı. Sanki tenine değmemden zevk alıyordu. Diğer elimle elini tamamiyle kısıp aldım. Gözlerinin nemlendiğini nemlenen gözlerimle karşılık verdim. Şimdi avucumun içinde bir çift yürek atıyordu.

■Seda, ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Birbirimizi iyi anladığımızın ikimiz de farkındayız. Senin hırçınlıklarının da nedenini iyi biliyorum ve sana hak veriyorum. Ama benim yolum çizilmiş gibi. Büyük bir terslik olmazsa yakında

■Almanya yolcusuyum. Terslik olursa bilemem ama, yeniden görüşebiliriz belki o zaman.

Eli ellerimin kısıpından sıyrılıverdi.

■Hiç sanmam...

Gülmek için kendini zorlarken, yüzünün daha da gerildiğinin farkında değildi.

Salt baktım öylesine. Benim söyleyecek bir sözüm kalmamıştı.

Uzakları seyrediyordu. Artık ikimiz için de o film kopmuş, biz de düşlerimizden uyanmıştık. Ben de kitabıma eğildim yeniden.

Otobüs durağında indiğimde kulağıma çalınan ilk ses, üniversite sınavlarının önceden çalınıp satıldığını haykıran gazeteci çocuğun sesiydi. Garipce baktım öyle. Merakla aldım gazeteyi. İki matbaa işçisi ile bir imam soruları çalıp çeşitli kişilere büyük bir para karşılığı satmışlar, sonra bu işi ortaya çıkaranlar soruları notere onaylatmışlar. Gazetenin ilk sayfasındaki sorulara baktım, bize o gün çıkan sorulardı. Üniversite sınavlarının iptal edilmesi gündemdeydi. Ağzımda türlü sövgüler dolaştı.

Binlerce dar gelirli ailenin çocuğu nice masraflarla bu sınava gelmişlerdi. Ve şimdi maraton yeniden başlıyordu bizim için. Ben şunu biliyordum ki, Almanya işi kesinlik kazansın, babam ikinci sınavlara beni göndermezdi boşa masraf olacak diyerek.

Istasyona doğru giderken içim buruktu. Aslında bu burukluğun gerçek nedeni konuk olduğum evden çıkarken Seda'yı göremememdi. Yeter teyze odasına bakmış, yoktu. İçimdeki bir ses trene binmeden karşılaştığımı söylüyordu ama, hala görünürlerde Seda yoktu.

Ve ben trenin penceresinden uzun uzadıya bakmama rağmen onu bir daha göremedim. Belki de O, bir köşeden beni izlemişti de ben farkında değildim.

X

X

X

Eve gece yarısı geldim. En az yarım saat çekiyordu evle istasyonun arası. Tren benim gibi sınavlara gitmiş gençlerle doluydu ama , kimsenin sorular çalınıp sınavlar iptal edileceğinden dolayı ağızlarını bıçak açmıyordu.

Ev derin uykundaydı. Sessizliği bozmadan giysilerimi çıkarıp picamalarımı giyerek kaç gündür uzak kaldığım yatağıma giriverdim. Yorgunum. Hem bedenim, hem de beynim... Uyumak ne kelime. Uyku öylesine uzaklaşmış ki benden ve onun yerini ıslak iki göz almış. Seda gözümün önünde. Uykumu avucunun içine almış, bırakmıyor bir türlü. Ne denli de yatağın içinde sağıma soluma dönsem de olası uyumam.

Sabaha değin gözümü kırpmadım desem yeridir. Babamın öksürüğünü duyduğumda kalkıp odamdan çıktım. Babam sevgiyle baktı bana. Günlük traşını oluyordu.

- Boşuna gitmiş oldun oğlum.

Üniversite sorularının çalınışını kastediyordu. Ama bence boşuna gitmiş

sayılmazdım. Seda'yı tanımıştım, yüreğimin sesini tanımıştım. Babamın sözüne karşılık vermeliydim.

- Şansım yokmuş.

En azından bu sözcükle kendimi de yaralamamış olurdum. Analık da kalktı geldi. Hala gözlerinden uyku akıyordu. Babamla evlendi evleneli istediğince uyuyamıyordu, çünkü her sabah kahvaltı hazırlamak zorundaydı.

■Sınavlar iptal edilecekmiş, dedi.

- Öyle görünüyor,dedim.

■Baban traş mı oluyor, ?

■Evet,dedim.

Babama duyurmamak kaydıyla biraz daha sokuldu bana.

- Kızın dün gene mektubu geldi. Kesinlikle seninle evlenmeye kararlı, ağbisine son restini çekmiş. Kasım ayında nikah için gelmek istiyor.

Seda kapıdan başını uzatmış bana bakıyor. Yutkunuyorum. Boğazım düğümleniyor.

■ Bi şey demiyorsun.

- Sevindim, diyorum üzüntümü belli etmemeye çaba göstererek.

Aslında bekliyordum böyle bir şeyi. Zaten geleceğimi Almanya üzerine yapmaya başlamıştım senaryoyu duyduğumda. Ülkemin bu ekonomik ve siyasi koşullarında üniversiteyi bitirmek de bana fazla bir şey vermezdi. Görüyorduk üniversiteyi bitirip de boş gezenleri, yani kaldırım mühendislerini. Üniversite artık gençlerin bir kaç sene oyalanma yeri olmuştu. Başkentte dayın olmadan üniversiteliğine layık bir iş bulman olanaksızdı.

Artık benim için rota çizilmişti. Benim için dönüşü yok bir yolun başındaydım.

■ Babamın son gelişmeden haberi var mı ?

- Yok. Önce senin ile konuşmak istedim. Kararın karar değil mi ? Evet dersen dönüşü olmaz bu gidişin.

Yaşamımı yönlendirecek en yanlış kararı verdim o zaman. Zaten ben kendimce günlerce düşünmüştüm. Çıkışı olmayan bir yolun başındaydım. Ev yaşamı benim için çekilecek gibi değildi. Analıkla her gün hırığürümüz vardı. Babam tam tirandı. Üniversite sınavlarında başarılı olsam da, analık para verdirttirmezdi babama. Sürünüp duracaktım yani. Tünelin ucundaki ışık beni çekiyordu. Bu yaşamdan kötüsü de olmazdı ya.

■ Evliliği kabul ediyorum. Babam zaten sınavlara bir daha göndermez.

Analık güldü.

■ Göndermeyecek zaten.

Ben de güldüm.

■ Söyledi mi ki?

- Akşam söyledi. Haberleri dinledikten sonra. Artık sınavlara gerek yok, dedi.

- Kız kötü kız değil. O da burda rezildi. Almanya'ya kağıdı çıktı da kurtardı kendini. Buranın geleceği bile yok. Sen de kendini kurtar.

Analığın dostça sözlerine şu an inanmalıydım. Tamam, belki bunda kendine de bir şeyler biçiyordur ama, her ne şekilde olursa olsun, asıl yararlanan ben olacaktım.

■ Yaptıkların için sağol, dedim.

Babam elinde havlusuyla göründü. Analığa baktı.

■ Kahvaltı hazır mı hanım ?

- Şimdi hazırlıyorum, deyip mutfığa yürüdü.

Babam divana oturdu.

■Hızır bey ne yapıyor, Yeter hanım, çocuklar ?

- Tümünün selamı var.

■Aleykimselam...

- Mezarlık kaçkınları binlerce gencin günahına girdiler.

İlkin anlayamadım babamın ne demek istediğini. Sonra jeton düştü. Sınavları kastediyordu.

■Soruları alanların biri hocaymış, dedim.

-Oğlum, kişi kendine layık olanı yapar.

Analık kısa sürede masayı donatmıştı. Babam aydan ilk yudumu aldıktan sonra analığa baktı.

■Eline sağlık hanım, çay da tam yerinde olmuş.

- Afiyet olsun, dedi analık bana bakarak.

Anlamıştım o konuyu açmak istediğini ve tam zamanıydı şimdi.

■Herif, Almanya`dan mektup geldi dn.

Babam kaşlarını çatarak baktı analığa.

■Dn m ? Neden akşam söylemedin?

Analığın dudakları titredi. Bana baktı yardım amacıyla.

-İlkin benimle konuşmak istemiş de onun için.

■O niye ki ?

Babam da olsa tutamazdım öfkemi. Hem Seda yeterince yormuştu beni.

■Evlenecek olan benim de onun için

Babamın bir an bana şaşkınlıkla baktığını analıktan öğrendim sonradan, çünkü babama yanıt verirken başımı kaldırmamıştım masanın üzerinden.

- Eee, ne diyorlar ? sorusu babamın ağzından ıktı.

■Kasım ayında gelip düğünü yapmak istiyor.

Babamın yüzündeki memnuniyeti yüz metre öteden de okumak mümkündü.

■Hadi hayırlısı... Ne diyelim. Yazgıda ne varsa o olur.

Sonra bana döndü.

■Seni köye gnderem. Sınavlar seni yordu oğlum. Biraz başını dinlersin.

Şaşkınlıkla baktım babama. İlk kez böyle anlayışlı ve sevgi dolu görüyordum onu. Belki de yarın bir gün çekip gidecem havasıyla mı bana öyle yaklaştı, bilemiyorum.

■Ne zaman ?

- Yarın yola çıkarsın. Gece onikide tren var. Sabah ordasın.

Bir anda köy gözümün önüne geliverdi. Nicedir gözümde tütmekeydi. Nedense bir türlü şehirlerin kalabalığını, insanların birbirlerine çıkar amaçlı yaklaşımlarını sevelememişim. Maddiyatı tanıyan insanların insan sıcaklığından sıyrıldıklarına tanık oluyordum. Köyün o temiz insanlarını daha çok arar olmuştum.

Sonra Almanya konusu açıldı. Benim dikkat ettiğim; babamın da analığın da evlilikten çok Almanya'ya gidecek olmama sevindikleriydi. Hatta babam daha da açıklık getirerek gerçek niyetlerinin ne olduğunu ortaya bir iki sözcükle koyuverdi.

■Memur maaşıyla ne seni ne de kardeşlerine yüksek eğitim verebilirim. Sen Almanya'ya gidersen hem senin yükün kalkar hem de ilerde kardeşlerinin okumasına yardımcı olursun.

Asıl neden gün ışığı gibi ortadaydı. Benim evlenip mutlu olmamdan ziyade, gelecekte kardeşlerime yapacağım maddi yardım yatıyordu evlilik senaryosunun altında. Yani ailenin geleceğinin kurbanı ben seçilmişim.

Üzülmedim. Neden üzülecektim ki ? Herkes Almanya'ya gitmek için can atıyordu. Benim böyle bir nedenle de olsa gidecek olmam umurumda değildi. Burdaki yaşantı apaçık gözümün önündeydi. Hiç bir gelecek vadetmeyen ülkemde kalıp kaldırım mühendislerinin arasına karışmaktansa, herkesin ağzı açık baktığı Almanya'ya kapağı atmak yerinde bir davranış olacaktı.

Babam kahvaltısını yapıp evden çıktıktan sonra, ben de dışarı vurdum kendimi. Caddelerde avare avare dolaşıp Almanya'daki yaşantı üzerine düşler kumak istiyordum.

X

X

X

Kasabada trenden indiğimde güneş de aynı anda ışınlarını çatılara saplayıvermiş,

gecenin kurşuni rengi üzerine mavi bir örtü çekilmişti. Dağların solgun yeşilliği ipiltilerini güneşe adanmışcasına susuzdular.

Vilayetimizin üçüncü büyük yerleşim yerine sahip olan kasabamızın çok eski bir tarihi vardı. Uzun bir süre Selçukluların bir kolu olan Mengüceklilerin merkeziydi. Ünlü bir kalesi ve kalesinin eteğinde gelişmiş ve önemli mimari eserlerle süslenmişti. En ünlü tarihi eseri Ulucamii ve yağmur sularını toplayan büyük sarnıçlar ile iç kaleden

inen kesme taştan yapılmış su yolu ziyaretçileri tarihe hayran bırakan eserlerin başlıcalarıydı.

Sonraki dönemlerde kasaba gerilemiş, birçok tarihi eser yıkılmış ama, Cumhuriyetin ilk döneminde döşenen demir yolu ile maden yataklarının işletilmesi kasabayı yeniden belirli bir canlılığa kavuşturmuştu.

Kasabanın kalesine uzun uzun baktım. 1197 yılında Mengüçoğlu Süleyman Şah tarafından yaptırılmıştı. Geçen seneki gelişimde uğrayıp gezmiştim. Kasabanın kuzeyindeki kalenin hemen aşağısından doğuya giden tren yolu geçiyordu.

Istasyonda inen bir iki yolcuyu sollayıp, kasabayı ikiye ayıran caddeye giriverdim. Dere boyundan gelen kurbağaların sesiyle yürüyüşümü hızlandırdım. Uykum geliyordu. Sessizliğe gömülmüş kasabaya sessizce giriverdim. Hiç bir hareket yoktu. Dükkanlar hala kapalıydı. Bu saatte nere gidecektim. Kasabada memur olan amcama gitsem, onları erkenden uyandırmış olacaktım. Durdum olduğum yerde. Açık bir kahve olursa bir zaman oturur ondan sonra amcama giderdim. Kasabanın üst başına doğru yürümeye başladım. Adımlarım yavaştı bu kez. Amacım zamanı geçirmektir. Nihayet bir köşede açık bir kahve gördüm. Açıp içeri girdim. Bir çocuk yerleri süpürüyordu. Dönüp baktı.

■ Oturabilir miyim ? diye sordum.

Yüzünde bir bezginlik beliriverdi.

■ Oturun, dedi.

En yakın sandalyeye çökuverdim. Elimdeki küçük valizi de diğer sandalyenin üzerine koydum.

■ Çayınız var mı ?

■ Yeni demledim.

Duvarlardaki resimlere göz attım. Genellikle doğa resimleriydi. Bir iki tane de yağlı boya vardı.

■ Çok güzel resimler, dedim.

■ Çocuk yukardan aşağı beni alıcı gözüyle bir süzdü.

■ O resimler çok eski, dedi dudaklarını büzerek.

Sen ne anlarsın resimlerden, der gibi bir havası vardı.

Temizliği bitirdiğinde çayımı getirdi.

- Sen yabancısın herhalde ?

- Buralıyım da vilayette oturuyoruz. Okul tatil olunca köyüme gelmek istedim.

- Kaçda okuyusun ki?

- Liseyi bitirdim.

- Ben orta üçe geçtim. Üniversite sınavlarına girdin mi ?

-Girdim ama soruları çalmışlar.

- Biliyim. Duydum.

- Dükkanlar ne zaman açılır acaba ?

- Birazdan açılır.

İkinci bir çay daha istedim.

Çocuk yan taraftaki küçük odaya yürüyünce ben de düşüncelerimle başbaşa kaldım. O arada beş yaşlı adam giriverdiler içeri. Beni kısa bir süzmeden sonra:

-Rıfat yok mu ? diye sordular.

!Çocuğu kastettiklerini anlamıştım.

!İçerdeki odada, dedim.

Çocuk çıktı geldi o anda. Yaşlıları görünce yıldı hemen.

-Çaylarınız demli sizi bekliyi ağalar,dedi.

Tümü aynı anda:

!Hemen getir o zaman.

Camdan dışarı baktım caddede gidip gelmeler artmıştı. Amcama gitsem mi gitmesem mi ikilemiyle çayların parasını ödeyip kalktım. Bizim köylülerin alışveriş yaptığı dükkan da açılmıştır diye düşünerek yukarı çarşı dedikleri yöne yürüdüm. Dükkandaki havaya göre ne yapacağıma karar verecektim.

Arnavut kaldırımlarında yürümek bambaşka etki yapıyor bende. Sanki ortaçağda yürüyorum gibi geliyor bana. Sürekli gelip beni yoklayan bir his işte. Toprak doğa kokarken, caddelerin arnavut kaldırımıyla döşenmiş olması beni taa avrupanın bir kentindeki caddenin ortaçağ görüntüsüne getirip bırakması şaşılacak şey benim için. Tek tük dükkanlar açılırken sekiz on kişilik bir gurup aşağı çarşıya doğru yanımdan geçerek iniyorlar. Üzerlerine giydikleri bakır renkten madenci olduklarını anlıyorum. Apo dayımda bunlardan biri. Kocaman pala bıyıklarıyla, ayağına giydiği kırmızı tozlu postallarıyla, eline aldığı uzun sopasıyla dayımı arıyor gözlerim. Her cuma izinli olduğu madenden köyüne gelir. Üç saat yayan yürümüştür. Köye vasıta da olsa yürüyerek gelir.

Koca Ali'nin dükkanı açıktı. Hemen yaklaştım.

!Günaydın,dedim.

İçerdeki çuvalları dışarı çıkarmaya çalışan adam başını yarı dönüp baktı.

-Günaydın evlat,dedi.- Hele yardım et de şu çuvalları dışarı taşıyalım.

Elimdeki valizi bırakıp atıldım. Mercimek, kuru fasulye, bulgur,nohut, pirinç tümünü kapı önüne dizdik. Koca Ali yorulmuştu. Belini acıyla doğrulturken bana

baktı.

─Sağol evlat. Nerelisin sen?

─Doğancık`tan, dedim.

─Kimlerden ?

─Yonusoğlundan...

─ Rahmetli Ali Ağanın nesi oluysun ?

─Torunuyum.

─ Hay Maşallah, Murtaza`nın oğlusun he ?

─Evet...

─Okuyu musun ?

─Okuyorum.

─Baban izne gelmiyi mi ?

─Bilmem, belki gelir.

─Dur birer çay söyleyek de içek.

Benim yanıımı beklemeden elini boru gibi yapıp karşıdaki binaya bağırdı.

─Ula kelco, iki çay gönder buraya.

İçerden iki iskemle getirdi kapının önüne koydu.

─Gel otur evlat.

Oturdum. Uzun ince yüzüne baktım. Yaşlanmıştı. Her izine gelişimde hep aynı soruları sorar aynı yanıtları alırdı benden. Amcamı da soracaktı bana.

─Amcanı gördün mü evlat ?

─Daha görmedim, yeni indin trenden.

Yüzünü ekşitti.

─Amcanı görmesen de olur. Heç bi insaniyeti kalmamış. O babanın eline su bile dökemez.

─Yine de amcam işte.

─Baban okutmasaydı onu. Şimdi köyde çobanlık yapıyordu.

─Kardeşiydi okuttu.

─Okutmayacaktı.

Uzamlara ulandı bakışları. Acaba amcamı mı düşünüyor diye kendi kendime sordum. Adam haklıydı. Babam amcamı alıp yanında okutmuştu. Dedem karşı çıkmıştı buna. „ Oğlum Murtaza, bu oğlan kime çekmiş bilmiyim. Çok nankör. Bunun

kadar yediği ekmeğe hançer sokan biri daha dünyaya gelmemiştir.“ Babam ise değişik yanıtlamıştı dedemi. „ Ben okutup köy rezilliğinden kurtaram da , beni ister bilsin ister bilmesin, heç önemli değil. Babam doğu vilayetlerinden birinde görevliyken amcam da yanında okuyormuş. Babam teşin içinde yıkanırken ben gelip gelip babamın sırtına işermişim. Babam da amcama demiş ki:

─Aha şu çocuğu dışarı çıkar da biraz gezdir ki ben de rahatca yıkanayım.

Amcamın yanıtı meşhurdur.

─Ben çocuğun hizmetçisi değilim.

Babamın ilkin ağzı duyduklarıyla açık kalmış, sora gürlemiş leğenin içinden.

─Ulan hayvan, ben seni okutuyorum bu çocuğun ekmeğinden kesip.

─Seni bana tanrı kısmet vermiş.

Babamın duydukları buz kesmesine yetermiş.

─Demek öyle ha... Babam haklıymış.

Aynı gün değil ama, ona yakın bir gün oturtmuş karşısına amcamı.

─Bak kardaş,demiş. Ben seni okutuyum karşılığında da heç bi şey istemiyim.

Aha liseyi bitirecen. Seni üniversitede de okutacam.

Amcam, babamın ellerine atılıp öpmek istemişse de babam önceki gün yaşadıklarını unutmadığı için elini kaptırmamış.

- Üniversiteyi okutmam için bir şartım var. İşe başladığın zaman dördüncü aylığını babamıza verecen.

Amcamın suratı hemen asılmış.

─Ben kimseye bi şey veremem.

Babamın suratı renkten renge girmekte de vurmamak için kendini zor tutmakta.

─Ulan oğlum, babana verecen, başka birine değil. Ben bile bişey istemiyim.

─Ben kimseye bişey veremem, demiş amcam odanın duvarı gibi kararmış suratıyla.

─Ben de sana üniversite okutamam.

─Okutma. Lisede yeter bana.

İki kardeş de inadını yerine getirdi. Babam liseden sonra yanına almadı kardeşini. Amcam da hiç tınmadı. Askerliğini yapıp geldikten sonra babamın tanıdıkları aracılığı ile bankaya girdi. Şimdi de kendi kasabasındaki bankada görevli. İki kardeşin arasında serin bir ilişki var. Yalnız anlayamadığım tek nokta. Babam sağ bir partiden, amcam ise aşırı sol bir partiden. Babam çevresine yardım etmekten zevk alan bir insan, amcam ise hiç bir yakınına yanında görmeye dayanamayan birisi. Aslında tam tersi

olmalıydı. Ben sol düşüncede olanların daha yardımsever, daha insancıl ,daha sevecen, daha vefekar olmaları gerektiğini düşünürken, bu saydıklarımı sağ partiye oy veren babam yerine getirirken, solun da solunda olan amcam bilmem hangi akla hizmetle insanlara yardım etmenin yanından teğet bile geçmiyordu. Yoksulun hakkını almaya sıvanan bu düşüncenin amcam tipi insanlarla dibe vurması üzüntü vericiydi.

─Çayınız...

Daldığım düşünceler bir anda beynimin derinliklerinde yitiverdiler.

Kısa boylu, dazlak biri önümde çay tepsisiyle duruyordu.

─Sağol, deyip çayımı aldım.

Yudumlamaya başladım. Evde içtiğim çaydan değişik bir buruk tadı vardı.

O ara simitci geldi yanımıza. Koca Ali uzanıp iki simit aldı birini bana verdi. İkiletmeden aldım. Simitimi yerken sordum.

─Amcam buradan alışveriş yapıyor mu ?

Koca Ali`nin yarasına basmışım. Yerinden hoplayıverdi.

─Amcan heç köylü dükkanlarından alışveriş yapar mı ?

─Niye ama?

─Tenezzül meselesi efendim tenezzül. Ha bi de burada bi akrabasına denk gelebilir, ona bi şey almak zorunda kalabilir. Niye alsın değil mi ama. Nasıl olsa başka enayiler var cebindekini akrabası için harcayacak.

Bana öyle anlamlı baktı ki sözünü ettiği enayinin babam olduğunu anladım. Ben de duymuştum. Babam ne zaman kasabaya gelse bizim sülalenin alışveriş yaptığı dükkanları dolaşıp tümünün borcunu ödeyerek köye çıkardı.

Kasaba tümüyle canlanmıştı. Köylerden gelen römorklu traktörlerin köylüleri boşaltmasıyla dükkanların önü panayıra dönmüştü. Bizim köyden gelen var mı diye baktıysam da hiç tanıdık yüze rastlamadım. Koca Ali de müşteri akınıyla karşılaştığından ben yalnız başıma duvar dibinde kalmıştım. Saatime baktım, amcamın işe başlama saati de gelip çatmıştı. Başımı dükkandan içeri uzatıp Koca Ali`ye:

─Ali emmi, valizim içerde kalsın. Ben amcamı bi göreyim.

─Olur evlat...

Yeniden aşağı çarşıya yürüdüm. Maden lokantasını geçtiğimde önümde yekine yekine yürüyen biri dikkatimi çekti. Aynı amcamın yürüyüşüydü. Cesaretimi toplayıp seslendim.

─Amca!

Döndü yarı gövdesiyle, oydu.

Sanki beni tanımamış, kaşlarını çatarak kim olduğumu anımsamaya çalışıyordu.

─Benim amca, Demir.

Bir adım berisinde dineliyordum. Elini uzattı.

-Merhaba yeğen, nasılsın ?

■İyiyim amca. Sen nasılsın ?

■Sürünüyoruz işte.

Gülmem geldi. Pek de sürünen birine benzemiyordu. Öne çıkmış göbeğinin üzerine oturttuğu eflatun kravatıyla milletvekillerini andırıyordu. Yaşamı yönünden bir sıkıntısının olmadığı gün gibi ortadaydı.

Yürümeye başladı. Önümüzde bir hamal gidiyordu kendirini boynuna asmış. Amcam:

■Şu pisleri kurtarmak için uğraşıyoruz.

Şaşkınlıkla baktım. Sosyalist olduğunu söyleyen birinin ağzından çıkmaması gereken sözleri amcam üzerine basa basa söylemişti. Benim örnek aldığım amcam ne yazık ki tüm itibarını yitirmişti gözümde. En yakınının bile zor durumunda elinden tutmayan bir sosyalist, nasıl olur da tanımadığı birisinin hakları için mücadele ederdi. Aklım almadığı gibi gerçekçi de gelmiyordu bana artık. Edebiyatçılığı ile de tanınan amcamın yazdığı ve bana okumam için verdiği şiirler de içimdeki güzelliğini yitirmişti, çünkü, o şiirlerin birer aldatmaca olduklarını düşünmeye başlamıştım.

■Ağbim nasıl ?

■İyi...

Bankanın önüne gelmiştik. Bana elini uzattı.

■Oldu yeğen. Görüştüğümüze memnun oldum. Şimdi mesai saatim başlıyor.

İçim dolu dolu elimi uzattım. Eve uğra, yengeni çocukları gör, önerisi gelmemişti. Sanki dün ayrılmışız da bugün yeniden görüşüyormuşuz gibi bir havayla birbirimizden ayrıliyorduk. Bir yabancı bile daha sıcak, daha sevecen davranabilirdi. Ama amcamı bugün daha iyi tanımıştım. Benim için o sosyalist değil, demokrat bile olamazdı.

Yeniden yukarı çarşıya yürüdüm içimdeki kırıklıkla.

Koca Ali'nin dükkanı boşalmıştı. Beni gördü, gülümsedi.

■Gördün mü amcanı ?

■Gördüm...

■Ama tanımamazlıktan geldi değil mi ?

■Yoo, tanıdı.

■Belli...

Bakışlarımı kaçırdım. İçimde bir fırtına devinimi vardı.

■O, babanın kestiği tırnak olamaz. Bi de solcu geçiniyi. Ne günlere kaldık ey halkım.

Söyleyecek bir sözcüğüm yoktu.

■Köy arabaları ne zaman gidiyor Ali emmi ?

■Ancak öğleden sonra.

Çok zaman vardı. En iyisi yürüyerek gitmekti. Üç saat sürerdi ama olsun. Babamla da böyle yürümelerimiz olmuştu köye.

■Yürüyerek gitsem...

■-Kendine güveniyorsan neden olmasın,dedi Koca Ali.

■Valizimi gönderirsiniz.

■Elbette evlat...

Vedalaşıp ayrıldım.

Kasabanın doğusuna vurdum kendimi. Önceki sene de yine böyle yalnız gelip köyece yayan yürümüştüm. Kasabanın tek caddesine çıktım. Bir iki kilometre vilayet yolunda yürüdükten sonra sola yönelip Kızıldağa kendimi vuracaktım. En korktuğum Çaltı çayına karışan Nih çayının suyunun çok olmasıydı. Köylerden kasabaya inen köylülerin atlarının caddede çıkardıkları takatuka seslerin kulaklarımda bir melodiye dönüşerek adım atışlarımı düzenlemesi idi.

Yolun sağından yürüyerek kasabayı çeyrek saatte çıktım. Hızlıca geçen bir iki minibüsün çıkardığı tozlardan korunmak için elimle ağzımı kapattım. Gözgözü görmez oldu bir anda. Geri kalmış yörelerin yazgısıydı tozlarla yaşamak.

Beni köye götürecek yola caddeden ayrılıp girdiğimde bir saat olmuştu Koca Ali'nin dükkanından ayrılalı. Başımı kaldırıp uzun uzun tırmanacağım dağa baktım. Birden gözümde büyümüşü alacağım yol. Dağın tepesine bir varsam geri kalanı inişti. Ondan sonra yeniden yokuş başlıyordu ama olsundu, nasıl olsa köyümün bahçelerine varmış olurdum.

Kendimce bir plan yaptım. Nih çayına varana değin hiç durmayacaktım. İkinci durağım ise dağın tepesi olacaktı.

Nih çayına vardığımda hem soluğum tükenmiş hem de bacaklarıma kramp girmişti. Sağ yandaki Zıraat Bahçesinin selvilerinin gölgelediği çimenlerin üzerine devinimsiz oturdum. Şimdiden ikinci durağa varma gözümde büyüyordu. Sol yandaki yabani kamışların arasından birbiri ardına kanatlanmış kuşlara sevgiyle baktım. Imrenmişim onlara. İstedikleri yere en kısa sürede varıyorlardı. Benim ise daha iki saatlik yolum vardı önümde.

Yeterince dinlendiğime kani olunca yerimden doğruldum. Bacaklarım uyuşmuş beni taşımak istemiyorlardı. Bir anda pişmanlık uyandı içimde. Keşke öğlensonrasını bekleyip traktörle köye gitseydim, diye hayıflandım. Ama artık çok geçti. Çaresiz yoluma devam edecektim. Nih çayına elli metre vardı. Su şırıltılarını kulağımın duymaması benim açımdan iyiye alametti, çünkü çayın suyu cılız akıyordu.

Gerçekten de bir çocuk bile korkmadan geçebilirdi suyu. Ilkbaharda görünmeyen taşlar, şimdi bir merdivenin basamakları gibi gözümün önüne dizilip bizlere basarak

karşıya geçebilirsin mesajını veriyorlardı. Gözüme kestirdiğim taş dizilerine basarak ayakkabılarıma su dahi değmeden geçtim. Önümde kırkbeş derece meyilli bir yokuş vardı. Gözümle ölçtüğüme göre enaz beş altı kilometre idi. Artık yol da taş toprak karışımıydı. Köy arabaları da keseden diyerek bu yolu kullanıyorlardı. Kışın veya suların azgın aktığı dönemlerde karayollarının yaptığı keskin virajlı, köprülü ama her yolcunun yüreğinin ağzına geldiği Kızıldağ yolu kullanılıyordu.

Çaydan son suyu da içtikten sonra yeniden yola koyuldum. Yolun sağında ve solunda ekini sararmış tarlalar göze çarpıyordu. Kasabaya yakın köylerin yanında bizim köy gibi uzak köylerin bile tarlası vardı şu dağın yüzeyinde. Hatta bizim aile ile

başka bir aile bu tarlalar için mahkemelik bile olmuşlardı. Bu nedenle de köylüler ekinlerini dererken bu iki aile zamanlarını mahkeme kapılarında geçirmişlerdi, hem de birbirlerinin bütün ev halkını mahkemeye vererek.

Bacaklarım titremekte, dalağımın şiştiğini hissetmekteyim. Kısalan ikinci durak gözümde giderek büyümekte. Güneş de çekilir gibi değil. Ama dayanmak gerek.

Dağın tepesine kendi sözümü tutmak için zorlanarak vardım. Bacaklarımın lifi koptu sanıyordaydım. Yüzümün terden kıpkırmızı olduğunu hissediyordum. Ha biraz daha, ha biraz daha diyerek kendi kendimi yüreklendirerek ikinci durağıma varmıştım sonunda. Ayakkabılarım tozdan görünmez olmuş, boğazım güneşin yaydığı ısıyla tuz gölüne dönmüştü. Ciğerlerimin soluğu alıp vermesi bile bir mucize gibi geliyordu bana. Ama enazından yolun en zor ve en uzun bölümünü gerimde bırakmıştım.

Kısa bir düzlükten sonrası inişti. Köyleri de o düzlüğü aştıktan sonra görecektim. Artık it oynatarak bile olsa giderdim. Uykum geliyordu. Görünürde bir ağaç bile yoktu ki gölgesine sığınayım. Yerden iki karış yükseklikteki bir taşın üzerine oturdum. Belimden aşağı bir terin soğuk soğuk yürüdüğünü ürpererek hissediyordum. Güneş başımda boza pişiriyordu. Öğlen yaklaştıkça güneşin yakıcılığının da artacağını biliyordum. Zaten Karatepe denilen mevkiye geldiğimde ya sürsülük ağaçları ya da Aluç ağaçları gölgelerini bana sunacaklardı. Belki arpa ekilen tarlalarda ırgatları da görebilir, onların testi suyundan içebilirdim.

Tüm gücümü toplayıp yekindim yerimden. Birden başım döndü, düşecek gibi oldum, ayaklarım altımdan kayıyorlardı sanki. Dengemi yitirmemeye çabalayarak gözlerimi kapatıp başımın dönmesi geçene değin öyle kıpırdamadan durmaya başladım. Farkında olmadan ip cambazlarının ipten düşmemek için uyguladıkları kolları yana açma yöntemini uygulamaya başlamıştım. Beynim uğulduyordu. Bacaklarımın yeniden duyarlılık kazandığını, ayaklarımın yerine oturduğunu, yüreğimin atışlarının düzeldiğini hissedince yavaşça gözlerimi açıverdim. Kollarım yanıma düşüverdi. Yola devam edebileceğime aklım kesince ilk adımımı attım. Bir sonraki durağım köyümün bahçelerinin başladığı Çaytarla olacaktı.

Düzlük bittiğinde kocaman bir dünya açıldı gözlerimin önüne. Yan yatmış bir tepenin eteği sanki bir ressamın elindeki renkli boyalarla bezediği bir tuvali andırıyordu. Altın sarısı rekler giderek söğüt yeşiline, ardından da gri bir renge

bürünerek köylerin arasına serpiştirilmiş bir renk cümbüşünün gökyüzündeki mavi ile bütünleşerek ortaya çıkardığı ebemkuşağının ta kendisiydi. Köylerin yerleşim yerleri koyu bir yeşili bakışlara çalarken, bahçeler yüreğin taşınacağı irem bağlarını andırıyordu. Bir de tepenin dibinde cılızlaşan suyuyla ağır ağır akan Samancı deresi, ben köylerin asıl yaşamıyım böbürlenmesinden yoksun üzgün üzgün ilkbahardaki azgınlığından yitirdiği monotonluğuyla kavisler çizdiği yerde mavi ipiltiler bırakarak akıyordu Dicle nehrine doğru.

Yolun iki tarafını altın sarısına kesen buğday tarlalarını teğet geçerek Çaytarlaya indim. Görünürde hiç bir canlı varlık yoktu. Sığırların, koyun sürülerinin, ondan da geçtim, bir kaval sesi bile duyulmuyordu. Ölü bir sessizlik gözalabildiğine uzanan şu görebildiklerimin tümüne hakimdi.

İkinci dereyi geçtiğimde ilk türküyü duydum. Bir erkek sesiydi cıvıl cıvıl yüreklere

akan. Durup sesin sahibini çıkarmaya çalıştıysam da tanıyamadım. İlk bahçenin başladığı yerdeki kuyu suyunun aktığı tümseğe oturdum. Bacaklarımda hal kalmamıştı. Çimenlerin üzerine bir uzansam hemen uyuyacağımdan korkuyordum. Ağaçların arasından kuş ötüşlerini dinlerken kalkıp köye yönelmem gerektiğini düşündüm. Acıkmıştım da. Zorlukla doğrudum yerimden.

X

Köyde en güzel uyanmak, köylü yüreği sevecenliğiyle kuş seslerinin kuzu melemelerine, eşek zırlamalarının köpek havlamalarına karışarak ve ardından erkeklerin gürleşen köpürtülerine kadınların usanmış, yılgın hayıflanmalarının eklenmesidir.

Yaz kış demez köylü, çalışır, didinir hem de yüreğiyle bilek gücünün birleşip de tükenmeye ramak kala ana değin. Saatler onlar için var olmayan bir icattır. Onların saati güneştir. Yemelerini, içmelerini, tarlaya gidip gelmelerini, bahçeyi suvarmalarını, ekine-ota girmelerini, yataktan kalkıp yeniden boylu boyunca yatağa uzanmalarını, hatta sevişmelerini bile güneşin batışı ve doğuşu belirler. Ayları gösteren takvim de icat edilmemiştir onlar için. Doğanların zamanı bellidir; ya ilk karda doğum olmuştur, ya zehmeri ayında, ya çiçekler açtığı zaman, ya ilk ekine orak çalındığı zaman, ya harmanlara girildiği zaman ya da sarı inek kuzladıği zamandır.

Öylesine yorulmuşum ki, güneş bir selvi boyu yükseldiğinde yatağımdan kalkabildim. Heryanım ateşe tutulmuşçasına yanmakta. Odadan çıkıp da ayvana vardığımda yeni bir dünyada yaşıyormuşumcasına kendimi yegnikleşmiş hissediyordum. Evlerin bacalarından yükselen dumanlar köyün tek canlılık belirtisiydi uzaklara ulaşan. Derin derin gerindim. Köy yaşamının bana huzur verdiğini defalarca kendi kendime itiraf etmiştim. Havası, suyu ve insanları insana huzuru verecek en önemli öğelerdi.

■Hoş gelmişsin Demir.

Ses beynime ılık bir su gibi akıverdi. Köy ortasına doğru baktım. Fadime teyzeydi. Uzaktan bize akraba gelirdi. Dört tane oğlu vardı elinden tutan. Kimin yetişkin insanı varsa köyde en rahat o kabul edilir. Dört oğul ilerde dört gelin demekti. Sekiz yetişkin insan dağları bile delebilirdi.

Hoşbulduk Fadime teyze.

Elinde su doldurduğu bakraç vardı. Sağa doğru yatırmıştı bedenini.

İyisin rahatsın yavrum ?

İyiyim, rahatım.

Baban, analığın da iyiler ya ?

İyiler, soranlara selamları var.

Aleykimselam. Daha daha nasılsın yavrum ?

Belli etmeden güldüm. Bizim yöreye özgü bir soru şekliydi. Daha daha nasılsın, inşallah eyisindir, rahatın yerindedir , daha ne var ne yok?

Çok şükür iyi ve rahatım Fadime teyze.

Daha ne var ne yok ?

İyilik sağlık...

Genellikle konuşacak konu bulamayanların karşılıklı ilişkiyi geliştirebilmeyi veya uzatabilmeyi yeğliyen bir taktiksel girişimi.

Allah iyilik versin yavrum, dedi ve evine doğru yürüdü, yürürken unuttuğu bir şey varmış gibi utançla döndü:

Bize de gelip bir özememizi içmeyi unutma yavrum.

Gelirim Fadime teyze...

Fadime teyzen miydi yavrum ?

Arkamdan gelen sese döndüm, ebem.

He ana, dedim, biraz hal hatır sordu.

Sizleri çok sever,dedi anam. Her zaman sizden haber sorar.

İyi bir insan, dedim.

Gel bi şeyler ye yavrum, acıkmışsındır.

Ebeme anam demek amcalarımla halalarımın geçmişti bana. Biz anasız kaldığımızda ben iki yaşında, kardeşim Merdan altı aylıktı. Bizi ebem büyütmüş, evin içinde de ona ana dedikleri için biz de ana demiş ve hala ana demeyi sürdürüyorduk. Bir öz ana sevgisine uzak olsak da ana sözcüğüne yabancı değildik, hatta bu sözcük yüreğimizdeki bir boşluğu da doldurmuş oluyordu böylece.

Köy yerinde genellikle tüm aile birlikte oturur. Evlenen erkekler de ayrı ev açmadan aynı çatı altında kalır. Tüm işler hep birlikte yapılır. Kalabalık olan ailenin tarla- tüm işleri çabuk bitiyor demektir. Dayım Musa dedemin de amca oğludur. Amcalarım dedeme baba dedikleri için, dayımın çocukları da dedeme baba deyip, asıl babalarına dayı derler. Bu söylem kimseye de ters gelmez. Hatta bir komşumuz vardır Yonus diye, çocukları ona emmi derler, çünkü kardeşinin çocukları emmi demektedirler, emmilerine de baba derler, kimse de bunu yadırgamaz.

Gerçekten de acıkmıştım. Anamla birlikte tandırlığa girdim. Burnuma mis gibi sütlü çorba kokusu geldi. Anam dedemin ölümünden sonra tüm canlılığını yitirmiş olmasına rağmen, ev işlerinden elini çekmemiş, en küçük oğlu da askere gidip ev erkeksiz dört eski eteğe kaldığı halde yapılması gerekeni yaparak oğlunun eksikliğini hiç bir zaman kimseye hissettirmemişti. Kızlarını bugün bahçeye göndermiş, kendisi de güneş devrildikten sonra hazırlayacağı azıkla kızlarının yolunu tutacaktı. En büyük mutluluğu anamın bu evin ocağının tütmesiydi. Yedi-sekiz sene öncesinde yirmi kişinin yaşadığı bu evde şimdi bir yaşlı kadınla üç kızı yaşıyordu. Askerdeki oğlu Yusuf'un dışındakiler şehir yaşamını seçerek köyden ayrılmışlardı. Ve anam büyük bir özveri ile Yonusoğlu ocağını tüttürmeye devam ediyordu.

Tandırlığın iki küçük penceresinden vuran günışığı, loş karanlığı köşelere itmekten

başka bir şeye yaramamış, anamın yüzünü bile doğru dürüst görmemi sağlayamamıştı. Anam her köyün yaşlı kadınları gibi azbiraz beli bükülmüş ki, bu bel büküklüğünün içinde dokuz çocuk yapma ve altmış yılın getirdiği örselenmişlik vardı. Başına taktığı fese benzer koyukahverengi bir başlık ve üzerine dizdiği beşibiryerdeli gergedanlık tek süsüydü. Çift etek giymiş, üzerine bir bellik bağlamış ardından bir yelek geçirmişti. Ayağına geçirdiği yemenisi her adımı kolaylıyan en değerli varlığıydı.

■Emmin heç yüzüne bakmadı he mi ?

■Bakmadı... Bir yabancıyla konuşur gibi konuştu benimle.

Anam acı acı güldü. Bakışlarında değerli bir varlığını yitirenlerin çektiği ızdırap vardı.

-Deden babana çok söyledi, bu oğlan nankördür okutma, diye. Dinlemedi baban. Yoksa şimdi çobanlık ediydi eşsek meydanında.

■Bir de halk için uğraştığını anlatıp duruyor.

Anamın gözleri bu kez yeşilden griye dönuştü.

■O kim halk için uğraşmak kim yavrum. Kim kaybetmiş ki o bula. Kendi ana-babasına yardım etmiyen birisinin tanımadığı birine elini uzatacağını mı sanıyorsın?

Toprak sedirin üstündeki posta çöktü. Başını kaldırıp kasaba yönüne baktı.

■ İnsanları sevmek, onlara yardım elini uzatıp eyilik etmek yürekten gelir a benim saf oğlum. Ne okumakla olur ne de bi yerden görmekle, tümüyle yürek işidir o ve o yürek de bizim ailede bi babanda var. Emmine gelince: Bayram

gelir seyran gelir, heç sormaz anam bacılarım neydiler, bi ihtiyaçları var mı? Çiğ süt emmiş ne diyem. Dört eski etek kaldık bir köşede. Ne arayanımız ne soranımız var.

Anam ağlıyordu. Aylardır içinde tutabildiğini şimdi dışarı atmanın zamanı diye düşünmüş olacaktı. Benim de gözlerim nemlenmiş, anamı daha çok sevdiğimi anlamıştım. Karşımdaki şu yaşlı kadın en azından evimizin ocağını tüttürüyordu.

-Allah babandan razı olsun. Bi o tutuyor elimizden. Her gelişinde evi kapıyı dolduruyu. Şeherde borcumuz varsa ödüyü, harçlığımızı koyuyu. Allah tuttuğunu altın etsin. Yok ama etmez. Kim ki insanlık bilmiyi ,Allah ona;yürü ya kulum der.

Babam herkese yardım ediyor ana. Tanısın tanımasın herkese, yeter ki yardım istesinler.

!Yavrum Demir, baban iyi iyi de sizleri anasız koyup ne bizim içimizi yakacaktı, ne de sizleri boynubükük koyacaktı.

!Babam haklıymıs ana...

Ebem iğne yemiş gibi hopladı yerinde.

!Onu da kim deyi ?

-Babam diyor, mecbur kaldım boşamaya...

-O senin çükünü yemiş. Sultan gibi bir gelini ne ben bulabilirim ne de baban. Bak şimdiyece aldığı kadınlar hep süprüntü çıktı. Onların heç biri ananın eline su dökemez

valla. Baban heç kadın seçmiyi ki yavrum. Kuyruğunu kaldırıy ki dişi alıyı içeri.

Ebemin sözleri beni taa yıllar önesine götürdü. Babam köyün en güzel kızıyla evlendikten sonra demokrat partili bir tanıdığının yardımıyla bankaya girmiş Ankara`da. Sonra anamı da yanına almış. Anam saf bir köylü kızı, babamı da Allah`ı gibi seviyor. Babamın akli ise, şehir karlılarında. Ben doğduğumda bir dostu varmış yakın köylülerin söylediklerine göre. Kardeşim Merdan da dünyaya geldiği zaman babam anamdan ayrılma kararını vermiş bile. Ancak babasının tepkisini çekmemek için gelinini başkasına baktığını bir mektupla bildirmiş, ardından da üçümüzü birlikte köye göndermiş. Zavallı saf anam ne bilsin babamın kendisine oyun oynamakta olduğunu. Bir kaç ay sonra boşanma ilamı gelmiş mahkemeden. Güya babam bir kadını anam olarak mahkemeye çıkartarak boşanmaya razı olduğuna dair parmak bastırtmış. Anam böylece hiç haberi olmadan kocasından boşanmış. Dedem de gelinini çocuklarını, yani bizleri elinden alarak babaevine göndermiş. Anam didinmiş, günlerce gözyaşı dökmüş, yemin billah etmiş ama nafile kimseyi inandıramamış. Ebem de çok dil dökmüş dedeme, dedem de; Benim oğlum yalan söylemez inadıyla, anamın bizimle görüşmesini bile yasaklamış. Ogün bugündür, ne anam bizi görür ne de biz anamızı görürüz ,dedemin ölümünden sonra, belki de biraz büyüdüğümüz için bu yasak kendiliğinden delinmiş ama, yine de babamın kulağına gitmesin diye görüşüp konuşmalarımız kuytu köşelerde olur. Öz anam salt bizden ayrı düşmemek için köyümüzden biriyle evlenmiş. Tek bir yaşam amacı varmış; arada sırada da olsa bizleri görebilmek, aynı havayı soluyabilmek. Onun yüreğinin bizimle çarptığını sürekli duyar dururum.

Babam mutluluğu yakaladı mı ? Hiç bir zaman... Çeşitli gönül ilişkilerinden sonra bizim yakın köyden bir kızla evlendi ama uzun sürmedi evliliği. Bir karabasan gibi içimde o evliliğin sonu. Babam doğudaki bir vilayete atandı. Şark zammından dolayı hep doğu vilayetlerini seçerdi babam. Beş yaşına girdiğimin yazında dedem beni babama götürdü. Analığın hali bizi görünce bir tuhaf olmuştu, sanki biz kocasını elinden almaya gelen azraillerdik. Orada olduğumuzun haftasında, bir cumartesiydi anımsadığım kadarıyla, babam saat birde işi bitirecek dedemle beni biraz gezdirecekti. Biz öğlene doğru evden çıkarken, analık da yemek yapmanın hazırlığı içindeydi. Saat ikiye doğru eve geldik, kapıyı çaldık açan yoktur, babam üst kattaki evsahibinin kapısını çaldı. Evsahibi bakkala gitmiş olabileceğini söyledi. Bakkala gittik hiç uğramamış. Terzisine uğradık oraya da gelmemiş. Sanki babamın içine bir şeyler doğmuş olacak ki beni pencere parmaklıklarından odanın içine sokuverdi. Dış kapıyı açtım. Babamla dedem içeri girdiler. Mutfak denilen kısımda çay ocağı yanıyor, üzerindeki tepside kaynamakta olan su var ve yerde sıkılmış köfteler. Yandaki küçük odaya girdik ki ne girelim, analık kendini tavana asmış, yerde de küçük bir tabure yan yatıyor. Dedem hemen beni dışarı çıkardı. Babamın yüzü sapsarıydı. O arada amcam okuldan gelmişti. Babam onu hemen polise gönderdi ve o gün akşama değin polisi, savcısı, doktoru evi turlayıp durdular. Sonra doktor raporu açıklandı ki intihar eden analık sara hastasıymış ve hiç evlenmemesi gerekiyormuş. Dedem beni alıp döndü. Analığı da oradaki mezara defnetmişlerdi. Analığın babası köylülerinin de baskısıyla babamdan bir şeyler koparmak için tarlasını satıp dava açıtıysa da polis raporları babamın intihar anında görevinde olduğunu belirtiyordu.

Ve böylece babamın ikinci evliliği de acıklı bir sonla bitmiş oldu.

Babam bu kez Karadeniz bölgesine atandı. Bir sene sonra yeniden evlendiğini duyduk. Fındık bahçeleri sahibi bir ailenin kızıyla evlenmişti. Babamın evlilikleri

benimle kardeşim üzerinde pek etkili olmuyordu, çünkü biz dedemizin yanında kalıyor, anne baba boşluğunu onların sevgileriyle dolduruyorduk.

İlkokulun ikinci sınıfına başlayacağım yıl, babamdan mekup geldi. Yeniden bir doğu kasabasına atandığını ve bu kez bizi de yanına almak istediğini yazıyordu. Ve bizim analıklı, yani kabus dolu yaşamımız başlamış oldu.

Dedem Karadenizli yeni gelinini görmeye gitti, giderken de tereyağı, peynir ve kuru yiyecekler yükleyip götürdü. Bizim yeni analık yayla kokusunu sevmediğinden- babamı nasıl sevdi anlayamadım- dedemin götürdüğü ne varsa, tümünü konu komşuya dağıtmış, ardından da babamdan bir iki ton dayak yemiş, dedem elinden almasaymış on tonu bulurmuş yediği dayak, diye anlatıyordu köyün kadınları dedemin dönüp gelişinin ertesinde. Hele dedem içi yanıyordu babam için:

_ Bu oğlanın heç şansı yok. Öyle bi gariya düşmüş ki, afat ki afat. Yahiir yahiir, diyerek her önüne gelene dert yanıyordu.

Biz küçüktük ya, pek anlamıyorduk ama, özanama yapılan haksızlığı bilen köylüler ağızlarını büzmeyip gevşek tutarak boşalıyorlardı.

!Oh olsun, ona müstahak. Gül gibi karıyı bir anlık zevki için bırakıp iki

çocuğun günahına girdi, diyerek sevindiklerini apaçık ortaya koyuyorlardı.

Biz yer olmuşuk her yerde kulağımız vardı. Babamız hakkında duyduklarımız bizi üzüyordu, biz de her duyduğumuzun ardından anamıza koşup boynuna sarılarak gözyaşı döküyorduk. Anam bizi ikide bir bağrına göksünü delecekcesine bastırarak sızlanıyordu.

- Çilekeş yavrularım benim. Bakam o kadın size nasıl çektirecek...

Altı ay sonra babamdan mektup aldı dedem. Babam mektubunda emdiği sütün burnundan geldiğini, bir an evvel başka bir yere tayinini isteyip karısını çevresinden uzaklaştırmak zorunda olduğunu yazıyordu. Dedem babamı çok seviyordu. Mektubu okurken o yaşlanmış gözlerinin sicim gibi bir yağmuru oluşturduğunu görüyorduk.

■Zavallı oğlum. Doğru dürüst bir gün yüzü görmedi.

Dedemin babamı eleştirmesi aklına bile gelmiyordu. Dedem için babam; tüm kusurları yontulmuş bir elması o, değeri onu tanıyınca anlaşılırdı ama, ne yazık ki kadınlar bir türlü ellerindeki değerli varlığın farkında değillerdi.

Kısa bir süre sonra ikinci bir mektup geldi babamdan. Nihayet cehennemden kurtuluyordu; çünkü tayini başka bir kasabaya çıkmıştı. Belki de dedem oğlundan çok sevinmişti bu atama emrine. Babamın içinde bulunduğu tren bizim kasabadan geçerek yeni kasabaya gidecekti. Asıl önemlisi o trene bizim de binip kendisiyle gitmemizdi. Anamın nutku tutulmuştu. Boğazına düğümlenen yumrukla dedeme kahr eder gibi söylenip:

-Çocukları götürmeseydi eyi ederdi ağa.

Dedem karısının bize ne denli bağlandığını günübirlik yaşayıp görmüştü.

■Yapacak bi şey yok kadını. Evlatlarıdır götürür.

■Biliyim de, o kadını anlattın ya bana, gözüm korktu. Bi iş getirir çocukların başına.

Dedem anamı şöyle aşağıdan yukarıya doğru bir süzdü.

■Dağ gibi babaları var, onları korur.

Anam babama titreyerek baktıktan sonra söylemesi gerekeni söyleyip hızla odadan çıktı.

■Çocuklarını düşünen bi baba olsaydı, öz analarını başlarında tutardı.

Dedem yumruklarını sıkıp dişlerini gıcırdatarak anama yanıt veremeden gözden yitmişti çabucak. Dedem yine de demesi gerekeni döküverdi dişleri arasından.

■Kadın kadının, oğluma laf yok benim.

Trenin geleceği günün öncesinde anam yanıma gelerek öz anamın bizleri görmek istediğini söyledi, tabii gizlice. Dedem bahçeye inmişti. Bizim evin arkasındaki komşunun bahçesinde buluşacaktık. Ben korkuyu bilmiyordum, kardeşim de. Ama anam kendi eliyle idam fermanını imzalamışçasına beti benzi kül kesmişti. Armut

ağacının daldasında beklerken öz anamız geldi. Ne sevecen bir yüzü vardı, aman tanrım. Babamın böyle bir kadına iftira edip bizlerden koparmasını şimdi hiç anlayamıyordum. Gri gözlerinin yağmurlu bir fırtınaya dönüştüğünü. yüreğinin kalaycı körüğü gibi attığını elimin altındaymışcasına hissediyordum. İkimize iki koluyla sarıldı. Anam bile bize öyle sarılmamıştı şimdiye dek. Bağrında sıkı sıkı soluğumuz kesilene değin. Sonra şapur şapur öptü ağzımızdan, burnumuzdan, gıdığımızdan. Öpüş faslından sonra uzun uzun kokladı bedenimizdeki oksijeni soluyarak. Ana sevgisinin yüceliğini o yaşta daha iyi anlamıştım. Ana gibi yar olmaz sözcüğü bugün bile yüreğimin bir köşesinde kazılıdır.

Kasabanın istasyonunda dedemizin elinden tutmuş heyecanla gelecek treni bekliyoruz.

Tren geldi hoş geldi acı düdüğünü çalarak. Babamın başını kompartımanın penceresinden uzattığını gördüğümüz de onu ne denli özlediğimi anladım.

V e şimdi bizim için yeni analıkla macera dolu bir yaşam başlıyordu. Yani cehennem macerası aslında demek daha uygunmuş.

Dedemle babamın sarışması ayla güneşin buluşmasına benziyordu, çünkü biz gölgede kalmıştık. Babam sırayı bize de getirip üstünkörü yanaklarımızdan öptü. Şunu anlamıştım ki köyümüzdeki sevgiyi, sıcaklığı bu yeni yerde hergün arayacağız. Yeni analığın başını gördük kompartımanın penceresinden. Dedeme yaptıklarından dolayı gözükmek istemiyordu.

Dedem bizi binbir öğütten sonra sevgili oğluna teslim etti.

Ayaklarım trenin merdivenlerine yükselemiyor. Babamın güçlü parmaklarının beni kaldırıp trenin kapısına dayadığını korkuyla titreyerek yaşadım.

!Gelin cüçüklerim,dedi bize, ayaklarımız kompartımanın kapısı önünde durduğunda.

İçimizdeki çekingenlikle başımızı kapıdan uzattık. Oturduğu yerde bir yumağı andıran, kısacık boylu, çelimsiz bir kız oturuyordu. Bizi görünce belini doğrultup olduğu yerde boylu poslu görünmeye çabaladı. Babam:

!Aha yeni ananız,diye tanıştıdı güya bizi.-Bunlar da benim oğullarım.

Yeni analık elini uzattı, ama uzatış tavrında elini öpmemizi istediği belliydi. Niye öpem ki! Parmaklarının ucunu tutup bıraktım.Küçücük parmaklarıyla kulak önlerinden tutup dudaklarına yaklaştırdı yanağımı, belli belirsiz öptü.Bir anda buzdağına değmişim gibi ürperdim, üşüyordum. Kardeşime de aynını yaptı.Onun da yeşil gözlerinin karardığını gördüm. Hemen pencereye koştum,dedem bizi bıraktığı yerde kıpırdamadan dikiliyordu.Ruhsuz bir manken gibi bakışları kıpırtısız ve cansız.

Tren kalktığında dedemin kıpırdayıp canlanarak melül melül baktığını gördüm. Gözlerinin çukurunda bir ipilti vardı ışılarak yanağına aşağı inen. Bilemezdim, bize mi , oğluna mı, yoksa uçümüze de mi yanıyordu. Ama şunu farketmiştim ki, dedemin yüreği bizimle birlikte bu yolculuğu yapacak.

Yerime oturduğumda analığın soğuk bakışlarıyla karşılaştım. Beni yiyecek gibi bakıyordu. Sanki bana, ben sana ilerde dünyanın kaç bucak olduğunu gösteririm, tehdidini şimdiden savuruyordu. Belki beni korkutup sindirmesi kardeşimin de ona karşı tavır almasını engelleyebilir hesapları içinde de olabilirdi. Zamanın herşeyi ortaya koyacağına emindim.

Şaşkınlım, ne zaman analığa baksam, bakışlarını üzerimde hissediyordum. Beni bakışlarıyla yeme uğraşısına şimdiden başladı bile. Bizden hoşlanmadığı gün gibi ortada. Bir an evvel bizi yeniden dedemin yanına gönderme planlarına şimdiden de başlamış olabilir. Birbirimizden hoşlanmadık. Zaten analık ve oğulluk sözcükleri bile birbirine soğuk bakıyor. Dikkatimi çeken en önemli şey, babamın bir iki kelime konuşmasına analık burun kıvırdığı gibi, bir de ayrıca babamı teslediği ni şaşkınlıkla görüyor ve kazak erkek olan babamın, şimdi sırası değil, keflemlerine yürek soğukluğuyla bakıyordum. İçimden gülesim geliyordu. Babamın dayağını yememiş olamazdı, ancak şu olabilir ki, çok arsızdır, dayak yedikce azıp şahlanır, babam da illallah der, dövmez artık. V e zamanın tüm olabileceklerin üzerini yavaş da olsa açacağını biliyordum.

Bana göre yolculuk çok uzun geçti. Güneş batmış, ağaçların gölgeleri gözümüzün içine değin uzanmıştı. Trenin düdüğü uzun uzun çaldığında babam:

■ Bu kasabada inip bi otele kalacağız. Yarın da otobüsle gideceğiz.

Otele kalmamız nedense sevindirmişti beni. Ama yarın otobüse binecek olmamız gözümü korkutmuştu. Hep midem bulanırdı.

-Trenle neden o kasabaya kadar gitmiyoruz baba ? diye sordum.

■ O kasabada tren yolu yok oğlum.

Benim şansızlığım işte.

İndiğimiz kasaba aynı bizim kasaba gibi, ama yerleşim düzde olmuş, insanların biraz daha yoksul olduklarını gözlemledim. Yanımızda yürüyen, karşımızdan gelen insanlara baktığım zaman, ekonomik sıkıntıların canlarını burunlarına getirdiklerini görebiliyordum. Hatta bir ikisi babamla analığın elindeki valizlere saldırdılar gidilecek yere kadar taşımak için. Öyle içler acısı bir durumları vardı ki, babam da manzarayı çakıp karısının elindeki valizleri birine taşıttırdı.

Kaldığımız otel tipik bir Anadolu köyünün köy odasına benziyor. İki katlı kağır bir bina. Dıştan görünüşü temiz. İçeri girdiğimiz zaman sıcak bir yüzle karşılandık. Babam, dört yataklı bir oda istedi. Hemen benim yaşta biri düştü önümüze odamızı göstermek

için. Gıcırdayan tahta merdivenlerden çıktık. Odaya girdiğimiz zaman çocuk gözden yitmişti bile. Odada dört yatak. Karyolalar pastan döküldü dökülecek. Babam bir iki tısladı, sonra kesti sesini.

Gece tümümüz için de çok zor geçti. Bit midir pire midir sabaha değin uyutmadılar bizi. Babamın arasına savurduğu küfürler, analığın attığı masum çığlıklarıyla sabahı gözümüzü kırpmadan ettik. Ağzımıza bir parça ekmek sokmadan kasabaya giden ilk otobüse bindik. Hemen midem bulanmaya başladıysa da, karnım boş olduğundan dolayı korkulacak bir şey olmadan tangır tungur otobüsle yeni kasabamıza vardık.

Kasabayı gördüğümde otobüs altında cılız suyu akan köprüden geçiyordu. Kasaba işte önümüzdeydi. Gözüm tuttu kasabayı. Beni kendine çeken bir yanı vardı. Akan suya paralel uzanan caddede yavaşça seyreden otobüs bir dar sokakta duruverdi. Babam inmemizi söylediğinde midem ateşe atılmışcasına yanıyordu. Bir at arabasına biniverdik. Analık hemen burnunu kıvırdı.

!Paytona binseydik, daha iyi değil miydi?

!Başka zaman, dedi babam başından savuşturmak için.

At arabasının üzerinde hafif esen yelle kasabanın tek olan anacaddesinde yol alırken, etrafımı seyreliyordum. En gözüme batanı da giderek kendisine yaklaştığımız tarihi kalesiydi. Kalenin dibine vardığımızda babam eliyle belini kaleye vermiş sıvaları dökülmüş yapıyı göstererek:

- İşte sizin okulunuz.

Bizim köyün okulundan daha görkemli, daha bakımlıydı. İçim akıverdi bu mavimsi iki katlı binaya. Günün belli saatlerini bu binada geçirecek olmanın mahmurluğu ansızın üzerime çöküvermişti. At arabasına iyice yayılıverdim.

Yeni evimiz dar bir sokağın sonundan ikinci. Üç odalı. Küçük bir de mutfığa benzeyen köşesi var. Evin dış duvarları krem rengine benziyorsa da, örülü taşın rengini almış. İç duvarlarında karış başına delik. Ev sahibinin yaşlı karısıymış gelen. Binbir küfür etti giden kiracının ardından. Gül gibi evi ne hale getirmişmiş de... Bir de tuhaf konuşma şekilleri var. Örneğin; sen cit ben celirem, diyorlar. Benim için yeni bir dünya. Yeni bir analık, yeni bir kasaba, yeni bir ev, yeni bir okul ve yeni olacak arkadaşlar. Bunların tümünün altından nasıl kalkacağız bilmiyorum.

Kasabayı tanımaya ilkin kapı önüne çıkmakla başlıyoruz. Ürkek, çekingen, höt deseler hemen içeri kaçacak bir korkumuz var. Apayrı bir dünyaya gelmişiz gibi heyecanlıyız. Kardeşim Merdan yanımda büzülüp bir parça kalmış. Yandaki binaları ve sokakta oynayan çocukları inceledikten sonra sokağın başına değin gitmeye gözümüz kesiyor. Bizim yaşımızda çocuklar boş bir arsada top oynuyorlar. Bize bakan çocukların topa daha başka türlü vurmaları gözümünden kaçmıyor. Bize değer verdikleri bakışlardan belli oluyor. Hatta çocuğun biri bize bakarak bağıyor:

-Oynamak isteyerseniz gelin...

Bir başka çocuk:

!Onlar bizimle oynamaz.

Bu söz kaşlarımı çatmama yetiyor. Çocuk, bize tenezzül etmezler, anlamında söyledi. Neden ama ? Onlar bu kasabanın çocukları, köyden gelen biziz.

!Oynardık ama, babamız kızar,diyorum yekten.

-İzin alınca oynarsınız, diyor birinci çocuk.

Alay mı ediyor, ciddi mi söylüyor bilemiyorum. Yeniyiz ya, dalgasını geçiyordur bizimle. Oğün onlarla oyun oynamadığım için bir ukte kalıyor içimde.

İlk günümüz pek kötü geçti denemezdi. Sokaklarla bir sorunumuz olmayacağı belliydi. Hatta yeni arkadaş edinmede de zoru aşmış, bize ilgi gösterip aralarında görmek isteyen bir iki çocuk da çıkmıştı.

Eve geri dönüyoruz. Analık sedirin üzerine oturmuş babamın gömleğinin düğmesini diyor. Bizi görünce :

!Geldiniz mi hemen ?

Bizi evde görmek istememenin tepkisel sonucu. Düşünüyorum da, özannemiz olsaydı, `` Geldiniz mi yavrularım. Açsanız hemen bi şeyler vereyim de yiyin`` derdi.

Düğmeyi diken gözlerinin biri üzerimizde. Zaten trene bindiğimizden beri bir gözü sürekli üzerimizde, elbette evde olduğumuz sürece. Belki de evden gittiğimiz zaman kendi kendiyile bahse bile tutuşuyordur, şu zamandan önce gelmeyecekler, diyerek. Diken üzerindeyiz sanki. Bizi kesinlikle istemediği belli ama, babamın bizi sevdiğini bildiği için üzerimize gelemiyor ve bir açık vermemizi bekliyor ki, babamın yumruklarına zevkle teslim etsin. Babamızı bizden kıskandığının ayrımındayım. Halbuki bir yükümüz de yok ona. Yatağımızı kendimiz topluyoruz. Sadece iki çamaşır fazla yıkıyor, iki kaşık yemek de fazla pişiriyor, hepsi bu. Nedense daha ilk görüşte bakışları yanladı bizi. Tanıyıp ne olduğumuzu öğrenip de tavır alsa hadi neyse. Hemen koşullanmış olarak çıktı karşımıza ve böyle giderse yıldızlarımız hiç barışmayacağı gibi, bir arada bulunduğumuz mekanda huzuru da bulamayacağız. Merdan ile odamıza çekiliyoruz. Yapacak bi şeyimiz de yoktur. Okul açılmadı ki kitaplarımızla zaman öldürelim. Merdan hele çok heyecanlı. Bu sene okula başlayacak. Benim ikinci senem. Babam bu hafta kaydımızı yaptıracak. Okula gitmek bizim azbiraz da olsa kurtuluşumuz olacak. Analıktan uzakta geçecek üç-beş saat.

-Orayı burayı dağıtmayın ha, diye analığın ince, tiz sesi duyuldu.

Bir kere içerde dağıtılacak bir şey yoktu. Bir yatağımız vardı, onu da kendimiz

sabah kalktığımız zaman düzeltiyorduk. Hem sonra analık odamıza hiç girmiyordu ki. Amacı belliydi onun. Güya otoritesini bize göstermek istiyordu. Bilmiyordu ki trendeki bakışları tüm otoriteyi istasyonda bırakmıştı.

Acıkmıştım.

-Karnım da öyle bir acıktı ki,dedim.

Merdan`ın eli karnına gitti.

İlkin birbirimize baktık, sonra oturduğumuz yatağın üzerinden doğrulduk. Kapıya yürüdük ya, burası köydeki evimiz değil ki, istediğimizi istediğimiz zaman alıp yiyelim. Artık bu evin bir kraliçesi var.

Midemize cesaretimiz saplanıverdi ansızın. Elindeki gömleği bırakmadan başını bize çevirdi.

■Ne var, yine ne muziplik düşünüyorsunuz ?

Şaşkınca bakakaldık. Daha dün bir bugün iki. Ne muziplik yapmışız ki ? Belli ki buraya gelmeden bize nasıl davranması konusunda eğitimden geçmiş.

-Karnımız acıkmıştı da, bi şeyler yiyebilir miyiz ?

Vay ben bu sözü dememeliymişim. Elindeki gömlek bir yana, iğneyle iplik diğer yana fırlayıverdiler. İki küçük ayağı üzerine fırlayıp kalkivermesiyle karşımıza dikilmesi bir oldu. Bizde bet beniz gitti. Bacaklarımızda bir titreme, sanki deprem var. Ulan mide acıkmaz olaydın emi. Onun boyu uzadıkça, bizim boyumuz kısaldıkça kısaldı. Ya da yumruk kadar, hatta sıkılacak limon kadar kalıverdik. Hele gözleri. Amaanın, kıpkızıl yanıyor. Acıkmış mideye ne bu tepki böyle ? Ejdarhada bu kızgınlık varsa ben de cehennemde yanayım, hem de bin derece sıcaklıkta.

■Zıkkımın pekini yiyin. Babanız gelmeden iğne başı kadar bile yiyecek yoktur.

İlk kez böyle yularından boşanmış hareket ediyor. Biz yutkunuyoruz. İyi ki ardımızda duvar var da düşmüyoruz. Şu an karnımız burnumuza değin doymuş durumda.

-Duydunuz değil mi ?

Nasıl duymayalım ki... Kulaklarımızın zarı patlayayazdı az kalsın. Ama ağzımızı açıp bir söz etmekten aciziz o anda.

-Şunlara bak hele, hiç sesleri çıkıyor mu ? İçten pazarlıklılar sizi.

Bacaklarımızın bağı çözüldü çözülecek. Altımıza etmesek iyidir.

-Bakayım babanız geldiği zaman ne yalanlar uyduracaksın

Çok tuhaf; belli ki analık oğulluklara davranma, onların davranışlarından anlamlar çıkarma konusunda yeterince bilgiye sahip. Biz ise, bir analığın oğulluklara nasıl davranmasının yanında, bizler ona karşı nasıl davranmalıyız konusunda yaya kalmışız.

Ama şu gerçekten kaçamayacağımız gün gibi ortada. Bu kadın bizi yer bitirir. Her şeyimizden türlü manalar çıkaran kadınla birlikte aynı evi, aynı yaşamı paylaşmak bir

cehennem yaşantısının en belirgin koşullarını göz önüne seriyor.

Yutkunarak odamıza çekildik. O bir zaman da kapının önünde söylendi durdu. Düşündüm de; ya ben veya kardeşim iki söz etseydik, halimiz nice olurdu o zaman. Babamızla bizi nasıl karşı karşıya getirip de için için kıs kıs gülecekti.

Çaresiz babamızın gelişini bekleyecektik. Şu anda acımızdan öleceğimizi bilse dünyada ekmek vermezdi, bir an evvel ayak altından çekilelim diyerek. Yatağın üzerine yeniden çöktük. Küçük odamızın tek lüksü paçavraya dönmüş yatağımızdı. Nerden bulmuşlarsa evin eşyalarıyla birlikte getirilmişti. Bakalım kimin çöplükten çıkma yatağıydı. Yatağın altındaki kilim ayağımızın yere basmasını engelleyen tek yaygıydı.

Babamızın sesini duyduğumuz da odamızdan fırladık ama, analık kapıyı tutup aramıza girmişti. Bize bakarak:

■Nasılsınız çocuklar ? diye sordu.

Sevgi dolu sıcaklığından cesaret almıştık. İkimiz iki yandan atıldık, donacakken sıcak bir odaya sokulmanın heyecanıyla.

-İyiiz baba,dedik.

Analığın yüzü bir anda karıştı, tiksintiyle baktı bize.

■Elbette iyi olacaklar. Yiyip içip yatıyorlar.

Karnım guruldamaya başlamıştı. Babam kaşlarını çatarak analığa baktı.

■Herhalde bu yaşta taş taşıyacak değiller ya.

Analık sinir krizleri geçiriyordu şimdi. Babamın bizden yana tavır alması öfkelenmişti onu.

■O zaman yaşlarının adamı olsunlar.

Babam bize sorgulayıcı bakışlarını diktikten sonra analığa baktı bu kez.

■Yine ne oldu hanım?

■Elinin körü oldu,deyip yatak odasına yürüdü.

Babam yeniden bize döndü. Biraz önce sevgi taşıyan gözlerinde şimdi öfke kol geziyordu.

-Bu kadına bi şey mi yaptınız?

Korkudan ikimiz de büzülmüşüz.

■Valla yok baba. Sen gelmeden önce acıktığımızı söyledik, hepsi o kadar.

■O ne dedi peki ?

-Zıkkımın pekini yeyin,dedi, biz de ağzımızı açmadan odamıza çekildik.

■Geçin gene odanıza.

Süklüm püklüm odamıza yürüdük. Açlığımızı şimdi gerçekten unutmuştuk.

Biraz sonra odadan bağırtılar gelmeye başladı. Analığın sesi öyle tiz çıkıyordu ki...

Ben onların hizmetcisi değilim, anladın mı? diye var gücüyle bağıırıyordu.

Babam ise alttan alarak:

Ulan hanım etme. Ben sana evlenirken iki oğlumun olduğunu söylemiştim. Sen de onlar benim de çocuklarım sayılır demiştin.

Allah yazdıysa bozsun. Benim öyle evlatlarım olacağına ölürüm daha iyi.

Ölürsün demek ha...

Ardından bir tangırtı bir tungurtu. Babamın sesi doruklarda:

-Ulan kadın seni bana sayıyla mı verdiler? İtin kunnadıği seni, meymenetsiz seni.

Al ulan al, bir daha, bir daha...

Birden ev büyük bir sessizliğe büründü. Babamın dayağını yiyen analığın ortalığı velveleye vereceğini sanırken yanılmışız. Odanın kapısı açıldı, babamın başı uzandı.

Gelin çocuklar yemeğinizi yeyin.

Tek suçlu bizmişiz gibi çekinerek oturma odasına yürüdük. Analık yüzü gözü şiş yemek sofrasını hazırlıyordu. İçten içe sevinmişim ama, belli etmemeye özen göstererek sofradaki yerimi aldım. Babam analığa bakarak bizi gösterip:

Bu çocuklar ne zaman acıkırsa yemeklerini koyacaksın yiyecekler. Ben gelirim gelmem, onlar istedikleri zaman yemeklerini yeyecekler. Anladın mı ?

Analığın başını sallamasını yeterli görmeyen babam azraile çıkışır gibi yeniden bağırdı.

Ben söz isterim senden söz. Yoksa yarın götürür atarım ossuruklu babanın yanına.

Anladım, dedi analık.

Ha şöyle, şimdi otur edebinle yemeğini ye.

Nedense analığa karşı bir acıma hissi uyanmıştı içimde. Biz kendisinin öz evlatları değildik. Bizi sevmek zorunda da değildi. Ama aynı çatı altında yaşamaya koşuluysak, biraz başka türlü davranmalıydı. Herhalde babam onu evcilik oyunu oynamak için almamıştı. Onun kaderinde bizimle yaşamak, bizim kaderimizde de onunla yaşamak olduğuna göre, birbirimize karşı daha anlayışlı davranmalıydık.

Yemek büyük bir sessizlik içinde geçerken babam:

Yarın gidelim okul kayıtlarını yaptıralım, dedi.

Beni bir sevinç dalgası sarmıştı. En azından günün bir bölümünü evden uzakta geçirecek, böylece analığın delici bakışlarından da sıyrılmış olacaktık.

O yörenin ünlü bir şairinin adını taşıyan ilkokula kaydımızı yaptırdığımızda havalara uçuyorduk sevincimizden. En azından okul, bizim analığın rahatsız edici melun bakışlarından kısa bir süre de olsa kurtulmamızı sağlayacak olan en büyük ve güzel vazgeçilemez nedendi.

Okula başlama gününü büyük bir sabırla bekledik. Günler değil, saatler bile sanki bizim sabrımızı ölçmek istercesine yavaştan geçiyordu. Ama ne şekilde olursa olsun, analığın yarattığı evin o ağır havasından kurtulmamıza çok az bir zaman kalmıştı.

Elimizden geldiğince yemek saatleri dışında bir şeyler yememeye gayret ediyorduk. Yemek davasından dolayı bize daha da düşman olan analık, bizim bir pundumuzu yakalayıp babamıza şikayet etmenin dayanılmaz Eyup peygamber sabrına sahipti. Evden uzağa gitmiyor, yeni edindiğimiz arkadaşlarla kalenin dibindeki-okulun arkasında- boş bir arsada oyun oynuyor, kasabanın içine inmek istediğimiz zaman da babamızdan izin alıyorduk ki, analığa şikayet etme sevincini yaşatmayalım.

Okula başladığımız gün, bizim için özgürlüğe varmanın ilk adımıydı. Babam da bizimle birlikte okulun önüne gelmişti. İki kardeş de heyecanlıydık. Azbiraz da korku vardı sanırım ama, mahalleden edindiğimiz arkadaşlar bu korkumuzu en aza indiriyordu. Babam bizden ayrılırken alınlarımızdan öperek başarılar diledi.

Haydiyin çocuklarım, Allah zihin açıklığı versin.

Biz de babamızın elini öpüp alınlarımıza götürerek teşekkür ettik.

Bir zil sesi uzun uzun öttü. Okulun bahçesinde bir koşuşmaca başladı. Okulun ana kapısından bahçeye uzanan merdivenlerinin başında öğretmen oldukları her halinden belli olan beş altı adam belirdi. İçlerinde yaşlı olanı iki adım öne çıkarak: Okulun müdürüymüş, yanımdaki mahalle arkadaşımın dediğine göre.

Günaydın çocuklar, diye bağırdı.

Sağol, diye bağırdık, körpe vücudumuzun gür sesiyle.

Siz de sağolun. Şimdi istiklal marşı için hazırola geçin bakalım.

Yeniden kıpırdanıp toparlandık

Müdürün geri çekilmesiyle uzun boylu, genç bir öğretmen öne çıkıp iki elini de havaya kaldırarak istiklal marşına başladı. Kulağıma ileşen sesler bozuktu. Sanki marş basamak basamak söyleniyordu. En öndeki öğrenciler, ancak diye başlarken, biz arkada olanlar, di obenim` e yeni geçiş yapıyorduk.

Marşı yöneten öğretmenin kollarına zikzaklar çizdirmesi de bir komedi idi benim için. Elleri de şaşırmıştı, öndekilere mi arkadakilere mi ayak uydursun.

Marşın başarısızlıkla söylenmesinden sonra müdür yeniden sahne alarak, en kısa sürede bunun düzeltilmesi gerektiğini, geliş güzel söylenmenin vatan ihaneti ile bir tutulacağını belirten bir konuşmanın ardından, okulun yeni eğitim dönemine girdiğini ve bizden nelerin beklenildiğini, neleri yapıp neleri yapmamamız gerektiği üzerinde de uzun bir konuşma yaptıktan sonra derslerimizde başarılar dileyerek önümüzü açtılar

Ahırdan boşanan danalar gibi, sınıflarımıza hücum ettik. 2 B sınıfına girdiğimizde benim için yeni bir dönemin başladığının farkındaydım. Burası köy okulu gibi olmayacaktı. Öğretmeni de, arkadaşlarım da bambaşkaydı gözümde. Asıl merak ettiğim kardeşim Merdan` ın ne yapacağıydı. Daha ilk yılıydı onun. Yeni bir dünyaya adım

atmıştı. Teneffüste görürsem konuşacaktım. Zaten babam okula kayıt yaptırdığımızdan beri tembih edip duruyordu.

-Aman oğlum kardaşına mıhayat ol. Döven möven olur.

Her teneffüste onu bulup sormalıydim bir büyüğü olarak.

Sınıfta itiş kakış gırla gidiyor, gücü yeten yetene diyerek her çocuk kafasına uygun bir sıra seçmeye çalışıyordu. Ben orta sıralardan birine oturdum. Yanıma da mahalle arkadaşım. Çocukların arasında sürmekte olan sıra kapma tartışması bir anda bıçak değmiş gibi kesiliverdi. Çocuklar bu kez sıra ayırımı yapmadan boş bulabildikleri yerlere telaşla kendilerini attılar. Çocuklarda bu telaşı yaratan olağanüstü gücü görmek için dayanılmaz bir istek uyandı içimde. Bir anda sınıfa çöken ölüm sessizliğinin ardından o olağanüstü insanı görüverdim. Şaşkınlıktan az kalsın ki küçük dilimi yutam. Bıyıklı bir çocuk kapıda dinelmiş, yanlış bir yere mi geldim acaba kaygısıyla bize bakıyordu. İki adım geri çekilip kapının sol yanındaki hangi sınıf olduğunu gösteren levhaya baktıktan sonra, şaşkın bakan gözlerine bu kez sertliği de ekleyerek kapıyı sertçe, bize gözdağı vermek istercesine kapatıp elindeki uzun değneği bir iki kez sol eline vurarak ilk sıranın önüne gelip durdu. Sınıfta çıt yok. Sinek uçsayı bir yana bırakalım, soluk aldığımız duyulacak denli sessiz bir bekleyiş. Küçücük boyuna yakışmayan bir atılımla ayakları üzerinde yekinererek:

-İkinci sınıfa geçtiniz ve hala boğuşuyorsunuz, diye hafiften bağırdı.

Sesi vücut yapısına göre dolgundu. Hele bıyıkları çok yakışmıştı. Zaten burnunun altındaki o bir tutam kıl da olmasa, bizim gibi sıralardan birine oturup öğretmenin gelmesini beklemesi gerekirdi. Üzerine giydiği koyu renk elbisenin kollarından ellerini görmek mümkün değildi.

Bizi uzun uzun süzüp bakışlarıyla otoritesini pekiştirdikten sonra geri geri adım atarak öğretmen masasına değin geldi.

■Sizinle pek uğraşacağa benzerim bu yıl.

Aslında o bizi uğraştıracaktı. Kısacık boyuna, incecik kalıbına bakmadan salt bıyığıyla bizi baskı altına alacağını umuyordu. Benden yana bir sorun çıkmazdı. Benim sessiz yapımın onun için bir sorun olacağını sanmıyordum.

- Evet, ilkin sizleri bi tanıyalım.

Düşüncelerini açıklayan sesi bir metalin sürtüşmesini andırıyordu.

Tanıma merasimi ön sıradan başladı. Bana geldiğinde elim ayağım buz kesmişti. Bir iki kez kekeledikten sonra kendimi tanıttım. Bana yakın gelen bir sıcaklık gördüm bakışlarında. Sonra kendini tanıtmanın gereği olmadığını, çünkü geçen seneden beri bu okulda öğretmenlik yaptığını, tanımayanların tanıyanlardan sorup öğrenmesini söylerken son sözcükler bana bakılarak söylenmişti. Kızarmıştım. Belki de onu tanımayan tek mahluk bendim.

Tanışma faslından sonra gerekli olan kitapların, defterlerin isimlerini, renklerini, boyutlarını yazdırdı ilk derste.

Zil çalıp da teneffüye çıktığımız zaman hemen sıra arkadaşımı yakalayıp bir kenara

çektim.

İsmi ne lan bu öğretmenin ?

Zülfü...

Nasıl bir öğretmen?

-Zehir, zehir...

Sonra bir çocuğun şakayla kendisine vurmasını fırsat bilip kalabalığa dalıverdi. Ne demek istemişti zehir demekle. İçime bir korku girmişti nedense. Pek öyle zehirli birine de benzemiyordu ama... Bir sürü soru işaretleri beynimin içinde. Nedense içimdeki korkunun nedenini bulup çıkarmak istiyorum, enikonu bir huzursuzluk var bende. Nedenini bulmalıyım. Beynim zonk zonk atıyor. Nihayet buluyorum. Okul benim için evden bir kaçış, açıkcası analıktan bir kurtuluş. Yani okul rahat edebileceğim, başımı dinleyebileceğim bir yer ama , arkadaşım içime korkuyu ekti öğretmen zehir diyerek.

Zehir sözcüğünün midemde yarattığı bulantı, Zülfü öğretmenin giderek sevecenleşmesiyle hafiflemişti. Zülfü öğretmen, okuyup öğrenmenin yaşamdaki önemini anlatırken sanki kendisini örnek almamız gerekiyormuş gibi bir izlenim yaratmıştı bende. Demek istiyordu ki; bana bakın kısacık boyuma rağmen gördüğüm eğitim beni buralara değin getirdi. Ya okumasaydım ne halde olurum acaba? Sorusunu sürekli kendi kendine sorduğuna şu küçücük beynimle kalıbımı basarım.

Ondan tam anlamıyla etkilendiğimi kendime itiraf etmekten kaçınmıyorum. Ona karşı bir sempati uyandı içimde. Okulda olduğum saatlerin yaşamımın en güzel saatleri olacağına şimdiden kalıbımı basmaktan korkmuyorum.

Ya evde?...

Bizim için cehenneme dönüşen yaşam sürüp gidiyor. Analığın gözü hep üzerimizde. Ancak o bakışlardan odamıza çekildiğimiz zaman kurtuluyoruz, bu kez de kulağının bizim odada olduğundan kuşku yoktur. Merdan, okuldaki ilk günün heyecanını üzerinden atmış, biraz daha rahat. Bir iki arkadaş edindiğini de övünçle anlatıyor. Teneffüs olup da okulun bahçesine çıktığımız zaman onun bir arkadaş gurubu içinde rahatca gülümseyişini görmek sevindiriyor beni. Sanki üzerimden dağlarca yük kalkmıştı

Okulda izci sınıfı kuruyorlardı. Akşam neşesiyle eve gelen babama fırsatını bulup konuyu açtım. İlk yok mok dediyse de bizim boynu büküklüğümüze dayanamayıp nihayet kabul ett. Merdan ile ben sevinçten uçarken analık tüm şirretliğini toplayıp babamın karşısına dikildi.

-Benim de elbiseye ihtiyacım var, dedi.

Babam analığın bizi kışkandığı için bu yola başvurduğunu anlamıştı.

Ulan kadın, sen de mi yavrukurt olacaksın?

Onlara alıyorsun ama...

Allah Allah yav, sen okula git sana da alayım.

Ben de evinizin işini yapıyorum.

■Ulan kadın, çocuklarla yarışma. O elbiseyi dün de isteyebilirdin evvelki gün de. Neden şimdi?

■Onlara alıyorsun ya.

■Onların ki başka...

■Ben de elbise isterim.

Analık inadım inat derken, yarattığı fırtınanın başına patlayacağından haberi yokmuş gibi direniyordu.

-Hem de iki tane..

Bak şu analığa. İkimize alınacak izci elbiselerinin karşılığını istiyor.

■Hem de iki elbise öyle mi ?

Babamın ayağa kalkıp analığa yumruğu patlatmasıyla yere çökertmesi bir oldu. Analık da beklemiyordu ki çuval gibi inivermişti yere. Bir kaç dakikalık sessiz kıvrınmanın ardından analık yekini verdi yerinden, bir adım ötedeki babamın bacağına iki eliyle sarılmasıyla dişlerini geçirmesi bir oldu. Babam:

- Vay anam, diye bağırırken, güçlü elleriyle analığı kaptığı gibi havaya kaldırıverdi. Ama analık hala babamın bacağına ne elleriyle ne de dişleriyle bırakıyordu.

Babam tuttuğu küçücük bedeni kaldırıp kaldırıp yere çarparak, bilmem kaçını çarpmadan sonra bacağına kurtarıverdi. Ter su içinde kalmıştı.

-Ne kadınmış be,diyerek, yerde cansız denecek şekilde yatan analığın üzerine tükürdü.

Ardından ağza alınmayacak sövgüler dizisi...

Sonra pantolunu geriye çemirleyerek kıpkırmızı olan diş izlerine baktı.

■Vay itin kunnadığı vay. Vay kuduz köpek vay. Az kalmış kopara be.

Yatak odasına yürürken bizi de yeni görüyormuş gibi baktı. Hatta bakışlarında, sizin yüzünüzden anlamı okunuyordu. Suçluluk duygusuyla yüklenmişim. Merdan`a dürtüp odamıza gitmemiz gerektiğini işaret ettiğim anda, babam bu kez bize patladı.

-Ne soytarılar gibi oturup kalmıssınız öyle? Heç mi okuyacak kitabınız, yapacak dersiniz yok? Hadi yallah odanıza.

Süklüm püklüm yürüdük.

Ogünkü neşemize zakkum zehiri akıtılmıştı. İçimden gelmeyerek de olsa ders kitaplarından birini elime aldım. Keşke izci olmayı kafaya koyup da babamdan istekte bulunmasaydık. Hele analık fırt diye çıkıverdi ortaya, sanki elbisesi yokmuş gibi.

Babamın avaz avaz bağırdığını duyuyoruz. Hala sinirini alamamış. Saldırganlığının

giderek arttığının farkındayız. Odamıza girip bizi de elden geçirmesinden çekiniyoruz.

Kitaplarımıza biraz daha sarılıyoruz. Bizi kitaplara eğilmiş bulursa, dokunmaz düşüncesindeyiz.

O günün akşamını korkular içinde geçirdik. Gözlerimiz kapıda, kulaklarımız kapımıza yaklaşacak ayak seslerindeydi.

Ne zaman yatağa girip uyuduk, farkında değiliz. Ertesi sabah uyandığımızda akşam olanları untmuş gibi oturma odasına girdik. Babam traşını bitirmiş, kahvaltı sofrasına oturmak üzereydi. Bizi görünce gülümseyerek baktı.

-Günaydın çocuklar. Hadi yüzünüzü gözünüzü yıkayın, sonra kahvaltı sofrasına marş marş.

Babamızın keyifli haline sevinmiştik. Sabah sabah zılgıt yemeyecektik. Ya analık?..

Analık elinde zeytin-peynir tabağıyla içeri girerken karşılaştık. Ben hemen akşam hiçbirşey olmamış gibi:

-Günaydın yenge, dedim.

!Günaydın, dedi analık üstünkörü.

Yüzünde kararmaya başlayan morluklar vardı. Ama akşamki şirretliği yoktu bakışlarında. Aklını başına almış gibi bakıyordu.

Sofraya oturduğumuzda mutlu bir aile tablosu çizdirmeye kararlıydık. Sessizce kahvaltımızı yaparken- babamın ağız şapıltılarını saymazsak, büyüü bozacak en küçük bir kıpırtıdan bile çekiniyorduk.

Babam analığa seslenirken kibarlık söylemlerini yeniden cebinden çıkarmıştı.

!Hanım peyniri uzatır mısın? Çayımı doldurur musun? Bi parça ekmek daha verir misin?

Kavgadan sonra yatakta fizyolojik çekim alanına girmiş iki bedenin aradaki kırgınlığı birbirlerine ilettikleri şehvi akımlarla yumuşatıp, ertesi güne doyuma ulaşmış insanların yüzlerinde beliren mutluluklarla çıkmaları, evdeki pozitif enerjinin evin geride kalan bireylerine yayılmasına ve onların o güne iç huzuruyla başlamalarına neden oluyordu. Ama bu pozitif enerjinin en kısa bir sürede negatif enerjiye dönüşeceğine kalıbımı basardım. Bir yarım gün bile sürmeyecekti. En geç akşama pozitif enerji boşalacak, ve akşam yataklara girildiği zaman yeniden doldurulacaktı ertesi gün için.

O gün pozitif enerjiyle yüklü bir şekilde babamla birlikte dışarı çıktık. Genellikle evden üçümüz birlikte çıkar, bizim okulun önünde babamızın elini öper ve onun, zihniniz açık olsun, dileğiyle ayrılırdık. Babamın bize birşeyler söyleyeceği her halinden belli oluyordu. Bir kere o hızlı yürüyüşü yoktu.

■Bakın çocuklar. Bu kadın sizin özanneniz değil. Sizi çekememesi, beni, benim kazancımı sizden kıskanmasını bir bakıma normal karşılamamız gerekmektedir. Bir ihtiyacınız olduğu zaman onun yanında değil de o olmadığı bir anda söyleyin. Hani evin huzuru kaçmasın. Yanlış anlamayın, ben kadından korkan erkeklerden değilim. Ama ne gerek var, durup dururken evin huzurunu kaçırmaya. Aha şurada geçinip gidelim birlikte. Dediğim gibi, bir ihtiyacınız oldu mu onun olmadığı anda...

■Tamam baba, dedik ikimiz aynı zamanda.

Okulun önüne gelmiştik. Her günkü davranış ve söylemlerle ayrıldık

birbirimizden.

Günlük yaşamımızın evde geçen bölümü bir cehennemden farksızdı. Evin kapısından içeri adım attığımız andan itibaren analığın gözü ayrılmaksızın üzerimizde oluyordu. Kendimizi birer sığıntı gibi hissediyorduk. Analık sürekli bizi gözetleyerek bir açığımızı yakalamanın peşindeydi. Biliyorduk ki babamın bizi dövmesi onun susuz yüreğini sulayacaktı. Bazen sudan nedenlerle de olsa bizi babamıza şikayet etmekten geri kalmıyordu. Babamız da salt analığı rahatlatmak için bize bağıyor ama, sesindeki koruyuculuk üzülmemizi engelliyordu. Hele akşamları bir alemde evimiz. Hemen hemen ikisinin tartışmadığı akşamı anımsamam olası.

İşten dönen babamla kurulan sofradan analığın ısrarlı bakışları altında yarı aç yarı tok soluklanarak Merdan ile birlikte yatağımızın bulunduğu odaya çekilip, elimize aldığımız ders kitabıyla, kulağımız ha çıktı çıkacak kavganın beklentisinde uykumuzu çağırıyorduk. En dramatik olanı da; analığın bizi şikayet ettiği anlarda, çok ileri giderek bizden fazla dayak yemesiydi.

Kış geldiğinde donacağız sandık. Öyle şiddetli kışı vardı ki bu kasabanın, evlerin suyu bile donoyordu. Şansımıza ki susuz kaldığımız bir zamanda, bizim mahallede oturan bir subay askeri araçlarla su getirtti de mahalle susuzluktan kurtuluverdi. Giyindiğimiz giysiler bizi bir türlü soğuktan koruyamıyordu. Hele kasabanın düşmandan kurtuluş ayı olan şubatta izci elbiseleriyle saatlerce bayram merasimine katılmamız donmamız için en büyük nedendi. Günlerce hasta yattık Merdan ile birlikte. Babam da kahretmişti, bu soğukta bayram merasimine katılmamıza izin verdiği için. Analık hiç orali bile olmamış, hatta içten içe sevindiğini- babamın işte olduğu zamanlarda söylediği türkülerle anlamıştık.

Okulun yaz tatili yaklaştıkça sanki uzaklaşıyormuş gibi bir izlenim uyanmıştı bende. Bir an evvel köyümüze gitmek istiyorduk. En azından orada kulağımız rahat edecek, analığın delici bakışlarından ırak olarak. Bizim için köy yeri, cehennemden

kaçıp cennete sığınmakla eşanlamlıydı.

Karnemizi aldığımızda sevincimize diyecek yoktu. Bu sevinci babamızla paylaşmak için eve gelmesini beklemeden bankaya gittik. Babam vezne kısmından bizi gördüğü zaman anlamıştı neden geldiğimizi. Dört cam platenin çevirdiği yerinden çıkarak bizi veznenin önünde karşıladı. Elimizdeki karneye elini uzatarak:

Karnenizi aldınız demek,dedi.

■Aldık, dedik ikimiz aynı anda.

Şöyle bir göz gezdirdi. Biz babamın yüzündeki mimikleri izliyorduk. Sevinçle bağırırdı.

-İşte karne dediğin böyle olur,dedi. – Gelin sizi Müdür beyin yanına götürüyüm.

Ardı sıra yürüdük. Açık kahverengi boyalı bir kapının önünde ceketinin düğmelerini ilikleyerek saygıyla kapıyı tıklattı, sonra içeri girdik. Orta yaşın üzerinde, kel kafalı biri koltuğunda oturuyordu. Bizi görünce yerinden doğruldu. Yüzü gülüyordu.

-Oğullarınız herhalde veznedar bey, dedi.

■Oğullarım Müdür bey, dedi babam bizlere gururla bakarak.- Karnelerini almışlar da. Size göstermek istedim.

■Memnun oldum,dedi Müdür bey babamın elindeki karneye uzanarak. Maşallah maşallah. İkisi de hep pekiyi.

Elini cüzdanına götürüp bir kağıt para çıkarıp bize uzattı, babamıza baktık.

■Alın oğlum,dedi babam.

Ben uzanıp aldım. İkimiz de elini öptük babamın. Sonra çıktık odasından.

■Hadi gidin lezzet lokantasına, birer yemek yiyin. Benim de selamımı söyleyin.

Sevinçten havalara uçuyorduk.

-Ordan da doğru eve. Analığınıza bi şey demeyin.

Sevincimizi saklamaya çalışarak eve geldik. Karnımızı da tas kebabı ile doyurmuştuk. Analığa karnemizi gösterip de moralini bozmamıza gerek yoktu. Yine bizi ağzının ucundaki kıvrımla aşağılayacaktı.

Köye gideceğimiz günü iple çekiyoorduk. Babam da senelik iznini almış, bizi köye bırakıp bir kaç gün kaldıktan sonra analığın memleketine gittiler. Yaz tatili bittiğinde dedem bizi alıp götürecekti.

Köye geldiğimizde, dünya varmış be dememek için kendimizi güc tutuyorduk. İşte cennetteydik. Analık da babamla birlikte köyden ayrıldıktan sonra bir iyice rahatlamıştık. Analık köyümüze burun kıvrarak bakmış, doğru dürüst yiyeceklere yanaşmamış, bazen babamın sert bakışlarından çekinerek aç kalmayacak denli yemişti.

Hoşgeldine gelen köylülere elini lütfen uzatmış, onların alaycı bakışlarına öfkesini yüzüne oturtarak yanıt vermişti.

Ebem bizi bağrına basarak soluksuz bırakmış olsa da biz halimizden hoşnuttuk. En azından bizi seven bir kadın vardı. Bir de özanamız... Ebem bizi onunla görüştürmeyi kulağımıza çitlatmış olsa da dedemin hışmından korkuyor, uygun bir zamanı kolluyordu. Evin balkonuna çıkıyor ve bazen anamızı çeşmeye su almaya geldiğinde görüyorduk. Onun da belli etmeden bize baktığını biliyorduk. Ebem, anamın biz gittikten sonra günlerce oluk oluk gözyaşı akıttığını, şimdi ise sevincinden evde duramayıp su getirme bahanesi ile köy içine çıktığını söyledi. Onun yaşlı gözlerini yüreğimizin derinliklerinde hissetmeye başlamıştık bile.

Ekin derme zamanı gelene değin anamızı görmek bir türlü kısmet olmadı. Dedem olmasa bile bizi anamızla görecektir olan bir köylünün hemen dedemize gammazlayacağını söyleyip duruyordu üzüntüyle ebem.

Kasabaya yakın tarlalara giden ırgatlarla köy boşalmıştı sanki. Irgatın yemeğini ve mal- davar sağımını yapan keyvenilerden ve bir de çocuklardan başka kimse kalmamıştı köyde. Üç halam, iki amcam, birlikte oturduğumuz dayım ve karısı hep tarladaydılar. Dedem de bahçe işleriyle uğraştığı için köydeydi. Biz de dayımın iki

çocuğuyla birlikte kuzuları ve danaları yaymak için sabah evden çıkıyor, gün batımında eve geliyorduk. Özgürce bir yaşamın o temiz soluklarını sindire sindire içimize çekiyorduk.

Ve nihayet özanamızla eve akşam dönerken köyün altındaki bahçelerin duvarının dibinde karşılaştık. Bizi beklediği besbelliydi. Sırtındaki ot yükünü duvara dayamış bize bakıyordu yaşlı gözleriyle. Bir anda heyecanlandığımı, elimin ayağımın birbirine dolaştığını hissettim. Önünden geçiyorduk. İlkini beni kolumdan çekip bağrına bastı. Soluksuz kalıp öle yazdım sanki. Put gibi olduğum yerde donakalmıştım. O anda hiçbir şey hissetmediğimi şaşkınlıkla anladım. Sanki herhangi bir kadın bana sarılıyordu. Neden o denli duyarsız davrandım bilemiyorum. Hele beni bırakıp da Merdan'a sarıldığında onun da benim gibi tepkisizliği gösterdiğini gördüm.

Sonun da onu da bıraktı. Ağlıyordu.

-Vay benim kadersizlerim. Yazgıları kötü yavrularım.

Gögüslerinin arasından iki armut çıkarıp uzattı. İsteksizce aldık. Bir süre gözlerimizin içine baktı. Bizim soğuk kalışımıza üzülmüştü.

■Babanız sizi ne biçim doldurmuş bakam,dedi.

Yükünü sırtladı yeniden içini çeke çeke. Yanağına aşağı süzülen yaşlara aldırmadan köye yukarı bükülmüş beliyle yürüdü.

Bir yutkunma boğazıma oturmıştı. Ben hiç böyle bir karşılaşmanın olacağını tasavvur edememiştim. Sanıyordum ki, anamız bize sarıldığı zaman biz de aynı şekilde ona sıkıca sarılacak, birbirimizden asla ayrılmayı düşünmeyecektik ama tam aksi olmuş, o, bize sarıldıkça biz bedenimizi gererek kaskatı kalmayı nasıl olmuşsa becerebilmiştik.

Yüreğimin hızla atmasını beklerken, o sanki olağan bir olay olmuş gibi normal atışlarını sürdürerek o görüntünün sönük geçmesini sağlamıştı.

Eve geldiğimizde ebemizin yanına koştuk. Kulağına fısıldayarak durumu ona anlattık. Ebem.

■Zavallı kadın, diyerek içini çektikten sonra, - aman dedeniz duymasın. Sizin de kemiklerinizi kırar benim de...

Evin içinde gelişen bir olay tüm dikkatimizi o yöne çekmişti.

Yirmi yaşlarındaki bibim İnci, kendisinden yaşça küçük iki bacasıyla köyün üstbaşında, dere kenarındaki tarlamıza ot biçmeye sabah erkenden çıkmışlardı. Akşam güneş batana değin otları biçen üç bacı, yorgunluktan bir ağacın altına çekilince, İnci, su dökmek için dereye inmiş, bir daha da geriye dönmemişti. İki bacı ablaları olmadan eve nasıl dönecekleri korkusuyla dere boyunda uzun süre İnci`yi aramışlar, umutları suya düşünce de korku içinde titreyerek dedeme durumu anlatmışlar. Ben Merdan ile kuzuları yaymadan dönünce evden gelen dedemin bağırtısıyla yukarı kata fırlamıştık.

Dedem ağzından köpükler saçarak hem iki kızına hem de ebeme ağzına geleni sayıyordu.

■Mezarına sıçtıklarım. Deli dananın kunnadıkları. Bacınızı nasıl kaybedersiniz. Küçük bibim Fatış korkuyla karışık fısıltıyla:

■Küçük suyumu döküp gelem,dedi.- Ha geldi gelecek, ha geldi gelecek...

-Derken mezarına sıçtım,senin, diye kükredi dedem.

Dedemi ilk kez böyle öfkeden gürleri görüyordum. Aslında sakın yaratılışlı birisiydi ama, yumuşak atın tekmesi pek olur derler ya, öyle.

Tandırılığın köşesine dertop büzülmüş bibilerime elindeki sopayla bir girişiverdi. Ebem araya girdi.

-Pohunu yiyem ağam yapma. Kız kaçmış işte. Bu zavallılar ne yapsınlar?

■Karışma be kadın.

Sopa bu kez ebeme döndü ya, dayım bırakmadı, atılıp ebemi kaptı elinden, iki sopa da kendisi yiyerek.

-Yapma ağa, olan olmuş. İnci birine kaçmış. Kime kaçtığını da biliyik. Bundan sonra ne yaparık onu konuşmamız gerek.

Dedemin hırsı bir anda inivermişti.

■Haklısın Mustafa. O namussuzdan kızı almamız lazım. Ben aç ite kız vermem.

O akşam ev halkından hiçbirinin ağzını bıçak bile açamadı. Komşular geldiler, dedem dönüp yüzlerine bile bakmadı. Söylediği salt beş kelimedenden ibaretti. `` Ben o aç ite kız vermem.``

Ertesi gün yine ölüm sessizliği vardı evin içinde. Bağ-bostan işi bir anda geri plana atılmış, İnci nasıl geri alınır tümümüzün ilk düşüncesi oluvermişti.

Ebemden öğrendik İnci`nin kime kaçtığını. Köyün tembel ve beceriksiz delikanlılarından Hımik Aziz``e. Ilkbaharda anasını-babasını göndertip dedemden

istemiş. Dedem kovmuş onları. Şu anda kullandığı tekerlemeleri söyleyerek.`` Ben o aç ite kız vermem:``

Ben de tanıyordum Hımik Aziz'i. Uzun boylu, babayiğit biriydi. Burnunun altındaki gür bıyıklarıyla daha görkemli görünüyordu. Belki böylesi bir delikanlı çok genç kızın gönlünü süslüyor olsa da, ana-babalar kendi karnını bile doyurmaktan aciz birine kız vermeyi asla düşünmüyorlardı. Bir kaç kez İstanbul'a gitmiş, hangi işe girmişse en fazla iki gün çalışmış, sonunda kimseden yüz bulamayınca köye aç-susuz geri dönmüş, hatta kasabada bir inşaatın bekçiliğini vermişler, en fazla aylığını alana değin sabretmiş. Köylüler yayamaz da kurda kaptırır diye malını bile önüne katmayıp başka köyden sığır çobanı tutmuşlar.

Dedem belki kendi yönünden haklı olabilirdi ama, bibim yine de onu seçmişti. Yarın alıp eve geri getirirler. öbürgün yine kaçmayacağını kim garanti edebilirdi.

Sabahtan akşama değin evin damına konup şarkılar söyleyen kuşlar bile dedemin bağirtısından ürküp birkaç gün uğramadılar evimize.

Dedem attı tuttu, tehditler savurdu. Babama haber salıp başına bela ettireceği haberini yaymasının ardından bibimden haber geldi ki, geri geliyormuş. Şaşırmıştım.Ebeme sordum.

-Babandan çok korkarlar, dedi.

Sevinmişim gerçekten. Babamla ne kadar övünsem azdı o anda.

■Neden ama?

■Babanın şehir yerinde kolu uzundur yavrum. Devlete bi haber versin, şunu şöyle yapın diyerek, Hımik Aziz'in ağzına sıçarlar valla.

Bu korku da yeterdi onlara.

Bibimi dayım Mustafa getirdi eve. Dedem meşhur sopasını kaptı hemen.

-Ulan kancık eşeğin kunnadığı. Ulan soyu sopu bozuk. Aç mıydın susuz muydun da gittin o kendini bilmez aç köpeğe?

Ebemin gözleri hep dayımın üzerindeydi. Kurtarırsa o kurtarırdı kızını o azgın babasının elinden.

Amcalarım hala babalarından korktukları için hiç karışmayıp dayımı ileri sürüyorlardı. Mustafa dayım, iş başa düşmüşlerin sorumluluğuyla ağasına karşı koyup İnci'yi dövdürtmedi.

Bibimin eve dönüşünden iki gün sonra babam geldi.O dedemden de beterdi. Bütün köyü kalayladı, sanki köylü Hımik Aziz ile işbirliği yapmış.

-Tümünüzü karakola çektiririm,diyerek kükredi.

Ben kıvancımından yerimde duramıyordum. Nasıl durayım ki, babam tüm köye meydan okuyor da, bir delikanlı ortaya çıkıp da; ne oluyor yav, deme cesaretini gösteremiyordu.

Babam esti gürledi, gürledi esti. İki gün sonra hiç ağzını açmadı. Babasının dizi dibine ilişip saatlerce kimsenin duymayacağı şekilde fis fis konuşup durdular.

Fırtınanın dindiği bir akşam babam benimle Merdan`a bakarak:

-Çocuklar yarın erken kalkın, gidiyoruz.

İkimiz de şaşırmıştık. Daha okulların açılmasına çok zaman vardı.

!Daha erken değil mi baba?

Değil. İnci bacım da bizimle gelecek.

Anlaşılmıştı neden erken dönmemiz gerektiğini. Babam İnci bibimi de yanımızda götürüyordu ki, bir daha kaçmasın.

Atlarla sabahın erinde düştük kasaba yoluna. Ben dedemin, Merdan da babamın atının terkisindeydi. Büyük amcam Halil ile İnci de bir ata binmişlerdi.

İnci bibimin ağzını geri getirildiğinden beri bıçak açmıyordu. Bizi bırak tüm dünyaya küsmüştü. Kasabaya güneş bir kavak boyu yükseldiğinde giriverdik. Vilayetten gelen şose yola girdiğimizde atların nallarının çıkardığı sesler bana bir müzik gibi gelmeye başlamış, hatta uykumu getiren ninniye benzetmiştim.

Kasabanın içine girdiğimizde yollardaki tüm gözleri bizi izler buldum. Dedeme biraz daha sarıldım. Gözlerimi de yumdum. Ne zaman atlar durursa ancak o zaman açacaktım. Asırlar sürdü atların durması. Yavaşça gözlerimi açtım ki, yıkık bir yapının önündeyiz. Dedem bir kolumdan tutarak ilkin beni indirdi, sonra kendisi indi. Bacaklarım uyuşmuştu, az kalsın ki yere düşeyim. Yıkık yapının yanındaki eski bir binaya atları çekti amcam. Babam saatine baktı.

-Trenin gelmesine üç saat var. Atlar biraz dinlensin. Biz şöyle bi şeyler içelim.

Bizim köyün alışveriş yaptığı dükkana geldik. Ali Baba bizi havada karşıladı. Hele babama öyle saygı gösterdi ki göğsüm kabardı böyle bir babanın oğlu olduğum için.

Ali Babanın eli ayağına dolaşmıştı. Bize nasıl hizmet edeceğini şaşırmıştı. İnci bibimi dükkanın içindeki küçük bir odaya aldı.

-Size birer çay söyleyem, dedi telaşla.

-Gereği yok Ali Baba, dedi dedem.- Şu yandaki kahvede oturup birer çay içeriz. Sen oğlanla kıza birer çay söyle.

-Başım üstüne, dedi Ali Baba.

Hemen yanındaki çocuğu seyirttirdi çay söylemeye.

Dedem ve babamla birlikte kahveye girdik. Boğucu bir havası vardı ve sigara dumanından göz gözü görmüyordu.

Dedem tiksintiyle baktı.

- Birer çay içip kalkalım hemen,yoksa zehirleniriz burda.

Çay mı içtim su mu içtim bilmiyorum. Merdan yüzünü buruşturdu, hatta bir ara midesinin kalktığını sezinledim. Böyle yerler bize göre değildi ama buradan memnun olan bir iki masa daha vardı gözleri oynadıkları kağıt oyunundan başkasını görmeyen.

Dükkana geldiğimizde amcam Halil de dışarda bizi bekliyordu. Dedem:

─Hadi oğlum, atları handan çek, istasyona inelim.

Bu kez atlara binmedik. Ebemin bizim için hazırladığı yükler vardı atların sırtında.

Kasabayı yukardan aşağı ikiye bölen küçük dere üzerindeki köprüye geldiğimizde bir kötü koku burnuma dalıverdi. Demek tümü aynı kokuyu almış olacak ki, babam öfkeyle söylendi.

─Hangi hayvanın leşini dereye attılar bakalım. Pis insanlar.

Arnavut kaldırımlarıyla döşeli yoldan, asfalt yola geçtiğimizde istasyon da hemen önümüzdeydi. Babam dedeme dönerek:

─Atları ne yapacağız baba? Diye sordu.

Dedem eliyle istasyon çevresindeki boş arazileri gösterdi.

-Halil buralarda otarsın.

─Şimdi mi baba? diye baktı Halil amcam.

- Yükleri indirek de alıp getirirsin sonra. Ben tren gidince gelirim

Pek yeni bir bina değil, otuz-kırk sene önce yapıldığını bir kere babamdan duymuştum. İç Anadoludan Doğu Anadoluya açılan ilk kapı görevini görüyordu istasyon. Fazla yolcu da yoktu. Görünürde biriki tane dolaşıyor.

Oradaki kırık banklardan birine oturuk babamla amcam atların yükünü tren raylarının biraz gerisine indirdiler. Amcam ayrılmadan önce babamın ellerinden bizim

de yanaklarımızdan öpüp atlarla birlikte uzaklaştı. İnci bibime baktım. Sessiz sessiz ağlıyordu. Yüreğim yandı bir anda. Acaba Himik Aziz'e mi yoksa, köyüne ve orada kalan anasıyla bacılarına mı ağlıyordu?

Kara tren görünmeden acı ve tiz düdüğüyle geldiğinin muştusunu verdi. Babam:

-Son tünelden çıkınca hep böyle düdük çalar,dedi.

Yolcular hemen trenin geleceği rayların ötesinde yerlerini almışlardı. Çocuklar sevinçle zıplarlarken, olgun yaşta olanların dudakları ince bir çizgiye dönüşmüştü.

Dedem ile babam ellerimizden tuttular. İlk bir kara duman pofluyarak gökyüzüne doğru savruldu , ardından bir cuf cuf cuf sesiyle birlikte karatren yüreklerimizi hoplatarak karşımıza çıkıverdi. Ürkmedim desem yalan olur. Sanki tüm hızıyla üzerimize geliyordu. Elimde olmadan bir adım geri çekildim. Dedem anlamıştı.

-Korkma Demir,dedi.- Tren döşenen rayların üzerinden çıkmaz.

Rahat bir soluk aldım. Aslında ben de biliyordum trenin rayların üzerinde yürüdüğünü ama, o anda ani bir ürperti girmişti içime korkuyla birlikte.

İlkin eşyalar yüklendi. Dedem ikimizin de yanaklarından öptükten sonra babamla uzun uzun kucaklaştılar. İnci bibimin yüzüne bakan olmamıştı. Trenin dar koridorlarında yürüyerek kendimize bir kompartiman arıyorduk. Babam öndeydi. Her açtığı kompartimanda mutlaka bir kaç yolcu bulunuyordu. Nihayet salt bize ait olacak boş bir kompartimana kendimizi attık. Ben pencere kenarını Merdan ile paylaştım. Babam uzun süre dedemle konuştu. Hatta tren yürürken dahi konuşmaları sürüyordu. Kasabanın evleri gözden yiterken ilk tünele giriverdik. Bir koyu karanlık çöküvermişti üzerimize. Trenin yılanmış lambaları soluk soluk yanıverdi Biz daha önce de trene bindiğimiz için kompartimanın dışındaki bu zifiri karanlığa da, karanlıkta çıkan cuf cuf seslerine de alıştık. İnci bibimin renginin attığını gördük. Midesi bulanıyormuş gibi yüzünü buruşturmasının yanında, gözlerinde de bir korku okunuyordu. Babam da görmüştü bunu.

-Korkmayasın bacım, böyle tüneller çok burda ama, kısa sürer.

Babamın bibime hitap şekline baktım ki öyle öfkeli değil, hatta sevecenlik dolu. Onu affettiği belli. Olan olmuş, bundan sonrasına bakalım gibi bir düşünce taşıdığı her halinden anlaşılıyor. İnci bibime bakıyorum. Sevinçliyim onun bizimle gelmesine. İlk anda kızmıştım, onun yüzünden erken geri dönüyoruz diyerek, çünkü analığı umduğumuzdan da erken görecektik, ki hiç istemiyorduk onun yüzünü görmeyi. Şimdi ise koşullar değişiyordu. Artık ev işlerini bibim yapar, bizim de analığa mudanamız olmazdı.

Merdan ile ben pencereden bir film şeridi gibi gözümüzün önünden geçen yöreyi seyrederken bibim yine kendi kabuğuna çekilmiş, gözleri karşıya uzanmış kıpırtısız dumakta. Babam başını geriye yaslamış, gözleri yumulu, uyuduğunu sanmıyorum, düşünüyor besbelli. Sanki bizi bıraktığından bu yana biraz yaşlanmış gibi. Analık geliyor gözlerimin önüne. Onun yanında olup çenesizliğini yaşamak elbette yaşlandırır insanı

Sanki bizim tarlalar resmi geçit yapıyor önümüzde. Ağaçlar, tepeler, tepelere kıvrılarak çıkan daracık yol, hatta tepenin yüzüne serpilmiş koyunlar hep aynı. Bir

kaval sesi duyuyorum. Çoban amcam beliriyor önümde. Merdan da aynı sesi duymuş olacak ki, gök gözlerini ıslatarak babama bakıyor.

■Baba, çoban amcamın kaval sesi.

Babam gülüyor.

■O başka bir çobandır oğlum.

Merdan' ın gözlerindeki ışığın söndüğünü görüyorum.

Trenin uzun düdüğü irkiltiyor beni. Babam da hafiften gözlerini aralıyor.

■Küçük bir istasyona geldik, diyor.

Pencereden bakıyorum, dağlardan, kızıl kızıl kayalardan başka görünürde birşey

yoktur. Ama bu görüntü uzun sürmüyor. Bir virajı alıyoruz ki, karşımızda küçük bir istasyon. Istasyondan epey ilerde bir iki sıra evler. Tren yavaşlıyor, insanların yüzleri de giderek belirginleşiyor. Ve nihayet tren sarsıla sarsıla duruyor. Su satan çocukları görüyorum, uzun bir değneğe simitleri geçirmiş benim yaşımda biri trenin açılan kapısına atılıyor. Istasyon kapısının önünde birbiriyle konuşan üç kişi görüyorum. Gözlerim çakılı kalıyor oraya. Sırtı trene dönük olan birini tanıyor gibiyim. Adam benim bakışlarımı hissetmiş gibi bir yarım baş dönmesiyle benim ağzımdan çığlığın çıkması bir oluyor.

- Baba Hımik Aziz aha burada...

O an babamı görmeliyim. İlk ağzı açık inanmaz inanmaz bana bakmasının yanında bunun olamayacağı sanısıyla şaşkın ama, bir kaç saniye sürüyor bu. Hızla oturduğu yerden fırlıyor, elinin beline gittiğini görüyorum. Parmakları arasında beliren tabancayı gördüğümde bir an nutkum tutuluyor, yutkunarak pencereden çekiliyorum. Babamın pencereden dışarı uzanan başı Hımik Aziz'i arıyor. Onu gördüğünde haykırıyor.

Ulan Aziz, ulan Hımik. Şart olsun vururum seni. Hemen kaybol gözümden yoksa hiç acımam. Benim sana verecek bacım yok.

O anda tren bir sarsıntı geçiriyor, hareket etmek üzere.

Babamın öfkeli sesinin gerilen bir ip gibi kopmaya yakın olduğunu hissediyorum.

Öylesine saldırgan görünüyor ki. Olanca gücüyle bağırırken boyun damarlarının şiştiğini görüyorum. Hele tabancayı bir tutuşu var. Tetiğe bastı basacak.

Bibim İnci hiç bir reaksiyon göstermese de, bakışlarına dikkatli bakıldığında için için sevindiğini sezinlemek olası. Aşklerinin güçlülüğüne şimdi daha çok inandığına eminim.

Tren hareket etmesinden nice zaman sonra babam yerine oturdu. Mutlaka Aziz'in trene binip binmediğini izlemiştir. Elinde tuttuğu tabancayı yeniden beline yerleştirdi.

Hiç bir şey olmamış gibi baktı bize.

- Bak şu Hımike taa buralara gelmiş. Aç it, önce kendi karnını doyur sen.

Yan gözle İnci bibime bakıyorum, hiç renk vermiyor. O yaşayacağını yaşadı. Sevdığı Aziz kendini ispat etti burayaca gelerek. O yüreğinin köşesinde tahtına kurulmuş...Sevda türküleri yakmaya hazır olmalı... Aziz' in her zaman her yerde kulağı vardır. Sevdaları oya olup işlenmeli... Nakış olup süslenmeli... Meyve olup

dişlenmeli...

Aziz unutuldu besbelli. Babam gazetesini çıkarmış okuyor. İnci ya hep önüne bakmakta, ya da karşıya ama, gördüğünü sanmıyorum. Donuklaşmış bakışlarının ardındaki dünyayı görmek zor.

Daha sonraki istasyonlarda babamın gözü kulağı hep dışarda oldu. Ona göre Aziz zoru görünce korkup kaçmıştı. Babam buna da kızıyordu.

-Korkak it görünürde yok artık.

Babam elinden oyuncağı alınmış çocuk kadar üzgün, ağlamaklıydı.

Birden biraz önceki reaksiyonum aklıma geliyor. Aziz'i babama haber vermekle iyi mi yaptım kötü mü, şu an bile kestiremiyorum. İnci bibimin için için bana kızabileceğini düşünüp tedirgin oluyorum. Bakışlarıma oturttuğum pişmanlıkla acıyarak bakıyorum bu kez. İnci bibim birköşeye gelişigüzel fırlatılmış içi gıvır zıvırla doldurulmuş boş bir torba gibi tostoparlak duruyor. Ruhunu yitirmiş bir yüz var yanibaşımızda. Bakışlarında acı bir gülümsemenin seyridiğini görür gibi oluyorum. Babam gösterdiği reaksiyonun verdiği huzurla kompartımda kendisinden başka kimse yokmuş gibi rahatlıkla gazetesini okumayı sürdürüyor.

Hareket halindeki trene yeniden pencereden bakıyorum. Keşke Aziz de trende olsa da pencereden baksa yalvarması beynime takılıyor. Babamın kararlılığını gördüyse trene yeniden binmekten vazgeçmiş olabilir. Bakalım bizi gideceğimiz yere değin izlemeye parası yeter mi?

Otelinde gecelediğimiz kasabada indik. Artık karayolu ile kasabamıza gidecektik.

Yine aynı otele gidip bitlerin ve pirelerin hucumuna uğradık. Babam ertesi gün hart hart kaşınarak özür dilercesine:

-Bu kasabanın en temiz oteli, açıklamasında bulundu.

Küçük bir minibüsle yola çıktık ertesi gün. Minibüs doluydu, bacaklarımıza giren ağrılarla kasabaya vardık. Analığı yeniden göreceğim kaygısı, içimdeki tüm güzel duyguları karanlık bir kuyuya salıverdi. Kaç haftadır kulağımız da rahattı, gözlerimiz de,kafamız da. Köyümüzün neşeli insanları arasında yeniden doğmuş gibi hissetmiştim kendimi. Şimdi cehenneme yeniden adım atarak yaşamak buysa turnuvasına katılıyorduk.

Babam kasabaya indiğimizde uzun bir süre çevreyi gözetleyip durdu. Gerginliği attığı her adımda açıkca kendini belli ediyordu. Ben onun rahatladığını sanmışım ama, yanılmışım. Hımık Aziz belki de günlük yaşamımızın bir parçası olacaktı.

Kasabanın tek anacaddesinde paytonla yol alırken tarihi kalenin görkemine bir daha hayranlıkla baktım. Ne savaşlar olmuş, nice kanlar akmıştı onun uğruna. Ve şimdiki tarihimizde onu canlandırmak için kışın en soğuk ayında tüm okullar kurtuluş töreni yapmak için yollara dökülüyorlardı.

Mahallemize girdiğimizde tanımını yapamayacağım bir heyecan tüm benliğimi

sarmıştı. Bazı arkadaşlarımı gördüğümde heyecanım bir kat daha arttı. Belki de öğleden sonra birlikte oyun oynamaya başlayabilirdik. Hatta paytonun ardına takılanların da olabileceğini sanıyordum. Paytonun içine bakıp da bizi gören mahalle çocukları sevinçten çılgınlıklarını kalenin eteklerine değin gönderiyorlardı.

Babam da neşesine bulmuştu. Bize baktı.

■Biraz sonra dışarı çıkar arkadaşlarınızla oynarsınız.

Sevincimiz ikiye katlanmıştı. Merdan ile bakıştık. Her zamanki gibi bakışları oynadı. Sessizliğini bozacak bir soluk bile çıkmadı ağzından.

Sokağa girdik. Şimdi analığın melun yüzü kapıda görünüp dünyamızı karartırdı.

Kapıyı biz açmadan bekliyormuş gibi açılıverdi. Analık küçük boyunun azametiyle, aynı bıraktığımız kin dolu bakışlarını daha da keskinleştirmiş olarak dünyamıza yeniden giriverdi. Konuşmadan gözlerimiz ile bakıştık. Analıkla aramızdaki gizli düşmanlığın kalın bir kül tabakası arasından yeniden ortaya çıkışının ayrılmındaydık. Benim asıl merak ettiğim analığın bibime karşı nasıl bir tavır alacağıydı. Yani, onu da bir düşman olarak mı görecekti, yoksa kendisine bir müttefik olarak mı bakacaktı. Önümüze açılan zamanın bu sorunun da yanıtını kısa sürede vereceğine inanıyordum.

Eve geçtiğimizde analığın bibime gösterdiği yakın sıcaklık babamı memnun etmiş olacak ki konuşurken ağzı kulaklarına varıyordu. Analık da bibimin gelişinden memnun olduğunu tavırlarıyla biraz abartılı da olsa babama göstermeye özen gösteriyordu.

Babam bize baktı.

-Çocuklar isterseniz evin önüne çıkıp oynayabilirsiniz.

İzin büyük makamdan gelmişti ve veto edilemez cinstendi.

Hemen dışarı fırladık ama, babamın uyarısı ardımızdan yetiştı.

Uzaklara gitmeyin, üstünüzü başınızı da kirletmeyin.

Eve dönüp de odamıza geçtiğimiz de bibimin yatağı da odamıza serilmişti. Buna Çok sevinmiştik. Enazından odamıza çekildiğimiz zaman konuşacağımız biri olurdu. Hem bibim kış gecelerinde anasından duyduğu masalları bize anlatabilirdi.

Ertesi güne bibim kahvaltımızı hazırlamakla işe başlamıştı. Analık sedire oturmuş bibimin devinimlerini kaçırmaksızın izliyordu. Bakışlarına anlamını çözemediğim bir ivme oturmuştu. Kafamda oluşan soru, analığın bibimi evin içinde hangi konumda görmek istediğiydi. Bu ilk güne bakılırsa, hizmetçi olarak görmek istediği görüntüsü ağır basıyordu. Ama bizim için de yaşamın kolaylanması vardı. Şöyle ki; yemek bulma sorunu olmayacak, giysilerimizin söküklere dikilecek, yıkanması gerekenler analığa gereksinim duyulmadan tezelden yıkanacaktı. Yani bizim analığa karşı herhangi bir bağımlılığımız söz konusu olmayacaktı bundan sonraki dönem için.

İlk iki gün bibimin suratının rengi hep aynı sarılıkta kaldı. Daha sonraki günlerde-

belki de bazı umutlarının boşa çıkması sonucu, gözlerinin feri yeniden ışılamaya başlamıştı. Bu bizi de derecesiz mutlu ediyordu. Çünkü, onu üzgün veya düşünür gördüğümüzde eğer varsa neşemiz de alıp başını gidiyordu.

İzinden geri dönüşümüzün üzerinden bir iki hafta geçtiğinde babamın da rahatladığını gözle görülür bir şekilde farkediyorduk. Hele ilk günlerde odada otururken aniden kalkıp ya kapıya çıkıyor veya pencereyi açıp uzun uzun dışarı bakıyordu. Sonunda anlamıştı ki o istasyondaki A'ziz'i görüş son görüştür.

İnci bibimin de bize daha yakınlaşması, artık bu evin bir bireyi olmaya koşulu olduğunu algılamasından sonraki günlerdir. Üzerindeki yası atarak bize ayak uydurmaya koyulmuş ve biz birbirini tamamlayan üç kafadar olup çıkmıştık.

Evde tek değişmeyen analıktı. O hala eski davranışlarını sürdürüp bizleri akşam babama şikayet etmeye kalkıştığında, babam hemen peşin yargıda bulunmayıp bibime olayın gerçek gelişimini sorarak ona göre tavır alıyor ve genellikle bu da bize iftira eden analığın aleyhine geliyordu. Analık eskisi gibi tutturamayacağını anlamış olacak ki, bize karşı vermesi gereken savaşı, belli etmeden gizliden gizliye yatak odasında tüm becerisini kullanıp babamı işleyerek kazanmaya çalışıyordu.

Biz oldukça rahattık. İnci bibimin bizim yanımızda olması bizim gücümüzü artırmıştı. Biliyordum ki ben ona karşı bir hata yapmış, sevdiğinin kendisini izlemesini babama haber vererek engellemiştim. Ama benim boşboğazlığı bilinçsizce yaptığımı anladığı için, iki günlük surat asmasından sonra ayrılmaz birer dost olmanın temellerini en sağlam bir şekilde atmıştık.

Bizi asıl rahatsız eden analığın saman altından su yürütme taktiğini belli etmeden sürdürmesiydi. Bazen bizimle konuşurken bilmeden asıl amacını ortaya koyan bakışlarını üzerimize salmasıyla, yaptığı hatayı anlayıp hızlı bir dönüşle yüzünün hatlarını bir lastik örneği yumuşatabilmesiydi.

Babamın sabah olsun akşam olsun bize karşı değişmeyen düzeyli çizgisi yüreğimize su serpip analığın düşlerini gerçekleştiremeyeceği sanısını uyandırıyor da, yine de içimizden bir ses bazı şeylerin değişeceği işaretini haykırıyordu.

Analığın babama daha sevecen davranması gözümüzden kaçmıyordu. Hatta bazı yaramazlıklarımızı yemekte babama açarak onun burnundan yemeği getirmiyordu.

Bir akşam oturduğumuzda analık senaryodaki rolünü ezberlemiş oyuncu gibi kırıtarak babama:

- O işi araştırdın mı herif? diyerek tüm çekiciliğiyle babama baktı.

Babam ağzına attığı lokmayı çiğnemedi dolu dolu:

-Daha kesin bir şey yok hanım,diyerek yanıtı yapıştırıverdi.

Biz üçümüz birbirimize bakışlarımızla sorduk. Babamın araştırması gereken ne idi. Ve o konu hiç yemek sırasında konuşulmamıştı. Bizim yanımızda konuşulmadığına göre de bizim hoşumuza gitmeyecek bir senaryo idi.

Üçümüz kendi aramızda konuşarak bu gizli konuşmanın içeriğini ortaya

çıkartmaya çalışacaktık. Ama hiç açık yakalayamadık ve işin içyüzünü okulumuz

tatile girdiği hafta babamın ağzından analığa söylerken duyduk.

Babamın işten eve dönüşü sevinçliydi. Kapıda kendisini karşılayan analığa ağzı kulaklarına vararak beklediği muştuyu verdi.

- O iş tamam hanım,dedi.- Artık çocuklar bizim yanımızda kalmayacaklar. Onları askeri okula yazdırdım.

Şaşkın şaşkın bakakaldık birbirimize. Askeri okul da nereden çıkmıştı şimdi? Madem ki babamın öyle bir niyeti vardı da neden bize hiç bir şey söylememişti. Analığın bakışları zafer çılgınlıklarıyla şavkıyordu. Bize karşı kazanmış olduğu yenginin kendisi için neler ifade ettiğini bakışlarından okumak olasıydı.

Babamın bize sormadan, bizim geleceğimizi ilgilendiren konuda bir çift söz dahi etmeden kararını vermiş olmasına bir türlü aklımız ermiyordu. Ama babamızın en doğru kararı vereceğinden de zerrece kuşkumuz yoktu.

Analığın zaferini doyasıya yaşamaması için bizim de birşeyler yapmamız gerekiyordu. Ben hemen atıldım.

-Ah ne güzel, asker olacağız. O Uniformayı giymek...

Merdan atıldı ardımdan.

■Ne zaman gidiyoruz baba?

■Birkaç güne kadar.

Analığın yüzüne baktım. Mutluluğuna diyecek yoktu. Onun en büyük arzusunun bizim kendisinden uzakta olmamızdı.

■İlkin köye gideceksiniz, sonra babam sizi askeri okula götürüp bırakacak.

Ne söyleyeblirdik ki, her şey tasarlanıp karar verilmişti. Aslında ben sevinçliydim ve iki nedeni vardı bunun. Analıkla aynı havayı solumamak ve her zaman imrenerek baktığım o görkemli elbiseyi giymek.

Akşam yemeğine oturduğumuzda analık tüm gayretini harcayarak babamı memnun etmek için elinden geleni yaptı. Aynı gayreti yatak odasında da göstereceğinden emindim. Analık babamızı elimizden kapmıştı ama geleceğimizi traşlamasına fırsat vermeyecek bir yola girmemize de yardım etmişti.

Yemekte babamın bize karşı tavırlarına dikkat ederek gerçekten ne yapmak istediğini çözmeye çalışıyordum. Salt bizim geleceğimizi düşündüğü için mi böyle bir kararı almıştı, yoksa analığın bizi ileri sürerek yaşamını cehenneme çevirmesinden bıkip usandığı için mi, bilemiyorum...

Sevinçle üzüncün verdiği karmaşık duygularla odamıza çekildiğimizde üçümüzün de ağzı en keskin bıçağın bile açamayacağı şekilde lehimlenmişti

Önümüzde uzun bir maraton vardı. Buradan köye gideceğiz , köyden de askeri okula geçecektik ve belki de uzun bir süre babamızı da göremeyecektik ve analık,

yaşamının en mutlu günlerini bizim olmadığımız günler olarak takvim yapraklarına düşecekti.

İnci bibimin bakışlarında kaç aydır görmediğimiz bir sevincin gönderdiğini görmek beni şaşırtmamıştı. Yüreğini verdiği insanı yakında görecektir olmanın hazzını şimdiden yaşamaya başladı desem hiç de abartmış sayılmam. Başörtüsünün gözlerini gizlediği anlarında binbir renkte ışıkların bakışlarında balkıyarak dudaklarında sonsuzluğa eriştiğini zamanında yaptığım hatanın bir telafisi olarak görüp seviniyordum.

Ayrılık günü geldi çattı. Bir iki tahta bavulla iki kirli torba yanımızda götüreceğimiz eşyalarımızdı. Kendimi tarttım heyecanlı değildim. Merdan ile birlikte iyi dereceyle sınıfımızı geçmiş olmamız bile gereken heyecanı ve sevinci bizde yaratamamıştı. Ne yapsak eksik bir yanımızın olduğu aklımıza geliyorsa da bunun ne olduğunu bir türlü bulup rahatlayamıyorduk.

Kapı önüne çıktık, babamın çağırdığı payton da gelmişti. Babam bizlere bakarak belli etmeden analığı işaret edip:

■Hadi vedalaşın da yola çıkalım,dedi.

İçimizden gelmiyerek analığın eline vardık. O da bizim yanaklarımızdan bir anne sevecenliğiyle öperek yolcu etti.

Bir daha gelmeyeceğimizi bilen arkadaşlarımızla da vedalaştık. Gözlerim yaşarmış, hatta yanaklarıma aşağı bir pınar yürümeye durmuştu.

Payton mahalleden çıkıp da anacaddeye vurana değin geri dönüp dönüp baktım.

İçimden bir şeylerin dökülerek paytonun tekerleri altından caddeye saçılıp ezildiklerini duyumsayıp ürperdim.

Babama baktım, sevincine diyecek yok. Tanımadığım bir müziği ıslıkla çalıyor, neşesi yerinde yani. Bizi gerçekten gözden çıkardı mı ne? İlk anasız, şimdi de babasız kalmanın yükünü bu körpecik omuzlarımızla nereye değin iki büküm olmadan taşıyabiliriz ki? Gözümün önüne hep soru işaretinin o acımasız çengeli gelip boyun kırıyor. Ayakta durmaya çalışan bir ağacın yeni tomurcuklanan dallarına benzetiyorum kendimizi. Hep sallanan, sağa sola eğilen, kırılan, bükülen, solup sararan,horlanan sevgiden yoksun bir yaşamla yalpalayan bir geleceğin ortasında küçücük bir nokta, bir atom çekirdeği yani...

Caddelerdeki insanlara ilk kez görüyormuşum gibi baktım, belki de son kez görüşümdü bu. Kıvrılarak inen yolda atların nal sesleri tekerleklerin gıcirtısıyla örtüşerek kulaklarımda tadına doyum olmaz bir melodinin ilk ezgilerini beynime salgılıyorlardı sanki. Belarlı bir hazzın odağında gözlerimi dumdum. Yeni bir yaşama sürüklenen geleceğim, noktalı virgölün bitiminde devreye giren sözcükler gibi beynimin derinliklerinde sığınacak bir yer bulma telaşındaydılar. Bir an kendimi çarmıha gerilmiş hissettim. Yaşam bizi teslim almış, aslında analıkdı bizi teslim alan

babamın yardımıyla ve şimdi biz dizginleri başkasının elinde olan bir küheylana binmiş heyecanla nerede duracağımızı bilmeden son hızla ilerliyorduk.

■Sizi aslında ben bizim köye göndermiyim,diyen babamın gerginleşen sesine tedirginlikle baktık.

Ya nere gidiyik? Sorusu benden geldi.

■Sizi bir arkadaşın köyüne gönderiyim. Bir iki hafta kalır dönersiniz. Ben de o arada analığınızı babasının evine göndermiş olurum.

Bakışlarımı sözcüklerin anlamını tam kavrayamamışım gibi babama diktim.

■Bana kızdınız mı yoksa ? diye baktı babam.

Mümkün müydü babamıza kızmak.

- Hayır,dedim, şaşkınlığımı üzerimden atmaya çalışarak

Herhangi bir denizin derinliklerinde boğulmak üzere olan birinin son anda kurtarılması gibi bir duygunun içerimde yürüdüğünü gördüğümde, analığın zafer kazanmış edası da aynı anda denize dalıvermişti.

Caddede yürüyen insanlara bakışım da değişmişti birden. Gidici değil kalıcıydık. İnci bibimin suratının karıştığını gördüğümde ansız yaşanan olayların onda yarattığı etkiyi daha iyi anlar olmuştum. Bir yanda sevinen ben ve üzülen bibim ve ben de onun için üzülmem gerektiğini son anda kavrayıp dilimin ucuna gelen soruyu paytonun tekerlek sesleri arasına sokuşturuverdim.

- Baba; biz kendi köyümüze gitmiyecek miyiz?

■Gitmez olur musunuz oğlum, elbet gideceksiniz ama, analığı gönderem ondan sonra.

Ben borcumu ödemiş, bibimin düşüncelerini sözcüklere dönüştürmüştüm. Onun soluklarının rahatladığını, varlığının özünden uzun bir süre ayrı kalamayıp yine kendi özüne dönmesini hissettiğimde iç huzuruyla bakınıverdim çevreme.

Saatli kulenin sağından esnaflar çarşısına döndüğümüzde babam paytoncuya bağırdı.

- İlerde sağdaki hanın önünde duruver.

■Olur begim,dedi kırçıl sakallı paytoncu.

Avucunun içinde tuttuğu atın dizginlerine asılarak gidişi yavaşlatıp sonra da duruverdi.

-Burası mı begim?diye sordu babama:

■Sağol, burası, dedi babam.

Kül rengi binanın önünde durduk. Binanın içinden gübre kokusu geliyordu. Hatta

bir iki eşek zırlaması beni taa köyümüze götürdü de getirdi bile.

Binanın içinden bize doğru izbandut gibi bir adam gelmeye başladığında babam da gülümseyerek ona doğru yürüdü. Bir metre kala belini büküp elini uzattı saygıyla babama.

Hoşgelmişsin Murtaza begim.

Hoşbulduk Hıdo efendi.

Babamın memur eli adamın kocaman nasırlı elleri arasında bir süre esir kaldı.

Sizde kalacak çocuklarım bunlar, dedi babam bizleri göstererek.- Bir kaç hafta misafiriniz olacaklar artık.

Hıdo efendi büküldüğü kadar yeniden büküldü. Bu kocaman adama yakından bakmak isteyip biraz yanaştım babama. Adamda öyle bıyık var ki ormandan bile gür. Burnunun deliklerinden fişkirip dudaklarının üzerinde yuva yaparak yerçekiminden kurtulup burnun bitiş çizgisinin iki yanından gözlerinin altına doğru incelererek dik yükseliyordu. Babamın Enver Paşavari bıyığının onun bıyıkları yanında esamisi bile okunmuyordu.

-Sözümü olur bir kaç haftanın, bir kaç yıl bile kalırlar yeter ki siz emredin beyim.

Koca adamın çocukca bir sevinışı vardı ki görülmeye değer. Sanki babam bizi onun evinde misafir etme olanağını sağlayarak dünyaları bağışlamıştı.

Babama gösterilen saygı onu benim gözümde yeterince büyüttü. Zaten her zaman düşündüğüm; babamda şeytan tüyünün olmasıydı, çünkü babamı tanıyan mutlak ona hayran olurdu. Babamın kişiliğinin özünde tanıyanda güven uyandırmasıydı. Olduğu gibi görünen, abartısız, yapmacıksız, hiç bir zaman köylü olduğunu unutmayan, kibarlık budalası olmayan, dil kırmayan birisiydi babam.

Bir karanlıktan çıkıp yeni bir karanlığa girecekken ansızın görünüp kaybolan bir ışık hüzmesi gibi geldiği gibi gözden yitiverdi Hıdo efendi.

Hanın kapısına denizin kirli rengini almış bir köy minibüsü yanaşıverdi. Ve yeniden Hıdo efendi çıkıverdi sahneye. Minibüsün direksiyonundaki bıyıkları yeni terlemiş delikanlıyı alarak babamın yanına getirdi.

Bankacı Murtaza begi tanıysın. Bunlar da çocuklarıdır. Onları tez zamanda köye atacaksın. Bizde kalacaklar yeni bir emre kadar.

Anladım baba, dedi genç, babamın uzanmış elini saygıyla öpüp alına götürdü.

Köy odasını hazırlayacaklardı he mi?

Bugün hazırlıylar baba, dedi genç.

Hıdo efendi bize döndü kocaman bakışlarındaki köylü sevecenliğiyle.

─Bu benim oğlan olur. Adı Hasen. Bir emriniz oldu mu ona iletirsiniz. O hergün gelip gidiyi.

Hıdo efendi emirlerinin eksiksiz harfi harfine yerine getirileceğinden güvenli babamla konuşmaya daldığında Hasen'e yanaştım.

-Ne zaman yola çıkıyık?

─Az kaldı, birazdan,dedi.

İnci bibime yanaştım.

─Analgın sevinci kursağında kalacak,dedim ağzım kulaklarımda.

İnci bibim kendi kendine söylenir gibi:

─Ağbim de az değil hani, diye fısıldadı.

Nası bi köy acaba? diye sordu Merdan gö gözlerini dikerek.

─Bizim köyden büyüktür,dedi bibim.

─Nerden biliysin? diye baktım

─Gördüğüm köylerin en küçüğü bizim köyde ondan.

Hasen minibüsün lastiklerini tepikleyerek tek tek kontrol ettikten sonra handan çıkan tanıdıklarına seslendi.

─Hadiyin gidiyik. Kimse kalmasın.

─Hadi siz de binin,dedi babam. – Ben size haber salınca gelirsiniz.

Babamın elin sırayla öpererek minibüse bindik. Yüzleri pek görünmeyen iki kadın yolcudan gayrisi erkekti. Biz üçümüz üçlü koltuğa geçtik. Hasen motoru çalıştırmıştı. Bir anda minibüs tıklım tıklım oldu. En azından koltuk sayısına göre beş kişi fazla yolcu saydım.

Hıdo efendi ognuna kimsenin duyamayacağı şekilde bir şeyler söyledikten sonra:

─Hadi yolunuz açık ola, dedi.

Ara sokağı yavaşca geçen Hasen anacadeye çıktığında hızlandı. Bir kaç haftalığına da olsa yeni bir yerde, yeni yüzler, yeni dostlar arasında yaşamımızı sürdürecektik. Peki ama; tatilin bitimindeki süreç ne olacak? Madem ki askeri okula gitmeyeceksek, tatilin bitiminde yine bir araya gelmeyecek miyiz? Analgın oynanan oyuna tepkisi nasıl olacak? Bu sorular kafamda yanıtını bulamazken, bu kez de bilmediğimiz köye doğru çıktığımız yolculuğu düşünmeye başladım. Tanımadığımız bir yerde tanımadığımız insanlar...

Kasabadan çıktık.Minibüs öyle de sarsılarak gidiyor ki, içimiz dışımıza çıkacak sanki. Vilayete giden yoldan ayrılıp sola vurduğumuz zaman yollar da tam köy yoluna dönüşerek korkularımızı daha da büyüttü.

Bu kez minibüsün içinde birlikte yolculuk yaptıklarımıza dönderdim bakışlarımı.

Kadınlar oturmamışlar sanki sinmişlerdi oldukları yerde. Erkekler ise bir elleri kalın bıyıklarında ekonomik durumlarını konuşarak dertleşiyorlardı. Üç çocuk, ki bizim yaşlarımızda, birbirlerinin kulağına eğilerek bir şeyler söylüyor, ardından da kıs kıs gülüyorlardı. Arasına bize baktıklarını farkedince bizim hakkımızda konuştuklarını düşünüp bakabildiğim kadar ters ve sert bakmaya çabaladım.

Hele minibüsün motorunun homurtusu kulaklarımızı sağır edecek cinsten olsa da yanibaşımızda bağırarak konuşan adamların yanında hiç kalır.

Buraya gelirken görmedin mi hep büyük köylerdi .

Küçüğü de olabilir, diye inadına konuştum.

Bibimin inatlaşmaya niyeti yoktu. Hemen yelkenleri suya indirdi.

■Olabilir.

Yer yer kümelenen bulutların içinden incitici olmayan hüzünlü bir yağmur çişelemeye başladığında köylüler sevinç içinde bağrıştılar.

■Gurban olam Allahına senin.

■Yağ yağ yağmur teknede hamur, diyerek de çocuklar el çırpmaya başladılar.

İçimde katışıksız bir huzur kıpırdanmaya sıvanıyordu. İnci bibimin yüzünde çekiciliğini yitirmeyen bir masumiyet tüm güzelliğiyle ışılıyordu. Ne denli saf görünse de geleneklerimizin dışına çıkmamaya özen gösteren bir yapısı vardı. Evin büyüklerinin yaşamını zorlaştıran tavırlarına bile yazgısıymışcasına boyun eğip rıza göstermişti. Ama ileride üzerimizde yanıltıcı bir izlenim bıraktığını aklına koyduğunu fırsatını bulunca yapmasıyla anlamıştık. Ve sevinin her şeyin üzerinde olduğunu, hatta korku bile tanımadığını, en korktuğu insanları bile hiçe sayarak göstermişti. Yüzündeki yerleşik gülümsemeyi Himik Aziz'in yanında da taşıyıp taşımadığını merak eder dururum bazı zaman.

Bizim köyün yolundan da beter bir yoldayız. İki dağın dibinden geçtikten sonra uzun bir süre de nehre paralel seyredip üçüncü bir dağı tırmanmaya başlıyoruz. Minibüsün motoru daha bir uğuldamakta. Hasen sağ yanındaki sopa gibi bir kolu habire ileri geri oynatıp duruyor. Minibüs yavaşlar gibi olduktan sonra Hasen'in kaktırmasıyla yekinererek yeniden kükremit aslan gibi ileriye fırlıyor. Düzdeki yeşilliğin yerini bu kez deve dikenleriyle ısırgan otlarının kapladığı, tek tük alıç ve sürsülük ağaçlarının kapladığı bir görüntü alıyor. Hiç yerleşim yeri gözüküyor. Allahın bir kulübesi bile yok görünürde. Uygarlıktan uzaklaşıp dağların yasasıyla biçimlenmiş bir yaşama doğru yol aldığımızı düşündükçe heyecanlanıyorum.

Nihayet dağın tepesine çıktık, yine in-cin top oynuyor. Önümdeki adama bakıyorum.

■Buralarda köy ney yok, diyorum.

Adam dişsiz ağızıyla duyduğundan hoşnut gülüyor.

-Hele dur oğul, birazdan köyler çıkar önümüze.

Adamın bana bakarken gözleriyle esnediğini hissediyorum.

■ Sen buraları tanıdıydın he?

■ Yok, tanıdım.

■ Buralı değilsin.

-Değiliz.

■ Belli. Heç buralılar gibi bakıyosun.

Kaşlarını çatarak bakıyorum adama, kafamda beliren merakla. Buralının bakışı nasıl başka olabiliyor ki?

Arkadan kesik kesik bir ses duydum.

-Bu sene de heç bişey yok. Gene açız.

Kuyruğunu titretmekte olan birisinin sesiydi sanki.

Dönüp baktım. Ağzı burnu birbirine karışmış, insan olduğuna bin tanık

Gerektiren bir yaratık. Saçı mı sakalına karışmış, sakalı mı saçına karışmış ayırt etmek zor. Ağzını görebilmek için çıkardığı sesi izlemek gerek. İşkenceye uğrayıp da ağzı yüzü karışmış, gözleri bir kuyunun derinliklerine asılı kalmış birisi vardı yanımızda da yeni farkına varıyordum.

■ Ne zaman oldu ki, şimdi de olsun,dedi en arkadan bir ses.

Başımı yarı dönderip baktım ama, sanki adam uzanmıştı koltuğa göremedim.

- Karnımızın peklğini heç bilmiyim ben. Babam da açmış, babamın babası da, diye devam etti aynı ses. En çok açlığı da seferberlikte yaşamışız. Babam anlatıydı.

■ Benim babam başka bi şey dememişti ki zaten,dedi biraz önceki ses.

Ben de babama sormayı düşündüm seferberlik yıllarını. Biz de mi aç kalmıştık acaba?

Motorun uğultusu dindiği an dışarı bakıyorum. Tırmanma bitmiş, düz gidiyoruz. Göz alabildiğine bir yeşillik dünyamızı esir alıyor ansızın. Yerin yeşilinin göğün mavisiyle birleştiğini ilk kez burada görüyorum.

■ Ne güzel yemyeşil sözü ağzımdan çıkıyor.

■ Bizim yaylamız burası, diyor şöför Hasen.- Düzlük bittiğinde inişe geçeceğiz, sonra köyler çıkacak karşımıza.

Gerçekten de dağın inişe geçtiğimiz yerinde düze serpilmiş köyler annacımızda beliriyor. Bir heyecan tufanı yüreğimi sıyrıp geçiyor. İnci bibime bakıyorum derin soluklarla, dalmış gitmiş bakışları uzaklara. Belki de yeşilliğin farkında bile değil. Merdan gö gözleriyle yeşili birleştirmiş bakıyor.

Güneşi karşısına alan minibüs inişi homurtusuz sürdürüyor.

Yol daha da bozuluyor. Uygarlıktan uzaklaştığımızı yollar haykırıyor yüzümüze.

Minibüsün tekerlerinden fırlayan taşlar inişe aşağı bizden hızlı iniyor. Midem bulanmak üzere. Minibüsün içinde oturup oturup kalkıyoruz sürekli. Eziyet veren bir yolculuk bizimki. Birden analığın kin dolu yüzü gözlerimin önünde beliriveriyor. Gururlu bir şekilde bize bakıyor, sanki sizin hakkınızdan geldim ,diyerek. Bir sövgü dudaklarımın arasından çıkmadan dişlerim arasında eziliveriyor.

Dağın dibine indiğimizde kendimizi ekili tarlaların içinde buluyoruz. Tepedeki yeşillik azalmış olsa da yine bakışlarımızı okşamakta. Tarlalardaki tek tük altın rengin yeşilin mavi ile uyumunu bozduğunu görüyorum.

Uzaktan bir köy görünüyor.

Hasen:

─Aha bizim köy. Kasabadan çıkınca ilk köy.

Seviniyorum nedense. Bizim köy de kasabadan çıkınca ilk köy.

Ama bu köy büyük. Bahçelerin dört yanını kuşattığı köyün üzerinde dolukmuş bir kara bulut dolaşiyor.

Meyva bahçelerinin çokluğunu brada görüyorum. Buranın insanı nasıl aç olur, diye kendi kendime soruyorum. Meyva yeseler yeter.

Köyün ilk evlerine vardığımız zaman benim ve Merdan'ın yaşındaki çocuklar peşimize düşüp koşmaya başlıyorlar.

Arkada yüzünü görmediğim adamın öfkeli sesi geliyor.

─Bak şu itin eniklerine, sanki heç minibüs görmemişler ha...

─Kendilerince eğleniyler, diyor Hasen gülerek.

─Eğlenirler tabii. Danaya get desek kimseyi bulamazık ortada. Bi anda kayıplara karışırlar.

─Çocukluk işte emi. Bizim zamanımızda araba olsaydı, biz de koşardık.

─Eyi halt edersiniz.

Köyün ortasındayız tahminime göre. Minibüs duruyor. Hasen dönüp bize bakıyor.

─Ben sizi burada anama teslim edem, yolcuları öteki köye bıraktıktan sonra gelirim.

Sadece Üçümüz iniyoruz. Diğer yolcular başka köyden demek ki.

Hasen eşyalarımızı eline aldığında minibüsteki yolculara bakarak:

-Ben şimdi geliyim.

Birisi bağılıyor içerden.

-Geç kalma Hasen nerdeyse akşam olacak.

Merak etme emmi,birazdan burdayım.

Yolun sağındaki yola doğru yürümeye başlıyoruz. Büyük küçük tüm meraklı bakışları üzerimizde hissedince sanki mideme bir kramp girmiş gibi oluyor. Utanıyorum. Şimdi birbirlerine bizim kim olduğumuzu soracaklar, hatta bu akşam evlerin konuşma konusu biz olacağız.

Terliyorum. Ayaklarım geri sayıma geçmiş.

İki katlı, alt katı taş, üst katı kerpiç tahta merdivenli bir evin önünde duruyoruz.

Hasen başını eve doğru kaldırarak bağıyor.

- Gız ana, misafirleri getirdim.

Biraz duruyoruz, sona içerden başı yağlıklı bir ortayaşlı kadın beliriyor. Bizi gördüğünde bakışlarında gülücükler açıyor.

Vay yolunuza ölem, geldiniz demek.

Hemen apartopar kendini merdivenlere atıyor yelli yelli

Aşağı indiğinde dikilen Hasen'e çıkışıyor.

-Ne dikiliysin öyle kazık gibi? Eşyaları yukarı çıkarsana.

Babam dedi, misafirler köy odasında kalacak.

Biliyim Hasen biliyim. Sen gene de çıkar yukarı.

Sırayla merdivenleri çıkıyoruz. Balkon denilen kısma geçtiğimizde yan evlerden bir ses geliyor.

Sultan kadın gözün aydın ola. Demek misafirlerin geldi.

Birden heyecanlanıyorum. Öz anamın adı da Sultan.İçimde bir şeyler kaynamaya başlıyor.Şimdiden Sultan kadına kanım ısınıyor.

Demek geleceğimizi biliyorlardı, diye düşünüyorum. Neden gelmemiz gerektiğini de biliyorlardır mutlaka. Bir sıkıntı basıyor beni. Ellerimin terlediğini hissediyorum.Utancımdan yüzümün sarardığının ayrımındayım.

Yüzümüze oturttuğumuz çekingenlik ifadesiyle ardarda dizilerek, en önde ben, merdivenleri çıkıyoruz.Geniş bir ayvanlığın ardından yine geniş, serin, dört yanı sedirli halılarla döşenmiş odaya giriyoruz. Tipik varlıklı bir köy evi. Sultan kadın hemen yanibaşımızda. Bizim kazık gibi dikilmemize daha fazla yüreği dayanamayacak olduğundan hemen istediğimiz bir yere oturmamız için işaret ediyor.

-Çekinmeyin yavrum, burada sizin eviniz sayılır.

İçimiz rahat mı, bilmem, yanyana, guguk kuşları gibi eğreti oturuyoruz. Aslında oturma değil, sedirin ucuna ilişme bizimki.

İster istemez gözlerimiz duvarları tarıyor. Ailenin yaşlılarının rutubetleşmiş resimleri ilk anda gözüme çarpıyor. Kasabanın bir fotoğrafı var saat kulesini gösteren. İki duvar halısı odanın geri kalan süsleri.

Sultan kadın üçümüzün de ayrı ayrı gözlerinin içine bakarak hatırimızı soruyor. Hep aynı yanıtı veriyoruz.

-İyiyyiz, sağolun.

Sultan kadın üçümüzü de bakışlarıyla tarayarak tartıyor. Belki de içimizde ne fırtınaların koptuğunu çıkarmaya çalışıyor. İnci bibime batırdı bakışlarını.

-Nasılsın kızım, iyisin ya?

-Teşekkür ederim, sizleri sormalı.

İkisi konuşurken ben de belli etmeden Sultan kadını mercek altına aldım. Tam köylü denemezdi. Şehirli de değildi. Aslında şehirlinin köylüleşmiş inceliğini ruhuna işleyerek, yeni bir imaj yarattığının farkında olmayan, sevecenliğini yüzünden eksik etmeden, yaşamını sürdürmeye çalışan, gelecek kaygısı duymayan bir rahatlığı okudum yüzünde. İnce, uzun yüzüne oturmuş olan yuvarlak burnu, kahverengi gözlerinin altından yanağına aşağı inen çizgiyi hapsine alan bir gardiyana benziyordu. Çenesi oval, etli dudakları iki kıvrımın birleştiği bir nehir yatağına benziyorcasına devinimli ve sulu. Boynu ise, sazlıklar içinde süzülerek gezinen kuğular kadar kıvraktı. Asil köylü kadını dedikleri örneklerden en güzeli karşımdaydı şimdi. Ne köylü kadını kadar çekingen ve kapalı, ne de şehirli kadını kadar açık ve gösterişli. Üzerimdeki ilk izlenim buydu benim. Ayrıca kanım da kaynamıştı Sultan kadına. Birden içime düşüverdi, böyle bir analığım olsun ister miydim? Bilmiyorum neden, genellikle karşılaştığım kadınlarla sürekli olarak analığımı karşılaştırır aralarında seçim yapardım, hangisinin analığım olması yönünde. İşin en garibi de analık olarak analığımı hiç seçmemiş olmamdı. Bizim şu anda burada bulunmamızın en büyük nedeni de analığın bize karşı almış olduğu istenmez tavidir. Ama asıl kararı babam vereceği için, verilecek son kararın bizim lehimize olacağı apaçık ortadaydı. Nedense içimde hep aynı duyguyu yaşar, bize dışarda sevecen davranan bir kadının analığımız olması halinde değişebileceğini, hem de evin kapısından girdiği anda analığa dönüşmenin başlayacağını düşünür dururdum.

-Acıkmışsınızdır siz.

-Yoo, sözcüğü duyulur duyulmaz çıktı ağzımızdan.

Bizim sözcüklerimiz önemli değildi onun için. Eve gelen her konuğun aç olacağı savıyla hareket ediyordu Sultan kadın. Hemen yekini kalktı yerinden.

Biz üçümüz kalakalmıştık odada.

-İnci bibi, ne kadar kalacağız bu köyde?

-Bilmem, dedi İnci bibim omuzlarını kaldırarak.

-Çok kalırsın, dedi Merdan, bibime biraz daha sokularak.

Başka söyleyecek bir şeyimiz yoktu.

Sultan kadın önceden herşeyi hazırlamış olacak ki, elindeki büyük bir tepsiyle odaya görkemli bir giriş yaptı.

-Hadiyin canlarım, uzanın iki sokum alın.

Sessiz, devinimsiz sofranın yöresini aldık. Yufka ekmeğinin yanında hiç görmediğim el büyüklüğünde ekmekler de vardı. Peynir, kaymak, tereyağlı yumurta, çökelek, demlenmiş çay.

Bir zamana değin bu evin halkından sayılacağız. Her kurulan sofraya alışmamız gerek.

İlk lokmayı almıştık ki odaya benim yaşlarımda bir çocuk girdi. Bizden daha sümüklü biri. Tam köy çocuğu yani. Sultan kadın ışılayan bakışlarıyla çocuğa baktı.

-Bak Hüseyin, misafirlerimiz var. Hadi sen de bişeyler ye de birlikte köyü gezersiniz, dedi.

Hüseyin bakışları üzerimizde anasının yanına çöktü. Anası eteğinin ucuyla Hüseyin'in burnunun altında biriken sümüğü sildi.

- Acı biraz temiz ol. Okulda öğretilmediler mi sana?

Hüseyin göz ucuyla ilkin bana ardından da Merdan'a baktı. Yüzünün kızardığını gördüm.

Sofradan kalktığımızda Merdan ile birlikte Hüseyin'e katılıp köy içine çıkıyoruz. İnci bibim kadın kadına evde kaldı.

Hüseyin benden biraz ince. Boyu benimle Merdan arası.

-Kaçınıcı sınıfa gidiyorsun? Diye soruyorum.

Utangaç utangaç yüzüme bakıyor.

-Dörde geçtim, diyor.

-Sen?

-Ben de.

Merdan'a bakıyor bu kez.

-Ben de üçe geçtim, diyor Merdan.

Evin önünde bu konuşmayı yaptıktan sonra hangi yöne gideceğimizi belirlemesi için Hüseyin'e bakıyoruz. O kısa bir an dişlerini birbirine sürterek düşünür gibi yapıp:

- Şu yana gidelim, diyerek kasabadan gelen yolun köyün üstüne doğru sürüp gidişini gösteriyor.

Ayaklarımız yönünü buluyor. Hemen yolun altından geçen bacağım kalınlığındaki suyun üzerine kurulmuş bir kulube dikkatimi çekiyor.

-Bu ne? Diye soruyorum.

Bakışlarını yüzüme diyor. Ciddi ciddi.

-Köyün kenefi burası.

Şaşkınlıkla bakıyorum.

-Her evin kendine ait helası yok mu?

-Yok, diyor, olağan bir şey söylüyormuş gibi.

- Peki çişiniz gelince ne yapıyorsunuz?

-Ya buraya geliyik, ya da evlerin arkasındaki küllüklere ediyik.

-Buraya genellikle kimler sığıyır?

Gülmemek için kendini güç tuttuğunu hissediyordum.

-Sizin gibi misafirler.

Bu kez biz gülmemek için zorlanıyoruz. Merdan'ın dudaklarını kemirdiğini görüyorum. Hüseyin de söylediğinin komik gelişinden keyif alırcasına sırıtıyor.

Köyü ikiye ayıran kenefi geçerek yürüyüşümüzü sürdürüyoruz. Her yaştan insan bize kaşlarını çatarak sanki tanımak istiyorlar da bir türlü çıkaramıyormuş gibi bakıyorlar. Köyün kerpiçten evlerinin boyasız yüzleri bizim köyün aynısını yansıtıyor. Köylü malına- davarına baktığı kadar evine bakmaz, diye geçiriyorum içimden. Hüseyin'in üzerindeki ne kumaşından olduğunu çıkaramadığım pantolonu dizlerinden yırtılarak bacağına aşağı iniveriyor ama o çok rahat, hiç tınmıyor. Belki de

onun babasının geliri benim babamın gelirinden daha fazla, ama onun köyde benim kasabada yaşıyor olmam giyimimizi belirliyor.

Köyü kısa denilecek bir sürede çıkıyoruz.

-Köyünüz kaç hane Hüseyin? Diye soruyorum.

-Pek büyük değil.Otuz hane var yok.

-Bizim köyden büyük,diyorum.Yirmi haneyiz, biz diyorum.

-Bu yörenin en küçük köyü bizik,diyor Hüseyin.

Yeniden köye dikkatlice bakıyorum. Bizim köyden daha bakımlı değil. İnsanları da hemen hemen aynı giysileri giymişler. Evler genellikle iki katlı; üst katlar aile için, alt katları ise hem samanlık olarak hem de ahır veya ağıl olarak kullanıyorlar.

Yıkık bir yapının önünden köyün dışına çıkacağız artık. Yaşlı bir adam yıkık duvarın dibinde oturmuş sardığı sigarasını keyifle tütürüyor. Bizi gördüğünde Hüseyin'e bağılıyor anında.

-O çocuklar da kim ola Hüso?

-Misafirlerimiz Balo dayı. Babamın yanından geldiler ha.

-Eyi eyi, hoş gelmişler.

İlgisinin birden yine içtiği sigara üzerinde yoğunlaştığını görüyorum.

İlerde köyün bahçeleri görünüyor. Hüseyin:

-Tepeye doğru gidelim, diyor.

Omuzlarımızı silkiyoruz Merdan ile aynı anda.

Ve karşımızda bir kaç aluץ ağacının süslediği ince bir çizginin kıvrılarak doruğa doğru uzandığı tepeye yöneliyoruz.

Tepeye çıktığımızda ter-su içindeyiz.Ciğerlerimin titrediğini,dalağımın şiştiğini hissediyorum.Dermanı kalmayıp bükülmekte olan bacaklarımız üzerinde dikilmeye çabalayarak gözümüz önünde uzanan tüm güzellikleri yudum yudum içmeye başlıyoruz.Köyü şimdi daha ayrıntılı görebiliyorum. Köyün üç yanı tepelerle örülü.Kasabadan gelen yolun tepeye aşağı kıvrılarak inerken bana gülümsediğini görüyor gibiyim.Sağımızdakitepenin yamaçlarında yayılan koyunlara takılıyor bakışlarım. Küçük bir ot parçasını bile görmediğim bu tepelerde koyunların ne yediğini gerçekten merak ediyorum. Bunun yanıtının Hüseyin'de olduğunu bilerek ona dönüyorum.

-Bu koyunlar ne yiyor ki Hüseyin?

Hüseyin umursamaz omuz silkiyor.

-Herşeyi yiyiyler.

Sonra kollarını açarak spor yapar gibi bir iki hareket yapıyor.

-Hadi tepenin diger yüzüne gidek.

Yarım daire çizerek tepenin sol yüzüne varıyoruz. Hüseyin elini aşağı doğru uzatarak ağaçların yerinde yellerin estiği bir köyü gösteriyor.

-Aha bizim okul orda işte.

-Hangi köy o? diye soruyor Merdan.

-Çarmıklı köyü. Bizim köy orda okuyu.

Merdan bu kez şaşkınlıkla bakıyor.

-Taa oraya gidiyosuz.

-He ya, alıştık işte.

-Ya kışın? Kurt çıkmıyor mu önünüze?

Hüseyin omuzlarını kabartıyor gururla.

-Çıkmaz olur mu, çıkıyor. Ama yetişkinler oluyu yanımızda. Elllerinde silahları. Koruyular bizi.

-Sizin köyde neye okul yok.

-Bizim köy küçük. Babam çok uğraştı. Çocuklar telef oluyu diye. Hatta kasabadan adamlar getirdi, kuzu yedirdi onlara gene de tutturamadı. Bi kere yok demişler. He demedi heç biri.

Çıngırak sesleri yanımıza ulaştığı zaman, tepede gördüğümüz koyun sürüsünün önümüzü kesecek denli altımızda olduğunu sevinçle görüyoruz.

-Hadiyin sürünün yanına inelim, diyor Hüseyin.

Kah koşarak kah kayarak tepeye aşağı açılıyoruz.

Bir zaman koyunları okşayarak zamanı geçirdikten sonra Hüseyin bizi bahçelerine çekiyor. Daha olgunlaşmamış elma, armut ağaçlarına ağzımız sulanarak bakıyoruz. Sonra köye geri dönüyoruz. Köye girişimizde bizi merak eden bir kaç çocuk Hüseyin'in yanına sokularak çaktırmadan bize bakmaya çalışıyorlar. Hüseyin anında onları terslese de bazı çocuklar yılışıklıklarını bırakmadan yanımızsıra yürümelerini sürdürüyorlar. Hüseyin köpürmeye yakın bağıriyor.

-Hadi gidin la, başka işiniz yok mu sizin?

Bir iki çocuk ürküp ayrılrsa da bu kez de başka çocuklar takılıyor peşimize.

Eve geldiğimizde Sultan yenge merdivenin başında karşıladı bizi.

-Nerde kaldınız be kuzular? Merak ettik ha.

Yüreğimin en sıcak duygularıyla bakıyorum ona. Öz anamı andıran Sultan yenge tazeliğini koruyan tombul yüzüne oturttuğu sevecenliğiyle bakışlarındaki duruluğun ılıklığıyla bize gülümsüyor. Analığımın yüzünde hiç bir kez görmediğim bu insan sığağı ifade beni mest ediyor.

Odaya girdiğimde İnci bibimi nasıl bırakmışsak yine öyle boynunu bükmüş oturur buluyorum. İçimde ona uzanıp ve dağılan bir şeyleri duyumsuyorum. Biz yokken ne yaptı acaba, sorusu onun bakışlarına takılıp dağılıyor. Sıcak bir söze gereksinimi varmış savıyla yanına yaklaşıyorum.

-Nasısın bibi ?

-Ben eyiyim. Siz ne ettiniz, nerelere gittiniz.

-Karşı tepelere çıktık. Bahçeleri dolaştık. Güzel bir köy burası. Bizim köyden biraz büyükce.

Merdan gö gözlerini ağartarak bibimin kucağına sokulup elini sıkı sıkı tutuyor. İnci bibim de onun saçlarını gözleri ısılayarak okşamaya başlıyor.

-Yarın seni de bahçeye götürerek mi bibi, diye konuştu Merdan.

İnci bibim sevgiyle Merdan'ı göksüne bastırdı.

-Canım benim, yarın olsun bakarız.

Bir anda sevincin çiçek açtığı yüzü dalgınlaşıyor ansızın. Kocaman bir bulut dudaklarının kavislerinden yüzünün çizgisini izleyerek gözlerinin içine fırtına örneği giriveriyor. Hep sevdiceğini düşündüğünü anlıyorum. Geceleri bile onu usundan çıkarmadığından eminim. Sevmek ve sevilme ne güzel bir duygu, diye geçiriyorum içimden.

Yemeğe oturduğumuzda Hüseyin küçük bir çocuk gibi anasının yarı kucağına oturuyor. Böyle bir yakınlaşmayı hiç yaşamadığımı düşünüyorum. Özanımız olsaydı aynını ben de yapardım, imrentisi geçiyor yüreğimi titreterek. Ana kucağına duyduğum özlemi şimdi ta iliklerimde hissediyorum.

Hasen ağbim nerde kaldı ana? Diye soruyor Hüseyin.

Sultan yenge oğlunun dizlerini okşayarak:

-Bacısında kalacaktır yavrum.

Hüseyin'in iki ablası kocadaymış Çarmıklı köyünde. Hasen bazı akşamlara orda kalır, ertesi günü yolcuları toplayarak bu köyden geçerek kasabaya gidermiş.

Sultan yenge bir ara şöyle dedi Hasen hakkında.

-Çarmıklı'da bir sevdiği var. Ayrılmak bile istemiye. Allah kısmet eder de evlendirirsek, bi kapı daha açılmış olur ona.

Gözleri mutluluktan dört köşe. Biz de onunla aynı sevinci yürekten paylaşıyoruz.

Yemekten sonra ayvana çıkıyoruz. Buradan köyün bir kısmı gözler önüne seriliyor. Sultan yenge köyün en rahat yaşayan bir ailesini oluşturduğu izlenimini veriyor bana. Kasabada hanlarının, altlarında para getiren bir minibüslerinin olması iyi bir yaşam olanağına sahip olduklarının göstergesi.

Merdan ile aynı anda esnememiz Sultan yengenin gözünden kaçmamış olacak ki hemen atılıyor.

-Yatma zamanınız geldi çocuklar. Hadi kalkın da köy odasına götürüyüm sizi.

Alaca karanlık bir anda gözgözü görmeze varıveriyor. Sultan yenge elinde fenerle

merdivenleri inmemize yardım ederken, Hüseyin, daha önce inmiş kapı önünde bizi bekliyor. Yolda yürürken Sultan yenge:

-Korkmazsınız değil mi? Diye soruyor.

-Yoo, diyoruz İnci bibimle aynı anda.- Niye korkalım mı?

Belki de korkarız, kim bilir. Ama o anda öyle söylenmesi gerektiğini biliyoruz.

Yabancı bir köyde, yabancı bir evde. Hem de köyün ortasında yapayalnız bir ev.

Yolun altından geçen küçük arkın üzerine kurulu kenefi görünce çişimin geldiğini anlıyorum. Ama böyle göz önünde bir yere girmeye utanırsınız biz. Sanki biri bizi gözetliyordur.

Köy odasına girdiğimiz zaman uzun bir hol önümüze çıkıyor. Holun iki yanında iki kapı var. Soldaki kapıyı itiyor Hasen. Yerde iki yatağın serili olduğunu görüyorum fenerin ışığında. Odanın üç yanı sedirle döşenmiş. Sultan yenge:

-İnci kızım sen bi yatakta yatarsın. İki gardaş da diğer yatakta yatsın.

Bize de uygun. Zaten Merdan ile ben hep aynı yatakta yatıyoruz. Duvarın köşesinde duran başka bir feneri yakıyor.

-Yatarken üflersiniz.

Uzun uzun odaya bakıp herşeyin tastamam olduğuna kanaat getirdikten sonra kapıya yürüyor Sultan yenge.

-Hadi size Allah rahatlık versin, diyerek dışarı çıkacakken birden duruyor. Elini başına vuruyor.

-Ah benim eşşek kafam, her zaman bi şey unutuyum zaten.

Elinde tuttuğu anahtarı iki adım geri gelerek İnci bibime uzatıyor.

- Siz kapıyı ardımdan kitleyin. Kenefe giderseniz hemen aşağısı.

Hüseyin atılıyor.

-Onlar biliyorlar ana. Ben bugün gösterdim.

Öyle de sıkışmışım ki, bir an evvel gitseler de şu içimi boşaltabilsem.

İnci bibim kapıyı kilitleyip geldikten sonra yatağın birinin üzerine çöküyor hemen.

-Sizin çişiniz geldi mi çocuklar?

Hemen atılıyorum.

-Benim geldi, diyorum can havliyle.

Merdan da sıkıntıyla ıkınarak:

-Valla benim de karnım ağrımaya başladı.

İnci bibim.

-Biraz daha bekleyek de el ayak çekilsin. Ben böyle utanırım biri görse.

Karanlığın biraz daha çöküp köylülerin her gereksinimlerini yerine getirerek evlerine çekilmelerini beklemek zorundayız. Biri bizi kenefe giderken görsün, altımıza yapsak da yine içeri giremeyiz. Alışkın değiliz, herkesin gözünün olduğu bir yere çiş yapmaya.

X

Köydeki ikinci haftanın içine girdiğimizde babamdan haber geldi. Evimize

dönebilirdik. Konuk olduğumuz köy o anda bambaşka görünmeye başlamıştı gözümde. İlk gece gözlerimin önüne geldiğinde gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Akşam el ayak çekilince kenefe bir gidişimiz vardı ki görülmeye değirdi. Sanki hırsızlığa gidiyoruzcasına etrafı kolaçan ederek, ses çıkarmama gayreti içerisinde aydedenin yarı karanlığında sırasıyla kenefe girip altımızda akan suyun sesiyle rahatlamayı sanmam ki başka bir yerde yeniden yaşayabilelim.

Ertesi gün uyandığımda ilk gözüme çarpan; İnci bibimin yatakta doğrulup oturmuş haliyle, bakışlarında okuduğum anlamını çıkarabileceğim hüznü bakişlarıydı. Merdan nice sonra uyanarak bizim sessiz duruşlarımıza uzanıp dalmıştı.

Köye alışmış, hatta bazı evlere çal kapı girer olmuştuk. Köylüler bizi kasabadaki bir bankacının tatil yapan çocukları olarak tanıyıp saygıda kusur etmiyorlardı. Kendi

köyümüzdeki yaşamın aynını burada da yaşamak bize gerçekten tatil sıcaklığını tattırmişti.

Dönüş saati gelip de Hasen'in minibüsüne bindiğimizde gözlerimiz dostlardan ayrılmanın üzüntüsüyle doluklaşmıştı. Bu kadar kısa sürede birçok dost edinme bizi ne denli de sevindiriyor olsa da, onlardan ayrılmanın dayanılmaz yükü de bakışlarımızda buğulanıyordu. Minibüsün motoru homurtuyla çalışmaya başladığında uzatılan elleri sevecenlikle sıkıp vedalaştık. Boğazıma değin yükselmiş o acayip duyguyu mideme geri indirene değin neler çektiğimi bir ben bilirim. Minibüs hareket ettiğinde bağırان Hüseyin'in sesiyle iki damla yaşın yanaklarımdan çenemin altına kadar inişine elimi uzatamadım.

-Bizi unutmayın ha, gene bekleriz sizi,diyen Hüseyin, yüreğimin o köyde kalmasına da neden oldu.

Kasabaya geldiğimizde hanın önünde babamızı bizi bekler bulduk. Üçümüzün de yanaklarından öperek, hoş geldiniz, dedi.

Bir payton tutup evimize doğru yol alırken, bizim için yaşamsal önemi olan soruyu bir türlü babama soramadık. Bakalım evde bizi analıklı mı, analıksız mı bir karşılama bekliyordu. Biz hiç bir şey konuşmadık, babam da hiç bir şey sormadı. Sanki ağzımızı açmamız dahi varolan büyüü bozacakmış da herşey un ufak olacaktı- umutlarımız da dahil.

Evin anahtarı babamın elinde büyüü bozan bir alet gibi ışıliyordu. Tılsım bozuluyor,büyülü ayna bir anda tuz-buz oluyor, bizler de derin uykularımızdan uyanarak yaşamın tüm gerçekleriyle karşı karşıya kalıyorduk.

Kapı açılmıştı. Babam önden girmiş, ardından biz çekinerek adım atmıştık içeri. Yalnız bir şey dikkatimi çekmişti. Normal koşullarda babam kapıyı açmaz, analığa dışardan bağırırdı kapıyı açması için. Yüreğimin anında yeğnikleştğini hissettim. Bence analık hikayesi şimdilik bitmişti.

Kapılar ardımızdan kapandığında babam üçümüze de ayrı ayrı sevecenlikle baktı.

-Analığınızı şimdilik sepetledim. Rahat rahat oturun, dedi.

İnci bibime döndü.

-Bacım sen de akşam için birşeyler hazırla da yiyelim.

-Olur ağbey...

Bu evde analıksız bir yaşamı düşünmek pek olası değil gibi geliyor bana. Şu an ve belki birkaç ay yine onsuz.

Ya sonra?..

İmgelemimde beni sürekli rahatsız eden bir dönemecin başında hissediyorum kendimi, ama, dönemecin sonrasını görememek, hatta salt tahmin edebilmek bile sıkıntı yaratıyor bende. Evet şu an yok ama yarınlardan sonra yine var. Sorunları yarınlara taşıyarak yeniden yaşamak bence ne kurtuluş ne de çözüm.En geç üç ay sonra yine içimizde olacak ve biz kaldığımız yerden belki de daha şiddetlisiyle karşı karşıya kalacağız, çünkü; analık bizi başından savdığının sevinci ve utkusu içinde. Yarın gelir de bizi evin baştacısı olarak görürse yaşamımız hepten cehenneme dönüşecek.

Çözümü çözümsüzlükte aramak sorunları daha da karmaşık hale getirip ortaya konulacak çözüm seçeneklerini de aza indiriyor.

Kendimi akşam karanlığında mezarlıktan geçen biri gibi ürpertiler içinde hissediyorum. Yaşıtlarımın umutlarla bezenmiş bakışlarını yarınlara uzanmış görürken, kendimi derin bir kuyunun miline saplanmış görüyorum. Yani yarınlara analıkla yürünmeyecek denli dikenli ve karanlık.

Odanın havasını saran yemek kokusunun ardından babamın sevecen sesi düşüncelerimin beni daha da bezginleştirmesini önlüyor.

-Hadi çocuklar yemeğe.

Aç mıyım bilemiyorum.Uyurgezer gibi yürürken analığın cii diyerek karşıma dikilip, size yemek yok, hadi odanıza, deme fesfesese kaptırıyorum kendimi bir anda.

- Otursana oğlum. Kimi bekliyorsun?

Sofranın başında dikili kaldığımı o anda farkediyorum. Beklediğim biri mi var benim?

- Hayır...

-Bi şey mi dedin oğlum?

Babamın yüzüne bakıyorum.Sesli konuşmuşum. Aklım allak bullak.

-Yoo...

Diz kırıp oturuyorum.

X

Ertesi gün uyandığımda analığın şavkı çığ gibi iniverdi sanki üzerime. Beynimde beni yönlendirmeye çabalayan adını koyamadığım bir çağrışma vardı.Giderek üzerimde ağırlığını hissettirmekte olan bu duygunun burgacında ıssız bir adaya sürüklendiğimi ve ilk adımdan sonrasını görememenin tedirginliğinin ürpertilerle bedenimde dolaştığını duyumsayarak kalktım yatağımdan.

İnci bibimle Merdan hala mışıl mışıl uyuyorlardı.

Odadan çıktığımda babam beni bekliyormuşçasına ansızın çıkıverdi karşıma.

-Niye böyle erken uyandın oğlum?

Zamana bakarak uyumaya devam edemezdim ki. Uyumuş ve uyanmıştım.

-Bilmem uyandım işte.

-Çay suyu koymuştum. Ben şimdi traş olacam. Su kaynayınca bana haber ver.

Başımın olurlayarak çaydanlığın karşısına geçtim.

Çatıya inen sesler duydum. Yağmur yağmaya başlamıştı ansızın. Yaz mervsimdi ve gök gürlemekteydi şimdi. Çaydanlığın kapağının oynadığını gördüğümde heyecanla bağırdım.

- Baba, çay kaynıyor.

Babamın yarı traşlı yüzü yanıbaşımda belirdi.

-Ne bağırıyorsun öyle oğlum? Dana böğürmesi gibi.

Ses etmedim.

Babam çayı demledikten sonra gazocağının altını kısıtı.

-Ben traşımı bitirene dek sen de gidip ekmek alıver bakkaldan.

Pantolonumu giyinip babamın verdiği parayı alarak dışarı fırladım.Ekmekleri getirdiğimde babam da traşını olmuş yüzünü yıkıyordu.

-Hadi çocukları uyandır da kahvaltımızı yapalım.

Odama geri döndüm. Yatağıma yeniden uzanıp düşüncelere dalmak isteğim güme gitmişti.

İnci bibimle Merdan da ben uyandırmadan uyandılar. Düşüncelerimi öksüz bırakıp onlarla birlikte yeniden oturma odası dediğimiz iki sedirle bezenmiş yere döndüm.Kahvaltı sofrasına çömeldik. Sofradaki peynir zeytinle taze somun yemek için bizi bekliyorlardı. Onları bekletmeden yumulduk.

Babam işine gitmek için hep aynı dakikada çıkardı evden.Onun dakikliğine hayrandım.Pantolonunu gömleğinin üzerine geçirip de kravatını da taktı mı benim için dünyanın en yakışıklı babası oluveriyordu. Hele kaytan bıyıkları kadınların yüreklerini hoplatmak için birebirdi.Nedense çekinirdik babamdan.Bizi aslında çok sevdiğini bilirdik,yine de bir yanlış yapmamak için gereken özeni gösterirdik.

-Çocuklar haftaya üç haftalık izne ayrılıyım. Sizi köye götüreceğim.Okul açılana değin kalırsınız.

Üçümüz birbirimize baktığımızda İnci bibimin bakışlarında gizli bir ipiltinin dolaştığını gördüm.Bizden fazla köye gitmeye sevindiğini anladım.Salt çıkaramadığım ana,baba ve kardeşlerini mi özlemişti yoksa kaçtığı erkeği mi, yani Hımik Aziz'i mi çıkaramadım.

Babam bankasına gitmek için evin önüne çıktığında her zamanki uyarılarını yapmaktan geri kalmadı.

-Bi yerlere gitmeyin. Çıkarsanız evin önüne çıkın.Yaramazlık da etmeyin ha.İnci bacım sen bunlara göz kulak ol.

Hiç birimizden çıt yok. Babam uyarılarının ve isteklerinin tartışmasız yerine getirileceğinden emin.

Kendi kendime düşünce oyunları yapmak beni birazcık olsun oyalıyordu.

Dar alanda kalmış bir aygır gibi zor tutuyordum kendimi. Dünkü sevincin sürekli olmayacağı bilincindeydim.Burda birkaç gün, köyde birkaç hafta,ya sonrası? Sonrası önemliydi asıl olan.Analık sürekli değil geçici olarak bizden uzaktaydı. Hem, belki de mutluluktan havalara uçuyordu.Çünkü, bizi yuvadan kaçırmış olmanın tadıyla saatlerini geçiriyordu. Ben kendimden pay biçeyim- geleceğimiz bana göre çok zırlıtlara gebeydi.Belki de geleceğimizi aile içinde söylenen her söz, yapılan her tartışma etkiliyecekti.

Düşünceler beynimde yer ettikçe günü yaşayacak keyfimde kaçıyordu.En iyisi bunlardan olduğunca uzak durup günü keyfince kurtarmaktı Ben de öyle yaptım.O gün hiç düşünmemeyi seçtim.

Öğlen yemeğinden sonra babam biraz uzanıp kendince uyur gibi yaptıktan sonra, işe gittiğinde ben yerimde duramaz hale gelmiştim.Dışarı çıkıp dolaşmalıydım. Ama yalnız başımda dolaşmayı sevmiyordum. Hasta olanın doktor ayağına gelirmiş.At arabası olan bir komşumuz vardı. Babamı her görüşünde saygıyla yerlere değin eğilir, bu da bana derecesiz zevk verşirdi. Onun bir oğlu vardı cin gibi, adı Yalçın. O çaldı kapıyı. Ben açtım.

-Hadi çıkıp dolaşak, dedi.

Cankurtaran simidi gibi sarıldım ona. Babamın bi yere gitmeyin uyarısını unutmuştum bile. İnci bibim ters ters baktı bana, sanki tabuları yıkıyormuşum gibi. Aldırmadım, attım kendimi sokağa. Yalçın ile birlikte mahalleden uzaklaşıp ana caddeye ulaştık.

-Sinemaya gidek, dedi Yalçın.

O güne değin sinemaya hiç gitmemiştim.

-Olur, dedim sevinçle.

Alıp yatırdık kendimizi sinemaya doğru.

Kasabanın tek caddesi at arabaları ve paytonlarla dolu. Havada sıcak, yapıştırıcı bir nemlilik var. Bankanın önünden geçerken sanki babam o anda pencereden bakıp da beni görecekmış gibi bir tedirginlikle Yalçın'ı kendime- belli etmeden- siper edip korkumu aştım. Bana yeni dünyalar açacak sinemanın önüne geldiğimizde ilk gözüme çarpan eli silahlı, gözleri dönmüş, düşmanca bakan tanımadığım insanların duvarlara yapıştırılmış afişleriydi. Bir an ürperdim. Damarlarımdaki kanın donduğunu hissediyordum. Korkuyla yutkunurken Yalçın'la gözgöze geldik. Yalçın sinema afişlerinin bende bıraktığı etkiyi görmüş, şaşkınlıkla karışık gülüyordu.

-Ne o Demir, hayatında hiç sinemaya gitmedin mi?

Alaycılığı sinirlerimi germişti.

-Alay etme be, diye bağırdım.

-Ayıp değil ya oğlum, deyip güldü.

Ben de güldüm. Aramızdaki gerginlik başlamasıyla bitmişti. Kolumdan tuttu.

-Hadi gel biletini alalım.

-Kaç kuruş?

-Elli kuruş.

Çok paraydı benim için. Babamın verdiği harçlıkları biriktirmesem sinemaya gidemiyecektim demek ki. Titreyen elimi pantolonumun cebine sokup parayı çıkardım. Bileti aldığımızda afişlere yeniden baktım. O kötü suratlı adamlar sanki ellerindeki tabancaları bana yöneltmişlerdi. Yalnız dikkatimi bi şey çekmişti. Yalçın bilet almamıştı. Tuhafıma gitmedi değil. Birlikte sinemaya gitmeyecek miydik?

-Sen bilet almadın...

Bakışlarında ansızın bir ışık yanıp söndü. Sanki benden birşey saklıyormuş gibi başını döndü.

-Ben buralıyım. Bana bilet gerekmez, dedi çabuk çabuk.

Neden olmasın, diye düşündüm. İnanmışım ona.

-Hadi gidelim şimdi.

Boş boş baktım. Sinema saat ikide başlayacaktı. Nereye gidecektik ki?

Çekmiş gidiyordu Yalçın. Bu davranışının ne anlama geldiğini çözemedim. Kös kös peşine takıldım. Bana açıklaması gereken birşeylerin olduğunu ona anlatabilmeliyim, diye içimden geçirirken, bir yandan da onun arkadaşlığını yitirmek

istemiyordum.

Ana caddeden ayrılıp dar bir sokağa saptı. Sanki yanında ben yokmuşum da yalnız yürüyormuş gibi hareket ediyordu. Bir evin kapısı önünde mayışmış pinekleyen bir köpeği gördüğü zaman durup yeni farkediyormuş gibi bana bakarak bir anda koruyucum kesilmiş yüz ifadesiyle:

- Aman biletini köpeğe gösterme. Elinden alıp kendi gider sinemaya.

Dünyanın en safıymışım ben. İnanıp biletimi elimle cebimde gizledim. Geniş bir alana çıkmıştık. Durmuştu olduğu yerde. Ben de durdum. Elini uzattı.

-Ver biletini.

-Çıkarıp uzattım ona. Soldaki bir binanın dibindeki taşın altına bileti koydu.

-Burda kalsın. Yarın gelir sinemaya gideriz. Yargı gücüm tükenmişti. Hiç bir soru sormayı düşünemedim.

-Hiç kimse görmedi değil mi?

Başımı dönderip etrafa baktım. Bizden başka kimseler yok.

-Görmedi.

Ferahlamış gibi göz kırptı bana. Nedensiz bir sevince kaptırmıştım kendimi.

-Şimdi eve gidelim.

Sorgusuz sualsiz peşine düştüm.

Evin önünde ayrıldık. İki adım attıktan sonra durup yüzüme baktı.

-Yarın ikide sinemanın önünde ol.

Ertesi gün, dediği saati iple çekerek babamın işe gidişinden hemen sonra, İnci'nin uyarılarına kulak asmadan soluğu sinemanın önünde aldım. Saat iki olmuş, Yalçın hala görünürde yoktu. Sinemanın önündekiler bir anda içeri doluşmuş, dışarda benden başka kimse kalmamıştı. Yüreğim daralıyor, ağlayacak gibi oluyordum. İçime dolan öfkeyle ayrıldım oradan. Dün geçtiğimiz ara sokağa dalıp hala pinekleyen köpeğe ters ters bakarak alana çıkıp evin duvarı dibindeki taşı kaldırdım. Bilet yoktu koyduğumuz yerde. Bir oyuna geldiğimi anladım o an. Ben böyle saf olursam daha nice oyunlara gelirdim.

Kıçıma nişadır değmiş gibi, burnu sürtülenlerin yürüyüşü ile döndüm eve.

Yalçın'ın evini bildiğim halde, nedense gitmek içimden gelmedi. Belki de fazla saf davranmış olmam beni engelliyordu. Ayrıca da Yalçın, mahallede bana ilk yakınlığı gösterip mahalle çocuklarının arasına katılmamı sağlamıştı. Bizim gibi kasaba veya mahalle dışından gelip de bir arkadaş çevresi edinebilmek için mutlaka bir arkadaş edinip onun aracılığıyla diğer arkadaşları da kazanmak gerekiyordu. Aksi olup da mahalle çocuklarından dışlandın mı hem oynayacak kimse bulamazsın, hem de çocuklar kendilerinin benimsemediği birine mahallede barınma hakkı tanımazlardı. Yalçın bu bağlamda mahalle çocuklarıyla benim aramda bir köprü olmuş ve ben çünkü ve bugünkü davranışlarından dolayı ona olan öfkemi, kızgınlığımı uluorta gösterirsem, mahalledeki itibarım da bir anda sıfıra iniverirdi. İyi ama nasıl davranmalıydım ki hem gururumu kurtarayım, hem de Yalçın ile aram bozulmamış olsun. En iyisi sinemaya hiç gitmemiş, bileti koyduğumuz yere de hiç bakmamış

olacaktım. Bu düşünce aklıma yatmıştı. Yüreğimin atışlarının normalleştiğini, öfkemin yerini hoşgörünün aldığını duyumsadığımda da kaçan huzurum yeniden yerine geldi.

Babam bir cumartesi bizi nasıl olduysa sinemaya götürüp içimdeki ukteyi gerçekleştirmiş oldu. Karanlıkta gözlerimi karşımdaki beyaz perdeye dikmiş,perdenin içindeki insanların günlük yaşamda görmediğim tavır ve davranışlarını soluğumu tutarak yüreğimin atışlarının hızlanmasıyla bir anını bile kaçırmaksızın izledim. Ne kadar çok insan öldürülüyordu. Hemen hemen herkesin tabancası vardı belinde ve hiç düşünmeksizin korkusuzca- acımasız silahlar çekiliyor,düşman bildiklerinin üzerine kurşunları yağdırıyorlardı. Hele bir de zengin kızı seven yoksul genç vardı ki, tüm sinemadakiler ahla vahla birlikte iki sevgilinin birleşmesi için dua etmelerinin yanında, onları ayırmak isteyenlere de beddualar ediyorlardı.İnanılacak gibi değil ama, ağlıyordum ben. Salt ben mi,tüm seyirciler hıçkırıyorlardı. Öyle bir ruh haliyle eve döndümkü, bütün gece, gördüğüm sahneler birer birer gözlerimin önünden geçit yaparak beni yeniden sinema perdesinin içine sokup sokup çıkardılar.

Yalçın beni hiç aramadı. Aramızdaki arkadaşlığın bittiğini düşünmeye başlamış, huzursuzluk tek yoldaşım gibi başımın ucundan ayrılmaz olmuştu. Üzüntülü olsam da aslında içimde kabarıp beni yemeye çalışan duyduğum hayal kırıklığıydı. Bir hafta mı geçti, bilmiyorum. Kapı çaldı bir öğlen sonrası.Ben açtım kapıyı. Karşımda Yalçın vardı ve o dost yüzüyle bana bakıyordu. O anda ona karşı bir öfke duymadığımı hatta gelişinin beni epeyce mutlu ettiğini anladım.

-Hadi çıkıp dolaşalım.

Sevinçten kanatlanıp uçacaktım nerdeyse. Sanki yanıt vermezsem çekip gidecekmiş, bir daha da görüşemeyecekmişiz hissiyle panikleyip çabuk çabuk:

-Bekle, hemen geliyim.

İçeri girmemle dışarı çıkmam bir oldu. İnci bibim ardımdan bağıırıyordu.

-Akşam ağbim gelirse söyleyecem.

Hiç duymadım bile. Bana sunulan dünyayı bırakmaya niyetim yoktu. Babam iki söver bi döverdi. Göze almıştım bu korkusuzluğun getireceği cezayı.

Babam bir akşam işten geldiğinde yemek yemeyeceğini çünkü; Karadenizden bankaya tayin edilen bir memura hoşgeldin yemeği vereceklerini söyleyip üzerini değiştirdi, bize de gereken - yaramazlık yapmayın, erken yatın-talimatını vererek gitti. Biz yemeğimizi yedikten sonra da birbirimizi yastık savaşıyla yiyip- en fazla da yastığı İnci bibim yedi bu arada, yattık. Babam ertesi günü gecenin en komik anını bize geçiverdi. Yeni memur Karadenizli ya, müdür sormuş. ' Hamsinin kaç çeşit yemeği olur demiş. Memur yüz çeşit, diye yanıt vermiş. Müdür olamaz o kadar diyerek iddiaya girmiş. Memur sağ elinin işaret parmağını sol elinin serçe parmağına vurarak,hamsi cözü reçel diye başlamış saymaya. Daha iki demeden müdür atılmış hemen. 'Tamam,' demiş, ' tamam sayma artık hamsinin gözünden reçel olduğuna göre yüz değil iki yüz çeşit bile çıkar.

Durgun bir sessizliğin içinde elimdeki resimli kitabı heyecanla okurken akşamın olup babamın işten döneceği saati bile unutmuştum. İnci bibim vurulan kapıya

koştupunda ancak saate bakabildim. Babam da o anda içeri giriverdi. Ağzını açmasıyla

ilk sözü:

-Cumartesi köye gidiyoruz,oldu.

Sevinmedik desem yalan olur. Hemen hemen bir seneye yakındır köyümüzden uzaktık. Hele İnci bibimin gözlerindeki ışığı babam farketseydi belki de bizi köye götürmekten vazgeçerdi.

Neşeyle akşam yemeğimizi yedik. Babam o esnada iki hafta bizimle birlikte köyde kalacağını söyledi.

Köylünün işi bitmez derler. Doğrudur.Yaz-kış, ilkbahar-sonbahar sürekli çalışır köylü kısmı. Ne hafta sonu vardır, ne de bayram dinlencesi. Güneşin atışıyla başlarlar çalışmaya, karanlığın günü boğuşuna değin.

Babam her izine gelişinde yaptığı gibi yine komşu köylerdeki akraba ziyaretlerine gitmeye başladı. Hatta bir iki yakın köy ziyaretlerine beni de birlikte götürdü. Babamın her gittiği köyde saygı ve sevgiyle karşılanışı enikonu beni de gururlandırıyordu. Sonra beni götürmeler bitince, dedem, danaların peşine katıverdi Merdan ile birlikte. Köyün diğer çocuklarıyla yaylım yaylım dolaşp akşam taş gibi düşüverdik ebemizin kucağına.

Öz anamızı bir kaç kez görmüş olsak da dedemin ve babamın korkusundan yaklaşamadık yanına. Anam öyle melül gözleriyle uzaktan uzağa salt kokumuzla yetinmek zorunda kaldı. Onunla konuşmamak ben de hiç bir eksiklik uyandırmadığının farkındaydım. Ana sevgisini tam anlamıyla tatmadığımız için, olup olmamasını hiç önemsemiyorduk. Sıcak, sevecen bir kucağa gereksinim duyduğumuz zaman kendimizi ebemizin dizi dibinde buluyorduk. Hele Merdan, evde olduğumuz zamanlar ebemin çocuğumuş gibi, yanından hiç ayrılmıyor, hatta ahıra süt sağmaya bile birlikte iniyorlardı.

Babam ikinci haftanın bitiminde işine geri döndü. Bizi daha sonra dedem götürecekti.

Babamın gidişiyle daha özgürce bir ortama kavuştuğuma sevindim. En azından dedem bizi fazla korkutmuyordu. Hatta anamızla bnile görüşebilme şansımız vardı.

Köylerde ekinler derilmeye başlanmış, evlerdeki insanların büyük bir kısmı tarlalara taşınmıştı. Bizim evin derilecek tarlası çoktu. İnci bibimle oluşturduğumuz dostluk hala sürüyordu. Bazen onu çaktırmadan gözetleyip, ilk göz ağrısını hala düşünüp düşünmediğini çıkarmaya çalışıyordum. Hımik Aziz' i de hiç görememiştim. Belki de çekip gitmişti buralardan. Onun adını ağza almanın tabu olduğunu babamla dedemin ilk günkü konuşmalarından anlamıştım.

Bizim evde Memetarmıdındaki ekine başladıklarının ertesi günü bir figan kopuverdi köyde. Asıl figan bizim evdeydi aslında. Biz danalarla eve döndüğümüzde köy çalkalanıyordu. Dedemin bağirtısı taa derelerin oyuklarında duyuluyordu. Hem

şaşkınlık hem de merak sarmıştı beni. Merdan benden yardım bekler gibi yüzüme bakıyor, ben ise, dut yemiş bülbül gibi susuyordum. Sonunda açılan ağızlar merakımızı

giderdi. İnci bibim ekin dererlerken çöğdürmek için dereye inmiş, oaradan da pıırr, deyip uçup gitmiş. Tüm akrabalar doluşmuşlardı eve-ki köyün yarısından fazlası bizim akrabalarımızdı. Dedemin desturuyla Hımik Aziz'in evine baskın eylediler ama, nafîle. Kız kaçırın evde durur mu? Bakalım hangi dağın ardına vırdular kendilerini. Hımik Aziz edeceğini etmiş, bir yıl aradan sonra elinden alınan sevdiğini yeniden çekip koparmıştı dalından.

Hemen babama tel çekildi. Babam iki gün içinde atlayıp geldi köye. İki gün boyunca da aslanlar gibi kükredi durdu köy meydanında suskun duvarlara yönünü dönüp, sonra yavaşça çekiliverdi inine. Giden gitmişti düşüncesiyle baba oğul başbaşa verdiler bir zaman. O arada araçlar iniverdiler evimize. Olan olmuştu, oluruna bakmalıydılar. Dedemin ve babamın hatır saydığı uzak- yakın köylüler akın ettiler eve. Ağızlarından girip burunlarından çıktılar ve af çıkmasını sağladılar yeni eniştemizle İnci bibime. Babam:

-Ben geri dönene değin görünmesinler gözüme, diyerek kestirip attı.

Dedem:

-Yüzlerini şeytan görsün onların. Ben yaşadığım sürece şu eşikten adımlarını içeri atamazlar, dedi.

Ebem, boynunu büküp oğluyla kocasının sözlerine sessiz kaldı gözlerindeki yaşları içine akıtarak.

Bizler öyle bakıp kaldık söylenen sözcükleri küçücük beynimizde evirip çevirerek. Köy yaşamı kesintiye uğramadan sürüyordu. Evimizde salt çalışan bir insan eksilmiş, dedem biraz daha kırıcı olmuş, bunun dışında herşey doğanın akışına uygun yürüyordu. Babam daha fazla kalmadı köyde, yalnız bizim, yani Merdan ile benim yaşamımızı değiştirecek bir söz etti giderken:

-Bu durumda çocukları yanıma alamam.. Kim bakacak onlara?. Zaten bizim soytarı bi türlü sevedim onları.

Anlamıştık, analıkla bizden bahsediyordu. Analık böylece maçı kazanmış oluyordu. Üzüldüm mü, sanmıyorum. Hergün hırın-gürün içinde yaşamaktansa, bizleri yürekten seven insanların yanında olmayı çoktan yeğliyorduk zaten. Ebemin gözleri sevinçten ıslı ıslıldı. Dedemin asık yüzü nihayet gülüyordu.

-En eyisini yapıysın oğlum. Hem çocuklar tükenecek hem de sen. Böylesi daha iyi. Belki ilerde. Hele ilkokulu bitirsinler de o zaman alırsın yanına.

Babam baktı. Gözlerinden fıratın suyu geçti sanki.

-Zaten, dedi. Okuyup adam olmalılar.

X

Beşinci sınıfa geçtiğim yıl, babam izine geldi. Analık yoktu yanında. Zaten yüzünü görmeye de o denli meraklı değildik. Babam tayinini Başkente almış amcamın isteğiyle. Güya amcam diyesiymiş ki, „ ağbi niye iki ayrı evimiz olsun? Neden iki ayrı evde yemek pişsin ? Al tayinini Ankara'ya birlikte çalışıp yaşayalım. Babam da sevinmiş oğlan değişmiş diye. Bi de zamanında verdiği emekleri düşünmüş. Dedem yine de babamı uyarmaktan geri kalmadı.

-Sen o haylaza inanma. Şu anda çıkarı neyi gerektiriyorsa onu yapıyordur. Yarın ne düşünür bilinmez.

Babam artık yapacak bir şeyin olmadığını, tayinini yaptırdığını, söyledi.

Dedem:

-Haydi hayırlısı, demekle yetindi.

Dedemin amcamın neden böyle davrandığını kestirmesi zordu. Belki de çocuklarının nafakasından kesip kendisini okutan ağbisine bir jest yapmak niyetindeydi. Aynı iş yerinde çalışıp aynı evi paylaşmaları aralarındaki soğukluğu giderecek bir reçeteydi belki de. Böylece amcam babam vasıtasıyla dedemin de gönlünü almış olacaktı. Ben sevinmiştim. Doğduğum şehri yeniden görecektim. Bayburt'ta okurken, övünerek söyledim Ankara doğumlu olduğumu.

Dedem, gözlerini uzaklara dikerek:

-O salak gene seni eker, dedi gülerek.

Dedemin gülüşü bir anda kahkahaya dönüştü. Biz dedemizin bu gülüşüne şaşkınlıkla bakıyorduk çünkü; onu hiç böyle görmemiştik. Babam:

-Noğoldu baba, neye öyle gülüysün, diye sordu.

-Bizim salak oğlanın yaptıkları aklıma geldi de.

Babam üsteledi.

-Hangisi baba?

-Şu casusluk işi canım, dedi dedem.

-Haa, dedi babam.

Babamın olayı bilmesi dedemin anlatmasını engelleyecekti. Hemen atıldım.

-Dede noğolur anlat, dyerek nasırlı ellerinden tuttum.

Dedem babama baktı

-Anlatayım mı oğlum?

-Anlat baba. Anlat da emmilerinin nasıl bi adam olduğunu öğrensinler.

Kulağımız dedemizde...

-Liseye gidiyidi. Yaz tatilinde köye geldi. Ayağında da babanın aldığı iskarpın ki gıcır gıcır. Bi gün dedim get tarlaları bi dolaş. Gün de aydınlığını yitirmek üzere. Bizim zıpır çaytarlaya dek iniyi. Dönüşünde bakıyı ki iki kürt mola vermiş dinleniyler ki yaylayaca durmayalar. Bizimki bunları görünce zıpırlığı tutup aklınca oyun oynayacak onlarla. Yanlarına yaklaşıyı azbiraz okul alamancasıyla başlıyı konuşmaya.

-Mırhaba ağalar, diyor, amcam.

Kürdün biri:

- Merhaba delikanlı loo, diyor.

Bizim zıpır bu kez alamancaya dalıyor.

-Hallo, ben Flugzeug fışş unten. ZIZIZIZIZIZIZIZIZ...

Elleriyle garip işaretler yaparak gökten uçakla buraya indiğini anlatmaya çalışıyor.

Kürtler birbirlerinin yüzüne şaşkınlıkla bakıyorlar bu ne anlatıyor gibisinden. Bizimki yeniden başlıyor.

-Türkei, Deutschland fışş. ZIZIZIZIZI... Grossmann, schöne leben.

-Ne kadar almanca sözcük biliyorsa tümünü döktürüyor onlara.

Kürtler onun uçakla buraya indiğini anlayıp ayağa kalkıyorlar hemen. Biri diğerine:

-Loo bunun ağzı ne deyi?

-Ne bilem loo. Gavurca döktürüyü haa..

-Loo bu mutlak casustur, hem de urus casusudur. Yakalayıp onu muhtara teslim edelim.

Onlar üzerine atılmadan bizim efendi köye doğru alıp yatırıyor. Kürtlerde ardından tabii. Bizim zıpır yeni sulanmış tarlaya bi giriyor ki, o güzelim iskarpini çamura gömülüyü. İskarpini kurtarayım derken yakayı ele veriyor. Bu kez can havliyle güzel

türkce döktürmeye başlıyor ama kürtler nuh deyip peygamber demeyerek bunun yakasını bırakmışlar. Kürdün biri:

-Bu casusu ilerdeki köye götürek loo,diyor.

Bizimki tir tir titriyi tabii. Bi baktım Musa çıkageldi. Yanlarında bizim zıpirı karga tulumba tutmuş iki kürt.Dizkapaklarına dek çamura batmış.İskarpinin teki yok ayağında.

-Noğuluyu Mustafa? Diye sordum.

-Valla ben de tam bilmiyim ağam,dedi.

-Bi casus yakaladık ağa,dedi birisi.

-O benim oğlum,dedim.

Yabanıl yabanıl bana baktılar.

-Bu gavurca konuşuy ağa.Casustur haa.

-Benim oğlum o. Şeherde okuyu. Alamanca konuşup size şaka yapmak istemiş.

Söylediklerimin doğru olduğunu anlayınca bıraktılar. Ama o gözelim iskarpin getti. Ama bi ton dayak yedi benden.

-O kadar da para vermişim ona,dedi babam hayıflanarak.

Ve agustos ayının işten göz açtırmaz bir gününde dedem bizi trenle Ankara'ya götürdü.Ne büyük şehirdi öyle. Bizim kasaba gibi bir kasabayı on kez, belki de yirmi kez içine alırdı. Ben bugüne değin ne öyle yüksek binalar görmüş ne de ucu bucağı olmayan yollarda yüzlerce araba.İstasyonda trenden indiğimizde dut yemiş bülbül gibi kaldık olduğumuz yerde.Babam gelip bizi burada karşılayacaktı. Kalabalığın arasından sıyrılıp kenara çekildik.Babam görünürlerde yoktu. Dedem:

-Siz şöyle durun ben bi etrafa bakayım.

Eşyalarımızı denkleyp bi duvarın dibine çekildik.Dedem bir anda gözden yitmişti. Merdan göğ gözleriyle bana bakarken, ben,dedemi bulma telaşıyla ayaklarımın ucunda yükselmeye çabalıyordum.

-Merhaba çocuklar...

Babam bir anda ışılayan yüzüyle karşımızda belirivermişti.Azkalsın ki yüreğim seviçten durayazsın.Dedem de hemen yanibaşındaydı.Babam ikimizi de kucakladıktan sonra eşyalarımızı kapıp istasyonun çıkış kapısına yürüdük. Birden içimi bir heyecan dalgası sarıverdi.Yeni bir kentte yeni bir yaşama adımlarımızı atmıştık.Sevginin bol olduğu bir yuvadan, nasıl bir sevginin bizi beklediği kuşkusunu yüreğimde duyumsayarak yeni bir yuvaya yürüyorduk. Anlığın bize karşı nasıl bir sevgi beslediğini bilmez değildik. Benim asıl merakımı çelen amcamın karısının bize nasıl davranacağıydı. En azından onun sevgisini kazanırsak, analığın sevgisizliğini boşa çıkartabilirdik.

Bindiğimiz taksinin camından caddelerde vızır vızır geçen arabaları seyrederken, kasabadaki aynı sevgisiz yaşama hızla yaklaşmanın ürküntüsü beni korkutuyordu. Anlığın değişip bize sevgi gösterisi sunacağını imgelemimden bile geçirmenin olanaksızlığını biliyordum. Belki ilk günler-cicim günleri olabilirdi ki biz ateş almaya değil, birarada yaşamaya geliyorduk.Sürekli kulağımızı tırmalayan korna seslerinin seyrekleştiği bir trafik akışına kendimizi kaptırdığımızda babam taksiciye işaret etti.

-Şu evin önünde duruver.

Yüreğim göğüs kafesini parçalayacak denli atarken, Merdan'ın göğ gözlerinin balkıdığını gördüm. O benden daha çok köyümüze düşküncü. Tren yolculuğu boyunca

ağzını açıp da bir sözcük edememişti. Boğazının düğümlemesinin konuşmasını engellediğini sanıyordum.

Taksici eşyaları da indirdikten sonra, babamın verdiği parayı alarak gazlayıp geldiğimiz yöne doğru uzaklaşmıştı.

Hava güzeldi. Akşama da çok vardı daha. Babam bir kısım eşyaları yüklenirken, dedemin taşıdığı eşyaların bir ucundan da ben tuttum. Boş bir arsanın sağ ucundaki iki katlı evin kapısını babam çaldığında soluğum kesilmişti nedense. Belki de bundan sonraki ilk birkaç dakika geleceğimizi de etkileyecekti. Kapı açıldı. Uzun boylu, esmer güzeli bir genç kadın kapıyı açtı. Saygıyla baktı babama, ardından bize. Babam:

-Biz geldik gelin, dedi.

O güzel kadın, amcamın hiç görmediğim karısıydı.

Amcamın karısı babamın elindeki eşyalara atılırken, babam dedemin ellerindekini işaret etti.

-Sen babamın elindekileri al. Ben bunları yukarı kendim çıkarırım.

İlk görüşte içim ısınmıştı amcamın karısına. Bize bir iki saniye de sevgiyle bakmış olsa da, içimde bir huzur deryası oluştuğunu kendi kendime itiraf edebilirim. Uzun bacaklarıyla dedemin ardından merdivenleri bi çıkışı vardı ki görülmeye değer. Ve ilk kez rahat rahat soluyabileceğimi anladım. Yüreğimdeki ürküntünün uçup gittiği sanısıyla gülümsedim.

Bizim allı şanlı analık nerelerdeydi acaba, sorusunu kendime sorarken, merdivenin son basamağına gelmiştik ki, onu kapının ucunda silik bir duruşuyla görüverdim. Yüzünde ağlamakla gülmek arası bocalayan bir ifade vardı. Daha da küçülmüş boyuyla uzamış hissini uyandırmak için ayakları ucunda dineliyor duygusunu ayaklandırdı bende. Ayakkabılarımızı çıkarıp babamla dedemin ardından salonsu bir odadan koltukların egemen olduğu bir odaya geçtik. Eğreti oturdum koltuğa. Sanki ardıma birşey batıyordu. Merdan hemen dedemin kucağına uçmuştu. Babam uyardı onu.

-Oğlum şöyle otur, dedeni rahatsız etme.

Dedem onu tezirlencesine Merdan'ı daha çok kendine çekti.

Analık kapıda bizim yerleşmemizi bekliyordu ki, hemen dedemin eline vardı. Dedem:

-Berhüdar ol kızım, dedi.

Ardından aynı töreni amcamın karısı yaptı. İki kadın bizleri de yanaklarımızdan öperlerken, biz de töre icabı ellerini öpüp alınlarımıza götürdük.

Belli etmeden analığa baktım. Sanki biz temelli değil de misafirlığe gelmişiz gibi bir gülümsemesi vardı dudaklarında. Yüzü bize bakarken öylesine karanlıkla doluyordu ki, yapay gülümsemesi bile o karanlığı silmeye yetmiyordu. Ruhunu yitirmiş bir yüzün karşımızda olduğunu anlamak için bir yığın kitap okumaya da gerek yoktu sanırım. Analığın yüreği o denli dar ve karanlıktı ki, hiç bir sevginin onun yüreğini açacağına inanasım gelmiyordu.

Abidin amcamı merak ediyordum. Kaç yıldır görmemiştım. Yakın bir köyden evlendiğini duymuş, babam kızgın olduğu için düğününe gitmemiştik. Belki de amcam babamın gönlünü almak için aynı evde yaşamının gerekliliğine inanıp onun tayinini bu büyük şehre almasını sağlamıştı.

Babamla dedem dereden tepeden konuşurlarken canım sıkılmaya başlamıştı. Odadan bir kapının dışarı açıldığını görünce kalktım yerimden camlı kapıyı açıp

balkona çıktım. Hava sıcaktı, şehrin mavi rengini solduran gri bir renk gökyüzünden aşağı inerek apartmanların çatılarında asılı kalmıştı. İlerdeki boş bir arsada top oynayan çocukların sesleri değişik bir yaşantının ayak izlerine hiç benzemiyordu. Geldiğimiz kasabada da buna benzer çılgınlıkların atıldığına tanık olmuştum. Kendisine pas vermeyen bir çocuğun avaz avaz bağıırışı çatılara asılan gri dekoru yukarı doğru savurtuyordu. Uzun boylu bir çocuğun habire topun peşinden koştuğunu, rakibinin ondan önce topa sahip olmasıyla hayal kırıklığına uğrayıp eğilerek ellerini dizlerine bastırıldığını görmek hoşuma gitmeye başlamıştı. Ben de acaba onlara karışıp top oynayabilecek miyim, sorusuyla dikilip kaldım öyle.

Omzuma bir el dokundu. İrkilerek döndüm, Amcamın karısı Gülseren sevecen bakışlarıyla bir soluk uzaklığında yanımdaydı.

-Sizin köyden çok büyük burası, dedi.

-Okuduğum kasabadan da çok büyük, diye konuştum.

-Dağ taş insan burda.

Daha uzaklara baktım. Göz alabildiğine binalarla doluydu.

-Kaçınıcı sınıfa gideceksin sen?

-Beşinci sınıf, diye yanıt verdim.

Gözleri daldı.

-Ben ancak üç sene okudum. Dörtle beş yoktu köyümüzde. Babam da göndermedi.

-Okuma - yazma biliyorsundur ama, dedim.

Sağ elini ileri geri oynattı.

-Eh işte.

-Analığınızla geçinebilecek misiniz?

Tam bamtelime basmıştı. Kuşkuyla baktım ona. Belki de ağzımı araması için analık göndermişti.

Bakışlarımdaki çekingenliği sezmişlerin süzüşüyle:

-Korkma söylemem, dedi.

-Bilmem, dedim çabuk çabuk.

Verdiğim yanıt doyurmamıştı onu. Burnunu çekti.

-Yakında göreceğiz...

Benim yeni bir yanıt vermemi beklemeden geldiği gibi yine sessizce tül perdenin ardında yitiverdi.

Düşünüyordum da; analık bizim hakkımızda neler anlatmış olabilirdi. Geçimsiz olduğumuzu, yaramaz olduğumuzu, falan filan. Sanki kendimi gözaltına alınan bir mahkum gibi hissetmeye başlamıştım. Ama Gülseren yengemin bakışlarındaki iymenin bizim yanımda olduğunu haykırıyor gibi bir anlamı vardı. Belki de analık büyük ağbi karısı olmanın avantajını kullanarak evdeki büyük hanım-küçük hanım savaşındaki egemenliğini ele geçirmek istiyordu. Ve zamanın herşeyi günışığına çıkaracağına emindim. Ne bileyim, belki de bizim en büyük kozumuz bu iki kadının arasındaki çekişmenin alacağı seyre göre yelken açmak olacaktı.

Elinde bir paketle eve doğru genç bir adam geliyordu. Yabancı değildi yüzü. Başını kaldırıp beni balkonda görünce elini salladı. Sevinçten yüreğim kıpraştı. Amcam Abidin'di gelen.. Hemen balkon kapısından içeri başımı uzatıp heyecanla bağırdım.

-Amcam geliyi.

Ne babamda bir kıpırdama vardı ne de dedemde.Yalnız Merdan dedemin kucağından sıyrılıverdi.Dedem burnunu bükerek küçümser bir havayla:

-Gelsin bakalım bizim zıpır,dedi.

Kapının zili çaldı. Ben koşarken Gülseren yenge kapıyı açıverdi. Amcamla gözgöze gelmiştik.Sevgiyle bana uzanıp kucağına alarak ayaklarımı yerden kesti. Yanaklarımı öptü.

-Yav benim yegen kocaman delikanlı olmuş be.

İçimdeki geleceğe dönük kuşkular, kaygılar bir anda sihirli bir değnek değmişcesine yok olmuştu. Amcamın sıcaklığı beni yarına taşıyacak gibi görünüyordu. En azından evin içinde Merdan ile bana destek çıkacak güçlü birinin varlığını hissetmeye başlamıştım. Dedem ne derse desin, babam onun hakkında ne düşünürse düşünsün, ben sıcaklığımı ölçecek birini bulmuştum. Elimden sıkı sıkı tutuşuyla odaya girdik.Amcam hemen dedemin eline koşarken, dedem yerinde belli belirsiz kıpırdanıverdi. Ardından babamın elini öptü. Bir koltuğa saygının getirdiği iğretilikle otururken Merdan' ı da kucağına çekiverdi.Amcam beğeniyle baktım.Kapkara kısa saçlarının devamı olan favulu kulağının önünden yanağının ortasına değin iniyor, kalın burnunun altındaki ince bıyığı üst dudağının kıvrımında son buluyordu. Üzerine tam oturan ceketini kalınlaşmış göbeğinin üzerinde iki düğmeyle birleşiyordu. Ayağındaki gri renkteki pantolon ve boynundaki çizgili kravatı tam bir şehirli olduğunu her görene haykırıyordu ve ben amcamı böyle görmekten mutluydum.

-Nasılsın baba,iyisin ya?diye saygıyla sordu amcam.

Sanki yüzünde babama söylemiş olduğu- üniversiteyi okuyamaması nedeni- sözcüklerin anımsattığı mahcubiyet vardı.

-İyiym oğul.Sen nasılsın bakam?

-Gördüğün gibi baba. Sağlığına duacıyım.

-Allah eyilik versin.

Hal hatır sormalar sürerken masa da kadınlar tarafından yemeklerle donatılmıştı.

Hadiyin sofraya, dedi babam.

Yandaki masaya geçip sandalyelere kurukduğumuz zaman iyice acıktığımı hissettim. Analıkla gülseren yenge kapının ağzında bizim hizmetimizi görmek için, sessizce dikiliyorlardı.

Yemekten sonra geleneksel içkimiz olan çaylar içildi. Dedeme dikkat ettim. İlk anda amcam soğuk davranırken onun güleryüzlü davranışları karşısında surat asmayı bırakıp bir babanın evladına nasıl davranması gerekiyorsa öyle davranmaya başlamıştı.

Ben esnemeye başlamıştım. Saatlerdir yoldaydık ve de ayrıca yorgunduk. Merdan da göğ gözlerini kırıştırıp duruyordu.Babam bu halimizi görmüş olacak ki ortaya bağırdı.

-Çocuklar uykusuz. Yataklarını serin de yatsınlar. Aslında ortaya söylenen söz analığımızaydı. Ama o öyle yavaştan aldı ki, Gülseren yenge hemen fırladı yerinden:

-Ben çocukların yataklarını yaparım,diyerek.

Sonra babam bize döndü.

-Hadi bakayım çocuklar. Yengeniz yatağınızı yapıyı. Hadi marş marş yatağa.

Yandaki odaya geçtik. Gülseren yenge ıvencenlikle yatakları hazırlamıştı. Bize yatağın birini göstererek:

-Siz burada yatın.Dedeniz de diğer yatakta.

Ben Merdan ile yatağın birine girdiğimizde Gülseren yenge lambayı kapatarak:

-Hadi size Allah rahatlık versin.

-Sağol,dedik, ikimiz aynı anda.

Kapı üzerimize kapandığında:

-Gülseren yenge eyi bir kadın,dedim.

-Analıktan eyi ya ona bak,dedi Merdan.

İkimiz de aynı notu vermiştik.Karanlıkta görmediğimiz mutlu gülümsememizle uykuya kaptırdık yorgun bedenimizi.

Karmaşık vede kavrayamayacağımız bir ruh hali içindeydi analık.Sabah uyandığımda Merdan uyuyor dedemin yatağı ise boştu. Elbiselerimi giyinip odadan çıktım. İlk karşıma çıkan analık oldu. Dün akşam terketmiş olduğu kasabadaki öldürücü bakışlarını yine takmıştı yüzüne.

-Yatağını yapaydın,dedi yekten.-Sizin hizmetçiniz yok burda.

Dilim tutuldu. Şapa oturmuşum gibi karmakarışık baktım.

-Dilini mi yuttun?

Gerçekten de dilim tutulmuştu. O kasabada yaşadıklarım yeniden başlıyordu şimdi. Analığın ruhunun hala kötülükle beslenmekte olduğunu anlamıştım.Mideme vuran sancıyla yüzümün çizgilerini kalınlaştırırken mutfağın kapısında Gülseren yenge belirdi. Analıkla aramızdaki fırtınayı sezmişti.Onun konuştuklarını da duyduğunu sonraki sözcüklerinden anladım.

-Sen çocuğa deyme abla. Yatakları ben katlarım.Hem Merdan daha yatmakta.

Analık Gülseren yengeyi yeni görüyormuş gibi baktı. Bizim üzerimizde kurmak istediği otoriteyi tartışmaya gerek görmüyordu ki:

- Az zıbarsın biraz. Kendi işlerini de kendileri görmeyi öğrensinler artık,dedi,nefret içeren sesiyle.- Eşek kadar oldular.

- Yapma be abla.İş nedir ki?. Bırak ben yaparım.Onlar daha çocuk be abla.

Öyle bir bakış fırlattı ki Gülseren yengeye. Ben sandım ki yere düşecek.

--Kızım sen kendi işine baksana. Hem kaynatan acıkmıştır, kahvaltı ister.

Gülseren yengenin bakışlarında bir ışık balkıyıp anında söndü. Sanki çekeceğimiz var bu kadından, der gibiydi.

Gülseren yenge mutfığa yürüdüğünde analık da ardından gitti.Yeni bir tartışma ortamının doğduğunu hissediyordum. Haklı da çıktım.

-Çocukları pek sevmiyorsun abla,diyen Gülseren yengenin sesi geliyordu.

-Onları sevmek zorunda değilim ki,dedi, analık hışımla.

-Ama, aynı çatı altında yaşıyoz .Bir zorunluluk değil midir birbirimizi azbiraz sevmemiz.

-Hiç de değil. Aynı çatı altında yaşıyor da olsak, bu onları seviyom anlamına gelmez. Hem sen neyi kanıtlamaya çalışıyorsun ki?

Köşeye sıkıştırılmış kedi örneği saldırmaya hazırды.

-Hiiçç, hiç bişeyi. Onları sevmeyi denemelisin,diye düşünüyorum.

-Başkası yerine düşünme hakkını sana kim verdi ki?

-Özür dilerim...

Analığın sürekli yukardan aldığı sesinin iticiliği Gülseren yengeyi pes ettirmişti.Şimdiden arabozucu sıfatını yemek istemiyordu. Ama görünen köy kılavuz

istemezdi ve bu kadınla aynı çatı altında uzun bir süre yaşayamayacağı kanaatine da varmıştı. Büyük hanım havasına giren şu bir karış boyundaki kadınla geçinmenin olasızlığını görüyordu. Hele çocuklara karşı olan davranışını hiç mi hiç kabul edemeyecekti.

Tez elden kahvaltı masasını kurdu. İçerdeki koltukta sus pus oturan bana bakarak:

-Hadi canım, babamı çağır da kahvaltınızı edin.

-Dedem nerde ki?

-Balkonda olacak.

Sevinçle balkona fırladım.

Dedem bir sandalyeye oturmuş çevreyi izliyordu.

-Dede kahvaltıya geleceksin.

-Tamam yavrum,dedi dedem.

Birlikte yeniden odaya döndük. Merdan uykulu gözleriyle odada dikiliyordu.Bizi görünce göğ gözleri ışıdı. Hemen yanaşıp dedemin elinden tuttu.Merdan şu anda küçücük bir bebeği andırıyordu.

-Yatağı topladın mı? Diye sordum.

-Gülseren yengem topluyo,dedi.

Masaya oturduğumuzda Gülseren yenge odadan çıkıp dedeme baktı bakışlarındaki sevecenlikle.

-Babacım acıkmışsındır. Hemen çayınızı koyayım.

-Sağol kızım,dedi dedem.-Hizmetin hak olsun.

-Afiyet olsun babacım.

Analık görünürde yoktu. Yine ne naletlikler peşinde,diye düşünüyordum.Analık ise,Gülseren yengenin başına dikilmiş onu iğnelemeye çalışıyordu.

-O adam neden senin babacın oluyor ki?

-Kocamın babası benim de babam sayılır abla.

-Sen geç onları kızım.Benim bi babam var o da anamın kocası.

-Benim için öyle değil.

-Çok biliyorsun sen.

-Senin kadar değil...

Analık, Gülseren yengenin sesindeki alayı sezmişti.

-Bana bak Gülseren hanım. Dün bir bugün iki.Hemen başlamayalım.

-Ben de aynı düşüncedeyim.

İkisinin arasına şimdiden karakedi girmişti.

Gülseren yenge sessizliğe sığınıp hemen mutfaktan çıkarak çayları bardaklara doldurmaya başladı. Dedem anlamlı anlamlı baktı ona.İki kadının arasında geçenlerin farkındaydı.Onu teselli etmek için sözcükler ararken analık mutfaktan çıkarak annacımıza dikiliverdi. Beni bir ter basmıştı. Kahvaltıyı bile içime sindirerek yapamayacaktım.

İlk lokmaları ağzıma atarken, analığın biz üçümüzü göz hapsine aldığını, ağzımıza ne alırsak saymakla meşgul olduğunu anlayınca lokmalar boğazıma düğümlenini verdi. Çayımı içerken ses çıkartmamaya özen gösteriyordum. Yani açıkcası, ben kahvaltıyı yerken aslında kendi kendimi yemiş, kahvaltıyı analığın delici bakışlarına yedirmiştim.

Bakışlarım arasına Gülseren yengeme kayıyor, onun masumiyet dolu lekesiz yüzünün yanında, analığın insanın içini karartan bakışlarıyla, çizgileri oynaşmış gözlerini karşılaştırdığım zaman, içimdeki ürpertinin yıldızlardan daha soğuk geldiğinin sezinindeydim.

Kahvaltının sonuna doğru gerginliği üzerimden atmıştım ama, karnım aç kalkıyordum masadan.

Balkona çıktım. Garip bir yalnızlık beni kollarına almış, meçhul bir diyara doğru götürüyordu. Bayburt'taki aynı yaşantının devamı bir kısa çizgiden sonra burada yeniden başlamıştı. En azından orada sıkıntımı dağıtmak için Çoruh nehrine taş atardım. Ya burada? Nereye, neyi, nasıl atacağımı bilemiyorum bile. Ne zamana değin dayanma gücümün varolduğunu bilemiyordum. Yalnız tek bir umut içimde filizleniyordu. O da Gülseren yengenin bize sevecen yaklaşımıydı.

İnci bibimin yerini burada Gülseren yenge alacaktı ama, ne zamana değin? Kafamın içindeki sorulara yanıtlar bulmak gökteki aydedeyi denize ışınlamaktan daha zordu. Bugün-biraz önce işte- analığın ona karşı olan tavrını izlemiştik. Bize sıcak,sevgi dolu davranılmasını istemiyor. Araları şu anda limoni.Daha bizim gelişimizin ilk günü.Biz bir kaç günlüğüne gelmedik ki buraya. Karşımdaki gri bulut kümelerinin ortaya koyduğu görüntü, her binanın çatısından gökyüzüne ağan, sonra da yıldızları koynuna alan bir ana sevecenliğine dönüşmesi yalnızlığımı bir kez daha yüzüme haykırıyordu.

Yüreğimdiki sıkıntıyı ne yapsam hafifletemeyeceğimi biliyordum.Ben yeniden, hem de gündüz gözüyle kabus görmeye başlamışdım bile.Ama şu vardı ki öyle veya böyle, Bayburt'taki gibi ezemeyecekti bizi. Çünkü; Hem büyümüştük, hem de Gülseren yenge vardı evin içinde. Aslında aralarında kavga olsa bizim analık anında nakavt olurdu o kısacık,çelimsiz vücuduyla.

Bir an rahatladığımı düşünüyorum.Bir koruyucu meleğimizin olabilmesi öylesine bir cesaret veriyor ki bana, içimdeki o karamsar bulutlar, yağmuruyla birlikte dağılıp gidiyor.

Gözüm arsada top oynayan çocuklara takılıyor bir an. Acaba kaç tanesinin analığı vardır,diye düşünüyorum. Bunun bende bir tutkunluk olduğunun farkındayım ama,elimde değil başka türlü düşünmek. Yönümü nereye dönsem, adımımı hangi yana

atsam, hep içimde, hep gözümün önünde yıkılmaz bir duvar gibi sapasağlam duruyor ve benim önümü görmemi engelliyor. Issız bir adaya çıkan biri gibi, sonraki adımı nereye atacağımı bilemiyorum ve bu beni kahrediyor.Kahrettiği gibi de yoruyor.

İki yaşlı insan görüyorum alış-veriş torbalarının altında ezilerek yürüyen. Elma şekeri satan bir genç adam ayaklı camekanını kurmuş bağırıyor.

-Elma şekeri, elma şekeri...

Anasının elinden kaçan bir çocuk sese koşuyor. İki eşofmanlı genç caddeye aşağı ağıp top oynayan çocukların yanında duruyorlar.Amaçları oyun seyretmek değil, dinlenmek.

-Ne o evlat,çocukları mı seyrediysin?

Toparlıyorum kendimi.Düşüncelerim çoktan uçuvermiş.Aval aval dedeme bakıyorum.

-Top oynuyar.

-Tatilin tadını çıkarıylar.

Yaşamın tadı acı olduktan sonra neye yarar,diye mırıldanıyorum kendi kendime.Şu an gözlerim onları görmüyor bile. Bakar kör gibiyim.Bakıyorum ama, görmüyorum. Sesler geliyor kulağıma, duymuyorum. Duysam bile anlamıyorum.

Kendimce uzun süreçli bir oyunun içindeyim yani.

-Biraz dışarı çıkmalı mı yavrum,? Diyerek dedem bana bakıyor.

Denizde boğulurken kurtulmam için son anda atılan bir cansimiti dedemin dudaklarından dökülen. Hemen sarılıyorum ona can havliyle.

-Çıkalım dede.

-Merdan'ı da alalım.

Yeniden odaya dönüyoruz. Dedem koltukta mazlum mazlum oturan Merdan'a bakıyor.

-Hadi yavrum.Dışarı çıkıp biraz dolaşalım.

Merdan'ın gözlerinde dünyanın en güçlü ışıkları yanıp sönüyor. Yerinden fırlıyor.

-Ben ayakkabılarımı giyeyim hemen.

Analığın öldürücü bakışlarından bir an evvel kurtulmalıyım. Gülseren yenge dedeme saygıyla bakarak:

-Babacığım fazla uzaklara gitmeyin, yorulursunuz.

-Sağol güzel gelinim.Şöyle biraz dolaşacaz.

Tam kapıyı kapatırken analığın zehir dolu şıngısı ardımızdan sıkılıyor.

-Yağcılığın tuttu yine.

-Aaa, ne münasebet abla.Ne ilgisi var. Kocamın babası o.

-Aaa, şuna bak ben senin nereden ablan oluyormuşum ki. Daha yaşıma ne başım ne ayol.

-Özür dilerim abla.

-Aaa, hala abla diyor.

-Alışkanlık abla işte.

-Kızım abla deme bana.

-Demem abla.Serin ol.

İyi ki boyu bir karış da kavga etseler gücü yetmez de altta kalır.

Evin önündeyiz dedemle.

Biraz önce gelinlerinden duyduklarıyla suratı asık.

-Bu kadınla başa çıkmak zor. Ah babanın işleri. Kuyruğunu kaldırıyor ki dışı alıyı içeri. Ulan oğlum, tanıyıp bilenlerden sormak yok mu? Sanki evcilik oynuyorlar.

-Gülseren yenge iyi ama dede.

-Ula yavrum. Ömürboyu Gülseren yenge yanınızda olacak değil ya. Yarın iki kadın anlaşılmadılar ayrıldılar. Sizler babanızın yanında, dolayısıyla de o arsız kadının yanında kalacak değil misiniz?

Dedem yerden göğsü değin haklı. Dünden beri birbirlerini yiyorlar. Akşamları bu sürtüşmeler kocalara taşınmayacak mı? Kısa sürede olayın seyri iki evin ortaya çıkmasının nedeni olacak, sanıyordum.

Benim edindiğim bu izlenim yanıltıcı değildi. Asıl beni endişelendiren bizim ne olacağımızdı. Azgın denize düşüp her dalgayla bir yana fırlatılan bir tahta parçasından farkımız yoktu. Bu kentte kurulup yine bu kentte bozulan bir yuvanın yazgısı kötü kurbanlarıydık. Babamın-bazılarının söylediğine göre- uçkuruna düşkünlüğünün bir sonucu olarak mutsuz ve tatsız ürünleriydik.

Dedemle ilkin top oynayan çocukları bir kenarda durup seyrettik.Sonra yol boyu yürüdük. Yaya kaldırımları delik deşti. Dedem çukurlara düşmemek için bizi sürekli uyarma gereği duyuyordu. Hatta baktı olacak gibi değil, Merdan'ın elinden tuttu, ben de bir adım ardağında yürüyordum.

-Koskoca ülkenin başşehri, heç bakım yok heç. Herkes bilmem neyinin keyfini görmekte. Ülkeyi düşünen yok ki.

Söylene söylene epey açılmıştık. Dedem evden yeterince uzaklaştığımızın farkına varmıştı.

-Dönelim çocuklar. Sonra kayboluruz da.Adres ney de yok.

Yine yürüyerek geldiğimiz gibi yavaş adımlarla kendimizi evin önünde bulduk.

Kapıyı çaldığımızda beklenmeden açıldı. En son görmek istediğimiz analıktı karşımızdaki. Hiç memnun olmamış suratla yarım ağız:

-Geldiniz mi? İyi ki kaybolmamışsınız.

Dedem bizimle bakıştı. Eğer kaybolmuş olsaydık, bilmem hangi dergaha kurban adardı.

Gülseren yenge elinde tuttuğu bir bezle mutfağın kapısında göründü. Şunun farkındaydım ki,Gülseren yenge, amcamın dedem üzerinde bıraktığı o kötü izlenimleri iki gün içinde silmişti.

-Babacım.Yorulmuşdursun.Hemen bi çay demleyem de için.

-Sağol gelinim,berhüdar ol.

Analığın keskin bakışlarına aldırmandan mutfağına döndüğünde analık da ardından seyirtti hemen.

-Bu ne çayıymış öyle? Daha sabahtan içtiler.

-Bizim köylü insanı çaya alışkındır abla.

-Burası köy yeri değil.Koskoca başkent.

-İnsanlar aynı kaldıktan sonra değişen ne ki abla?

-Bak yine abla,dedi. Ben sana kaç kez demedim mi abla deme?

-Dedin abla.

-Uf uf uf. Ölmek işten bile değil bu evde.

Dedemin sesi belli belirsiz duyuldu.

-Keşke...

İlkin anlamaz anlamaz baktım. Sonra analığın son tümceleriyle birleştiren dedemin o tek kelimedeki gizli anlamı yakaladım. Hoşumada gitmedi değil hani. Dedem köydeki işlerini bahane ederek dönmek istediğini bir akşam yemeğinde dile getirdiğinde babam şiddetle karşı çıktı.

-Daha dün bir bugün iki baba. Gez eğlen keyfine bak.

-Köydeki işler beni bekler oğul,dedi dedem sıkıntıyla.

Dedemin asıl sıkıntısı köydeki işler de olmuş olsa, yine de başka neden yatıyordu dönme isteğinin altında.Babamla amcamın işe gidişinden sonra evde başlayan iki kadın arasındaki gizli sürtüşmenin yanında, analığın bize karşı olan olumsuz tavrı da ayrı bir etken olarak ortaya çıkıyordu. Dedem aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık örneği iki arada bir derede kalmıştı.Günübirlik yaşadığı olayların onu tüketmesini önlemenin tek yolu köyüne dönmektir.Amcam da yeni yeni tam iletişim kurmaya çalışıp, yıllardır günah keçisi olarak görülmesinin önünü kesme fırsatını yakalamış olmasının heyecanı ile bu geri dönüşü tüm direnciyle karşı durmayı denemiş olsa da, dedem, kararından dönmedi.

Sonunda karar verildi ertesi gün için.

Ogün geldiği zaman bir yumruk boğazıma oturmuş soluk alıp vermemi engelliyordu.Dedemin gitmesi bizim sahipsiz olacağımız anlamına geliyordu Merdan ile

benim için.Bütün gün onun burada varoluşunun bize büyük bir güç verdiğini, onun yüzü suyu hürmetine başımızı dik tutabildiğimiz bilincindeydik.O giderken, içimizden de birşeylerin sökülüp birlikte gittiğine inanıyorduk.

Ve dedem o sabah babam ve amcamla birlikte evden ayrıldı.İçim dolu dolu ağladım ağlayacağım noktasına gelmiştim. Evin önüne indiğimiz zaman dedemin benimle Merdan'a bir sarılışı vardı ki, gözlerimdeki yağmur bulutları gelecek fırtınayı haber veriyordu enikonu.Dedem babama bakarak boğuklaşıp çatallaşmış sesiyle babama:

-Aman Murtaza oğlum. Bu çocukları o canavara sakın yem etme. Bu dünyada da, öte dünyada da iki elim yakanda olur unutma.

Babam ağlıyordu. Gözlerine oturan öfke yumağıyla:

-Sen merak etme baba. Ben kendim telef olurum, gene de çocukları telef ettirmeme.İte köpeğe yal etmem onları.

Üç büyük adam bizden ayrıldıklarında eve dönmeyi bile düşünmeden kalakaldık olduğumuz yerde Merdan ile birlikte.

X

İlk gün suspus oturduk evde. Analık meydan kendisine kalmışcasına daha rahat hareket ediyordu. Hatta bir türkü bile mırıldanmaya başlamıştı. Gülseren yengenin tutumu daha sevecenleşmişti. Belki de dedem, veya amcam, bize daha iyi göz-kulak olması için imada bulunmuşlardı. Ama analığın bize bakışlarıysa salt düşmanlığın karaköküne eşitti. Analığın üzerine inatçı tavır sinmeye başlamış, olur olmaz anda Gülseren yengeyi azarlamaya kendine iş edinmişti.Gülseren yenge, köylü kızı olmasının getirdiği sıcaklığıyla bu karşı tavır yumuşatmaya çalışıyorsa da analığın anlamsız ve anlayışsız tutumuyla giderek tavrını değiştirmeye başladığını gözle görülür bir şekilde hissediyordum.

Ve bir gün evdeki gerginliği artık göğüsleyemeyeceğini öğlen yemeğinin hazırlanmasında ortaya koydu.

Analık babamın dün akşam getirdiği gazeteyi bir yandan okurken, diğer yandan da Gülseren yengeye öğlen yemeğinde nelerin olması gerektiği hakkında emirler yağdırıyordu. Gülseren yengenin anlık sessizliğinin yanında gözlerinde şimşekler çakması yolun sonuna gelindiğinin ilk belirtisiydi.

-Gazeteni okuyana kadar sen de yardımcı olabilirsin herhalde.

Sözcükler analığın üzerine çığ gibi düşüvermişti. Böyle bir tepkiyi kesinlikle beklemeyen ve büyük hanım rolünün keyfini elden geldiğince yaşamaya koşullanmış

analık, oyuncağı elinden alınmış çocuk örneği sözlü saldırıya geçti hemen.

-Sen kiminle konuştuğunun farkında mısın görgüsüz köylü kızı.

Gülseren yengenin gözlerindeki fırtına karaya vurmaya başlamıştı bile.

-Senin gibi ecir bücür biriyle aynı çatı altında yaşadığının farkındayım ne yazık ki.

Analık fırladı yerinden elindeki gazeteyi savurarak.

-Bana bak sen bana...

-Evet,bi şey mi diyecen?

Analık gelip Gülseren yengenin burnu dibine dinelmiş olsa da,boyunun kısalığı ve

bedeninin çelimsizliği karşısındaki uzunboylu kadın tarafından alaycı bir bakışla süzülünce geri adım atması gerektiğini anında anladı.

-Akşam kaynına ne cevap vereceksin bakalım,diyerek odasına yürüdü.

Gülseren yenge zafer kazanmış komutan edasıyla ardından baktı.

-Kim kime cevap verecek göreceğiz.

Onun da mutfağa girmesiyle odada Merdan ile ben kaldım.Birbirimize baktık.Konuşmasak bile yeni fırtınaların bu evin temelini sarsacağını görür gibiydik.

Akşam babamla amcam eve geldiklerinde sessizce yemeklerini yediler. Dikkatimi çeken amcamın babama karşı biraz kırgın olduğuuydu. Hatta aralarındaki kısa konuşmayı duyduğumda evin çatırtıyan sesi hiç de uzak gelmedi bana.

-Verdiğin bu harçlık çok az abi,diyordu amcam.

-Yetirmeye çalış oğlum.

-Yav ağbi ikibuçuk liranın nesini yetireyim ki? Arkadaşlar bana çay-kahve ısmarlıyorlar,ben onlara hiç birşey ısmarlayamıyorum. Hatta onların davetini de kabul edemez oldum. Cebimdeki ikibuçuk lirayla kime ne ısmarlayabilirim ki?

Babam aldırılmaz görünüyor, hatta içten içe kardeşiyle alay ediyor gibi geliyordu bana.

-Daha eyi ya paran cebinde kalır.

Amcam söz anlatamamanın sıkıntısını yaşıyordu.

-Koskoca bir banka memuruyum. Cebinde kuruşu olmayan, karısına en küçük birşey bile alamayan zavallı birisi, bir memur.

-Her memur para sıkıntısı çekiye oğlum.

-Benimki başka abi.Aylığım elime geçmiyor ki sıkıntım olmasın.

Babamın teslim olacağı yoktu. Belki de onu okutup memur olmasını sağladığı için kazandığı parada da hakkı olduğunu düşünüyordu.

-Köyde çobanlık yapıyı olsaydın, ayda bile ikibuçuk liranın yüzünü göremezdin.

-Olabilir ama, ben çalışan, para kazanan ve de evli bir erkeğim. Benim de sorumluluklarım var.

Babam o zamana kadarki yumuşaklığını bırakıp aniden ayağa fırladı.

-Senin gibi erkeğe başlarım lan.Sen soğan erkeğisin oğlum soğan erkeği. Bi karına bile sözünü geçiremiysin.

-Abi lütfen. Karımı bu işe karıştırma.

-Yıkıl gözümün önünden...

Babamın son sözü bu oldu. Amcam uzun uzun babama ardından da duvar ötesindeki uzaklara baktı.

-Peki abi, dediğin gibi olsun.

İp kopmuştu.

Amcam odasına yürürken, babam yerine yeniden oturarak günlük gazetesini hiç

bir şey olmamış gibi eline aldı.

Babamın Gülseren yengayı amcamın çıkışlarının sorumlusu olarak görmesi bana göre yapabileceği en büyük hataydı. Yengenin bende bıraktığı izlenim olumluydu.Günlük ev işlerinde hem bizleri, hem de kayını ile kocasını memnun etmek için üzerine düşeni fazlasıyla yaptığıının tanığıydım.

Uzunboylu düşünmeme gerek kalmadan babamı kışkırtanın analık olduğu

kanısına vardım. Aynı gün içinde iki kadın ile ik kardeş arasındaki tartışmanın pek rastlantı olmadığını anlamak için falcı olmaya hiç de gerek yoktu.

Evin içindeki karabulutlar yağmurlarla yüklenirken, babam eve pek uzak olmayan Tandoğan ilkokuluna kayıtlarımızı yaptırdı. Yeni yapılmış olan okulun bahçesine girdiğimiz zaman heyecanım bacaklarımda titreyişe dönüşmüştü. Okulun sağında uzanan baraka görünümündeki binalarda da ortaokul öğrencilerinin eğitim gördüğünü öğrendik. Bir aksilik olmazsa gelecek öğretim yılında da orada eğitime devam edecektim.

Evdeki iki kadının birbirlerine karşı aldıkları tavır artık gününbirlik bir olay olarak yaşamımıza damgasını vurmaya başlamıştı. Birbirleriyle mecbur olmadıkca konuşmuyorlar, akşam babamla amcam geldiği zaman ağızlarını açmadan sofrayı hazırlıyorlar, ardından da sofranın toplanması ile amcam oturma odasından kendi odalarına geçerek bizleri yalnız bırakıyorlardı. Babam eline aldığı günlük gazeteyi en ince ayrıntılarına değin okuyarak olanları normal gören davranışlarıyla evin temelini hergün sarsılmasını kolaylaştırıyordu.

Okula başladığımızın haftasında oturma odasında oturmuş ders kitaplarımızın kapaklarını yüzölüyorlardık. Gülseren yenge koltuğa oturmuş amcamın kazak örerken, analık babamın dünden kalan gazetesini okuyordu. Kapının zili çaldığında saate bakıp yerimden fırladım. Amcamla babam gelmişlerdi. Gülseren yenge elindeki işi bırakıp akşam yemeği için mutfığa koşarken, analık salt elindeki gazeteyi oturduğu koltuğun yanına bırakmakla yetinmişti. Babam elini yüzünü yıkadıktan sonra analığın yanına gelip çökerek:

-Nasıl oluydu hanım? Diye sordu.

Analık burnunu kıvrarak:

-Nasıl olsun, diye yanıtlı verdi.

Babam başka bir soru sorma gereğini duymadan bize baktı.

-Okul nası gidiyi çocuklar, diye sordu.

İkimiz iki yandan:

-İyi gidiyi. Ders kitaplarının kapaklarını yüzölüyor.

-Haa işte öyle. Verilen dersi hemen yapacaksınız. Bugünün işini yarına bırakmak yok.

-Biz de yapıyık işte.

-Aferin.

Akşam yemeğini yedikten sonra amcam bir kaçkez babama bakarak bişeyler söylemesi gerektiğini ima etti. Ondan çekindiğini, söyleyeceklerinin hiç de hoşuna gitmeyeceğini yüzündeki süzölüşle ortaya koyduktan sonra söze öksürerek girdi.

-Beni Urfa'ya tayin ettiler, dedi.

Babamın elindeki gazete az kalsın düşecekti. Yanlış duymuş gibi baktı.

-Nee, anlamadım.

Amcam yeni bir öksürüğe tutulmuştu. Tepeye tırmanan bir araba gibi kendini güçsüz hissediyordu.

-Benim tayinim Urfa'ya çıkmış.

-Bu ne demek oğlum şimdi?

-Ben de anlamadım. Bugün Müdür bey çağırıldı ve Urfa'ya tayin edildiğimi bildirdi.

Babamın yüzü allak bullak olmuştu.

-Şaka etmiysin yani...

-Kesinlikle doğru abi.

-İyi ama oğlum, biz daha yeni bi araya geldik.Nedir bu hemen apar topar?

-Ben ne yapayım abi. Banka öyle gerek görmüş.

-Ben Müdür beyle konuşurum.

-Bir şeyin değişeceğini sanmıyorum.

-Yarın görecez...

Amcama dikkatle bakan birisi onun bir şeyler gizlediğini anladı. Ve zaman beni haklı çıkaracaktı.

Ertesi gün babam yalnız geldi eve. Nedense amcam yoktu yanında.Soluğu burnundaydı babamın. Gülseren yenge merak ve endişe ile babama bakıyor ama, bir şey söyleyemiyordu. Onun bakışlarındaki yalvartıyı gördüğümde benim devreye girmem gerektiğini anladım. İçimdeki terslenme korkusunu atarak:

-Baba amcam nerde ? Diye sordum.

Babam birden alevlendi.

-Ne bileyim ben. Cehennemim dibindedir herhalde, dedi hışımla.

Gereken yanıtı almıştık. Gülseren yengeye baktım, yutkunuyor kadın. Analıktan daha fazla babamdan çekindiğini biliyorduk.

Analık hoşnutlukla gülümseyerek babamın koltuğunun dibine ilişti. Kaç gündür evin içinde yaşanan havayı geri püskürtmek gibi bir duruşu vardı.

-Ne o herif,canın niye sıkkın?

Babam iki ofladı bir pufladı,sonra salvo atışına başladı.

-Koynumuzda yılan beslemişik de haberimiz yokmuş. Sırf bizi elaleme rezil etmek için buraya çağırma oyununu oynamış.

Duydukları analığın daha da hoşuna gitmişti.Biraz daha sokuldu babama.Bakışlarına topladığı tüm tatlılığıyla:

-Noğoldu ki herif,?diye sordu masum bir şekilde.

-Daha noğolsun yani.Kardeş dediğimiz bu deyyus bizi sırtımızdan bıçakladı.

-Nasıl yani?

-Urfa'ya tayinini isteyen kendisiymiş.

-Aaa,olacak şey değil.

-Bugün Müdürüne gittim.Bir arada olmak için buraya tayinimi aldırığımı, şimdiyse kardeşimin başka bir yere tayininin çıktığını söyledim ve tayinin durdurulmasını rica ettim. Müdür ne dedi biliy misin,Tayininin çıkmasını bizzat kardeşiniz istedi, dedi. Beynimden vurulmuş gibi çıktım oradan. Beyefendi bizimle bi arada olmamak için tayinini Urfa'ya aldırmış.

Babama bir an acımadım değil. Ama evin içindeki hava böyle bir fırtınanın kopacağını taa önceden haber vermişti. Belki de böylesi daha hayırlı olacaktı iki taraf için de.

Ya biz? Yine analıkla kızılderili dansı yapmaya hazır olmalıydık.

Bir saat sonra amcam geldi. Babamın yüzüne bakmadan iyi akşamlar dileyerek odasına çekildi. Babamın da söyleyecek hiç bir şeyi yoktu ki, ağzını bile açmadı.

İp yine kopmuştu.

O günden sonra babamla amcamı bir daha aynı masa da hatta aynı odada görmek mümkün olmadı. İkisinin de evde bulunduğu anlarda amcam odasından çıkmıyor, babam da kardeşi yokmuş gibi davranıyordu.

Bir pazar günü amcam dışarı çıkmak üzere kapı önüne çıktığında, babam da gazete almak için beni gönderdi. Çocukların top oynadığı sahanın kenarına geldiğimde amcamı oyunu izlerken yakaladım.

-Merhaba amca,dedim.

Bana bakan bakışlarında yılların taşıdığı üzüntü vardı. Boğazı kurumuş gibi yutkunarak:

-Merhaba yeğen, gazete mi alacaksın? Diye sordu.

-Evet,dedim.

-Hadi biraz yürüyelim,dedi.

Aramızdaki sessizliği ayak seslerimiz dağıtırken amcam bana bakarak:

-Biliyorum ağbim bana çok kızgın.Ama elim mecburdu. Yuvam dağılma noktasına gelmişti. Yengemin tutumu dayanılmaz bir hal almıştı. Karım kadınlığını yitire cek nerdeyse.

-Analık bize de çok çektiriyi. Hergün burnumuzdan getiriyi.

-Biliyorum yeğen.

Durdu, ben de durdum.Yüzümü inceleyen gözleri yıldızları gözetleyen teleskop görünümündeydi.

-Türkçen neden bozuk öyle? Nedir o geliyi, gidiyi sözcükler? Abim öyle konuşuyor diye sizin de konuşmanız gerekmez. Geliyor, gidiyor, gülüyor,ağlıyor diye konuşman gerekli. Hele böyle büyük şehirlerde hala köylü dili konuşursan seninle alay ederler. Güzel konuşmayı dene. Bunun için de bol bol kitap okumalısın.

-Haklısın amca.

Gazete satılan dükkana kadar birlikte yürüdük. Kurduğu hayallerden, uğradığı düş kırıklıklarından söz etti yol boyu. Ağbisiyle yeni bir kardeşlik ortamının kurulmasının bu andan itibaren zor olduğunu, ama aslında şu andaki yaşamını bile ona borçlu olduğunu, asla nankör konumuna düşmek istemediğini, ama yine de ayrılımları gerektiğini-yuvasını kurtarmanın buna bağlı olduğunu- anlattı uzun uzun.

Küçük aklımla onu anladığımı sanıyorum. Babam hala amcama okula giden küçük bir çocuk gibi davranıyordu. Onun da evli olduğunu, karısına karşı sorumluluklarının bulunduğunu kavrayıyordu, ha bir de analık Gülseren yengeye karşı bir hizmetçiymiş gibi davranıyorsa, o çatı altındaki bireylerin mutlu olması işten bile değildi.

Amcam ev bakmak için Urfa'ya dört gün sonra dönüverdi. Yaşamımızda yeni bir yalnızlığı yaşama dönemi başlıyordu. Analıktan göremediğimiz şefkati bize yaşatan Gülseren yenge yakında aramızdan ayrılıyordu. Biz yine analığın derin kısıracı altında huzursuz , duygudan, sevgiden yoksun bir yaşantının anaforunda günlerimizi geçirecektik. Anlamsız görünen bazı şeylerin bile zamanla anlam kazandığı bir çatının salt egoları tatmin etmek için yıkılmasına çanak tutan en başta analık, ardından da babam, bizim yüreğimizde açılan cerrahın bile neşter vurmaktan çekineceği bir yaranın nedenleriydiler. Yüreğimizde kanat çırpın bir kuşun kanat sesleri artık duyulmayacaktı. Bizi geleceği parlak olmayan bir çılgınlığa sürükleyen analığın önüne dikensiz gül bahçesi amcamın gidişiyle kapısını açıyordu.

Amcam gelmiş, üç gün içinde ayrılacağı haberini vermişti. Babam koltuğunda oturmuş gazetesini okuyup hiç bir devinimde bulunmayarak sessiz protestosunu sürdürüyordu. Analık ise yapmacık bir üzüntüyle Gülseren yengeye bakarak hiç de içten olmayan bakışıyla-ki bakışları geç bile kaldınız demekleyken:

-Ah canım, ne de güzel geçinip gidiyorduk böyle, deme cesaretini ve arsızlığını

kendinde bulabiliyordu.

Okuldan çıkınca hiç duraksamadan evin yolunu tuttum. Amcamın şu anda eşyalarını topluyor olması gerekiyordu. Gitmeden onunla vedalaşacaktım.

Yürümedim koştum sanki. Evin önünde gördüğüm kamyon yüreğimi ağzıma getirdi. Sanki bu uğursuz gerçeği yeni algılıyormuşum gibi bacaklarım titremeye başlamıştı. Boğazım dolu dolu merdivenleri çıktım. Amcam kocaman bir paketle kapıda karşıladı beni. Yüzü allak bullaktı.

-Ne o yeğen, geldin mi?

Ağzımı açtım ama konuşmadım. Yutkunup durdum öyle. Konuşmak istedim, hırıltı çıktı sözcükler yerine.

-Al benden de o kadar, dedi amcam.

Yanımdan sıyrılıp geçti. Merdivenin basamağına çökmüşüm bilmeden. Nice zaman sonra amcam kollarımdan tutup kaldırdı ayağa, yanaklarımdan öptü, ardından Gülseren yenge bir anne şefkatiyle sarıldı bana. Gözyaşlarım boşanmış geliyordu.

-Kader utansın, dedi, bıraktı beni.

Gelen taksiye bindiklerinde tuhaf bir duygu elimi ayağımı devinimsiz bırakmıştı. Kendimi zorlayarak elimi kaldırıp salladım.

Merdan karşıdan görüldüğünde taksi sokağı bitirip caddeye çıkmak üzereydi.

Amcam taşınıp gittiğinde evdeki eksikliği iliklerime değin hissetmişim. Sanki benim amcam değil bir sırdaşım, bir can yoldaşım gitmişti. Hele son haftalarda birlikte kısa geziler yapar, yazdığı şiirlerden, okuduğu kitaplardan bahsederdi. Bendeki en büyük gelişim; artık türkçeyi doğru konuşuyor, bir de harçlığımdan biriktirdiğim parayla kitaplar alıp okumaya çaba gösteriyordum. Amcam önüme koca bir dünyanın kapısını açmıştı ve ben o dünyaya her kitap okuyuşumda biraz daha giriyordum.

X

Evdeki dünyamız okul dışında sürekli başımıza kakılıyordu. Analık amcamla karısını başından atma başarısını gösterdikten sonra yeniden bize dönüp yıldırma politikasına başlamıştı. Her akşam-babam eve geldiğinde mutlaka bir neden bulup bizi babama kötüleme oturumu yapıyordu. Babam birine inanmasa ikincisine inanıp bizleri uyarıyor, daha da ileri gidip tokatla öfkesini dindirme yolunu seçiyordu.

Babamdan yokyere zılgıt yedikten sonra odamıza çekiliyor, sessizce okumakta olduğum kitaba cankurtaran gibi saldırıyordum.

İşin dönüşü bir akşam analık yeniden sudan nedenlerle babamı bize karşı biledi. Babam inandı veya inanmadı ama gerçek şuydu ki bizimle bu çatı çatırdamakta.

-Sizleri köye gönderecem çocuklar. Dedeniz sizleri özlemiş. Okula orada devam edersiniz.

Biz bir anda dut yemiş bulbüle dönmüştük. Aslında sevinilecek bir haberdi bizim yönümüzden. Aslında takıldığımız konu babamın analığı tercih ediydi bizi yaralayan.

Soğuklar başladığında giydiklerimiz bizi üşüttüğü halde babamıza hiç birşey söyleyemiyorduk. Biz o evin çocuğu değil birer sığıntıydık sanki. Evde tek mutlu olanın

da analık olduğunu açık yüreklilikle itiraf edebilirdim.

Ve o yaralanmış yüreğimizle kışın ilk karı düştüğünde köye postalandık.
Anamdan dünyaya gelip ilk soluk aldığım şehrin ancak okulla ev arasındaki

mesafesini görebilmiştim. Bizi hiç bir yere bırakmayan, kendisi de götürmeyen babam, yaşadığımız yöreyi bile tanımamızı engellemişti. Sınırları çizilmiş bir kasnağın içinde dönenip durduk buradan ayrılana değin. Bana Ankara'yı anlat diyene iki çift söz dahi edemeyecektik.

Trenle kasabaya vardığımızda kar dizboyuydu. Kasabaya varmadan iki istasyon önce tren kara saplanıp kalmış, üç saat yolun açılmasını beklemiş ve o üç saat bir ömür denli uzun gelmişti bana. Merdan küçücük cüssesi ile bavula girecek denli bir pakete dönüşmüştü. Yaşamın her anı zorluklarla dolu olan bizler kasabadan kiraladığımız bir jiple ancak köyün altındaki dereye dek gelebilmiş, ondan ötesini jip geçemediği için yaya yürümüştük. Eve vardığımızda üç tane kardan adamdık ve ayaklarımızla ellerimiz donacak denli buymuştu.

Yolunu yitirmiş bir insan gibi sürekli arayış içindeydik. Kasabadan kasabaya, kentten kente dolaşıp durarak yaşamımızı belirli bir yörüngeye oturtmaya çalışıyorduk. Kısa bir süre sonra yeniden köye dönüşümüz oradakiler için büyük bir sürpriz olmuştu. Ama dedem bize gözlerinin içindeki düş kırıklığıyla baktığında, babam, onun sanki daha önceden bunu görebilmiş olmasına rağmen, amcamdaki değişimin tutarlı hale geldiğini sanmasından kaynaklandığını anlamıştı. Avuç içine alınıp sıkılan kar yumağı gibi yine uzağa fırlatılmış hissi beni germişti. Ama yine de bu gerginliğin yutamadığı bir mutluluk seremonisinin bizi sevgi dolu bir gölete attığını yadsıyamazdım. Bize bedeninin sevgiyle bezediği her milimetresini sunmaktan kaçınmayan dedemle ebemin bakışlarındaki sıcak, sevecen oturmuşluk, mutluluğun yakalanmasını her an kolaylaştıracağı benziyordu.

Babam iki gün içinde dönüp gitti.

Yeniden köy okuluna başladık. Üç köyün eğitim gördüğü okulun çatısı altında günlük kargaşadan uzak bir yaşamın bizi daha hangi anafora sürükleyeceğinden habersiz okulu bitirme günlerini sayarak karnemizi aldık. Ben ilkokulu bitirmiş, Merdan da beşinci sınıfa geçmişti. Ortaokulu okumam için ya kasabamıza gidecektim, ya da yeniden babamın yanına.

Yaz aylarını köyün olağan işlerine yardım ederek geçiriyorduk. Bu arada babamdan mektup geldi. Ankara'dan Mardin'e tayinini yaptırmıştı. Mardin'de daha önce görev yapan babam- Merdan da orada doğmuştu- bankadaki veznedarın kızının amansız bir hastalığa yakalanıp tedavisinin Ankara'da yapılması gerektiği için, eski arkadaşlarının başvurusu üzerine yeniden oraya gitmeye karar vermiş ve bankada bu tayine olumlu bakmıştı. Eğerki bizi yeniden yanına alacaksa okulumuza Mardin'de devam edecektik. Yaz uzundu ve yarının bize ne getireceği de meçhuldu.

Ekinler derilirken ailenin üzerine ansızın bir çığ düştü. Köy altındaki yoncalığa inen dedem, birden rahatsızlanmış, o anda oradan geçen dayımın oğlu Aşır tarafından sırtlanarak eve getirilmişti. Ebemin iki gözü iki çeşme ağlıyordu. Dedemin o kocaman bedeni küçülmüş, kıpkırmızı yüzü batan güneşin soluk rengine bürünmüştü. İlk çare olarak köy öğretmenin ebe olan karısına koşulmuş, onun da hiç birşey

yapamayacağını söylemesiyle son çare olarak kasabaya gidilmesine karar verilmişti. Ama nasıl gidilecekti. Bizim köye yarım saat uzaklıktaki Olukman köyünden tek vasıta olan traktör için dayı oğlu Aşırı atlandırıp yolladılar. Bütün köylü evimize dolmuş, dedemin başından bir saniye bile ayrılmıyorlardı. Biz çocukları başka bir odaya almışlar dedemin yanına yaklaştırmıyorlardı. Dedemi ancak traktöre bindirirlerken son kez soluk alırken gördüm. Ebemle Yusuf amcam da birlikte gitti. Sonradan duyduk ki, aşağı köydeki dedemin bacısı da kardeşine koşmuş hemen.

Gergin bir bekleyiş içine girdi tüm ev halkı. Duyduklarımız dedemin kasabadaki hastaneye yatırılmış olmasıydı. İnci bibim de Aziz enişteyle birlikte kalkıp gelmişler tarla işlerinde ellerinden geleni yapmaya çalışıyorlardı.

Dedemin kasabaya götürüldüğünün ertesi akşamı usumuzdan geçmeyen, günlerce düşünsem bilemeyeceğim özanamız ziyarete geldi. Çenesinin altına iliklediği eşarpıyla oturduğumuz kapının aralığında görüldüğünde soluğum tutuluverdi. Çekingen, kendine güvensiz, eve kabul edilip edilmeme ikirciminde başını uzatıvermişti. Evde son görmemiz gereken biri olduğunu hemen hissettiriyordu bize. İnci bibim üstümüze çöken ağı havayı dağıtmak için yerinden fırlayıp anama koştu.

-Gel yenge, içeri gelsene...

Anamın yutkunduğunu görüyordum. Merdan donup kalmış, benim de ondan ayrı kalır tarafım yoktu. Kapı yanındaki sedirin yanına iğreti çöktü. Geldiğine pişmanmışcasına ve de kendini suçlu görüyormuşcasına başını kaldırıp kimseye bakmıyordu. İnci bibim işin yine kendisine düştüğünü anlayıp:

-Nasılsın yenge, iyi misin? Diye sordu.

-Sağol İnci. Eyi olsam noğolur sanki. Geçinip gedyik işte.

Başımı kaldırıp hafifce baktım ona. Bizim analık elinde çektiklerimizin tek sorumlusu bu kadındı anlatılanlara göre. Evinin kadını olsaydı böylesine sürünmezdik. Bu yaşta göçebe hayatı yaşıyorduk. Hele çektiklerimiz canımızdan bezmemize bile neden oluyordu. Bazı komşular ise aksini iddia edip; babamın uçkuruna düşkünlüğünden dolayı anamızı oyuna getirip boşadığını söylüyorlardı. Hatta anamız arasına bizi görür düşüncesiyle köy dışından değil, köy içinden biriyle evlenmişti. İçim çeşitli duygularla dolup taşıyordu.

-Baban nasıl İnci?

-Biz de tam bilemiyik ki yenge. Kasabadan her gelen bi şey deyi.

-İnşallah eyi olur.

-İnşallah.

-Siz nasılsız yavrum?

Sözcükler benimle Merdan'a yönelikti. Merdan hiç kıpırdamazken, ben omuzlarımı kaldırdım. Hiç ilgilenmemeye çaba gösteriyordum. Hem bir yanıt verecek olsam da ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Konuşmasının beni rahatsız ettiği düşüncesindeydim. Bizden ayrı olduğu için acı çektiğine inanasım gelmiyordu bir türlü. Bizden kopmamak için hiç bir şey yapmayıp herşeye boyun eğen zavallı bir kadındı benim gözümde. Belki de babamın iddia ettiği gibi bir suç işlemiş ve şimdi bu suçun altında eziliyordu. Bizi gerçekten sevebilseydi, mücadele eder ve şimdiki yaşamımız bir trajediye dönüşmezdi. Ama mutsuzluğunu yüzünde okumam mümkündü ve ayrıca bir çocuk kadar da suskundu bize dikilen bakışları. Aslında onu sevmediğimizi, hatta onu hiç

tanımadığımızı yüzüne haykırabilmeliydim ki,bizim çektiğimiz acıları o da kendince yaşasın.

Yavaşca kalktı yerinden. Ben, onun çekip gideceğini sanırken, o, yanıma sokuluverdi.Gözlerim dolukmuş,dramatik bir sahnenin ilk perdesini açmıştık.

-Nasılsın yavrum?

-Hiç, iyiyim işte.

-Allah eyilik versin yavrum.

Sesim tekdüze, esneklikten yoksun,gerçek tanımıyla gergindi.

Sonra o başladı konuşmaya. Suçsuz olduğunu,babamın onu bir oyuna getirdiğini,şehir karılarının ona daha tatlı geldiği için kendisini bıraktığını,cahil bir kadın olduğu

için nasıl mücadele etmesi gerektiğini bilemediğini ve daha neler...

Onların ayrılış öyküsünü değişik ağızlardan değişik şekillerde duymuştum.Teslimiyetçiliğinin getirdiği inandırıcılıksızlığını tedirginliğe dönüştüren ses tonuyla beni ikna etmekten uzaktı. Elini koluma koyuşu rahatsız etmişti beni. Teninin sıcaklığı kolumu yakmaya başlamıştı bile.İlk kez bu denli yakındı bana ama, bu sıcaklığın benim için hiç bir şey ifade emediğinin farkındaydım. Yıllardır anne sıcaklığından ayrı kalmış bizler, bir kucak dolusu sarılmanın özlemi içindeydik.Şimdi istesek de bu özlemi koklayamazdık.Bakışlarımla değil,duyarsızlığımla baktım ona. O hala konuşuyor ve her konuşmasıyla biraz daha koltuğumun altına doğru bükülerek küçülüyordu. İlk kesik kesik ardından gür bir sesle hıçkırmaya başladı. Sanki çektiği acı şu an başlamış, hemen de bitecekti, yani dramatik bir süreci olmayacaktı. Keskin ve yoğun bir ağlayışın ardından ansızın susuverdi. Koltuk altıma değin uzanan başını sessizce geri çekti. Başını kaldırıp bana baktığında gözlerinde ağlamanın getirdiği büyümüşlüğü gördüm.Bir kaç saniye beni süzdü. Yüzümdeki gereken ilgiyi aradıysa da bulamayınca orada istenmediğini, hatta buraya hiç gelmemesi gerektiğini anlayıp kıpırdadı devinimden yoksun bedeniyle. Bizde bulamadığı hayat öpücüğünü tek taraflı bir mutlulukla biçerek ayağa kalktı,Merdan'a yanaşıp ondan da beklediği ilgiyi göremeyince titreyen parmaklarıyla onun kıpırtısız yüzünü okşayıp geldiği gibi yine sessizce aralık kapıdan çıkıverdi.

Ben sanki yaşamakta olduğum hayal kırıklığının peşinden koşacakmışım gibi bir hamle yapmaya çalıştıysam da son anda tuttum kendimi. Onun çektiği acılar bizim çektiklerimizin yanında neydi ki? Bir oyun oynanmış, o kaybetmiş ama eksi puanlar bize yazılmış, yenilen ben ve Merdan olmuştuk.

Tümümüzün nutku tutulmuştu. Boğazım kuruyor,bacaklarımda bir titreme giderek bedenimin her yanına dağılıyordu.Odanın havası ağırlaşmış üzerimize düşecek hissi uyanmıştı bende. Sallanarak kalktım yerimden.Temiz havaya gereksimim vardı.Yalpalayan bacaklarımla ayvana, karanlığın içine yürüdüm.

Uyuduk uyumadık bilemiyoruz. Dedemin hastalığı tarla işlerinin yüzüstü kalmasına neden olmuştu. Gözümüzü belki de kırpmayıp kasabadan gelecek sevinçli bir habere dikmiştik kulaklarımızı. Ben Merdan ile kuzuları alıp diğer köy çocuklarıyla birlikte yaylıma indik. Kasabadan gelecek arabanın veya yolcuların geçit yerine postu serdik.Dedemden gelecek ilk haberi biz köyden önce alacaktık.

Güneş bir selvi boyu yükselmişti, karşıdaki Karatepe'den motor homurtuları

duyduk. Birbirimize haber vermek için elimizi boru gibi yapıp ağzımıza götürerek bağırdık.

-Araba geliyi hoo.Araba geliyi hoo.

Bağırmanın ardından da arabanın gelip de geçemeyeceği dereye koşturmaya başladık. İlk dereyi aşan bir kamyon gördük. Bizim buralara kamyonlar hiç gelmezdi. Hayıra yormaya çalıştık. Biz çocuklar derenin bu yanında beklerken kamyon gelip öte yanında durdu. Dere batalıktı, geçemezdi. İlk önden birileri atladı yere. Kamyonun arkasına doğru koştu bir anda.Birileri yukarı tırmandı. Kocaman bir kasa indiriyorlardı kamyonun.Bizler soluğumuzu tutmuş bakıyorduk..Babamın halasının oğlu Alırıza'yı gördüm o anda. Benden bir iki yaş büyüktü.Sonra babası çıktı ortaya.İstanbul'a gitmiş dönüyorlardı şimdi. Uzun. Adam boyundaki kasayı zorlukla yere uzatmışlardı. Biz birbirimize bakıp bunun ne olduğunu anlamaya çalışırken Alırıza yanımıza geldi. Gözleri kan çanağına dönmüştü.

-Ne o Alırıza,o sandıkta ne var?

-Deden öldü. Kamyon onu getirdi.

Ağzımız açık kaldı bir anda. Bedenimdeki kanın bir anda çekildiğini hissettim.Dedem ölmüştü ha. Daha bir kaç gün önce bizleri kucağına alıp dişleriyle saçımızı çekerdi.

-Babamın haberi var mı acaba?

-Tel çekmişler ama ne zaman gelir bilmem.

Ben de bilemezdim babamın ne zaman geleceğini. Dedemi çok severdim.Onun için dağları yaracağından emindim.Babamın halini gözlerim önüne getirmeye çalıştım.Babam babam kaç kez yıkılacaktı babasının ölümüyle.

Köydekileri unutmuştum. Haber vermeliydim onlara. Hemen alıp yatırdım köye doğru. Alırıza ardımdan bağıırıyordu.

-Demir, dur beni bekle.

Ah keşke bekleyebilseydim. Evimizin direği yıkılmışken ben daha ne kadar bekleyebilirdim.

Evin merdivenlerini çıkarken içerden gelen kahkahalar yüzümde patladı ansızın. Odanın kapısını tere batmış yüzümle açıp körük örneği inip kalkan ciğerimle bağırdım.

-Siz gülün gülün. Dedem ölmüş.

Hiç bir fotoğrafının o anın resmini çekebileceğini sanmam. Kahkahalı gülücükler bir anda yüzlerde donarken, ağıza ekmek götüren ellerin tüm devinimlerini yitirdiğini, bakışların boşalıp yıldızlara ağıdığını, dudakların enikonu titremeye durduğunu anı anına yaşadım ben. Halalarım komşu kızlarıyla birlikte beni çiğneyip merdivenlere, oradan da köy yoluna aşağı ağıtlarını yakarak koşmaya başladılar.

Bunca insan nereden gelir bilemem.Kötü haber tez yayılır derler ya,doğruymuş.Tarlalarda çalışanlar tarlalardan,köyünde olanlar köylerden,hem de akın akın köyümüze doldular. Kadınların ağıtları ayyuka çıkanda,erkekler sessizce gözyaşı dökerek dedemi harman yerinde bir güzel yıkadılar.Babamın gelmesini bekleyenlerin yanında, hemen defnedilmesini isteyenler ağır bastılar. Babamın gelip gelmeyeceği belli değidi, ayrıca havalar çok sıcaktı, cenaze bekletilmeye gelmezdi.

Güneşin batımına bir adam boyu kala kara toprağa koydular onu. Başkalarını bilmem ama beni bir üşütme tutmuştu. Herkes mezarlıktan giderken ben, yapışıp kalmıştım

toprağa. Biri tutup kaldırdı kolumdan. Öz anamdı o. Öyle boş boş baktım. Elimden çekip köye sürüklemesine bile direnemedim.

Odanın bir köşesine kıvrılıp yatmışım. Uyuyup uyumadığımı gerçekten bilmiyorum. Belki de salt dalmışım veya gözlerim öylesine kapalı farkında değilim. Bir anda kocaman bir bağırtının arasında buldum kendimi. Aslında evdekiler sakinleştiler sanıyordum. Bağırtı onlardan değil babamla amcamdan geliyormuş. Babam ağlamasının yanında bir de amcama kızıyor.

-Get karının pohunu ye e mi? Karı sözüne gidersen işte böyle babamıza yetişemeyiz. Get şimdi yan kendi kendine.

Amcam hem hüngür hüngür ağlıyor hem de babamın sözüne bakarak Gülseren yengenin üzerine yürüyordu ama, bırakmıyorlardı. Ay ışığının aydınlığında mezara gittiler. Ne zaman dönüp geldiler bilemiyorum. Yeniden uyumuşum.

Sabah kalkıp da babamı ayvanda oturur görünce onun bakışlarından bütün gece hiç uyuyamadığımı anladım. Babamın dünyada en sevdiği insanın dedem olduğunu bilirdim. Sanki ikisi bir elmanın ayrılmaz parçalarıydılar.

Analığın sonradan farkına vardım. Bana ilk kez sevgiyle baktı.

-Nasılsın Demir? Diye sordu.

Nasıl olduğumu kendim de bilmiyordum. İyi olsam bile onu görünce kötüleşiyordum zaten. Hiç yanıt vermeyip omuzlarımı silktim. Onu tanımayan biri onun da biraz önce ağladığını sanırdı. Babama baktım, bana gülümsemeye çabaladıysa da beceremedi. Yüzündeki ürpertinin dudaklarında kavislendiğini gördüm. Biliyordum çok acı çekiyordu. En sevdiği varlık şu anda karayerin içinde yatıyordu ve babam bir daha o sevdiği yüzü göremeyecekti. Analık içinden geldiği için mi oradakilere gösteriş için mi bilemiyorum, gidip babamın dizi dibine oturdu. Sanki ona baban gitti ama ben varım demeye getiriyordu.

-Giderken sizi de götüreceğim çocuklar, dedi babam gelişinin haftasında.

Başımızdan bir kazan su dökseydi bundan iyiydi. Aslında ben de düşünmemiş değildim. Ama sanıyordum ki okul açılmaya yakın gideriz.

Karşı çıkma hakkımız yok ki, bir şey diyelim. Boynumuzu büktük. Yalnız analığın bakışlarındaki karanlık yeniden ürküttü beni. Bu kez sizi elimden kim alabilir hesabıyla bakıyordu.

X

X

X

Gözümüz arkada kalarak Mardin yolculuğuna çıktık. Dedemden sonra bizden de ayrılması ebemi iyice çökertip yaşlandırmıştı. Boynumuza sarılıp beni ve Merdan'ı dakikalarca koklaması bizleri de epeyce duygulandırmış, ondan da öte, gözlerimizdeki yaşlar yanaklarımıza aşağı boşalıvermişti. Zarzor ayrıldık köyden. Seçim yapma hakkımız olsaydı, mutlaka köyden yana kullanırdık oyumuzu. Babamıza karşı bir tavrımız yoktu, ama analıkla yeniden yaşamak geceleri karabasan görmemize neden olacaktı. Mardin'e ilk yolculuğumuzu trenle, ardından da otobüsle yaptık. Mardin'e Diyarbakır kapısından girdiğimizde sanki değişik bir dünyaya gelmişiz izlenimi uyandı

bende.Huni biçiminde bir tepe yapmışlar, evleri, daracık sokakları ve kısa düşen bir anacaddeyi de bu huninin üzerine gelişi güzel serpiştirmişlerdi. Huninin tepesine de o meşhur kalpağı, yani kaleyi oturtmuşlardı. Merdan'ın doğum şehriydi burası. Benim de ilk adımları attığım, ilk sözcükleri gevelediğim bir yer. Amcam da ilk aşkını burada yaşamıştı. Daracık bir sokağın üç odalı bir evine iniverdik. Evin kapısı önünde durup da karşıya baktığımızda göz alabildiğine bir düzlük uzanıyordu önümüzde. Babam o düzlüğün Suriye olduğunu söylüyordu. Hatta akşamları o düzlüğün sonunda yanan ışıkları da görür gibi oluyorduk.

Sevinmek istesem de kursağımda birşeyler düğümlenerek buna engel oluyordu.Atılan düğümün niteliğine bakınca analıkvari çıkıyordu.

Babam bizi hemen okula yazdırdı. Merdan'ın gideceği ilkokul hemen sokağın başında, caddeye açılan köşenin sağındaydı. Benim gideceğim ortaokul ise,yokuşa aşağı inen mardin'in tek caddesinin şehri bitiren evlerinin en sonundaydı.

Okul kayıtlarından sonra bankaya gittik.Tüm arkadaşlarıyla tanıştırdı bizi.Babamı mutlak bankalarında görmek isteyen banka şefi Sermet beyin yanında oturduk bir zaman. Sermet bey gülen gözleri, saçları dökülmüş yarı parlak kafasıyla,pürüzsüz beyaz yüz cildiyle güvenilir bir efendi izlenimi uyandırdı bende.Neşeli konuşması, sürekli gülümsemesi babam için bir artı puandı arkadaş seçimi yönünden.

Sonra çıktık cadde boyu yürümeye. Gözlerim sürekli arayış ve tanıma seansındaydı.Bayburt'u da andırıyordu bir bakıma. Tek caddesinin olması ve en

önemlisi de görkemli kalesiydi. Şöyle uzunca baktım kaleye. Nice savaşlar görmüş, nice kanların akmasına neden olup tanıklık etmişti.

-Kaleye de çıkar mıyız baba? Diye kendimi tutamayıp sordum.

-Kısmet olursa,diye yanıt verdi babam. Tek tük arabaların geçtiği caddede rahatca yürüyüp, azbiraz da alışveriş ettikten sonra eve döndük. Alışveriş yaparken dikkatimi iki şey çekmişti. Birisi sokalların dik basamaklarla birbirine bağlanmasıydı, diğeri ise konuşan insanların şivesiydi. Türkçeyi bambaşka bir tonla konuşuyorlardı. Dikkat etmesem ne söylediklerini anlamakta zorlanabilirdim.

Alışverişten sonra eve dönerken kafama takılanları açtım babama.

-Baba neden bu adamlar türkçeyi böyle konuşuyorlar?

-Kendi anadilleri değilde ondan oğlum.

Şaşırmıştım gerçekten. Ağzım bir karışık açık yeniden sordum.

-Bunlar Türk değil mi?

-Türkü de var oğlum ama çoğunlukla Kürt ve Araplar. Hiristiyan olanlar da var içlerinde. Pazar günü olsun kiliselerinin çan seslerini de duyacaksın.

Çok değişik bir kente geldiğimin şimdi daha iyi farkındaydım.

Babam tez canlıdır. Hele bugünün işini yarına bırakmayı hiç sevmez.Mardin'e geldiğimizün üçüncü günü- ki daha yazın ortasındayız- sabah kahvaltısından hemen sonra alalacele giyindirdi bizi. Analığın gözleri dönmüştü hemen.

-Gene nereye?

Analık sanıyordu ki babam bizi dışarı çıkararak yedirip içirip, gezdirip getiriyor. Halbuki Mardin'in öyle gezecek bir yeri de yoktu. Bir kalesi vardı, oraya da babam bizi götürecekti miydi bilmiyorum. Hem biraz da alışkanlık olmuştu 'nereye gene ' demek.

Babam kahvaltıdan kalan o memnun gülümsemesiyle analığın gözlerinin içine

bakarak:

- Allah'ın izniyle çocukları okula yazdıracam hanım.

Analığın bakışlarında hiç bir şey okunmuyordu.Üzüldü mü, sevindi mi,yoksa ne yaparlarsa yapsınlar başımdan gitsinler de , diye mi düşündü?

Evden bir an evvel çıkmanın, analıktan kurtulmanın o tadına doyumaz sevinciyle üzerimizi giyinmemizle dışarı çıkmamız bir oldu. Günlerdir dışarı çıkartılmayan danaların kapıların açılmasıyla ahırdan boşalmalarına benzettik kendimizi. İlk Merdan'ın gideceği okula uğradık. Babam önüne çıkan ilk kimseye bankada çalıştığını, bizleri kayıt için getirdiğini söyledi. Karşısındakinin saygılı tutumu babamı gözümde daha da yüceltmmişti.

Müdürün kapısını tıklatıp içeri girdiğimizde babam hem elini uzattı hem de yeniden banka çalışanı olduğunu yineledi. Müdür de saygılıydı babama karşı. Ama çözemediğim müdürün saygısını salt babama mı gösterdiydi yoksa bankada çalışıyor olmasına mı? Belki de ikisi de birbirini tamamalayan kavramlardı da bana değişik gelmişti.

Babama hemen bir çay ısmarlandı. Anında da kayıt yapıldı. Okuldan çıkarken babamın ağzı kulaklarındaydı. Çok detaycı olmuştum da yine kendi kendime soruyordum. Babam kaydın sorunsuz yapılmasına mı sevinmişti, yoksa müdürden gördüğü aşırı saygıya mı?

İlk kaydın başarılması ikinci kaydın da lokomotif olmuştur. Anacadeyi hızla inerek şehrin dışına yürüdük. İlk bir büyük bina çıktı karşımıza. Babam:

- Burası hastane, dedi.- Okul şu aşadaki bina.

Yüreğim küt küt atmaya başlamıştı. Sanki beni sözlüye çıkarıyordu öğretmen. O

heyacanla caddeye sol yandan bakan okulun cinlerin top oynadığı bahçesini aşıp iki katlı binanın kapısından girdik.Okulun içi dışarıya göre serindi.Kimsecikler göze çarpmıyordu. Babam olsun biz olalım birisini görürüz umuduyla dört gözle bakıyorduk. Merdiveni çıkıp uzun bir koridor boyunca yürümeye başladık.Bir kapının önünde babam durduğunda kapının yanındaki beyaz tabelaya kahverengi yazılmış müdür yazısını okudum. Babam memur olmanın alışkanlığıyla önünü ilikleyip kapıyı iki kez tıklattı.

- Girin, dedi kapının ardındaki gizemli ses.

Babam kapıyı yavaşça açıp başını uzattı ilkin, ardından tüm bedeniyle dalış yaptı bizi de arkasından sürükleyerek.

Büyük bir odaydı girdiğimiz yer. Köşeden köşeye pencerenin önündeki masada saçları parmakların ucuna gelecek, ablak yüzlü, yeni traşlı, burnunun üzerinde kocaman bir kahverengi beni bulunan biri oturuyordu. Babam ayakları üzerinde ileri doğru yaylanarak, elleri hazırda:

-Müdür bey, dedi.

-Evet, buyrun.

Babam yeniden kimliğini açıkladıktan sonra beni göstererek kayıt için geldiğini söyledi.

Ben terlemeye başlamıştım. Sanki yaşamımın en büyük sınavını şimdi veriyordum.

Müdür bey saygıyla saygıyla karşılık vererek babama yer gösterdikten sonra,bir

dakikamızı rica edip dışarı çıktı. Biraz sonra döndüğünde yanında kuru, çelimsiz, gözleri içine kaçmış bir erkek müsvetesiyle geldi.

-Arif bey kayıt işlemlerini hemen yapacak dedi.

Gerekli kağıtlar verilip gerekli sorular sorulduktan sonra benim kayıt işlemlerim de yapılmış oldu.

Okulun kapısından çıkıp bahçeyi yarılamaştık ki birisi babama bağırdı.

- Veznedar bey veznedar bey...

Dönüp baktık. Genç, güler yüzlü, atletik biri okuldan çıkmış bize doğru geliyor. Babamın yüzü onu görünce daha da ışıladı.

-O Kudret bey. Bu ne güzel rastlantı böyle.

Babamın uzatılan elini sıkı tutan Kudret bey:

-Son anda pencereden gördüm. Bu bizim veznedar bey, dedim.

Babamın ağzı kulaklarında. İstese böyle bir karşılaşma düzenleyemezdi.

-Sağolun Kudret bey. Benim büyük oğlanı kayıt için getirdim de.

Babam konuşurken bir yandan da beni eliyle çekip ön plana çıkarmaya çalışıyordu, belki de kafasındaki oyuna uygun olarak.

-Resim dersinize sanırım ki ben geleceğim. Resim yapmayı sever misiniz?

Resim dersine geleceğini öğrendiğiniz öğretmene resim yapmayı sevmem denir mi?

-Severim...

Elini uzatıp başımı okşadı.

- Çok güzel. Seninle anlaşacağız demektir.

Ya resim yapmayı sevmiyorum deseydim. Belki de şimdiden kırık not alırdım.

Kudret öğretmen geri döndüğünde biz de şehir içine giden tek anacadeyi adımlamaya başladık. Kudret öğretmen buranın yerlisiymiş. Babası da babamla birlikte bankada çalışıyormuş. Arap kökenliymişler.

Caddenin yokuşunu çıkıp düze varınca banka solda kalır. Babam kapının sağındaki

ayakkabı boyacısını selamladı

-Merhaba şefim.

-Merhaba beyim.

Şaşkınlıkla baktım adama. Bu pejmürde kılıklı da nerden şef oluyordu ki. Babama sordum hemen.

-Adam şef mi baba?

Babam güldü.

-Ne şefi oğlum. Sözün gelişi öyle dedim. Adam ayakkabı boyacısı.

Babam doğru müdürün yanına gitti. Biz bankanın ortasındaki kara murşambalı koltuklara oturduk. Bankaya tek tük insanlar gelip gidiyorlardı. Babam sallanarak geldi. Ağzı kulaklarındaydı.

-Bugün izinliyim. Hadi gidip bi şeyler alalım.

Sokaklardan sokaklara merdivenlerle inip çıktık. İnsanlar anlamadığım bir dilde ya birbirleriyle konuşuyorlar, ya da birbirlerine bağıyorlardı.

Eve geldiğimizde epey zaman geçmişti. Analık gözleri öfke dolu karşıladı bizi. Babama soru dolu bakışlar uzattı. Babam aldırmadı, anlamamazlıktan geldi. Analık bu kez de oklarını bize doğrulttu.

-Oraya basmayın. Doğru oturun. Sessiz olun bakayım.

Babam evde olduğu için bir şey söylemek bize düşmezdi. Babam da analığın boşyere çıkışlarına takıldı.

-Ulan hanım noğoldu şimdi sana?.Çocukların bi şey yaptığı yok ki. Bari soluk da almasınlar.

Analık söylenip söylenmeme konusundaki ikircimini yenemediğinden olsa gerek kurtuluşu yatak odasında gitmekte buldu.

Dört gözle beklediğimiz okul sonunda açıldı. İlk gün çok heyecanlıyım. Okulun bahçesinde guguk kuşu gibi tek başıma dikilirken, birbirini tanıyan yaşlıtlarımın arkadaş guruplarına imrenerek bakıyor, bunlardan hangisi benim arkadaşım olacak acaba düşüncelerine yatıyordum.

Zil çaldığında hep bir araya toplandık.Öğretmen sandıklarım da yan dizilişlerde yer almışlardı. Kayıt yaparken tanıdığımız müdür İstiklal Marşından sonra uzun bir konuşma yaptı. İlk eğitimden önemine, çağdaşlaşmanın eğitimden geçtiğine, ardından okulda uyulması gereken kurallara değindi. Sonra başka bir öğretmen tarafından hangi sınıfa hangi öğrencilerin gideceğini, sözlü ve yazılı puanlamaların yüz üzerinden yapılacağını anlatan kısa bir açıklama yaptı. İlk sınıfın ismi verilip o sınıfa gidecek öğrencilerin isimleri okunduktan sonra, yeniden sınıf ismi verilerek yanlışlığı engellemek istiyorlardı. Ben tümüyle kulak kesilmiş, isminin okunuşunu atlamam halinde ne yapacağımı bile düşünmek istemiyordum.Dört yanımdaki öğrenciler fısıltılar halinde anlamadığım sözcükler kullanıyorlardı. İsimlerin okunmaya başlamasıyla öğrenciler arasından ayrılıp okul kapısına yönelmeler başladı. Benim ismim okunduğunda bahçe yarı yarıya boşalmıştı.Bir B sınıfını bulmak için önümde yürüyenlerin peşine düştüm. Yerkatta yoktu sınıfım.Üst kata çıktım ve sonunda rahatlamıştım.Sınıfım karşımdaydı.Yavaşça girdim içeri.Sınıf yarı yarıya doluydu. Masaların üzerine oturup konuşanlar, birbirleriyle el şakaları yapanlar. Belki de burada tek yabancı yüz bendim. Düşüncem de doğrudu sanıyorum. Hep dönüp bana baktılar. Ben de kaşlarımı çatarak ortalarında bir boş sıraya oturuverdim. Yüreğimin atışını sanki şakaklarımda hissediyordum. Yüzüm de heyecandan kıpkırmızı olmuş,ter içindeydi.

Sınıf dolduktan sonra bir zil sesi ortalığı çınlattı Tüm sınıf yerine oturmuş olsa da

yine de önlü arkalı dönülüp konuşuluyordu. Benim yanımda oturan çocuğa baktım. O da benim gibi sessiz, mazlumdu. İçim ısınıverdi ona. Belki de ilk arkadaşım o olacaktı.

Uzun boylu babam yaşlarında biri girdi sınıfa. Öğretmendi mutlaka. Gerilmiş yay gibi ayağa fırladık.Öğretmen:

-Günaydın çocuklar,dedi.

Sesi mekanik bir şekilde çıkıyordu.Uzun boyuna yakışan uzun gırtlaklı boynu vardı.

-Günaydın,dedik hep bir ağızdan.

-Oturun,dedi bu kez otoriter bir ses tonuyla.

Oturduk. Bizi uzun süre, hem de her öğrencinin üzerinde saniyelerce kalarak süzdü.

-Ben tarih dersine girecem, ayrıca da sınıf öğretmeniyim.

Sınıf öğretmeni olmanın ne anlama geldiğini bilmeden baktım. Belk de hiç bir çocuk bilmiyordu anlamını. Ama öğretmen biz her şeyi biliyormuşuz gibi duruyordu.

-Tarihini bilmeyen geleceğini de bilemez. Bu ülke hangi şehitlerin kanı üzerine

inşa edildi bilirsiniz elbet.

Acaba biliyor muyduk, bilmiyorum.

Uzun uzun anlattı bize. Salt dinliyorduk. Bazen bize soru sorar gibi bakıyor. Biz de öğretmenle gözgöze gelmemek için akla karayı seçerken yine kendisi yanıtını veriyordu daha da yükselen sesiyle.

Zil çaldığı zaman omuzları daha dikleşmiş çıkıp gitti öğretmen.

X

Okuldaki en büyük sıkıntım hiç kimseyi tanımamamın yanında öğrencilerin kendi aralarında konuştukları dili de anlamamamdı. Guruplar halinde bir araya geliyorlar, güle-oyuna konuşuyorlar, bir öğretmen yanlarından geçerken sözcükler türkçeleşerek anlaşılır bir hal alıyordu benim için. Dikkatimi çeken; öğrencilerin konuştuğu dilin öğretmenler görüldüğünde anladığım dile dönüşmesiydi. Anladım ki türkçe dışında başka bir dil konuşmak yasaktı. Ama sınıfta da, ders anında bile olsa fısır fısır öğretmenin duymayacağı şekilde o bildikleri bana yabancı olan dili konuşmalarıydı.

Evin verdiği sıkıntı okuldaki dil sıkıntısıyla birleşince benim için kabuslu bir dönem başlamış oluyordu. Elimden geldiğince derslerime ağırlık vererek yüreğimi serin tutmaya özen gösteriyordum.

Aralık ayı ortalarında sözlü ve yazılı sınavlardan göz açamazken başıma gelen bir olay beni okuldan enikonu soğuttu.

İngilizce dersimiz vardı o gün. Uzun ince boylu, küçük-sivri burunlu öğretmen bizleri sözlü sınav yapıyordu. Salt sözlüye kaldırdığı öğrenciyle ilgilenen öğretmenin arka sıralardaki öğrencilerin fısıfıslarından haberi yok sanıyorduksa da yanılmışız. Arka masadaki sıra sürekli o bilmediğim yabancı dilde fıkos yapıyor, bazen sınıfta olduklarını unutarak seslerini yükseltiyorlardı. Ben bir kaç kez geriye dönerek kaş- göz hareketleri ile sessiz olmalarını, öğretmenin duyabileceği uyarısında bulunmaya çalıştıysam da boşunaydı. Kendilerini anlattıklarına kaptırmışlar, taa tahtaya sözlü için kalkan arkadaşlarının dikkatini bile çekmişlerdi. Bir anda öğretmenin gözlerinin

büyüdüğünü gördüm. Bana doğru geliyordu. Birden benzim kül kesmişti. Yanıbaşıma gelip ejderha gibi ateş saçan gözlerini bana dikerek:

-Sen, kalk bakayım ayağa.

Bacaklarım titreyerek doğruluverdim yerimden. Ellerimi masaya, bacaklarımı sıraya dayamasam mutlaka masanın altına büzülüverecektim.

-Benim dersimde ya türkçe ya da ingilizce konuşulur.

Kulağıma uzanmasıyla çekip sıradan çıkarması bir oldu.

-Nedir o dersin başından beri fısıfıs?

Boğazım kurumuş, yanıt verme gücünü kendimde bulamıyorum bir türlü. Ancak:

-Ben ağ... Ağzımı bile açmadım öğretmenim.

-Ben yalan söylüyorum öyle mi?

-Ben konuşmadım ki.

-Bak hele şuna, hala inkar ediyor.

İki parmağı arasında tuttuğu kulağım metrelerce uzamış gibi geliyor bana.

Sınıfta çıt yok. Korkudan tümü büzülmüş. Biri çıkıp da ben konuştum da demiyor.

-Hadi gel bakayım müdüriyete...

Uzayan kulağımla sınıftan çıktık. Aslında yürümüyor sürükleniyorum kulağımın peşinden.

Sanki saatlerce yürüdük, kilometrelerce yol teptik. Kayıta geldiğimiz zamanda gördüğüm Müdür yazılı kapının yanında durduk. Saygıyla hazırola geçmiş biri ürkek ürkek öğretmene bakarak:

-Müdür beyin misafiri var efendim,dedi.

-O zaman ben öğretmenler odasındayım.Müdür beyin misafiri giderse haber ver.

-Başüstüne efendim.

Koptu kopacak kulağımla öğretmenler odasının kapısından içeri girdik.Odada üç öğretmen görebildim. Ellerindeki gazeteleri okuyorlardı. Sadece merakla dönüp baktılar ve gördükleri pek olağanmış gibi yeniden gazetelerine eğildiler. Kulağım hala elinde. O anda boş kalan sağ elin sol yanağımda şimşekler çaktırdığını can acısıyla anladım. Bir bir daha. Uyuşmuştu sol yanağım. Kulağımın acısını şimdi hiç hissetmiyordum. Yaşlı bir öğretmen başını gazetesinden kaldırıp baktı.

-Şükrü bey sorunuz nedir?

-Benim dersimde kürtçe konuştu efendim.

-Hımmm, yasak bir dili konuşmak öyle mi? Olmaz efendim. Türk topraklarında nedir bu ayırım kayırım efendim? Şark ıslahat planından bi haberler efendim. Planın kırkbirinci maddesine göre, coğrafyamız içindeki hükümet ve belediye daireleriyle, okul ve çarşı pazarda Türkçe dışında dil kullananların cezalandırılacağı yönünde hükmü var efendim. Neden buna uymaz bu haylazlar efendim?

İngilizce öğretmeni Şükrü bey, bir anda bana olan kızgınlığını unutmuş gibi yaparak yaşlı öğretmene minnetle baktı. Şimdi daha iyi bir iş yaptığının bilincindeydi.

Olgunlaşmış meyve gibi sırtarak:

-Ben görevimi yapmakla mükellefim efendim,dedi.

Birden yine eski öfkesine bürünüp kulağımı yeniden çekti. O arada müdürün kapısı önünde bekleyen şahıs, başını araladığı kapıdan uzatarak:

-Şükrü bey, müdür beyler yalnızlar şimdi,dedi.

Kulağım kapıya doğru çekildi.Artık kulağımın acısını uyuştuğundan dolayı duymuyordum. Koridora çıktık. O anda resim öğretmeni Kudret beyi görmüştüm.Koridorun ucundan bize doğru geliyordu. Yardım anlamında elimi

kaldırdım. Kaşlarının çatıldığını gördüm son kez.Müdürün odasının önüne geldiğimizde Şükrü beyboşta kalan sağ eliyle kapıyı iki kez tıklattı.

-Girin, dedi içerdeki ses.

Şükrü beyin eli kulağımda giriverdik içeri. Şükrü bey bir vatan haini yakalamış olmasının verdiği inançla göksünü kabartarak eli kulağımda hazırola durdu müdürün şaşkın bakışları önünde. Müdür bey bana baktıktan sonra:

-Ne oluyor Şükrü bey? Bu öğrencinin suçu ney?

Şükrü bey ayakları ucunda bir havalandı.Ökçeleri yere bastığında kükredi aslan gibi.

-Gözümün içine baka baka Kürtçe konuştu Müdür bey.

Müdürün kaşları anında çatıldı. Burnunun üzerindeki benin giderek koyulaşıp büyüdüğünü korkuyla izledim. Ablak suratı bir anda tere kesmişti.

-Sen delikanlı, Kürtçe konuşmanın yasak olduğunu bilmiyor musun?

-Hayır öğretmenim bilmiyorum.

-Kürtçe konuştuğunu itiraf ediyorsun yani.

-Ben konuşmadım öğretmenim.

Müdür yanıma ne zaman geldi, o meşhur tokatı ne zaman yedim anımsamıyorum. Tek anımsayabildiğim iki yanağım da yanmaktaydı. Şükrü beyin de kulağını bıraktığının hiç farkında değildim.

-Öğretmenine yalancı diyorsun öyle mi? Terbiyesiz it herif.

-Öyle bi şey demedim öğretmenim.

-Bak bir de yalan söylüyor hala.

Bir tokat da Müdür beyden.

Vatanı parçalayacak birini bulmuş olmanın sınırsız heyecanı içindeydiler. Hele müdür bey tüm parsayı toplamak istercesine üzerime üzerime geliyordu.

O anda kapının açılıp birinin girdiğini duyumsuyorum.

-Müdür bey hayrola?

-Bi vatan haini var karşımızda Kudret bey.

-Efendim, anlamadım.

-Derste Kürtçe konuşmuş bağıra çağıra.

Yere yığılmış gibiyim. Altıma da yapmak üzereyim bu arada. Hayatımın en büyük korkusunu yaşamaktayım. Kudret öğretmenin sesi içimde bir umut kıvılcımı atmış desem yalan olmaz.

-Şükrü bey, yanlış duymuş olmayasınız? diye sordu Kudret öğretmen.

Şükrü bey otoritesinin tartışmaya açılmasına dayanamazdı. Kükredi.

-Ne münasebet efendim. Hem gözümle gördüm hem de kulağımla duydum.

-Bence bir yanlışınız var sizin.

Müdür bey sertçe baktı Kudret öğretmene. Onun bu toprakların en eski ve güçlü aşiretinden olduğunu anımsayınca bakışlarını yumuşattı hatta yalakalık düzeyinde baktı.

-Kudret bey, sizin amacınız nedir allasen?

-Müdür bey, benim amacım bir yanlışın yapılmaması yönünde.

-O ne demek efendim? diye baktı Şükrü öğretmen.

Kudret öğretmenin ipleri eline aldığı izlenimi doğmuştu bende. Beni bu iki canavarın elinden kurtarırsa ancak o kurtarırdı. Ağlayarak baktım ona.

-Ben bu öğrenciyi de babasını da iyi tanırım efendim. Bu çocuk Türkçeden başka

dil bilmez. Babası Murtaza bey Ankara'dan yeni tayin edildi vilayetimize efendim.

Babamın mesai arkadaşı olurlar.

Müdür bey şapa oturmuş gibi yerinde kıpırdayıp Şükrü öğretmene baktı. Bakışları ayıkla şimdi pirincin taşını der gibiydi. Şükrü öğretmen ilkin yutkundu. Müdür hemen kendini temize çıkarma operasyonunu başlatmıştı. Kudret öğretmenin hınçlı bakışlarından anında kurtulmak için açıklama yapma gereğini hissetti.

-Olamaz efendim. Ben en canlı tanığım efendim.

-Başka bir öğrenci konuşmuş olamaz mı ? Diye yeniden söze girdi Kudret öğretmen.

Ben tirtir titriyordum. Yüzümde binlerce fırın yanıyordu sanki. Gözlerimden boşanan yaşların çenemden koynuma akışını bir türlü engelleyemiyordum.

-Demir...

Kudret öğretmenin eli omzumda bana güc veriyordu. Yavaşça başımı kaldırdım. Puslu puslu baktım ona.

-Buyrun öğretmenim.

Bana anlamadığım dilde bir şeyler söyledi. Mel mel baktım yüzüne.

-Anlamadın ne dediğimi değil mi?

-Anlamadım öğretmenim.

Yeniden bişeyler söyledi.

-Yine anlamadın değil mi?

-Anlamadım öğretmenim.

Hemen müdüre döndü.

-Müdür bey bu öğrenci ne Kürtçe bilir ne de Arapça. Yargısız infaz yapıyorsunuz yani.

-Nasıl olur efendim, olamaz,diyerek çırpınan Şükrü öğretmen müdürün hışmından korkuyordu herhal.

-Şükrü bey ne demek oluyor bu? Diye sordu kızgınlıkla Müdür bey.

Eli ayağına dolaşmıştı Şükrü öğretmenin. Yutkunduğunu hissediyordum.

-Valla ben de anlamadım Müdür bey.Öylesine açık ve de seçikti ki.

Olayın gidişinin benim konumumu güçlendirdiğinin farkındaydım.

-Peki ne dedin de öğretmenin seni suçladı? Diye sordu Müdür bey.

-Ben ağzımı bile açmadım derste öğretmenim.

-Kim konuşuyordu peki? Diye bağırdı Şükrü öğretmen.

Ben yanıt vermedim. Kimin konuştuğunu söylemek bana düşmezdi.

-Eee, Müdür bey, şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Kudret öğretmenin sözcüklerinde bir öç alma duygusu sezinledim.

-Nasıl yani? Diye baktı Müdür bey puskun bir halde.

-Bu öğrenciyi işlemediği bir suçtan dolayı cezalandırdınız. Peki velisine ne diyeceksiniz?

-Bir şey mi dememiz gerekte Kudret bey? Diyerek anında diklendi Müdür bey.

-Öğrencimizin şu anki haline bakılırsa evet. Bence Murtaza beyi buraya çağırıp özür dilemelisiniz.

İkisi de yerinden hoplayıverdi.

-Özür dilemek mi? Yok canım daha neler, dedi Müdür bey ayakları yere basarak.

Kudret bey dudaklarını büzerek.

-Bir Maarif üyelerine de bu yakışır bence. Aksi taktirde işin akışı değişebilir.

Müdür bey olsun, Şükrü öğretmen olsun, Kudret öğretmenin sözlerinde bir tehdit

unsuru olduğu kanaatindeydiler.

-Siz dilinizin altındaki baklayı çıkarsanıza kuzum, diye yumuşak tutmaya çabaladığı sesiyle konuştu Müdür bey.

-Benim bildiğimce Murtaza beyin güçlü dostları var Ankara'da. Bir banka memuru olduğuna bakmayınız onun. İktidarda çok güçlü dostları vardır. Ankara'ya değil, Milli Eğitim Müdürlüğüne görünmesi dahi başınızı ağrıtabilir.

İkisinin de benizlerinin attığını görüyordum. Müdür beyin Şükrü öğretmene bakan bakışlarına denk gelmek istemezdim. Şu anda onu çiy çiy yememek için kendini zor tuttuğunu hissediyordum.

-Teşekkür ederim Kudret bey,dedi Müdür bey umarsız bir ses tonuyla.

-Öğrenciyi götürebilir miyim Müdür bey? Diye sordu Kudret öğretmen.

-Götürünüz.

Eliyle kolumdan tuttu. Sevecen sesiyle:

-Hadi gidelim yavrum dedi.

Birlikte çıktık.

-Hiç kimseyi elevermediğin övgüye değer,diye baktı bana.

Sanki o anda tüm dünyayı bana bağışlamışlardı.Bir hoş oldum. Ne kulağımın çekilmişliği ne de suratımın yanmışlığı.

-Baban farketmezse hiç bi şey söyleme. Ben bir ara kendileriyle konuşurum.

-Peki öğretmenim.

-Hadi şimdi git elini yüzünü yıka, ondan sonra doğru sınıfına.

-Tamam öğretmenim.

Sınıfıma döndüğüm zaman Şükrü öğretmen de yerini almıştı. Bana mahcup bir şekilde baktı. Sonra diğer arkadaşlara döndü.

-Boş yere arkadaşınızın günahını aldık. Ama bu son olsun. Kürtçe veya Arapça konuştuğunuzu bir duyarsam yanarsınız ona göre.

Sınıfta çıt yok. Şu anda kendimi bir kahraman olarak görmekteyim.Yok yere kulağı çekilen tokat üstüne tokat yiyen bir kahraman.

Eve gelmeden önce bir kez daha yüzümü yıkadım. Hiç bir iz kalmamıştı yediğim dayaktan.

Babam öğle yemeğine geldiği zaman hiç bir şey söylemedim.Kudret öğretmen nasıl olsa onunla konuşacaktı.

Havalar birden soğudu. Kaleye çıkacaktık güya. Babam:

-Gelecek sene çıkarız oğlum. Bu sene böyle gider,dedi.

Okuldaki olayı unutmuştum. Şükrü öğretmen de bana daha çok yakınlık göstererek yaptığı hatayı tamir etmeye çalışıyordu.

Bir akşam babam eve geldiğinde elindeki gazeteyi alıp bir köşeye çekildim. Yemekten sonra babam beni yanına çağırdı.

-Bugün Kudret öğretmen geldi bankaya. Sınıfta geçen olayı anlattı bana. Yarın da Müdür bey gelecekmiş konuşmaya.

Kudret öğretmen haklıydı. Etekleri tutuşmuştu Müdür beyin.

-Çok canını yaktılar mı?

-Kulağımı çektiler, bir iki de tokat vurdular.

Babamın gözleri dönmüştü.

-Yarın ben konuşurum onlarla. Hadi git şimdi derslerini yap.

Kar yağmaya başladığında odunumuzu, kömürümüzü babam almış, sobayı da kurmuştu. Akşam radyodan haberleri dinledikten sonra analığa baktı.

-Yılbaşı geliyi hanım. Bi hindi alayım deyiyim.

Analık başını salladı.

-Sen bilirsın herif.

Yattığımız odada soba olmadığı için sobada yanan kömürleri bir mangalın içinde odamıza alır, böylece oda ısınmamış olsa da soğuşunu kırmış olurduk. Babam her akşam haberleri dinledikten sonra kahveye gider taa gece yarıları eve dönerdi. Biz de ya odamıza çekilir ya da varsa radyodan arkası yarınları dinlerdik. Analık eskisi gibi ters gitmiyordu bize. Sanki yüreğinde bize biraz yer açmıştı. Biz de onun sıcak tavırları karşısında elimizden geldiğince sakın davranırdık.

Ara sıra analıktan fırsat bulursak Merdan ile dağıtırdık odamızda. Okuldan döndüğümüz bir gün, yine Merdan ile dağıttık. Şakalaşırken nasıl olduysa elim burnuna dokundu. Anında kan geldi burnundan. Biz farkına varana değin okul önlüğünün bembeyaz yakası kana kesti. Oyunumuz bir anda yarıda kaldığı gibi, içimize de korku düşmüştü. Yarın Merdan ne takacaktı boynuna? Ezik büzük analığa koştuk son günlerdeki sevecenliğine dayanarak. Vay siz misiniz oyun oynayan? Son günlerde çok olmuşuz da, şıarmışız da, babamız gelince diyeceğini diyecekmiş de. Binbir türlü terane yani. Deyip diyeceğimize de pişman olduk ama, yakalık yıkanmalı. Merdan sabunu alıp girişti yakalığı yıkamaya. O yıkayıp temizlemek istedikçe aksine yakalık daha da kana kesti. İçimize dolan korku analığın tehditleriyle arşılaya kadar çıkmıştı.

Babam eve geldiğinde analık yemedi içmedi yetiştirdi hemen. Babam bir iki bağırdı bize, sonra da analığa:

-Hadi hanım şu yakalığı bi güzel yıkayıver.

Analık babamın bizi parçalamasını beklerken, dört ayak üstüne düşmemizi gururuna yedirememiş olacak ki hemen diklendi.

-Bana ne. Ben mi kan ettim sanki?

-Hanım sen etmedin, biliyim. Bi kere olmuş işte. Olayı büyütme de yıkayıver şunu. Çocuk yarın ne giyecek?

Analık inat mı inat.

-Bana ne. Ben onların hizmetçisi miyim?

-Bak hanım, sana hizmetçisin diyen olmadı. Sen onların anası sayılırsın.

-Ben onların anası manası değilim.

Babamın diş gıcırtilarını duyar gibi oluyorum. Ama sabrı daha taşmamakta.

-Tamam hanım. Sen nasıl deyiyse öyle olsun. Hadi kalk da şunu bi suya tutuver.

-Bana ne.

Babamın gözleri dönmek üzere.

-Hanım beni ayağa kaldırma şimdi. Namusunla yıka şu.

-Bana ne yıkamam.

Babam yavaşça kalktı yerinden. Sedirin üzerinde kazak ören analığın başına dikildi.

-Kalkacak mısın kalkmayacak mısın?

Analığın kazak ören parmakları durdu. Başını kaldırdı, dirençle baktı babama.

-Ben kazak örüyorum, kalkamam.

Herşey anlık oldu. Babamın havaya kalkan eli analığın suratına inmesiyle onun sedirin üzerine serilmesi bir oldu.

Babam burnundan öfkesini saçıyordu.

-Kalkmazsın ha kalkmazsın. Sana eyilikle söyledim. Anlamadın.

Gerçekten de analık babamın davranışlarını görüp anlamayacak denli kördü. Halbuki giderek yükselen sesi fırtınanın patlayacağının ilk işaretiydi.

Bir anda kendimi dengesini fırtınada yitiren bir yelkenlide hissettim. Dehşetle döndüm kendime. Fırtınayı yaratan bizdik. Derin bir soluk aldım. İçim içimi yiyordu. Asıl sorumlu olan bizdik. Aldığım nefes beni boğmaya başlamıştı. Araya girip ne söyleyebileceğimi düşünmeden atıldım. Ok yaydan çıkmıştı o an.

-Baba noğolur yapma, asıl suçlu bizik.

Babam analığa kaldırdığı eliyle baktı bana. Bakışları bir çığın üzerimize düşeceğinin habercisiydi.

-Geç yerine. Sıra size de gelecek.

Ve yeni bir yumruk indi analığın böğrüne. Babamın o anki görüntüsünün bir ortaçağ insanı görüntüsünden hiç farkı yoktu. Belki de günlerdir, hatta babasının ölümünden bu yana içinde biriken öfkenin, kızgınlığın bugün inceldiği yerden kopmasıydı. Giderek irileşen gözbebekleri tüm bedenimizin korkudan titremesine yetmiş de artmıştı bile. Tüm yaşamımızın unutulmayacak sayfaları arasına bugünü de koymak gerekecekti. Bedenim çarmıha gerilmiş gibi titreme nöbetleri geçirirken analığın ağzından kan geldiğini gördüm. Babam da görmüş olacak ki geri çekildi. Burnunun genişleyen delikleriyle solurken.

-Götür yıka şu yakalığı. Ağzını burnunu da.

Bir yumak haline dönüşmüş analık sendeleyerek yekindi yerinden. Ayaklarının yere değmesiyle dengesini yitirdi, başı sedirin yumuşaklığına gelecek şekilde çökuverdi yere. Yüreğim cız etti. İçimde giderek büyüyen ama, ne olduğunu bulamadığım gizemli bir anafor vardı.

Babam eğilip analığın kolundan tutarak tüy gibi kaldırdı havaya.

-Şu inatçılığın daha çok işler açacak başına. Hadi oyunu bırak da get elini yüzünü yıka.

Babamın üzüldüğünü veya pişman olduğunu yüzünden okumam olasıydı. Analık sessizce yeniden doğruldu yerinden. İki büküm çıktı odadan. Babamla biz kalmıştık içerde. Babamın öfkesi dinmeyen bakışları bu kez bizim üzerimizdeydi.

-Bu olanlar hep sizin yüzünüzden. Akşam akşam derdiniz ne lan sizin?

Çığ büyüyordu yeniden.

İlkin bana yanaştı. Sivrilttiği yumruğu alnıma kazınıverdi. Olduğum yere yığıldım. Babam bu kez Merdan'ı indiriverdi ayakları dibine.

-Hadi şimdi odanıza ders çalışmaya marş marş.

Yeni bir darbe yemeden odamıza kaçırverdik.

X

Ertesi sabah kalktığımızda kahvaltımız hazırlanmıştı. Merdan'ın yakalığı ütülenmiş önlüğünün üzerinde duruyordu. Babamın yumruklarının işe yaradığını anlamıştık. Babam yere bağdaş kurmuş analığın bardağına çay doldurmasını izliyordu. Biz de dün hiç bir şey olmamış gibi sofradaki yerimizi aldık. Kavgadan yorulmuş iki insan gibi birbirlerine sevecenlikle bakan babamla analık, yaşamın tuzu biberi kabul ettikleri kavgayı gece yataklarında barışa dönüştürdüklerini kendilerine özgü bir tarzla

bize de yansıtıyorlardı. Babam:

- Bir daha aranızda hır gür istemiyim anlaşıldı mı? Dedi kararlılıkla.
- Anlaşıldı, dedik, Merdan ile aynı anda.

-Şimdi karnınızı doyunun ve hemen okula. Okuldan geldikten sonra doğru odanıza ders yapmaya. Akşam geldiğimde herhangi bi şeyinizi duyarsam yakarım sizi.

Dün gece hangi konular üzerinde anlaşmalar yapıldığı yavaş yavaş ortaya çıkıyordu. Yapılan barışın ilk koşulları bizlerdik. Mengeneye sıkılmış gibi hissettim kendimi. Ev içindeki özgürlüğümüz artık gözetim altında olacak, en küçük bir hareketimiz, hatta soluk alıp verişimiz bile rapor edilecekti. Aslında yaramaz değildik, hele şımarık hiç. Kime şımaracaktık ki? Bizi sevecenliğin o doyulmaz sıcaklığıyla kucak açan birisi mi vardı ki evde şımaralım. Artık merdan'la şakalaşmamız bile rafa kaldırılmıştı.

Mardin soğuk, Bayburt gibi yani, buz gibi. Okula giderken buyacağım nerdeyse. Merdan şanslı, okulu bir solukluk köşebaşında. Ebemin ayaklarımıza ördüğü yün çorabı giymek bile ayaklarımı koruyamıyor soğuktan. Okulda da pek yalnızım hala. Teneffüslerde konuşulan dili anlamıyorum ben, dolayısıyla de arkadaş çevrem bir türlü olmuyor. Arkadaşı olanlara gıptayla bakıyorum. Okulda yalnız, evde yalnız...

Babam yılbaşı gecesi için bir hindi almış. Girişteki küçük odaya koyduk onu. Guru guru edip duruyor. İlk kez bir hindi eti yiyeceğiz. Babam çok sevdiği bir aileyi de davet etti yılbaşı akşamına. Analık davet sözünü duyunca köpürdü küplere bindi ama, babam Nuh dedi peygamber demedi. Nihayetinde analık her zamanki gibi boynunu eğdi.

Yılbaşı akşamı hindiyi kesti babam. Zavallı hindi bir iki çırpındı. Ayaklanıp yürümek bile istedi. Babamın güçlü elleri onu cansız bırakana değin tutup bırakmadı.

Misafirler de geldiler. Yusuf amca çocukken geçirdiği çiçek hastalığı izlerini tüm yüzünde taşıyarak karısı ve iki oğluyla geliverdiler. Onlar da buralı değiller. Devlet dairesinde memurmuş. Babam onu bize anlatırken saygıdan yerinde duramazdı, çok sevip saydığı birisi olduğu belli. Oğlunun Ejder olanı lise sona gidiyor. Malik ise lise birde. İkisi de uzun boylu babaları gibi. Anneleri tıknaz, kırmızı saçlı, etine dolgun ama kibirli. Konuşurken lütfen konuşuyor. Yusuf amca cana yakın. Gülerken diğir diğir olmuş yüzünde gerçekten çiçek açıyor sanki. Konuşması öyle tatlı ki babamı her seferinde mat ediyor. Babam bu akşam cıvıl cıvıl. O kaba, hoyrat Murtaza bey gitmiş, karşısındakine saygıda kusur etmeyen tam bir İstanbul efendisi gelmiş ama, sözcükler yine köylü şivesiyle yüklü. Yusuf amca ise, hareketleriyle, türkçeyi konuşma biçimiyle tam bir edebiyatçı. Oğulları da kendisi gibi kibar konuşuyorlar. Genellikle siyasetten, arkadaş çevrelerinden, ülkenin bozuk yapısından konuşup durdular. İki kardeş bize pek sokulmadılar, annelerinin dizi dibinde gidene değin öyle sessizce oturup durdular. Analık elinden geldiğince gülyüzünü bakışlarıyla birlikte dışa yansıtmaya özen gösterse de bazen evdeki eski haline dönüşüyor, babamın anlık bir bakışıyla yeniden konuksever evsahibi görünümüne bürünüyor.

Konuklara yemek masası açılırken benimle Merdan' a da yer sofrası layık görülmüştü. Analık bize gereksinim duyduğu zaman en sevecen sesiyle:

- Demiiiiir, Merdaaann. Hadi çocuklar yardım edin bana biraz.

Analık olarak bize iyi davrandığı mesajımı konuklara göstermek istiyordu. Bir

analık gibi değil, bir anne gibiyim onlara karşı deme şansını yakaladığı için mutluluktan uçuyor sanıyordum.

Hindi tencerede parçalara bölünerek kaynatılmış,suyundan da pilav yapılmıştı. Yemekler dağıtılırken Merdan'la bana tabağın içine konan iki kaşık pilavın kıyısında iki parça boyun kemiği düşmüştü. İçimiz eriyerek diğerlerinin bol etli yemeklerine imrenerek karnımızı ister istemez doyurmak zorunda kaldık. Babamla Yusuf amca

açtıkları rakıyı kokusuyla birlikte yudumlarlarken, Analık eline geçen fırsatı değerlendirerek öç alır gibi bizi iki kemikle yeni bir yıla sokuvermişti.

X

Odamıza çekilmeden analık sobadan çıkardığı yanmış kömürleri odamıza koyduktan kısa bir süre sonra:

-Hadi odanıza geçin artık. İçeri ısınmıştır.

Sessizce kalktık yerimizden. Dışarda rüzgarın uğultusu pencerelerde yankılanıyordu.Kar her yanı doldurmuş okula bile zorlukla gidiyordum. Hele geri eve gelişim daha uzun sürüyordu yokuş çıktığımız için.Sobayı sabah erken kalkan babam kuruyor, çayı demliyor hatta ekmek kızartıp bizi öyle kaldırıyordu. Zaten babam gece kahveden geldi mi mutlaka odamıza uğrar üstümüz açıksa yorganı örter, ondan sonra yatmaya giderdi.

O akşam odanın içindeki hırsı kırılan soğukla yattık. Merdan'la sırt sırta verip uyuyorduk.

-Ulan namussuz ulan namussuz...

Binlerce kilometre uzaktan babamın sesi geliyordu sanki. Uyanmak istedim gözlerimi açamıyorum.Bir soğuk dalga ciğerlerime akın üstüne akın düzenliyor.Hayal meyal babamın odanın içinde dört attığını görüp bir anlam çıkaramıyorum.İlkin Merdan'ı kavrayıp kucakladı,çıktı odadan. İçerde soğuğun yanında bir de anlaşılmaz, nefes tıkayan bir koku var. Bu kez güçlü kollar beni kavradı. Oturma odasındaki sedirin üzerine uzatıldık ne olduğumuzu anlamadan.

-Merdan oğlum eyi misin?diye sordu babam. Merdan'ın sesi sanki kaf dağının ardından geliyordu.

-Eyiyim baba.

Bu kez benim üzerime eğidiğini görüyorum.

-Demir oğlum eyi misin?

Kötü olmak için bir neden olduğunu sanmıyorum ama bir gariplik var babamın davranışlarında. Epeyce heyacanlı, hatta korku okuyorum gözlerinde. Hem sonra başım ağrıyor, göz kapaklarımı açmakta da zorlanıyorum. Bir haller olmuş bize.

-Gız kadın, az kalsın zehirleyecektin çocukları.

Analığın nerede olduğunu seçemiyorum ama, sesi ezik geliyor kulağıma.

-Aklını mı yedin herif? Ben onları neye zehirlemek isteyem ki? Yukarda Allah var.

-Neye dikkat etmedin peki? Kömürler eyi yanmadan odaya alınır mı? Ya biraz daha geç gelseydin eve.

Babamın telaşını şimdi anlıyorum. Odamıza aldığımız kömür bizi zehirlemek üzereymiş. Babam sanki analık kasti yapmış gibi davrandı. Dediği gibi yukarda Allah

var. Gerçekten öyle midir bilemiyorum.

Ertesi gün okula gidemedik. Baş ağrısının yanında bedenimizde de bir bitkinlik vardı. Ama babam bizi doktora götürmeye bile gerek görmedi. Belki de bankanın parasına kıyamadı. Akşamları da eve erken gelir oldu. Gözü korkmuştu herhalde.

X

Okul yarı yıl tatiline girdiğinde karnemde iki kırığım vardı. Babamdan iyi bir

zılgıt işittim. Merdan'ın zayıfı yoktu. Babam karneyi alıp baktığında hemen tembih etti.

-Heç kimseye zayıfın olduğunu söylemeyeceksin. Hele yengene heç. Yoksa başımızın etini yer.

Babam neden korkarak böyle söylemişti bilmiyorum ama, analık sorduğu zaman zayıfım olmadığını söyledim. Yüzünün ifadesinden üzüldüğünü anlayınca babama hak verdim. Çünkü analık bizim hiç bir şekilde başarılı olmamızı istemediği gibi, babamı tezirleyecek birşeyler bulmuş olmanın da zevkini tadacaktı. Ve ben babamın uyarısıyla bu fırsatı vermemiştim ona.

Mart ayında Merdan hastalandı, hastaneye aldılar onu. Menenjit denen bir hastalığa yakalanmıştı. Hastaneye yattığının haftası babamla çarşıya çıkmıştık. Yolda giderken:

-Oğlum Demir sana bişey deycem ama, aramızda kalacak.

Babamın bana güvenmesi gururumu okşamıştı. Çabuk çabuk:

-Tamam baba, dedim.

Babamın üzerinde günlerdir bir gariplik vardı. Genellikle akşam yemeklerinde şen şakrak olan babam, nedense son günlerde içine kapanmış, dalgınlığı daha da artmıştı. Bazen yemek yerken bakışlarının kayıp uzaklara gidişini kuşkuyla izliyordum. Sinirlenmek istediği zamanlarda bile evcil bir kedi gibi uysaldı. Günlerdir yüzüne çöken yeni bir anlamı belki de şimdi söyleyecekleri ortaya dökenecekti.

-Bak oğlum. Geçen aydan beri kafam karışık. Buradaki bir şebeke sahte para piyasaya sürmek istiyorlar. Beşyüzbin lira. Yüzbin de bana vereceklermiş. Hemen reddettim. Ben namuslu bir adamım. Buranın halkı yoksul. Beş on lirayla bankaya geliyiler. Siz gedin Çukurovada parayı piyasaya sürün. Tüccarlar geliyi, fabrikatörler geliyi. Binlerce lira çekip yatırırlar. Dinlemediler bir türlü. Olur olmaz yerde önüme çıkıp beni tehdit ediyiler. Aileni yok ederiz polise gidersen deyiler. Şaştım kaldım ne yapacağıma. Hele bakalım noğolacak?

Sakin bir tavırla olayı anlatan babamı içim burkularak dinledim. Başımızdan bir bu eksikti, diye düşündüm. Babam belki de korkusunu belli etmemeye çabalıyordu bana anlatırken.

-Peki, bundan sonra ne olacak baba?

-Bilmem, Bekleyeceğiz.

Birşeyler alacağımız dükkana geldiğimizde sustuk.

Babamı çarşıda bırakıp eve dönerken belleğim hala babamın anlattıklarıyla doluydu.

Merdan düzeliyordu. Derslerime kendimi daha çok verdiğimden notlarım düzelmeye başlamıştı. İkinci yarının ilk sınavlarındaki başarıımı babama söylediğimde omuzumu okşayarak sıcak sıcak bakmıştı. Analık odamıza mangalla kömürü götürürken daha

dikkatli davranıyordu bu kez

Bir hafta sonu babamın uzatmalı çavuş olan arkadaşının karısı geldi bize.Ezilip büzülen, sofaya bile eğreti oturan bu kadının bir derdi olduğu belliydi. Sürekli babamın gözlerinin içine bakıyordu. Babam nedense kadının gelişinden huylanmıştı ama, yine de kibarlığı ele alıp:

-Buyur bacım, bi derdin mi var? Diye sordu.

Kadın ıkına sıkına koynundan çıkardığı bir bezin arasından yüz lirayı babama uzattı.

-Veli kaçakçı avına gitti ağbi. Acaba bu yüz lirayı bana bozar mısın? Çocuklara harçlık lazım da.

-Tabii bacım.

Babam parayı alıp bankacı olmanın alışkanlığı ile parmakları arasında biraz oğuşturduktan sonra ışığa tuttu. Sonra puflayarak kadına döndü.

-Bu para sahte bacım. Ben bunu bozamam.

Kadının yüzünün rengi bir anda değişiverdi. Belki de yer yarılrsa yere girecekti.Dudaklarının kuruduğunu diliyle yalamasından belliydi.

-Veli bunu verdi ağbi. Başka paramız yoktur.

-Ben size harçlık veririm bacım. Bu parayı hemen burada yırtalım.Sonra başınız belaya girer.

Kadın umulmayan bir çeviklikle hopladı yerinden.Hemen topladı kendini.

-Bu parayı bozmazsan olmaz ağbi.Ancak o zaman veririm.

-Kesinlikle olmaz bacım. Bu para sahte. Sonra tüm ailece başınız yanar.

Kadın sesini yükselterek tehdit eder gibi.

-Sen bilirsin ağbi. Veli demişti sana gelmemi.

-Yanıtımı aldın bacım. Hadi güle güle.

Kadın nasıl geldiyse yine öyle sessizce çıkıp gitti.

Babamın kanı beynine sıçramıştı. Bana sahte para olayını anlattığı için daha rahat hareket ediyordu.

-Ulan Veli ulan Veli, aileni de yakacaksın be dürzü.

Analık bir şeyler sormak istese de babamın öfkesinden çekindiği için soramıyor olduğu yerde kıpırdaşıp duruyordu.

-Bu kavvat oğlu kavvat benim başımı da yakacak.Ulan kaçakçılardan aldığın para neyine yetmez senin be dürzü? Töbe töbe yav

Merakım ayaklanmıştı sormadan edemedim kızarsa kızsın cesaretiyle.

- Ne parası alıyor kaçakçılardan baba?

- Ne parası alacak oğlum. Rüşvet işte. Kaçakçıyı yakalıyormuş şu kadar para verirsen bırakırım diyormuş. Kaçakçı da istediği parayı verince hemen orada tutanak tutuyor,' bunlar bana şu kadar rüşvet teklif ettiler,' diyerek aldığı paranın yarısını tutanağa geçiriyi, diğer yarısını da cebine atıymış.

-Peki kaçakçı oyuna geldiğini anlayıp ne kadar verdiğini söylemiyor mu?

-A be saf oğlum. Savcılık bi kaçakçıya mı inanır yoksa devletin askerine mi?

Babam haklıydı ve Veli Çavuş hin oğlu hindi. Şimdi de babama sahte para sürdürtmeye çalışıyordu. Güya arkadaşındı babamın.

Ertesi günler hiç bir olay olamadan geçerken Merdan da hastaneden taburcu edilmek üzereydi. Okuldan eve yeni gelmişim ki babam geldi heyecanla.Gözleri hiç

görmediğim bir ışıkla balkıyordu. Analık mutfaktaydı. Hemen çağırdı yanına. Heyacanını yenmeye büyük bir özen göstererek:

-Hemen eşyaları toparlayın. Yarın Mardin'den gidiyoruz.

Analık bana baktı ben babama. Analık yutkunarak korkuyla:

-Ne oldu herif birdenbire böyle?

-Tayınımı Tarsus'a aldıldım. Bir an evvel burayı terkedeceğiz.

-Hiç bir şey anlamadım ben? diye baktı analık.

-Uzun boylu konuşmanın zamanı heç değil ama, gene de anlatayım. Bi kalpazan çetesinin başıma musallat olduğunu anlatmıştım.

Babam analığa da anlatmış olacak ki aynı anda ikimiz de başımızı salladık.

-Bugün iki kişi bankaya geldiler. Ben müşteri sandım. Daha önce heç görmemişim. Ben sandım para yatıracaklar. Biraz yaşlıca olanı başını vezneden içeri uzatarak.

-Paraları haftaya getirecez. Hemen piyasaya süreceksin. Bizi de ihbar etmeye kalkma. Kolumuz çok uzundur. Tüm aileni yok ederiz. Elim ayağıma dolaşmıştı. Ben

kendime gelmeden sessizce çıkıp gittiler. Hemen Şefe gidip durumu anlattım, sonra birlikte müdüre çıktık. Müdür de Ankara'da merkezi aradı durumu anlattı. Anında tepki verip bana gitmem gereken üç şube ismi verdiler, ben de Tarsus'u seçtim.

Dilim damağım kurumuştı. Tam buraya alışmaya çalışırken, bu kez de Tarsus denilen yer çıkmıştı önümüze.

Elimizden geldiğince sakın olmaya çalışarak eşyaları toplamaya başladık. Analık ağsız dilsiz toparlıyordu evi. Ne bir soru sormuş ne de küçük bir reaksiyon göstermişti.

Ve babam, geleceğimi yönlendirecek olan Tarsus'a böyle bir havayla atanmıştı.

Ertesi günü babamın ilk işi okullarla olan ilişkimizi kesmek oldu. Merdan' da hastaneden çıkarmıştı. Sabahın erinde otobüse bindiğimizde babam:

-Ben sizi Urfa'da Abidin'in yanında bırakırım. Bir kaç gün kalırsınız. Ben de o arada ev tutar sonra sizi aldırırım.

Amcamı özlemiştim. Son görüşüm dedemin ölüm seremonisiyle geçmişti. Babamla birbirlerini yemeye ramak kalmıştı. Hatta babam onun adını bile anmak istemiyor, ondan bahsedeceği zamanda, ' bizim gominist, ' deyip duruyordu. Merdan da duyduğunda sevindi. Salt suratı asılan analık olmuştu ama, o da ağzını açıp bir söz dahi etmedi.

X

Havaya soğuk egemen. Kışın defteri dürülmek üzere. Şehrin çatılarının buzları eridikce sokaklar çamurdan geçilmez oluyor. Sokakların kuytu köşelerinde saklanmış kar yığınları kendilerini vantuz gibi emmeye çalışan güneşe öfkeyle direniyorlar. Güneş nazlı, güneş hala tadında değil.

Otobüse binerken bir tuhaf oluyorum. Bu yöreye, bu yörenin insanına alışmaya başlamıştım. Mahallemizdeki komşularımızdan okulumdaki arkadaşlara değin yaşamadığım bir sıcaklığı, apayrı bir özveriyi tatmıştım onlarla. Yoksullukları ceplerindeydi, aslında varsıllardı yüreklerinde taşıdıkları sevgilerle. Arkadaşım kel Hıdır tüm şaklabanlılığıyla gözlerimin önünde. ' Demir hadi loo, ' diyen sesi kulaklarımda yankılanıyor.

Otobüsün orta koltuklarında yerimizi alıyoruz. Babam analıkla önde, ben Merdan'la arkadaki koltuktayız. Otobüsün hali yaman. Koltuklar yırtık, gıcırtilı. Dış

yüzünde bakır rengi yamaları var.

Otobüs hareket ettiğinde gözlerimin duygusallaştığına tanık oluyorum. Ağlıyor muyum ne? Caddeyi geçiyoruz homurtularla. Son kez dükkanlara, araya gittiğimiz sinemaya, bisiklet öğrenmeye çalıştığım meydana bakıyorum. Soğuktan büzülüp iki büklüm olmuş insanlara bakıyorum. Sanki bu büzülen insanlar, kendi anadillerini konuşamamanın, kendi öz kültürlerini yaşayamamanın, kendi anavatanlarında özgürce yaşayıp özgürce soluk alamamanın ağırlığını da hergün omuzlarında taşımaktalar.

Mardin'i çıktığımızda son kez çıkamadığım kaleye bakıyorum. Bir Huninin üstüne oturtulan hasır şapkayı andırıyor Mardin kalesi benim gözümde. Tarihte uğruna oluk oluk kanların akıtıldığı bir kale.

Urfa yolculuğu benim için bir karabasandı herşeyden önce. Otobüsün seyrettiği yol çukurlarla doluydu. Otobüsün her hopyayışında sanki içimiz dışımıza çıkıyordu. Bir türlü böyle yolculuklara kendimi alıştıramamıştım. Midem allak bullaktı. Babam analıkla bir öndeki koltukta oturuyordu. Hastaneden yeni çıkan Merdan'ın benzi hala soluktu. İkide bir elini ağzına götürüyor kusacak gibi yapıyor, ben de o anda aynı duyguyla dolup taşıyordum. İyi ki yanımıza torba almıştık. Ağzımızdan acı bir su devamının geleceğini korkuyla bize haykırıyordu. İlk Merdan midesinde ne varsa

torbaya kusuverdi, ardından ben. Gözlerimden yaşlar geliyordu. Başımın döndüğünü, aslında tüm dünya dönüyordu o an için. Babam bir iki kez bize bakıverip teskin etmeye çalıştı.

-Az kaldı çocuklar, biraz daha dayanın.

Analık en küçük bir bakış bile fırlatmadı.

Yerler alacalı bulacalı. Karla kaplı tarlalara baktığımda hayretle cins cins hayvanlar görüyorum oralarda. Güneş öylesine karları eritiyor ki, güne başını uzatan her toprak parçası bir hayvan görüntüsüne bürünüyor. Ve o hayvan görüntülerinin yüreğinde nice tomurcuklar açacak, nice bitkiler çiçeğe duracak. Toprak uyandıkça umutlar yenilenecek, yarınlar mis gibi kokmaya başlayacak.

Dümdüz bir ovada tek bir yeşili bile olmayan bir yolda ne kadar yol aldığımızı bilemiyorum. Aslında günlerce yol almışız gibi geliyor bana. Mola verdiğimiz yerlerde ilk işimiz elimizi yüzümüzü doyasıya yıkamaktı. Babamın yemek yeme önerisini midemiz kalkarak reddettik.

İlkin kerpiç evleri gördü gözümüz. Tek tük ağaçların süslediği caddeden Urfa'ya girdik. Bir şehre girdiğimizi belli eden apartmanlar giderek göze çarpıyordu. Hafifce çişeleyen yağmur günün aydınlığını bölüyordu. Bir yerde duruverdik. Babam:

-Amcanız burda sizi bekliyecek, dedi.

Bazı yolcular inme telaşındayken amcamın etli yüzünü camdan görüverdim.

Heyacanla:

-Baba, amcam aşağıda bizi bekliyor, dedim.

Babam da ayaklanmıştı. İnen yolcuların ardına takılarak aşağı iniverdik. Sağ bacağımın uyuduğunun bile farkında değildim. Otobüsün son basamağından aşağı atladığım an kendimi yerde buldum. Her tarafım çamura bulanmıştı. Babam öfkeyle çekiştirerek beni ayağa kaldırdı.

-Dikkat etsene oğlum.

-Bacağı uyuşmuş,dedim ıvecenlikle.

O anda amcam da gülerek yanıştı yanıma. İlk babamın elini saygıyla öptü. Böyle bir yolculuğun babamla arasındaki dargınlığı gidermesine vesile olduğu için sevinliyordu. Analığa hoşgeldin ettikten sonra benimle Merdan'ın yanaklarından sevecenlikle öptü. Babam amcamı kenara çekip:

-Bak oğlum, çocuklarla hanım sana emanet. Ben haber verince otobüse bindirip gönderirsin.

Merdan hastaydı. Yeni çıktı hastaneden. Yatıp dinlensin bi eyice.

-Başüstüne ağbi.

Amcam yeniden babamın eline vardı. Babam ne denli de sıcak davranmaya çabalıyorsa da geçmiş deneyimleri bunu engelliyordu. Yeniden otobüse bindi.

Otobüs yeni yolcularını aldıktan sonra kalktı. Amcam da bir taksi kiraladı.

-İşte burası Urfa. Peygamberler şehri. Biraz dinlenin sizi balıklı göle de götürürüm.

Başlangıç olarak iyiydi. Amcamın mutluluğu gözlerinden okunuyordu. Bilemiyorum artık, biz yanında olduğumuz için mi yoksa ağbisiyle arasındaki buzlar eridiği için mi? Gördüğüm tek bir caddeydi, aynı Mardin gibi ama burası düzdü. Hiç sokakları birbirine bağlayan taş basamaklar da yoktu. Daracık sokaklardan geçerken, kerpiç evlerin yanısıra beton evleri de bir arada seyretmek keyif veriyordu bana. Ama insanları aynıydı. Sanki Mardin'deki insanları buraya getirtmişler, burada

yürütüyorlardı. Aynı ezik büzük, aynı karamsar, umutsuz yüzler. Merkezden uzaklaştıkça daralan sokaklarda yüksek duvarlarla çevrili evlerin iki kanatlı kocaman kapılarının içinde küçük kapılar da vardı.

Bir sokağın köşesinde taksiyi durdurttu amcam.

-İşte burası bizim mekanımız,dedi.

İndik taksiden. Bir iki valizimiz vardı aldık. Yüksek duvarlarla çevrili kocaman kanatlı kapının küçük kapısını açtı amcam, içeri, geniş bir bahçeye girdik. Bahçede ilk göze çarpan çırıklı su kuyusu oldu. Eski tarihlerden kopup gelmiş gibiydi.

Tanımadığım bir koca ağacın altında kurulu bir masa ve birkaç sandalye vardı. İki katlı evin duvarları sarı badana, pencereleri kümbetliydi.

-Hadi şöyle gelin,dedi amcam evin kapısını göstererek.

Eve doğru yürürken daha önce tanıdığımız bir yüz kapıya çıkıverdi. Gülseren yenge gülümseyen, gülücük saçan gözleriyle bize bakıyordu. Analığa baktım hiç hoşnut değildi bu karşılaşmadan. Gülseren yengenin ona bakarken Ankara'yı anımsadığını okudum.

Gülseren yenge yıllardır çocuklarından ayrı kalan bir annenin tüm sıcaklığıyla sarıldı bana, ardından Merdan'a.

-Güzellerim benim. Yiğitlerim.

Özlem dolu aynı sıcaklıkla karşılık verdik.

İki kadın da birbirlerine sarıldılar. Sıcaklıklarının yapay olduğu hemen göze çarpıyordu.

-Hadi içeri geçin, dedi amcam.

Önümüzde açılan camlı kapıdan odanın serin sessizliğine giriverdik. İlk bakışta titiz

bir elin etkisi görülüyordu. Gülseren yenge kendisini yetiştirerek bir şehir hanımefendisi olabilmenin koşullarını günlük yaşamına nakşedebilmişti. Koltukların dizilişi, oturma odası dolabının yeri, sandalyelerin simetrik duruşu görgü kurallarının uyumlu uygulanişıydı.

Konukların geldiği her evde olduğu gibi burada da nasılsın iyi misin faslı başladı hemen. Sonra babamın Mardin'den ayrılış nedeni üzerinde duruldu. Derslerimiz soruldu. Amcam ele avuca sığmaz bir sevinç içindeydi. İkide bir.

-Çocuklar canınız bir şey isterse hiç çekinmeyin, sözcüğü dilinden düşmüyordu.

Benim en çok merak ettiğim amcamın kitaplarıydı. Daha fazla sabredemeden atıldım.

-Amca, kitapların nerede? Diye sormadan kendimi alamadım.

Analık hemen atıldı.

-Patlama hemen. Daha yeni geldin. Amcanı rahat bırak.

-Rica ederim yenge hanım. Rahatsızlık ne demek?

İşıllayan bakışlarıyla bana döndü.

-Gel yeğenim. Seni kitaplara götüreyim. Gülseren sen de Merdan'ın rahat edebileceği bir yatak hazırla. Abim dedi, hastaymış

Gülseren yenge Merdan'a yatak hazırlamak için yandaki kapıya yürüdü.

Sevinçle fırladım yerimden. Amcamın ardından yandaki bir odaya giriverdim. İçerde gördüklerimle soluğum tutuluyordu. Amcamın boyunda, iki metre genişliğinde bir dolap tıka basa kitap diziliyordu. Küçük bir yazı masası ve üzerinde bir daktilo vardı kağıtlar arasına sıkışmış. Heyacanla kitaplara atıldım.

-Şu güzelliğe bak amca, dedim dilim tutularak. -Tümü senin öyle mi?

-Kimin olacak peki, dedi amcam ağzı kulaklarına vararak. -İstedğini al oku. Ama ilkin şu ansiklopediyi oku. Burada Urfa'yı bulursun, Mardin'i bulursun. Bayburt'u. Hatta şimdi gideceğiniz Tarsus'u dahi.

Bir baygınlık gelmişti üzerime. Tatlı, rahatlatıcı, soluk açıcı bir baygınlık.

Dolaptan çıkarıp uzattığı ansiklopediyi kaparcasına aldım. Önce görmediğim yazı masasına bakışlarım takıldı. Asıl ilgimi çeken masanın üzerindeki daktilo idi.

-Yazı da mı yazıyorsun amca? diye sordum imrenerek.

Odanın havası, kitapların ciğerlerimi ferahlatan kokusu hemen sarmıştı beni.

-Bir roman yazmaya çalışıyorum. Genellikle de şiir. Şu koltuğa otur, okumak istediğin kitabı oku. Ben çıkıyorum.

-Yazdığın romanın adı ne amca?

-Çifte Yürek.

Amcam odadan çıkıp beni yalnız bıraktıktan sonra elimdeki dünya hazinesi değerindeki kitabın sayfalarını çevirmeye başladım. Urfa'yı bulduğumda koltuğuma daha rahat yerleşerek okumaya başladım.

" Urfa Güneydoğu Anadolu bölgesinde 18.584 kilometrekare. Merkez ilçe dışında on ilçe, 690 köy. İl toprakları doğuda kalkan biçimli bir volkan olan Karadağ ile Diyarbakır havzasından ayrılır. Batıda Adıyaman ve Gaziantep illeri ile arasındaki sınırı Fırat nehri oluşturur. Yüzey şekilleri bakımından geniş bir plato alanıdır. Kuzeyde bin metreye yaklaşan plato, Güneyde Suriye'ye doğru hafif bir eğilimle giderek alçalır ve Suriye sınırı yakınlarında yükseltisi dört yüz elli-beş yüz metreye iner. Yüzeyi Fırat nehri ve kolları tarafından hafif bir şekilde yarılmıştır. Yer yer de plato üzerinde biraz daha yüksek tepeler vardır. Fırat dışında akarsu yataklarının çoğu yazın kurur. Jeolojik yapı bakımından, kenar kıvrımları şeridinde Suriye platformunu kaplayan hafif kıvrımlı örtü

tabakalarının yayılış alanıdır. En geniş yeri Eosen ve Oligoniyosen yaşta tortullar, özellikle kireçtaşları kaplar. Buna bağlı olarak yer yerkarstik şekiller görülür(dolinler, mağaralar, karstik kaynaklar), Güney kesiminde alüvyonlarla kaplı geniş, verimli ovalar vardır (Suruç, Harran). Bütün il toprakları yağış rejimi bakımından Akdeniz karakteri gösteren, ama şiddetli karasal bir iklimin etkisindedir. En çok yağış kışın düşer. Yazlar kuraktır ve yıllık buharlaşma ikibin milimetreyi aşar; bunun sonucunda ilk topraklarında yazın, uzun ve çok şiddetli bir kuraklık hüküm sürer. Bu koşullar nedeniyle il toprakları, ormandan hemen hemen yoksun bir bozkır alanıdır. Nüfusun hemen hemen yarısı kentlerde yaşar; bunun da büyük kısmı il merkezinde ve bazı kalabalık kasabalarda(Siverek, Viranşehir, Bilecik, Ceylanpınar) toplanmıştır. Kırsal yerleşmeler topludur ve genel olarak su kaynaklarına bağlıdır. Köyler arasında geniş aralıklar vardır. Yarı kurak bir bölgede bulunmasına karşın, özellikle ilin güney kesimindeki verimli alüvyal topraklar ve sulama sayesinde tarım alanlarının oranı yüksektir; il topraklarının yarıya yakınına kapsar. Tarımda karşılaşılan başlıca sorun, uzun ve şiddetli yaz kurağıdır. Ceylanpınar, Akçakale ve Suruç yörelerinde yeraltı suyu kullanılarak kuraklık sorunu bir ölçüde çözümlenmektedir. Urfa önemli bir tarımsal üretim alanıdır. Ekili toprakların büyük bir kısmı başta buğday olmak üzere tahıllara ayrılmıştır. Kapladığı alan ve üretim miktarı bakımından baklagiller ikinci sırada yer alır. Baklagillere ayrılan alanın hemen tamamında mercimek üretimi yapılır. Diğer önemli toprak ürünleri Pamuk, Susam, Antepfıstığı, çeşitli meyveler ve ilin batı kesiminde zeytindir. Hayvancılık ve hayvan ürünleri kırsal kesimin tarımla birlikte başlıca geleneksel gelir kaynaklarıdır. En çok koyun ve kıl keçisi beslenir. En önemli yeraltı kaynağı fosfat yataklarıdır. Güneydoğu Anadolu bölgesinin büyük merkezlerini birbirine bağlayan tarihi anayol il topraklarından geçer. Suriye'ye uzanan yollar da bu anayoldan ayrılır ve üç sınır kapısından (Ceylanpınar, Akçakale ve Suruç)Suriye'ye geçilir.

Urfa yöresi; ilkçağdan bu yana Hurri Mitani, Asur, Pers, Makedonya ve Roma egemenliklerini yaşadı. Yedinci yüzyılda Müslüman Araplar tarafından ele geçirilen Urfa, bir süre, Haçlılar zamanında bir Hristiyan krallığının merkezi oldu. Daha sonra Memluk, Moğol ve Timur egemenlikleri dönemi geldi. Yavuz Sultan Selim zamanında da Osmanlı topraklarına katıldı. 1. Dünya savaşından sonra İngilizler 7 Mart 1918'de Urfa'yı işgal ettiler, sonra Fransızlara bıraktılar. 10 Nisan 1920'de Fransız işgalinden kurtarılarak yeniden Türk topraklarına katıldı.

Peygamberler Diyarı olarak tanınan Urfa'nın tarihinin Hazreti Nuh zamanına kadar uzandığı söylenir. Ancak bugüne kadar ele geçirilebilmiş tarihi belgeler bu topraklarda egemenlik süren en eski topluluk olarak Hititleri göstermektedir. Ancak bu devirde dahi yörenin daha çok Mezopotamya uygarlığının etkisi altında bulunduğu görülmektedir. Hititlerden sonra bu topraklarda Hurri-Mitani devleti vücut bulmuştur. Daha sonra nice kavimler gelip geçmiştir bu topraklardan. Milattan önce dördüncü yüzyılda Büyük İskender tarafından Makedonya imparatorluğu sınırları içine katılan bu topraklar, onun ölümünden sonra ülkesi parçalanırken Selevkos'ların payına düşmüştür. Daha sonra da Roma İmparatorluğu egemen olmuştur buralara. Roma'nın hükümrânlığı sırasında bu topraklar müslüman Arapların sık sık hücumlarına uğramış, bu akınlar Bizans zamanına kadar sürüp gitmiştir. 1071 yılındaki Malazgir zaferinden sonra, Türkler bu toprakları

Bizanslılardan almışlar ve bundan sonra bu yörede Türk'ün egemenliği kesinleşmiştir.

Urfa ve çevresi 1.Dünya savaşıdan sonra Osmanlı İmparatorluğu galip devletler tarafından paylaşılırken önce İngilizlerin payına düşmüş, sonra onlar tarafından Fransızlara devredilmiştir. İşgalin acısını bütün şiddetiyle yaşayan Urfalılar kırık dökük silahlarına sarılıp düşman kuvvetlerinin üzerine atılmışlar ve verdikleri amansız bir savaşla onları bu topraklardan atarak beldelerini kurtarmışlar (9 şubat 1920).

Urfa başlı başına bir tarih diyarıdır. Burada özellikle kutsal tarihin emsalsiz zenginliklerine rastlanır. ' Peygamberler Diyarı ' olarak ün yapmış Urfa'da Hazreti Eyyüp, Hazreti İbrahim ve Hazreti Şuayip'e ait izler yer alır.

Ansiklopedideki Urfa'nın tanıtımı böyleydi. Bu ansiklopediden daha öğrenecek çok şey vardı. Örneğin Bayburt'a bakar, Mardin'e bakar, şimdi gitmekte oldukları Tarsus hakkında da bir şeyler öğrenmiş olurdu.

Odanın kapısı açıldığında Bayburt'u arıyordum ansiklopedide. Başını içeri uzatan amcam gururla gülümseyerek:

-Hadi bakayım yeğen. Okumana sonra yeniden devam edersin. Şimdi gel de bir şeyler ye.

Açlığını unutmuştum kitapların arasında. Sanki elimden kaçan kuşun hüznü vardı içimde. İstemeyerek kalktım yerimden. Amcamın açık bıraktığı kapıdan yemek yenilecek odaya geçtim. Gülseren yenge gözlerinin içi gülerek karşıladı beni.

-Şuna bak şuna. Amcası gibi kitap kurdu olup çıkacak bana.

Gururumun okşandığının farkındaydım. Yan gözle belli etmeden analığa baktım. Bana söylenen sözcüklerden hiç de memnun olmadığı kışkırttığı yüzünün asılmasından belliydi, ama umurumda değildi.Okumayı çok seviyordum ben.Dilim bile değişmiş, konuşmam tam bir şehirli gibi kibardı.

Masadaki yerimi aldığımda Gülseren yenge bir tepsi dolusu lahmacun getirdi masaya. Amcam da salata tabağıyla göründü. Bizim orada bulunmamızdan derecesiz zevk aldıkları her hallerinden belliydi. Analık ise bazen somurtuyor, bazen de sanırım ki misafirlikte olduğunu düşünerek elden geldiğince şirin görünmeye çabalıyordu. Uzun

geniş bardaklarda ayranlarımızı yudumlarken, lahmacunları büyük bir iştahla yiyorduk.Amcamın lahmacunu tutan elleri ne denli beyaz ve şişmansa, Gülseren yengenin aksine esmer ve inceydi. Analığın elleriyse bembeyaz ve küçüktü.

Analık masaya konan yemeklere burun ucuyla bakıyordu.

Bazen analıkla Gülseren yengenin ani bakışmalarına tanık oluyordum. Gülseren yenge evsahibi olmanın rahatlığıyla analığın yapmacık sıcaklığına küçümseme ve alaycı bakışlar fırlatıyor, Merdan'a veya bana bakarken o bakışların anında değişerek bir sevgi seline dönüştüğünü görüyordum.

Amcam tıslayarak lahmacundan masaya damlayan yağlara aldırmadan büyük bir iştahla tıktırmasını sürdürmesinin yanında ayran dolu kocaman bardağını bana mısın demeden dipliordu. Merdan sessiz, eline aldığı lahmacuna ilkin bir bakıyor ardından nasılsa daha çok var rahatlığıyla yavaştan atıştırmasını sürdürüyordu.

Ağzım acı lahmacundan yansa da lezzetini hiç bir yerde bulamayacağım bu yemeği mideme tıka basa doldurmadan edemeyeceğimi biliyordum.Analık gönülsüz ve isteksiz bir şekilde ağır çekim yapar gibi binbir tenezzülle lahmacuna uzanıyor,ısıırken azbiraz

gözlerini yumup, bu da yenir mi decesine lütfen ucundan ısırıyordu.

Masadan ilk kalkan analık oldu. İlk doyan demeyeceğim, çünkü ben çoktan doymuştum. Yani midem doymuş, şimdi de gözümü doyurma çabasıındaydım.

Analık geri çekilerek önündeki mendille ilkin ellerini sonra da ağzını silerek teşekkür anlamında Gülseren yengeye gülümsedi. Gülseren yenge bu gülümsemeye yanıt vermediği gibi, Ankara günlerini anımsamış olacak ki kibirli ve burun kıvrarak baktı. Anında analığın yüzü kararmıştı. Belki de şu anda babamla Tarsus'a gitmediğine hayıflanıyordu. Sözlü teşekkür etmediğine ait bir sevinci dudaklarına dolayarak:

-Ellerimi bi yıkayayım.

Amcam saygıyla fırladı yerinden. Yengesine el yüz yıkama yerini göstermek için öne düştü.

Gülseren yenge onların gitmesini fırsat bilip:

-Bu kısa bacaklı hala burnunuzdan getiriyor mu?

Ben Merdan'a baktım. Merdan bana baktı.

Başımı yukardan aşağı salladım.

-Huylu huyundan vazgeçer mi desenize?

Bizim bir şey söylememize gerek yoktu aslında. Gülseren yenge onu bizden daha iyi tanıdığına emindik.

Yemekten sonra dereden tepeden konuşuldu. Amcam analığı da konuya çekip konuşturma gayretine rağmen, analık orada olmanın rahatsızlığını her haliyle göstermekten çekinmiyordu. Sonunda dayanamamış olacak ki, şaşaalı bir şekilde yerinden kalkarak:

-Benim uzanabileceğim bir yer varsa biraz dinlenmek istiyorum.

Gülseren yenge ağırlaşmış suratıyla kalktı yerinden. Analığa hizmet etmenin zorluğunu yaşıyordu sanki.

-Buyrun, gelin.

Ardarda odadan çıktılar. Amcam iki kadın arasındaki sürtüşmenin farkında değilmiş gibi:

-Eee gençler anlatın bakayım. Mardin'deki arkadaşlarınızı arayacak mısınız bakayım?

Kel Hıdır geldi aklıma. Bir onunla arkadaşlık kurabilmişim. Hem aynı mahalleden

hem de aynı sınıftandık. Dikkatimi çeken en güzel özelliği benim yanında olduğum zamanlarda arkadaşlarıyla Türkçe konuşmaya özen göstermesiydi. Belki de anlamadığım dili konuşması benim dışlandığım, istenmediğim anlamına geleceğini anladığı içindir sanırım.

-Ben tek kel Hıdır'ı ararım, dedim amcama.

-Ben kimseyi aramam, dedi Merdan soğuk bir şekilde.

Merdan içine kapanık bir çocuktü. Hemen arkadaş edinemez, sanki arkadaş seçeceği çocuğu değişik sınavlarla denedikten sonra yüreğini açardı ona.

-Biraz uzanmak ister misin Merdan, diye sordu amcam.

Onun terlediğini görmüştü.

Merdan başını tutarak:

-Biraz başım ağrıyor.

Amcam yerinden kalktı.

-Hadi gel yine biraz uzan.

Sonra bana döndü.

-Demir sen de kitaplara geçiver. Ben de birazdan gelirim.

Yemekten önce karıştırdığım ansiklopediyi yeniden elime aldım. Mardin ilini arayıp buldum. Kısa bir süre kaldığım bu ilin hakkında da bilgi sahibi olmak istiyordum. Okumaya başladım. Güneydoğu Anadolu bölgesinde bir il. Onikibinyediyüzaltmış kilometrekare alanı vardır. Merkez ilçe dışında dokuz ilçesi vardır. Güneyde Suriye ve Irak'la sınırlanan il toprakları, kuzeyde Diyarbakır havzasının eksenini izleyen Dicle nehrine kadar uzanır. İlin orta kısmında Mardin eşiği adı verilen Jura tipi nispeten gevşek kıvrımlar demetinden oluşan bir kabartı doğu-batı doğrultusunda uzanır. Bu kabartı, Türkiye'nin tektonik yapısında kenar kıvrımları olarak bilinen ve pleyistosen kadar süren çok yeni dağ oluşum hareketlerinin sonucudur. Türkiye'nin başlıca petrol arama bölgelerinden biri olan bu kabartının kuzey ve güneyinde Neojen'e ait yeni çökeller, Kuzeyde Diyarbakır havzasına, güneyde Arabistan platformuna doğru eğilenmişlerdir. Akarsu şebekesine de Mardin eşiği biçim vermiştir. Birçok akarsu daha yağışlı olan bu eşikten doğarak güneyde Fırat'a, kuzeyde Dicle'ye ırsal biçimde yönelir. Dicle, doğu kesiminde eşiği dar boğazlarla yarar. İl sıcaklık bakımından karasal özellik kazanmış Akdeniz iklim tipinin etkisindedir. Bu nedenle Güneyde olmasına karşın, kışlar oldukça soğuk geçer, yazlar kurak ve sıcaktır. Seyrek meşe topluluklarının görüldüğü yüksek kesimler dışında il topraklarının büyük kısmı bozkırla kaplıdır. Tarım alanları il topraklarının yüzde otuzaltısını kaplar. Bunun en büyük kısmı tahıllara (buğday, arpa, darı, pirinç), diğer kısmı da mercimek olmak üzere baklagillere ayrılmıştır. En önemli sanayi bitkisi pamuktur. Büyük sayılara ulaşan hayvan varlığı (koyun, kıl keçisi, tiftik keçisi) ile hayvancılık ve hayvan ürünleri kırsal kesimin önemli gelir kaynağıdır. İlin başlıca yeraltı kaynakları; fosfat, asfaltit yatakları ile olası petrol rezervleridir. Verimli Hilal adıyla bilinen bir alanın orta kesiminde yer alan il topraklarının doğu ve güneydoğu Anadoluyu Mezopotamya'ya bağlayan kara ve demiryolları üzerindeki konumu, tarihte olduğu gibi, günümüzde de önemini korumaktadır. Irak'a açılan habur ve Suriye'ye geçilen Nusaybin ve Şenyurt sınır kapıları bu ildedir. Bugün Mardin il merkezinin bulunduğu yerde ilk kentin Perslerin buraya yerleştirdikleri Marde kavmi tarafından kurulduğu bilinir. Mardeliler burada kurdukları kente kavimlerinin adını vermişlerdi. Yüzyıllar boyunca burası bu adla anıldı. Bizanslılar Marde'yi 'Mardi olarak anmaya başladılar. Yöre Türklerin eline geçtikten

sonra Mardin olarak anıldı. Mardin'in tarihi, Anadolu'da ilk siyasi birliği kuran Hitit İmparatorluğunun dışında kalır. Hititler zamanında bu yörede Hurri-Mitani Krallığının hüküm sürmekte olduğu görülür. Daha sonraları Asur ve Babil egemenlikleri altına giren bu toprakları, Babillilerden İranlı Medler aldılar. Milattan önce dördüncü yüzyılda Büyük İskender bu devleti ortadan kaldırırken, buradanda Makedon İmparatorluğu parçalanırken bu topraklar Selevkosların eline geçti. Ancak bu uzun bir egemenlik olmadı. Sasani hanedanlarının idaresinde yeniden canlanan İran İmparatorluğu bu toprakları Selevkosların elinden aldı. Roma ve onu izleyen Bizans egemenliklerinden sonra Halife Ömer'in döneminde Müslüman Arap orduları bu toprakları Bizanslıların

elinden aldı. Daha sonra bazı Arap Devletleri Bağdat'taki Arap Halifelerine bağlı olarak bu yörede egemenliklerini sürdürdüler. Bunlar Hamdaniler ve Mervaniler idi. Binyetmişbir Malazgirt zaferinden sonra bu topraklar Türklerin eline geçti. Bindoksansekiz yılında bu topraklarda Artukoğulları, Selçuklu Devletine tabi olarak iki Türk krallığı kurdular. Daha sonra da Musul Atabeylerinin emrine giren bu topraklar daha sonra İlhanlılar, Türk Memlükler, Timurlular, Karakoyunlular ve Akkoyunlular gibi irili ufaklı Türk devletlerinin de egemenliği altında bulundu. Binbeşyüzonyedi Çaldıran zaferinden sonra Bıyıklı Mehmet Paşa kumandasındaki Osmanlı ordusu bu toprakları ele geçirerek Osmanlı İmparatorluğu sınırları içine kattı. Osmanlı döneminde Mardin, Diyarbakır Beylerbeyliğinin yirmidört sancağından biri oldu. Tanzimat'ın ilanından sonra da aynı vilayetin üç sancak beyliğinden biri haline getirildi. Cumhuriyetin ilanından sonra da vilayet oldu.

Mardin il merkezi ve çevresinde bu zengin tarihin çeşitli izlerine rastlanır. Mardin kalesinin Romalılar devrinden kaldığı tahmin edilir ve kalenin uzunluğu sekizyüz metredir.

Mardin hakkında bu bilgiyi aldıktan sonra biraz da roman okumak istiyordum. Kitaplığa gözetarken yılan isimli bir kitap dikkatimi çekti. Kitabı çekip aldım. 'Yılanların öcüydü bu kitap. Yazarı da Fakir Baykurt. Hemen okumaya koyuldum. Köy yaşamını anlattığı belliydi ve ben köy romanlarını daha çok seveceğimi anladım.

Aradan ne denli zaman geçti bilemiyorum. Amcamın sesi kulağımın dibinde duyulduğunda silkindim yerimden.

-Ooo, roman okumaya başlamışsın, dedi sevinçle.

Sonra elimdeki kitabın kapağına baktı. Sevinci daha da büyümüştü.

-Hem de Yılanların öcünü okuyorsun. Bunun ikinci cildi de var. İrazcanın Dirliği.

Fakir Baykurt Anadolu'nun yetiştirdiği en büyük yazarlardan birisi. Öğretmen kökenli, devrimci bir yazar. Türkiye'nin Maksim Gorki'si.

-Çok hoşuma gitti. Maksim Gorki kim amca?

-Değerli bir Rus yazarı.

Amcama baktım. Babam ona; senin yerin Moskava demekle haklı mıydı acaba?

-Onun kitaplarını ben de okuyabilir miyim?

Amcam güldü.

-Abim görmesin böyle kitaplar okuduğunu, kızar. Hele Rus yazarlarının kitaplarını hiç.

-Neden amca?

-Solcu yazarları sevmez baban. Hem Rus yazarlarının kitaplarını okuyan herkes komünisttir onun gözünde.

Elimdeki kitabı gösterdim.

-Ama bu kitap köyü anlatıyor. Zaten biz de köylüyüz amca. Babam bunca yıllık şehir hayatına rağmen köylü dili konuşur hala.

-Fakir Baykurt'un her kitabı köyü anlatır. Ağaların köylüye baskısını, sömürsünü, devletin kimden yana olduğunu, yani tüm köy gerçeğini.

Durdu bir an. Yüzünde beliren hüznü bir çizgi dudaklarının ucunda parantez açtı.

-Ve abim sevmez o tür kitapları.

Babamın roman türü kitaplar okumasını hiç görmemiştim. Ara sıra Kurtuluş

Savaşına dair belgesel kitaplar okuduğunu anımsadım. Genellikle günlük gazetesi Tercuman'ı okurdu. Ben de alışkanlık edinip pehlivan tefrikalarını kaçırmazdım.

-Amca sen hangi gazeteyi okuyorsun?

-Cumhuriyeti okurum ben, dedi.

Cumhuriyet'in nasıl bir gazete olduğunu bilmiyordum .Amcam okuduğuna göre değerli bir gazete olduğuna da emindim. Ama babamın gözünde belki Cumhuriyet gazetesi de komünist bir gazeteydi.

Daha nice kitaplardan konuştuk. Bana göre amcam bir bilgi hazinesiydi. Babama göre ise yolda dahi doğru dürüst yürümesini bilmeyen beceriksiz, işe yaramaz, hodbin birisi. Ben sevmiştim amcamı. Bana yaklaşımı bir amca gibi değil; bir arkadaş, yakın bir dost gibiydi.

Daha neler konuştuk neler. Odanın kapısı açılıp da Gülseren yenge ısılayan bakışlarıyla görünmese zamanı da tümüyle unutmuş olacaktık.

-Abidin, yeter konuştuğunuz artık. Çocuk yorgundur. Yatağımı hazırladım. Gitsin de yatsın.

O ana değin saatin nerelerde olduğunu, uykumun gelip gelmediğini bile bilmiyordum. Sanki içimde çalar saat ötmüş gibi esnemeye başladım. Amcam benim esnememi görünce gülümsedi.

-Haklısın karıcım. Zamanı unutmuşuz,dedi.

İyi geceler dileyerek odama girdim. Merdan derin bir uykunun kollarına sarılmış uyuyordu. Yandaki boş yatağa kendimi uzattım. İlk kez Merdan'dan ayrı bir yatakta yatacaktım. Gülseren yenge üşenmeyip ikimize de ayrı yatak sermişti.

Kafamı kurcalayan bazı sorular vardı. Ama öylesine bir dağınıklık içindeydi ki, toparlayabilmem sanki olanaksızdı. Babamla amcamı ayrı ayrı analiz edebilmem için yeterli bir yaşta olmadığımı görüp üzüliyordum. Babam köyünü, köyünün insanını seven, onların mutluluğu için elinden geleni her ne pahasına olursa olsun yapmaya çalışan bir insan görünümünü bende uyandırırken, amcam, babasına dahi yardım yapmayı aklına getirmeyen bir insan olarak belleğimde yer etmişti. Bana yakın olan bu iki insanın siyasi çizgilerine baktığım zaman amcam önde görünüyorsa da, insani ilişkileri baz aldığında babam onu fersah fersah geçiyordu. Babam izine geldiğinde kasabadaki dükkanlara uğrayarak kendi akrabalarının nerede ne borçları varsa ödüyor, köyde eli kolu dolu geliyordu. Amcam ise, bir kez bile köye gelmediği gibi, hiç arayıp sormuyordu bile. Bu anımsamalar beynimde gerçek bir dünyanın objektif ölçütlerini gözler önüne sermesine rağmen, babam daha insalcı, daha sevgi dolu, daha toplumcu yapısıyla öne çıkıyordu. Amcamın okuduğu kitaplar aslında babamın karakter yapısına daha uygun olduğu halde, nedense babam bu tür kitapları okumadığının yanında bir de okuyanları komünist olarak suçluyordu.

Yaşım yetersiz, dolaylı olarak bilgim de yetersiz ama, görebildiğim kadarıyla babam amcamdan daha çok insanını seviyor,değer veriyor. Amcam belki de okuduğu kitaplardan etkilenecek öyle düşünüyor, gerçek yaşamında ise sanıyorum ki öyle bir

sorunu yoktur ve kendi kendini solcu sanarak avutuyor.

Düşünüyorum da; günlük yaşamında düşündüklerini uygulayamayan bir insan veya okuduklarını çok güzel bulup onu yaşamına ulamayan, yaşamının bir parçası olarak görmeyen insan ne derece gerçekçidir, diye kendi kendine sorması gerekir

sanısındayım.

Uyku beni kollarına almak üzere. Merdan'ın mışıl mışıl uyuması beni de çekiyor. Göz kapaklarım giderek ağırlaşıyor. Tatlı bir mahmurluk tüm bedenimi dolaşıyor. Damarlarımdaki kanın yorgunluğunu duyumsuyorum. Beynim uykuya teslim olmak üzere. Gizemli bir sessizlik odanın içinde kendi karanlığını ararken ben dalıyorum.

X

Sabah uyandığımda Merdan'ı yatağın içinde oturur buldum. Boş boş duvarların kirli griliğine bakıyordu. Yüzünde mahzun bir seyrime vardı. Hastalığından yeni kurtulmuş olmasının bitkinliği vardı hala. Dalgınlığını içine alan durgunluğu hastalıktan incelen yüzünün çizgilerinde giderek belirginleşiyordu. Apar topar hastaneden çıkarılıp otobüs yolculuğuna çıkarılmanın yorgunluğunu üzerinden atamamanın şaşkınlığını yaşıyor gibiydi. Merdan yaradılış itibariyle sessiz, içine kapanık, durgun, düşündüklerini dışa vurmaktan çekinen biriydi. Belki de öz anasız büyümenin verdiği bir eksiklikti.

-Günaydın Merdan, dedim.

Gayriihtiyari başını zoraki bana çevirdi, omzunu oynatmadan. Şu anda küçük çocukların elindeki bir oyuncak kukladan farkı yoktu. Dalgın bakışlarını ıslatmadan:

-Günaydın, dedi, kuru, isteksiz, cansız sesiyle.

-Üşümüyorsun değil mi?

-Yo...

İki sözcüğe verdiği iki kısa yanıtı bu. Mardin'in biraz soğuk olmasına rağmen Urfa güneşi koynunda beslemişlerin rahatlığıyla sıcaktı. Artık ceketsiz de dolaşılabilirdi dışarıda.

-Amcam bizi bugün gezdirecek. Sen de gelirsın değil mi?

-Gelirim.

Kendi değil de sanki uzaklardan biri onun için konuşuyordu bana.

X

X

Gülseren yengenin gelip bizi odadan çağırmasına değin tek tük konuştuk Merdan ile. Merdan'ın cımbızla kıl çeker gibi tek tek, soğuk, yavan konuşması beni de sıkımsı zaten. Kahvaltı yapmak için masaya oturduğumuzda analık yoktu meydana. Amcam traş olup parlak yüzünü sürdüğü kolonya ile sulandırmıştı. Neşeli bir şekilde bize:

-Günaydın gençler...

-Günaydın amca, dedik ikimiz de aynı anda.

-Bi güzel kahvaltınızı yapın, size Urfa'yı gezdirecem.

Sevindik mi bilemiyorum. Merdan'a baktım. Yüzünde bir tüy bile oynamamıştı. Amcamın neşesini yarı yolda bırakmaya hakkımız yoktu. En azından ben, onun sevincine ortak olduğumuzu göstermeliydim.

-Nerelere gideceğiz amca?

-Balıklı göle gideriz. Sipahiler çarşısını gezeriz. Şehrin içini dolaşırız.

Kendimi tutamadım bir anda ellerimi çırtım sevinçle.

-Yaşasın, diye de bağırdım ardından.

Amcam böyle bir tezahuratı bekliyormuşcasına daha da canlandı, yüzü al güller gibi açıldı, bakışları gökteki yıldızlar gibi kıpır kıpır oldu.

-Hadi şimdi kahvaltımıza başlayalım,sözcüğüyle birlikte analığın görünmesi bir oldu. Yeni yıkayıp kuruladığı yüzüne oturttuğu benim burada ne işim var yapmacık gülümsemesiyle amcama bakarak:

-Günaydın,dedi nezaketen.

Amcam oturduğu sandalyeden doğrularak hafif öne eğilip kibarlığını gösterdi hemen.

-Günaydın yenge hanım.Buyrun oturunuz şöyle.

Analık başını dikerek bir kraliçe marurluğuyla sandalyesine lütfen oturdu.

-Nasıl yenge hanım, rahat edebildiniz mi ?

-Teşekkür ederim. Ettim.

Amcamın ağzı kulaklarında sandalyesine çöktü.

-Memnun oldum.

Analık odaya girdiğinden beri bir küçük bakış bile fırlatmamıştı bize. Sanki biz orada yoktuk da salt amcam vardı. Bizi ne denli istemediğini bir kez daha açıkca ortaya koymuştu.

Gülseren yenge demlemiş olduğu çayı getirip masanın üstüne koymasıyla bizim kahvaltı süreci de başlamış oldu.

Kahvaltı büyük bir sessizlik içinde geçti.Sadece Gülseren yenge boşalan bardakları doldurmak için yerinden kıpırdadığında masaya bir canlılık geliyor ve bu da yerini kısa sürede yeniden ağız şapırtılarına bırakıyordu.

Kahvlatının bitiminde amcam:

-Hadi çocuklar hazırlanın size Urfa'yı gezdireyim.

Ben sevinçle yerimden fırlarken Merdan isteksiz bakıyordu. Amcam:

-Merdan, senin pek niyetin yoktur herhalde ? Diye sordu.

Merdan'ın süzülen bakışları ilkin bana ardından amcama döndü.

-Canım istemiyor amca. Siz gidin.

Amcam Merdan'ın solgun yüzüne bakarak onu anladığını yüz mimikleriyle ifade ederek:

-Sen bilirsin azizim,dedi.

İki kanatlı kapının dışarı vuran küçük kapısından sokağa çıktığımız zaman güneş tepemize inmek ister gibi karşımıza dikiliverdi.Amcamla yanyana yüksek duvarlarla çevrili daracık sokaklardan yürümeye başladığımızda gözüm tek tük yanımdan geçen şalvarlı, yanık ve hüzün dolu, avurtları yaşamın zorluğu karşısında içine geçmiş yüzleri gördüğümde Mardin'deki yaşamın aynını düşündüm. Bizim kasabada da aynı yüzleri görmek olasıydı. Amcam yanımdan gelip geçen binbir yamalı, omuzları düşmüş erkekleri gördüğünde tiksintiyle yüzünü buruşturarak benim duyabileceğim bir sesle:

-İşte yeğen, biz bu pejmürde insanları kurtarmaya çalışıyoruz.

Şaşkınlıkla düş kırıklığının oynadığı bir yüzle amcama baktım. Bunları kurtarmak için hangi mücadeleyi verdiğini sormak istedim bir an. Hem sonra

onları ünleyiş biçimini yanlış buluyordum. Dudaklarındaki tiksintinin amcamın öyle bir niyetinin olmadığını açıkça ortaya koyuyordu. Bir kere hiç acıma belirtisi yoktu sözcüklerinde. Böyleleri geberseler de kurtulsak havası daha hakimdi. Babam ise böyle yoksul insanları gördüğünde, derin bir iç geçirir.' şu insanlara yardım edememek ne kötü' derdi. İki kardeşin bakış açısı ve sorunu çözmek anlayışı birbirine zıttı anlayabildiğim kadarıyla. Bahçe duvarları yarı yıkık, evlerin içe geçmiş ha çöktü çökecek çatılarından, kerpiç duvarları delinmiş iğreti evlerinden içim burkularak geçtik. Rengi atmış insanların bezgin yüzlerini görmek içime işlemişti.

Anacaddeye çıktık. Urfa'nın yoksul görüntüsü geride kalmış gibiydi. At arabalarının, paytonların, tek tük görülen motorlu araçların kulağımıza yasladığı homurtularıyla, güneşin giderek ağırlaşan sıcaklığını duyumsayarak Urfa'nın ünlü Balıklı Gölüne geldik. Ben herşeyi en incesine değin görmeyi dilerken amcam bu gölün tarihini anlatmaya başladı.

-Milattan önceye dayanır buranın söylencesi yeğen. İbrahim Peygamber kendini tanrı olarak kabul eden Nemrut'un karşısına çıkarak; Nemrut'un tanrı olamayacağını, asıl tanrının kendi tanrısı olduğunu iddia eder. Nemrut da İbrahim Peygamberi şu karşıda görülen kuleye çıkarır, bu bulduğumuz yerede günlerce odun yığdırarak ateşe verir ve sonra İbrahim Peygamberi mancınıkla bu ateş yığınının üzerine fırlatır, 'tanrın seni kurtarsında görelim,' diyerek. Bir zaman sonra ateş söner, gelir bakarlar ki İbrahim Peygamber yanmamış, bilakis gül bahçesinde oturuyor. Odunlar da orada oluşan göldeki balıklara dönüşmüşler. Bu balıklar bu yörede kutsal olarak kabul görürler. Efsanelere inanmayıp da bu balıklardan tutup da yiyenler ertesi gün evlerinde ölü bulunurlarmış.

İçimi büyük bir merak sarmış. Yüksek duvarların gözden ırak tuttuğu bu efsanevi yere girdiğimde bir an ürperdiğimi hissettim. Kapıdan geçtiğimizde sanki buraya güneş ulaşmıyor gibi serindi. İlerde gördüğüm göle yaklaştığımda İbrahim Peygamber'i gözümde canlandırmaya çalıştım. Gölün kenarında durduğumda ayağımın dibinde oynayan balıklar sanki bana İbrahim Peygamber'in habercileriymiş gibi geldi. Kenardaki bankta oturan kadından bir torba yem alan amcam yarısını bana verip balıklara attırdı, diğer yarısını da kendi attı. Balıkların yeme hücumu görülmeye değerdi. Bir torba daha aldı. Onu da birlikte attık balıklara. İçime bir neşe doluvermişti ansızın. Sonra çevreyi dolaştık. Bazı insanların burayı geçim kapısı yaptıklarını gözlemledim. Gelen ziyaretçiler mutlaka biraz paradan olup gidiyorlardı.

Dönüşümüzde yorulduğumu hissettim. Amcamın da soluması artmıştı ama, hiç belli etmiyordu. Ben de yorulmamış gibi davranıp öğlen yemeğinden önce evin yoluna düştük.

Öğle yemeğinden sonra kendimi yeniden kütüphaneye attım. Amacım

babam bizi çağırmadan önce Fakir Baykur'un kitabını okuyup bitirmektir. Bir an kendimi cennette hissettim. Öylesine mutlu, öylesine rahattım ki, belkide yaşamımın en güzel anlarından bir kısmını burada geçiriyordum. Kitapların

çekim gücü karşı konulamaz bir anafora dönüşmüştü içimde. Kitaplara olan bu tutkunluğumu ilk kez açık bir şekilde farkediyordum. Saatlerin nasıl geçtiğinin ayırımında olmadan akşam yemeğine çağrıldığımı Gülseren yengemin sesinden anladım.

Yemek masası zengince donatılmıştı. Patlıcan dolmasından, yaprak salmasına değin her şey vardı. Hele yemek sonrası gelen baklava midemin bayram yapmasına neden olmuştu. Analık geldiğinden beri sürdürdüğü somurtkanlığını bu güzel akşam yemeğinde de sürdürme niyetini bozmamıştı. Gülseren yenge şen-şakrak gülüşüyle yemeğe renk katsa da analığın somurtuk hali neşemizi doruğa çıkarmaya engeldi. Amcamın bir şey söylerken karısına bakması, ondan izin alması yorumlarına yol açsa da mutlu bir yuvada olması gereken dayanışmacı yapının ön plana çıkması açısından sevindiriciydi. Gülseren yengenin amcam üzerinde kurduğu hakimiyeti analık kıskanç gözlerle belli etmeksizin izliyor, belki de babamın da böyle olması için dualar ediyordu ama, ne yazık ki babamla amcam aynı hamurun birer parçaları olmalarına rağmen, ayrı ayrı yoğrulmuşlardı.

Akşam yemeğinin ardından amcamla birlikte kütüphaneye geçerken Merdan da bize katıldı. Amcam ona ince bir öykü kitabı verdi. Kendisi de bir ansiklopedi aldı eline.

Yatma zamanı geldiğinde elimdeki kitabı bitirmeye de az kalmıştı. Ertesi gün bitirme niyetiyle yatacağımız odaya geçtik. Amcam yarın işe giderken, ben yeniden kendimi kitapların arasına atacaktım.

Ertesi gün öğlen amcam işten yemeğe geldiğinde babamın telefon edip bizi çağırdığını söyledi. Hiç sevinmemiştim bu habere. Yengemin yüzünde güller açarken, ben, elimden alınan kitaplardan dolayı üzgündüm. Kitabımın ikinci cildini hemen o akşam bitirmeye karar verdim. Amcamın deyişine göre yarın Tarsus'a doğru yolculuğa çıkabilirdik. Otobüs biletlerini bugün hemen ayıracaktı. Amcam bizim gidişimize üzüldüğünü belli etmese de, Gülseren yengenin yüzünde hüznü bir çizginin attığını görmek olasıydı. Merdan hiç oralı değilmiş gibi davranıyordu. Sanki nerede olması farketmiyormuş gibi...

Sevinçler olsun, mutluluklar olsun uzun sürmez. Bunlara sınır koymak zaten olanaksızdır. Bana uzun gelen bir başkasına kısa gelebilir veya tam tersi de olur. Ama bana göre burada yaşadığımız mutluluk aslında çok kısaydı. Saatlere vursak yüz saati bulmaz bile. Analığa sorsak belki de haftaları bulmuştur burada bulunmak. Bence kısa sürdü sevincimiz. Gülseren yengenin tatlı dili, güler yüzü, amcamın babacan tavırları, öğretici dili ki hele bir sözü var ki hiç unutmayacam.'

Okumakta olduğun her kitap, yeni okuyacağın kitapların da yönünü gösterir.'

Evden ayrılırken aynı duygulardı gözlerimizde yaş olup yanaklarımıza aşağı inen. Gülseren yenge canı gidiyormuşcasına sarılmıştı Merdan ile bana. Şu üç beş günlük bir arada yaşamamız bizi birbirimize daha da yakınlaştırmış, aramızda kopmayacak bağların oluşmasını sağlamıştı. Bir anadan, bir babadan ayrılır gibi

ayrıldık Urfa'dan. Amcamın bize sarılması görölmeye değerdı. O koca adam ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Ben utanmayı bir yana bırakmış hüngürdüydüm. Merdan da benden aşağı değildi. Analık ise el gelmiş el gidiyordu bu aileye. Mardin'den getirdiği asık suratı Tarsus'a da taşıma niyetini kesinlikle gizlemiyordu. Otobüs Urfa'dan çıkarken gözlerim İbrahim peygamber'im atıldığı mancınık kulesine takıldı. Sanki biz de ordan atılıyorduk ama bizim düşeceğimiz bahçe gül bahçesi değıl, dert bahçesiydi.

X

X

X

Gece bitmek bilmiyor.Otobüs tıka basa dolu. Merdan analıkla birlikte oturuken ben arkadaki koltukta saç baş karışmış bir yaşlı adamla yolculuk ediyorum. Adamın konuşmalarının bir kısmını anlayamıyorum çünkü, Türkçe değıl.Anladıklarına gelişigüzel yanıtlar verirken, anlamadıklarımı duymamazlıktan gelip uyumakta olduğum izlenimini yaratmaya çalışıyorum.

Uykunun ağırlığı göz kapaklarımda inmelere neden oluyor.Zifiri karanlıkta giden otobüsün salt motor homurtusu duyuluyor. Daha arkada yolculuk eden çocuklu ailelerin onları uyutma teranesi kulaklarıma ara sıra değiyor.

Az ışıklı bir dinlenme istasyonunda ihtiyaçlarımızı gidermek için otobüsten indiğimizde karnım zil çalsa da analık hiç oralı olmayınca, yemek yiyenlere imrenerek bakmak kalıyor bana. Merdan gö gözleriyle analığa kin biçiyorsa da, analık kendini uykuya verip anlamazlıktan geliyor. Evdeki yemeği bile bize çok gören analık cebindeki paraya kıyar mı hiç?

Uyumak çabuk geçiriyor otobüs yolculuğunu. Uyku sersemliğine bulaşmış karın gurultusu Tarsus tabelasının yanından teğet geçiyor. Zengin ve yeşil görüntülü şehrin sonradan adını öğrendiğimiz Beydeğirmeni kavşağına vardığımızda tamamiyle uykudan arınıyor gözlerim. Bundan sonraki yaşamımızı geçireceğimiz Tarsus kasabasının iki yanı çam ağaçlarıyla örölmüş geniş caddesinden bir kuğu gibi süzölüp geçiyor otobüs rengarenk panoların ışıklarını içerek. Sabahın tanyeri ışığını çam kokuları süslüyor.Tarsus şimdiece gördüğüm en güzel şehir olarak imgelemimde yerini alıyor. Güne yeni uyanan Tarsus'ta ilk

dikkatimi çeken fark da yeşilliğin bol oluşu.

Otobüsün durduğu caddeye bakıyorum anababa günü. muavin burada ineceğimizi söylediğinde heyecanla camdan babamı arıyor bakışlarım.

Sırayla iniyoruz otobüsten. Yapışkan bir buğu yüzümü yalıyor. Güneş yeterince yükselmediği halde sıcaklığı soluk almayı zorlaştırıyor. Belli ki buranın havası ne Bayburt'un havasına benziyor ne de Mardin'in. Hele Ankara'nın havasına hiç benzemiyor. Üzerimdeki ceketin beni boğmaya çalıştığını duyumsuyorum. İlkbaharda böyle yanarsak yazın vay geldi başımıza, diye geçiriyorum içimden. Babam görünürde yoktur. Valizlerimiz bagajdan

çıkarılırken aklımız hep babamda.

-Demir oğlum.

Yüreğim duracak nerdeyse. Babam hemen soluğumun bittiği yerde. Uzanıp eline varırken, babam yanaklarıma sulu iki öpücük konduruyor. Yitirilmiş değerli bir varlığın yeniden bulunmuş haline uzattığım bakışlarım sevinçten buğulanıyor. Boğazıma düğümlenen heyecan yumağıyla yutkunuyorum.

-Geldiniz demek.

Geldik demeye gücüm yetmiyor. Analığın birşeyler mırıldandığını görüyorum, ama bakışlarında şükürler olsun rahatlığı balkıyor.

-Valizleriniz tamam mı? Diye soruyor babam.

-Tamam, diyor analık.

Babamın yüzüne bakıyorum. Yüzü dingin ve enerji dolu. Yeni traşlı, üst dudağını kaplayan bıyıkları özenle kırpılmış. Kahverengi gözlerinde belirli bir keyif ışılama.

Bir eline valiz alırken diğer eliyle Merdan'ı tutuyor. Kalabalıktan sıyrılıp bir fayton çeviriyor hemen. Babam faytonun yaylı, kavisli demir basamağına bastığında iki yana doğru sallanıp gidip geldi fayton. Meşin döşenmiş koltuğa gömüldüğümüzde faytoncu yaşlı amca sağ elindeki kırbacı havada şaklatarak uzun bir 'deehh' çekti. İki kara, parlak donlu iri at ilkin gerildi şaha kalkacak gibi sonra sahibinin emrine uyarak ileri atıldı. Süslü koşum takımları yeni yüzünü gösteren güneş ışığında şavkıyarak kalabalıktan yavaşça ayrıldı. Faytoncu amca başını yarı dönerek sordu babama:

- Nereye begim?

-Reşadiye mahallesine.

Yaşamımızı sürdüreceğimiz yeni evimizin mahallesi Reşadiye. Kulağa hoş gelen bir isim Reşadiye. Bundan sonraki yaşamımızın iyi ve kötü günlerine damgasını vuracak bir mahalle Reşadiye. İçim nedense huzursuz değil şu anda. Yeni bir yerde yeni bir yaşama başlama umudu göveriyor yüreğimde. Acıları ve sevinçleriyle bizi karşılamaya hazır bir Reşadiye var gözümün önünde. Fayton günışığına alışmaya çalışan caddede babamın bildiği ama bizim bilmediğimiz yeni yuvamıza doğru yol alıyoruz. Bakımlı ve geniş caddede tırıs kalkın atlar nal

sesleriyle iki yanımızı çevreleyen ağaçların gölgelerini önümüze taşıyor.

-İşte bizim banka, diye heyecanla atılıyor babam.

Eliyle gösterdiği yöne bakıyorum.Karşıdan gelen çift yolu ikiye ayıran köşede görkemli bir yüksek bina. Hangi mimari tarza göre yapıldığını çözemediğim, kaç katlı olduğunu sayamadığım gurur verici bir görünüş.

-Şimdiyece çalıştığım şubelerin en güzeli, en görkemlisi.

Babam sanki bu binaya aşık olmuş.Bankamız derken ağzından binlerce banka sözcüğü fışkırıyor gibi.

Trafik lambasında durduğumuzda soldaki kaldırım üzerinde toplanan kalabalık dikkatimi çekiyor.İşçi kılıklı insanlar birilerini bekliyor gibi heyecanlı bakışlar atıyorlar gelip geçen arabalara.

-Bunlar niye toplanmışlar baba? Diye sormaktan kendimi alamıyorum.

-Bunlar işçiler oğlum,diyor babam içini çekerek.-Kendilerini çalışmaya götürecek işadamlarını bekliyer.

Merakım daha da artıyor.Yeşil ışığın yanmasını hiç istemiyorum o anda. Yüzü güneşten kavrulmuş,yanakları çökük, hüznü dolu, karamsar bu insan kalabalığının düşüncelerini okumak için neler vermezdim neler. Bir kamyonet tam onların yanında duruyor.İleriye doğru atılan insanlar birden kamyonete doluşmaya başlıyorlar, sonra bir anda hareketler donuveriyor bir anda. Yüzleri giderek kararan insanlar yeniden kendi kabuklarına çekilip bekleme basamaklarına geri çekilirken, kamyonete binenler oğünkü ekmeği kazanma şansını yakalamaktan mutlu gülümsüyorlar.

-Bir kaç saata kadar kimse kalmaz orada,diyor babam üzüntüyle.

-Niye ki baba?

-O gün işe çıkamayanlar mahallelerine dönerler yarın işe gitme umudunu yüreklerine atarak.

Hem sevinmek hem de üzölmek isteği kabarıyor içimde.

Kırmızının yeşile dönmesiyle faytoncunun kamçısı atlara değercesine havada şaklıyor.

-Deehh civanlarım deehh...

Faytonun içine çöken derin sessizliğin gölgesinde düşüncelerimi bizi götüren atlara yüklemişim sanki. Anacaddeden sola saptığımız zaman tarihten kalan bir kemerin içinden geçiyoruz. Merak ya bu, babama soruyorum.

-Bu ne baba?

Babam bana bakıyor.Gölüyor.

-Geçen ben de sordum oğlum. Faytoncu dedi, buranın adı Altından geçme. Roma dönemine ait bir hamamın kalıntısıymış.

Faytoncu başını yarı dönerek.

-Heya,doğru begim. Romalılardan kalma çok şey var Tarsus'ta. Kleopatra kapısı var.St. Paulus Kuyusu,Eshab-ı Kehf,Bi de Roma imparatoru Antonius ile

Kleopatranın buluştuğu tepe var. Birbirlerini özlediklerinde tünellerden geçerek gelip Tarsus'ta buluşurlarmış. Çok antik kent Tarsus.

İçim açılıyor nedenini bilmeden.

-Gezdiğim yerlerin en güzeli burası, diyor babam yüzüne oturan sevinçle.

Her yan yemyeşil. Çam ağaçlarının mis gibi kokusu. Yalnız yazın çok sıcakmış.

-Kışın kar nedir bilmeyiz begim.

Şaşkınlıkla bakıyorum. Kış gelip de karı görmemeyi düşünemiyorum bile. Analığa bakıyorum. Her söze burun kıvrıyor. Onunla bir evde yaşamamanın zor ve dayanılmaz olduğunun farkındayım ama, başka bir seçeneğimiz de yoktur. Derinlere gizlenmiş o zaptedilemez benliğini hoşuna gitmeyen her gördüğü ve duyduğu şeyde yüzündeki tikleyen çizgilerle ortaya koyuyordu. Kişiliğinin özündeki o esrarengiz değişimi izleyebilmek kesinlikle olası değildi. O an sevdiğini diğer anda sevmezleniyor, hoşuna giden bir şey anında hoşnutsuzluğunun kurbanı oluyordu. Hiç bir şekilde kibar olmak için özen göstermediğinin yanında kabalaşmak için zamanı ve yerini de beklemiyordu.

Bizlerin ona sıkıntı verdiğinin ayrımındaydım. Belki de babamla yalnız olsa daha şen daha doyurucu daha dışa açık olabilirdi. Belki de kendi içindeki egoyu bizi dışlama davranışlarına girip de başarılı olamama güdüsüne feda ediyordu. Bazen kendi kendine çıldıracak gibi bir musibetin pençesine düşüp olur olmaz yerde bizi ezebilme ateşinde yanıyor, başarılı olamayınca da kendiyle birlikte babama da küsüyor, yine de en büyük suçlu olarak bizi görüp, gösteriyordu.

Anacaddenin genişliğinden tarihten kalma binaların set çektiği daracık sokaklara girdik. Yüksek duvarların ardındaki köşk görünümündeki eski binalar nelere tanık olduklarının itirafını yapmamak için sanki çırpınıyorlardı. Suvası dökülmüş binaların, penceresi sokağa taşan evlerin taş, kerpiç ve ahşaptan duvarları daha nice yıllara diyerek bizlere bakıyor gibiydiler. İki adam boyu kanatlı kapısından niceleri gelip geçmiştir bilinmez. Kapı üstlerini, balkon dayamalarını ve pencere kenarlarını kaplayan el yapımı demir, taş ve tahta oymalı süslemeler, geçmişin daha görkemli, daha güzel, daha alımlı yapısını hemen ilk görenlerin gözleri önüne sermekten geri kalmıyordu.

Bir labirenti andıran tarih kokan daracık sokaklarda fayton bilmediğimiz yeni mahallemize bizi taşıırken, içimde huzura kavuşabilme umutlarının hangi ivmede olduğunu kendi kendime bile sormaktan çekiniyordum. Bayburt'taki yaşamın aynını Mardin'de, Mardin'deki yaşamın aynını da burada yaşamaya koşuluyduk, çünkü yer ve zaman değişse de bizler yine aynıydık.

Pek gülmeyen babamın gülen yüzü gözümde kaçmıyor. Bazen analığın ne oldu bu herife ? diye soran meraklı bakışlarını yakalasam da, babamdaki bu güzel gelişmenin içime huzur verdiğinin farkındayım ama korktuğum bunun uzun sürmeyeceğidir. Çünkü; analık ne edip edip bu suratı yeniden astırmanın yolunu bulacaktır. Labirent sokaklar bitiyor bir anda. Geniş bir caddenin anaforuna

kapılıyor atlar hızlarını artırarak. Faytoncu da bunun farkındaki havada şaklayan kırbacıyla bağıyor.

-Hadi aslanlarım... Deehh...

Anacaddenin soluna sapıyor fayton.Faytoncunun atların gemini kısıtığını görüyorum. Geldik mi acaba, diye çevreme bakınırken faytoncu başını dönerek babama bakıyor.

- Neresi begim?

Babam ilerde, soldaki bir arsa boşluğunu gösteriyor elini uzatarak.

Şurda, solda duruver.

Fayton aynı yavaşlıkla ilerleyip babamın işaret ettiği yerde atların gemini kısıyor.Babam:

-Hadi çocuklar geldik. İnin bakalım.

Yeni bir dünyaya ayak basıyormuşum gibi içim heyecanla dolu. Yüreğimin nasıl attığını anlatmam çok zor. Parasını alan faytoncu atlarını dehleyerek uzaklaşırken, yöremize toplanan meraklı bakışların kısılacında önde yürüyen babamızın peşinden boş arsaya giriyoruz. Boş arsadan ince, uzun bir yol iki çam ağacının arasından büyük bir meydana çıkıyor. Yolun başında, solda iki katlı ahşap bir evin önünde duruyoruz. Tahta basamakları kahverengine boyanmış

merdivenin dibinde durduğumuzda babam:

-İkinci kat bizim yeni evimiz. Hadi çıkın bakayım merdivenleri.

İlkin ben atılıyorum.Bastıkça çökecekmiş gibi gıcırdayan merdivenlerin trabzanları da biraz daha yaslansan uçacak gibi sallanıyor.Balkona benzer bir yere çıkıyorum. Önümde üç-dört tane kapı var. Babam hemen yanıma gelip cebinden anahtarını çıkarıyor.İlk açtığı kapının ardında oturduğumuz sedirleri görüyorum.Babamın açıklaması da geliyor hemen.

- Burası oturma odası...

Sonra geri çekilip analığa bakıyor.

-Dur hanım öteki kapıları da açayım.

Yeni bir kapı daha açıyor.

-Burası bizim yatak odamız.Şu oda da oğlanların yatak odası.Burası mutfak...

Babam sözünü bitirmeden analığın cırtlak sesi genzimi yakıyor.

-Aaa, ne biçim mutfak burası?Ahır gibi anam.

Babam burnundan soluyup kibarlığını sürdürme gayreti içinde:

-Hah deyince ev bulunur mu canım? Şimdilik idare edersin.İlerde daha eyi bir eve çıkarız.

Analığın asılan suratına yeniden gülüşü oturtmak olası mı?Kendine yakışır tipik bir hareket.Eve adım atar atmaz mutfakla başladı,sonra yatak odası, ardından da oturma odası sorunu yaşanır. Kendimizi unutmayalım. Asıl sorun biziz analık için. İçinde çığır çığır büyüyen bir sorun. Her sorunu halleder belki

ama, bizi halletmesi zor.

-Yatak odası da çok küçük, diye başladı analık düşüncelerimizi okumuşcasına. Sadece yatacağız hanım, oturacak değiliz ya.

-Sanki oturma odası çok büyük de...

-Şimdilik idare ederiz, dedi babam.

Burnundan solumaya başladığını görüyordum babamın. Analık giderek babamın sabrının sınırlarını daha ilk dakikadan itibaren zorlamaya başlamıştı.

Hangi odadan çıkarsak çikalım balkona açılıyordu kapılar. Değişik bir konumu vardı evin. Balkon hem balkon olarak hem de salon olarak kullanacaktık sanırım. Peki ya tuvaleti nerdeydi bu evin?

-Baba, tuvalet nerde?

Babam daralmış yüzüyle baktı.

-Görmediniz mi oğlum? Merdivenin altında.

Merdan ile odamıza kapandık. Yatağımız olsun, eşyalarımız olsun Mardin'de denkleştirdiğimiz gibiydi hala. İkimiz iki yandan tutup denkleleri açtık. Küçük odanın bir köşesine yatağı katlayıp koyduk. Kitaplarımızı çıkardık ortaya. Bilemiyoruz, acaba burdaki okulda da aynı kitapları mı okuyacaktık?

Odada yeteri kadar kaldığımızı kanaat getirdikten sonra odadan çıktık. Balkona geçip çevreye göz atmaya başladık. Evin önünden geçen dar yolun sonundaki meydanlıkta bir iki çocuk görür gibi olduk. Sağa sola koşturup duruyorlardı. Dikkatli bakınca top oynadıklarını gördüm. Bu çocuklar okula

gitmiyorlar mıydı acaba? İçimden onların yanına gitmek geçtiyse de babamın izin vermeyeceğini bildiğimden sadece düşünmekle kaldım.

Babam gülen yüzüyle yatak odasından çıkıp bize baktı.

-Hadi çocuklar biraz aşağı inip dolaşın. Çevreyi tanımış olursunuz. Ama kaybolmayın. Geç de kalmayın. Bugün gidip okula kayıtlarınızı yaptıracağız.

Babamın heyecanlı hali gözümünden kaçmamıştı. Kaç gündür karısından ayrı olduğunu unutmuştuk. Odalarında rahat rahat haşır neşir olmaları için evden biraz uzaklaşmamız gerektiğini anladık.

Gıcırdayan merdivenlerden inerken nereye gitmemiz gerektiğinin şaşkınlığı içindeydik. Biraz önce gördüğümüz meydana yürüdük.

Hiç çocuk oldun mu? Sorusuyla karşılaşsam, şaşmam. Bence çocuk olmak; çocukluğunu doyasıya yaşamak demektir. Yaşımız küçük, yani çocukluğumuzu yaşamamanın dönemindeyiz. Ama nasıl yaşıyoruz? Sorusu imgelemimde turlayıp duruyor. Ben ve Merdan, ne denli de çocuk olsak başka çocukların yaşadığı duyguları yaşamadık. Özana sevgisini, şefkatini tadamadık. Bizi sıkı sıkıya saracak sıcak, yüreği şefkat dolu iki kolun özleminden yoksun büyümeye koşullandık. Eğlencelerimiz eğlence, gezmelerimiz gezmeye olmadı. Her zaman bir eksiklik duyduk. Top oynayan çocuklarla top oynayamadık, bisiklet binen çocuklarla bisiklet binemedik. Faytonların, arabaların ardından koşan

diye tükürmesi onun şehir yaşamına tam uyum sağlayamadığını gösteren en önemli özelliği idi. Hatta kafasında yaşayan bir sorun varsa-hangi sorun olursa olsun- bu sorunu yolda yürürken bile açık açık , hem de bağırarak söylemeden edemezdi. Bazen önümüzde veya ardımızda giden insanların babamın serzenişlerini bizden daha iyi duyup kıkırdadıklarını gördüğümüzde utanır, yerin dibine geçerdik. Eller ne diyecek kaygısı yoktu babamda. Utanmayı, sıkılmayı hiç bilmezdi. Dili tatlıydı, konuşurkenki şivesi insanların ona daha sıcak bakmalarını, yani babamı kendilerinden biri gibi görmelerini sağlıyordu. Bazen yolda giderken tanıdık birinin selamını büyük bir saygı gösterisiyle eğilerek alır, adam biraz uzaklaştıktan sonra da en olmayacak küfürleri ardından ederdi. Biz de böylece babamın kimi sevdiğini, kimi saygıdeğer bulduğunu zar zor, uzun gözlemlerden sonra anlayabiliydik.

Okul kayıtlarından sonra şehir içinde biraz dolaştık. Tarsus gerçekten cennetten bir köşe gibi gelmişti bana. Yemyeşil ağaçlarla süslenmiş, masmavi silkinışıyle sürekli gülümseyen bir şehirdi. Sıcak bir hava, meleklerin yıkadığı masmavi bir sema, kulaklarda şakıyan kuş sesleri, çam kokularının yayıldığı bir doğal alem. Sanki yeni yaşıyor, yeni nefes alıyordum.

-Bu yolları iyi belleyin çocuklar. Sonra kaybolursunuz. Gelecek haftada kurban bayramı. Burayı biraz daha gezer, görürüz. Okulunuza yarın başlıyorsunuz. Kimseyle kavga etmek yok. Derslerden geri kalmak da yok. İkmale kalayım filan demeyin sakın. Kemiklerinizi kırarım valla.

Babamın sesinin tonu giderek yükseliyor. Yanımızda, yöremizde olanlar dönüp bizlere bakarak kendilerince yorumlarda bulunuyorlardı. Benim utançtan yüzüm kızarmış, adımlarımı geride bırakmaya başlamıştım ama, babam bunu başka türlü yorumlayarak.

-Yoruldu mu oğlum? Bak Merdan senden daha dayanıklı.

Babam ne bilsin içimden geçenleri. Bazılarının bize acıyarak bakarak-Sanki

zavallı çocuklar, ne biçim babaları var, yazık- dediklerini duyar gibi oluyordum.

Sonra okkalı bir tükrük babamdan caddeye.

-Analığınızı da kızdırıp durmayın.

-Bizim bir şey yaptığımız yok ki baba.

-Yapın veya yapmayın. Benim moralimi bozmayın.

Birden durdu, ilkin benim gözlerimin içine dik dik, ardından Merdan'ın gözlerinin içine...

-Kadın yemeğinizi yapıyı, yırtıklarınızı dikiyi, kirlilerinizi yıkıyı. Daha ne yapsın.

Aslında olması gerekeni söylemiyordu babam. Tamam kabul edelim ki bu denilenleri yapıyor, o da zoraki tabii. Azbircik sevgiye ne demeli. Bizim buna ihtiyacımız yok mu?

Babama diyebilsem bunları. Belki de dediğim an bana vereceği yanıt şu

olacaktır.'Eşek kadar oldunuz oğlum.Sevgi sizin neyinize'. O kadarını bilmem ama, bildiğim bir şey varsa o da sevginin yaşının olamayacağı. İnsan hangi yaşta olursa olsun, bir gıdımlık da olsa sevgiye ihtiyacı vardır. Ve biz, bize sevgisini verecek yürekten uzakta büyüyoruz.

X

Yeni mahallemize çabuk uyum sağladık sanırım. Hergün bir çingil süt aldığımız ailenin iki oğluyula hemen arkadaş olduk. İhsan benim yaşımda,beşinci sınıfa gidiyor.Kardeşi Memet, Merdan'dan bir yaş küçük, o da beşinci sınıfta. İhsan bir sene sınıfta kalmış.Çok yaramaz. Mahallede yapılan çocuksu şeyler hep onun başının altından çıkıyor. Olmadık yerde biten, sarı saçları, yeşil gözleriyle sevimli cin mi cin bir çocuk. Memet onun aksine kapkara, aynı babasına çekmiş, çıkık alınlı,kocaman elleriyle iyi misket oynayan biri. İddialaşmalarda hep başı çekiyor. Birinci lig futbolcularının resimlerinin bulunduğu kartları toplamakta üstüne yoktur. En fazla da futbolcu Fevzi Zemzem'i seviyor.Pazar günleri sinemadaki filmleri hiç kaçırmıyor iki kardeş. Biz de gittik babamdan zar zor izin alarak sinemaya. Babam tutturmuş her akşam:

-Dersinizi yaptınız mı?

-Dersimiz bitti baba.

-Ben öğretmeninize sordum.Dedi, ders bitmez.

Bilmem hangi öğretmen babama söyledi.Ama ders yapılıncaya bitiyor.

Okula gittiğim ilk gün çok boğucu geldi bana. Yüreğim daralıyor, ağzımın kuruluğu dilimin dönmesini zorlaştırıyordu. Sınıftaki tüm öğrencilerin gözleri benim üzerimde baskı yapıyordu. İlk dersimize giren matematik öğretmeni beni sarışın bir öğrencinin yanına oturttu. Yeni sıra arkadaşım bildir bildir bakışlarıyla pek uysal biri olmadığını daha ilk andan bana hissettirmiş oldu.İsmet öğretmene kanım kaynadı.Matematik dersini sevmemi sağladı böylece.

Okulun bahçesine çıktığımızda sınıf arkadaşları meraklı bakışlarla etrafımı çevirerek soru yağmuruna tuttular beni. Nereliymişim,babam ne iş yapıyormuş,

kaç kardeşim varmış gibi...

Özanamın değil analığımın olduğunu söylediğimde bazı bakışlarda bana acımayı okudum. Duygulandım nedense. Sanki o bakışlar benim neler hissettiğimi en iyi bilenlerdi.

Okulda geçen saatler belkide en mutlu saatlerdi benim için. En azından analığın tarayıcı, delici,kırıcı bakışlarından uzakta geçen anlardı. Eve ne denli de geç gelmeye çalışsam, baba korkusu ağır basıyordu. Okuldan çıkan arkadaşlar, eve gitmeden önce Saray sinemasının yanındaki küçük, derme-çatma kulubede masa topu oynuyorlardı. Ben ise babam öğlen gelir de beni evde bulamaz da kızar

düşüncesiyle hemen evin yolunu tutardım, gözlerim oyun oynayan arkadaşlarda kalarak.

Öğle yemeğine gelen babam yemekten sonra hiç bir yere kaytarmamamız için bizi uyardıktan sonra analığa da bizim yanımızda iyi bir tembihte bulunurdu.

-Gız bunlar bi yere kaçmasınlar, deslerini yapsınlar.

Analık bu fırsatı kaçırır mı?

-Onlar beni dinlemez ki...

Babamın gözleri yuvalarından fırlamış gibi bize dönerdi.

-Ne demek seni dinlemezler? Akşam geldi mi ayağımın altına alırım valla. Heç acımam. Bu kadın ne dese o yapılacak tamam mı çocuklar?

Sıkıysa karşı çıkalım. Çaresiz başımızı eğerek evetlerdik.

Babamızın işe gitmesi üzerimizdeki baskıyı bir nebze azaltmış da olsa, sokağa çıkamadıktan sonra hiç de yararı yoktu bizim için.

Analık ise, savaşı kazanmış komutan edasıyla oturma odasında kulağa hoş gelmeyen sesiyle bir türkü tutturdurdu.

Bazen nasıl olursa analığın iyi yanına denk gelir, odamızın kapısını açarak:

-Hadi gidin biraz dolaşın.Ama üzerinizi batırmayın, kavga da etmeyin.

Babanıza da demeyin ha.

Hiç durur muyuz? Fırlardık yerimizden. Doğru mahallenin çocuklarının futbol oynadığı alana koşardık. Bizi takıma pek almazlardı.Biz yabancıydık onlar için. Ama İhsan ağırlığını koydu mu seslerini de çıkaramazlar, böylece babamın en kızdığı ve nefret ettiği oyunu oynamaya başladık. Eve geldiğimizde neşemizden hiç bir şey yitirmemiş olurduk. Sanki o günkü yaşantımıza sihirli bir değnek değmişti. Analık:

-Yüzünüzü yıkayın öyle girin içeri, dediğinde, ses tonunun giderek öfkeye bürünmeye başladığını sezer, sessizce odamıza çekilerek, işten gelecek olan babamızla yemeğe oturmayı beklerdik.

Yavaş yavaş mahallemize de, okulumuza da uyum sağlamaya başladığımızın farkındayım. Sıra arkadaşım Halil,tombul yanaklarının üzerinde titreyen mavi gözleriyle sınıfta yapmadığı yaramazlık yoktur. Öğretmenlerden de korkmaz sanıyordum ama, gördüm ki, en çok İsmet öğretmenden korkuyor. Hele Türkçe öğretmeni Tülay hanımın dersinde olmadık yaramazlıklar yapıyor.Öğretmeni bırakın sınıftaki arkadaşlar bile yaka silkiyorlar Halil'den. Hatta sınıfta kendi

halinde arkadaşlarına da çatmıyor değil. Teneffüslerde yanlarından geçerken ya omuz atıyor ya da çelme takıyor, sonra da arsız arsız, biraz da kabadayıcı bakıveriyor. Ben onun benim sıra arkadaşım olmasından memnunum, çünkü bana da takılabilir ve ben nasıl bir tepki göstereceğimi kestiremezdim. Hele okulda yeni olmam ona yem olmamı da sağlayabilirdi. Sonrası ise, huzursuz olurdum. Zaten evde yeterince huzursuzum.

Bir akşam yemekten sonra odamıza çekilmiş ders çalışıyoruz Merdan ile. Babam odamıza geldi. Bizlere bir şeyler söyleyeceğini hareketlerinden anlamıştım. Boğazım da kuruyuverdi anında. Belki de analık bizi yine topun ağzına atmıştı.

-Çocuklar, dedi babam.

Sesi azbiraz sıkıntılı da olsa kızgın bir hali yoktu.

-Yengeniz hamile. Yazın bir çocuğumuz olacak. Elinizden geldiğince onu üzmemeye çalışın. Gerekirse ev işlerinde de ona yardımcı olun.

Babamın sözleri kulaklarımdan beynime, oradan yüreğime ılık ılık damlayıveriyor. Merdan ile bakışıyoruz. Kuru bir dalgalanma var bakışlarımızda. Sevinmemiz gerekse bile beceremiyoruz bunu. Aslında küçük çocukları seviyorum ben. Bunun kardeşim olması duygularımı daha da derinleştireceği benziyor. Ama bir türlü hislerimi toparlayamıyorum. Babamın analıktan bir çocuğunun olması nasıl bir duygu izdüşümü yaratacak bilemiyorum. Mutlaka komşu ailenin küçük çocuğunu sevmekten daha farklı olacaktır sanıyordum. Hele çocuk bir olsun da bakarız, demek geliyor içimden. Ya seveceğiz ya da sevmeyeceğiz.

Çukurova'nın sıcaklığı da sıcak ha. Daha yaz gelmeden sarı sıcak indi tepemize. Okulun izniyle ceketlerimizi, kravatlarımızı çıkardık. Sınıflar da çok sıcak oluyor. Pencereyi açıyoruz da Allah'ın bir rüzgarı bile esmiyor. Ter içinde gelip ter içinde gidiyoruz.

Ev sahibimizden hiç bahsetmedim. Hasan efendi-babamın deyimiyle dedesi Girit adasından gelmiş bir ayakkabı tamircisi. Ayakkabıcılar çarşısında bir dükkanı var. Bir kere gittik babamla. Oğlu Erdoğan da yanında çalışıyor. Hafif kamburu çıkmış, çok sessiz, yaşlı bir amca. Babama hep saygıyla bakıyor. Belki de bir bankacının kiracısı olması gönendiriyor onu. Hele Erdoğan babasından da sessiz. Benden bir iki yaş büyük. İlkokuldan sonrasını okutmamış babası. Ekmeğini burada kazansın, demiştir sanırım. Ayakkabı tamiri yanında yeni ayakkabılar da yapıyorlar. Duvardaki raflarda onlarca ayakkabı kalıpları var. Baba oğul belirli bir uyum içerisinde çalışıyorlar. Çok da pratik. Bize çay söylemek için dükkandan uçarak çıktı. Erdoğan'ı hafta sonları da göremiyorum. Hiç mahalle çocuklarının arasında görmedim Belki de çalışan birisi olarak çocukluktan çıktığını, ergen olduğunu, artık oyunlarla vakit harcayamayacak bir konumda olduğunu düşünüyordur. Evsahibimiz, bize bitişik evin top alanına sınır olan kısmında

oturuyorlar. Üç tane de kızı var boy boy, onlar okuyorlar. Liseye gideni, benimle okuyanı, Merdan ile okuyanı da var. En büyük kızları da bir Almancıyla evlenip

geçen yaz yurtdışına gitmiş. Analık, öğleden sonraları dışarı çıkıp gezmelerimize yeşil ışık yaktıktan sonra bunu ne derece onun yapısına uygun olduğunu kendi kendimizle tartışırken, komşu kadınların evimize ziyarette bulunmaları bizim evde kalıp da ayak altında dolaşmamamız için bir neden oluşturduğunu nice zaman sonra öğrendik. Hatta bazen eve erken gelip de kadınların evde olduklarını gördüğümüzde analık yumuşak bir tepki göstererek:

-Daha erken değil mi? Biraz daha gezebilirdiniz.

Biz hiç yanıt vermeden odamıza geçiyor, böyle de olsa sınırlı bir özgürlüğe sahip olduğumuz için komşu kadınların analığı ziyarete gelişlerine seviniyorduk. Kadınların içinde birisi dikkatimi çekmişti. Üst yanına bir kazak, alt yanına kara, ipek gibi ısılayan bir şalvar geçirmişti. Zarif bir duruşu, koyu kahverengi gözlerinin içi güneş ışığı gibi şavkıyordu. Uzun boylu, esmer, kısa kıvrıkcık saçlı, burnunun üstünde nohut büyüklüğünde beni bulunan bu kadını gözüm bir yerden ısırsa da nerede gördüğümü bir türlü anımsayamıyordum. Uzun süre belleğimi zorladım. Onu mutlaka anımsamak bende bir tik haline gelmişti. Sonunda anımsadım. Bu genç kadın top arkadaşlarımızdan Cumali'nin analığıydı. Evet, bu kadın da bir analıktı. Bir ikindi üzeri, derslerimizi yapıp analıktan da izin aldıktan sonra top sahasına gittik, oyunumuzu oynuyoruz. Ansızın bir bağırışla ırkildik.

-Cumali denilen soyka, gene nerdesin?

Sahanın kenarında dikilmiş olan bir kadın içimizden birine bağıırıyordu. Kadının andığı ismi de pek anlayamamıştık. Ben ve Merdan buranın yenisi olduğumuz için kadının kime bağıırdığını bilemiyorduk. Cumali arkadaşımız süklüm püklüm bizden ayrılınca anladık ki bağıırtı ona. Diğer arkadaşlarımız hemen dedikoduya asıldılar.

-Benim böyle bir analığım olsun gece boğazlarım valla, dedi biri.

Bir diğeri:

-Böyle kadının Allah'ını, kitabını ulan.

-Heye ben de lan...

İhsan hemen diklendi böyle diyenlere:

-Hop hop, Ben sizin Allah'ınızı kitabınızı lan. Şengül yengeye laf yok tamam mı? O dört dörtlük bir kadın. Cumali adam olsunda laf yemesin. Şengül yengenin gösterdiği şefkati hiç bir öz anne göstermez ama Cumali nankör. Bizim özannelerimizde gelip bağıırıyorduk, hiç gıkımız çıkıyor mu lan? Kuzu kuzu evin yolunu tutuyoruz. Cumali'yi hepimiz tanıyoruz. Tatlı söze layık biri hiç olmadı.

İhsan'ın çıkışıyla şişen yelkenlerin rüzgarı kesilmişti anında.

Şimdi bu kadın bizim evimize gelmiş de gitmek üzereydi. Bize öyle sıcak baktı ki, içimin yağı eridi sanki.

-Nasılınız çocuklar? Diye sorduğunda bacaklarımın bağı çözöleyazdı bir anda.

-Teşekkür ederiz iyiyiz.

-Allah daha çok iyilik versin yavrum.

Sonra analığa döndü.

-Ne kadar tatlı çocuklarınız var Fatış hanım.

Analık bizlerin başka bir kadın tarafından övülmesinden rahatsız atıldı.

-Onlar benim oğulluklarım.Daha benim yaşıma başım neki kazık gibilerin anası olayım?

Şengül yengenin ağzı duyduklarıyla açık kalırken,benim suratım sapsarı olmuştu.

-Benim de onların yaşında oğulluğum var.Gelin bi de bana sorun.Yaramazlık deseniz onda, yalancılık deseniz onda,ortalığı karıştırmak deseniz onda.Yine de oğlum sayılır benim..

Bize bakan sevgi dolu bakışları içmek işten bile değildi.

Analık bize gösterilen sevgiden huylanmıştı herhal.Başka bir analığın bize gösterdiği ilgi hoşuna gitmediği gibi, kendi konumunu da zora sokuyordu mahallede Hemen ağırlığını koymak istedi.Kıskançlığı taşıdığı bakışlarıyla:

-Hadi bakayım odanıza. Yeterince gezdiniz. Biraz da dersinize çalışın. Ayaklar altına alınan gururumuzla birlikte, yüreğimiz dopdolu fırtınalarla ağzımızı açmadan odamıza giriverdik.

Bu karşılaşmadan iki gün sonra analıkla ben Altından geçme'nin oradaki sebze meyve pazarına gidecektik. Merdan' ı evde bıraktı.

-Sen eve göz kulak ol.

Analık aldıkça aldı.Hep de bana yükledi. İki elimde iki file.Parmaklarım kopacak nerdeyse.Ey insafsız kadın tüm yükü bana yüklemek niye? Kendi salt hanım çantası taşıyor. Geri dönüş yoluna geçtiğimizde ardımızdan birinin bağırdığını duyduk.Duralayıp döndük.Analığın en son görmek istediği veya hiç görmek istemediği Şengül yengeydi seslenen. Analığın yüzüne baktım, hiç de memnun olmamıştı onu gördüğüne. Bize iyi davranan her insanın analığın yanında kredisi sıfıra inerdi. Ama ister istemez durdu. Analığın suratı hoşnutsuzluktan kararmıştı. Aslında hiç de mahtap olmak istemiyordu ya, eli mecburdu bir bakıma. Mahallesinde yaşayan bir kadından cadı damgası yemek istemezdi. Tüm nezaketini gözlerinde toparlayarak gördüğüne çok sevinmiş havasına yattı.

- Ayy, Şengül hanım siz misiniz?

-Ayy, valla yoruludum Fatışcığım.

Bir bana bir de elimde taşıdığım filelere baktı.Analığın bir eli boş, diğer elinde de kadın çantası vardı. Gözlerinde bir an bir ışık yanıp söndü. Sanki analığı o an fırsatını bulsa boğacak. Hoşuma gitti bu bakış.En azından bize sevgi gösteren,bizi koruyan bir kadın vardı

-Bak senin oğlun ne güzel yardım ediyor.Benim Cumali ise ne ettiysem gelmedi benimle.

Beni koruyan bir yabancı kadına nispet olsun diye Cumali'yi korumak düştü analığa.

- Belki dersleri vardır Şengülcüğüm.

-Aaa, hiç de değil.Top oynamak için gelmek istemedi.

Analık bir iki kez kem küm ettikten sonra:

-Çocuk işte ne yapacaksın, diyerek geçiştirmek istedi

Bize göstermediği hoşgörüyü yabancı bir çocuğa göstermekte tereddüd etmemişti analık. Reşadiye mahallesine giden daracık sokaklardan geçerken ben bir kaç metre arkadan analıkları izliyordum. Biz Cumali'nin yaptığını yapsaydık, analık bizi kesinkes boğazlatırdı babama.

Onlar önde giderken ben de arkadan izlemeye başladım,elimdeki yüklerin ağırlığını habire değiştirerek. Elimde olmadan onları kıyaslamakta olduğumu farkettim. Şengül yengenin üst yanında kırmızı bir gömlek,alt yanına da penbe bir etek giymişti diz kapaklarına değin inen. Görünen güzelliği yanında öyle zerafetle yürüyüşü vardı. İnce, sade, kuğu örneği süzülerek. Aslında birbirini sevmeyen,birbirlerine ilgi göstermek istemeyen iki kadının ansızın karşılaşmasıyla ortaya çıkan bu durum beni memnun etmişti. Analığın bize de sevgi gösterecek kadınların olabileceğini bilmesini istiyordum sanki. Bu yaşımıza değin doğru dürüst bir kadın sevgisiyle karşılaşmamıştık. Mahalledeki arkadaşlardan bilirdim ki, annelik yüce bir değerdir ve anneler çocuklarına ölesiye taparlar. Top oynarken üzeri yırtılan arkadaşlarımızın eve gidip biraz sonra temiz elbiselerle dönmelerine imrenirdim. Biz ise korkardık ki elbisemizi kirletelim. Elbisesi kirlenen çocuk temiz elbiseler giyerken bizim payımıza-eğer elbisemizi kirletmişsek- bbamızdan iki zumzuk düşerdi analığın sayesinde. Analık Şengül yengenin yanında onun çocuğu gibi kalıyordu boy bakımından. Yeniden önümde yürüyen kadınlara bakıyorum ama kolum koptu kopacak. Zavallı parmaklarıma kan oturmuş.Zalim kadın bir yardımı bile çok görüyor bana.Sanki ben şu anda onun kapısının uşağıyım ve her istediğini yapmaya koşuluyum. Acımasız, insafsız kadın. Analık kısa kalıyor Şengül yengenin yanında. Analık babamın yanında onun taşıdığı bir çanta gibi kalıyordu Babamla analık yürürlerken de aynı değerlendirmeyi yapıyordum. Aslında düşünmek bile bir tuhaf geliyordu bana.Yani babamın yanında analığı değil de Şengül yengeyi görmek isterdim,o babama daha çok yakışıyordu boylu endamıyla. Çocukca bir şey işte. Babam sevinir bu düşündüklerimi bilse. Analık yerine Şengül yenge.Babamın arayıp da bulamayacağı bir nimet bu. Ama benimki sadece zevklenmek. Mümkün değil böyle bir şey.Lakin hayeller kurulmak, yaşamı daha da güzelleştirmek içindir.

Analık bir kere bile dönüp arkada yürüyen bana bakmadığı halde,Şengül yenge en azından kırk-elli metrede bir döner bakar,hatta bir keresinde- bana öyle gelmiş olabilir-göz bile kırptı, ne yaparsın idare et Demir anlamında. Ne asil bir kadın. Yürüyüşü bile herhangi bir kadın olmadığını ortaya koyuyor. Geçenlerde şalvar giymişti.Yakışmış.Şimdi eteği var, yine yakışmış.Güzel ne giyse yakışır derler. Bizim analık ise dere turpuna benziyor.Ne giyse yakıştıramıyor bir türlü.

Cumali'nin yerinde olmayı şu an öyle istiyorum ki.Evde oturup bu kadını seyretmek ve söylediklerini içerek dinlemek nice mutluluklar verecektir bana mutlaka.Ama içime anında beni rahatsız eden bir sancı düşüyor. Şengül yenge benim analığım olsaydı,yine aynı duyguları içimde yaşatır mıydım, veya o bize şimdi duyduğu ilgiyi, sevgiyi duyar mıydı? Düşüncenin bu yanına hiç girmek

istemiyorum hayellerim yıkılır diyerek. Hatta şunu da düşünüyorum olmayacağını bile bile. Şengül yenge bizim analığımız, analık da Cumali'nin analığı olsa.Mümkünü yok da...Düşler kurmak da güzel ama...

Mahalle bakkalı Süleyman çavuşun dükkkanı önüne geldiğimizde kollarımda derman kalmamıştı. Yolda bir iki kez duralamış, kadınlarla arayı da açmış oluyordum. Şengül yenge benim acınacak halimi görünce analık kabul etmez düşüncesiyle kendi yorulduğunu ileri sürüp aranın açılmasını da önlemişti. Dükkandan elinde kınalı şekerle çıkan Cumali'yi gördüğümüzde Şengül yenge kızarak bakıp beni örnekgösterdi.

-Bak Demir'e, anasının tüm yükünü taşıyor.Sen öyle aylak aylak dolaş

Analık sanki söz kendisine edilmiş gibi irkildi.Beni yeni görüyormuş gibi baktı.

-Canım sende.Onun da taşıdığı iki parça şeyden ibaret.

-Öyle de olsa seninle gelmesi önemli,dedi Şengül yenge,sonra elindekilerin bir kısmını Cumali'ye uzattı.

-Al, biraz da sen taşı.

Cumali sümüğünü çekip analığının elindeki küçük bir torbayı kaparak eve doğru uzaklaştı.

Şengül yenge analığa küçümseyen bakışlarıyla bakarak:

-Haydi kolay ola Fatış hanım,deyip bizden ayrıldı.

Sanki güneş batmıştı benim için.İçimi çektim, ama bakışlarım hala giden kadının ardındaydı. Analık:

-Kendini beğenmiş kadın.Bana analık desi verecekmiş sanki.

Şengül yengenin beni takdir etmesi kırmıştı onu.Ama benim yüreğimde görkemli bir güneş bir daha batmamazcasına doğuvermişti.

X

Derslerim iyi gidiyor. Yazılıda iyice başarılıyım ama, sözlüde beni bir heyecan basıyor. Söylemem gerekenleri söylemekte zorlanıyorum. Sanki bütün sınıf söyleyeceklerime kahkahalarla gülecek gibi bir hisse kapılıp kendimi bu kuruntudan bir türlü kurtaramıyorum. Dili diline dolaşıyor, derler ya öyle bir şey işte. Boğazımın kuruduğunu,avuçlarımın terlediğini duyumsuyorum. Ne söyleyeceğimi o an unutuyorum. Mel mel öğretmenin yüzüne bakıyor,sonra açıldığımı,söyleyeceklerimin dilimin ucunda sıraya girdiklerini hissediyorum.

Rahatlıyorum.

Güneşli geçen günlerin ardından hava kapanıverdi. Gökyüzünün yağmura gebe olduğu apaçık ortadaydı. İlkbahar salt güneşin sıcaklığıyla değil sağanaklarıyla da ünlü olduğunu arkadaşlar söylüyorlardı. Ve bekletmeden indiriverdi ansızın, hem de bardaktan boşaltırcasına. Bir yağmur, bir yağmur. Kulaklarımız öğretmenin anlattıklarında, gözlerimiz pencerenin yağmur damlalarıyla şangırdamasında. Hiç durmamazcasına. Teneffüsleri bahçeye

çıkmadan sınıfta geçiriyoruz. Tek dileğimiz ve umudumuz yağmurun ders bitiminde kesilmesi. Ne gezer. Dersten sonra da sıkıcı bir bekleyiş başladı aramızda. Ha kesildi ha kesilecek diyerek. Sonra birer ikişer okulu terkettik çantalarımızı şemsiye niyetine başımızın üstünde tutarak. Sokaklara aşağı seller akıyor. Evlerin daldalarından geçerek eve vardım. Ama sıırıslıklam olmuşum. Analık balkonda bizi bekliyor sanki. Daha merdivenin ilk basamağına adımımı attığımda gök gürültüsünü andıran sesiyle:

-Islak elbiselerinle çıkma yukarı.

Apışıp kalıyorum olduğum yerde. Yağmur iliklerime dek işlemiş. Analık ise yukarı çıkma diyor.

-Nasıl yapacam peki?

-Bana ne, yukarı böyle çıkma da nasıl yaparsan yap.

Çekilmiyor da balkondan. Korkuluk gibi dayanmış uzaklara bakıyor. Ama yan gözle de beni süzdüğüne eminim. Bedenimde bir titreme alıp yürümekte başını. Tez zamanda elbiselerimi değiştirmesem kesin hasta olacağım. Onun istediği de bu zaten. İlk hastalık, sonra da ölüm. Analıkda da bir sevinç bir sevinç... kararımı vermeliydim. Ya analığa karşı çıkıp odama geçerek elbiselerimi değiştirecektim ya da zatürre olmayı göze alacaktım. İçimden bir ses, git odana deli olma derken, diğer sesin, analığın babana söyler diye beni uyartısı vardı. Titremem arttığında artık daha fazla duramayacağımı anlamıştım. Verdiğim kararla hızla çıkmaya başladım merdivenleri. Son basamağa geldiğim de kısacık boyuyla kesti önümü.

-Sen ne laftan, sözden anlamaz çocuksun. Böyle çıkma dediysem çıkmayacaksın.

Kollarıyla trabzana yapıştı, beni bırakmıyor bir türlü.

-Çok ıslandım, hasta olacam, dedim yumuşak sesimle.

-Bana ne. Nerde ıslandıysan orda çıkar elbiselerini.

Öfkeli bir gülme boğazıma yukarı tırmanmakta.

-Bırak be sende. Hasta olacam diyorum.

Trabzanı kavrayan elini bileğinden tutup ittim. Hemen trabzanı bırakmasıyla diğer eliyle bileğini tutması bir oldu ve anında avaz avaz bağırmaya başladı.

-Ellerin kopaydı e mi? Kıranlara geleydin he mi?

Dinleyecek durumda değilim.Odama girdim titreyerek.O ise hala beddualar ediyordu.Ardından da tehditlere başladı.

-Akşam baban gelecek.Kolumu bükmenin cezasını çekeceksin.

Onu duyacak halde değilim. Bedenim yayıktaki yoğurt gibi çalkalanmakta.Hemen yatağa girdim. Dişlerim zangır zangır etmekte. Soluğumla yatağımı ısıtmaya çalışırken uyuyakalmışım.

Ne kadar uyumuşum bilemiyorum.Yeni bir analık bağırtısıyla uyandım. Merdan'ın sesi geliyordu dışardan. Analık aynını ona da uyguluyordu besbelli. Hemen çıktım odadan. Analık beni görünce öfkeden titreyen dudaklarıyla.

-Sen dur baban akşama gelince görüşürüz seninle.

Balkondan aşağı baktım. Merdan'ın dişleri kenetlenmiş. Zaten pek sağlıklı

değil. Hemen analığın üzerine yürüdüm.

-Bıraksana çıksın yukarı.

-Çıkamaz.

-Çıkar, babamızın evi burası. Hele biz bir hasta olalım. Babam hesabı sana mı sorar bize mi görürüz.

Sihirli anahtarmış benim son sözlerim. Belki o da yaptığının yanlış olduğuna kanaat getirmiş olacak ki, puflayarak merdivenin başından çekilip oturma odasına girdi söylenerek:

-Gidin başımdan da ne haliniz varsa görün.

Merdan , odasına geçip ıslak elbiselerini çıkarıp picamalarını giyerek aynı benim gibi dişleri soğuktan kilitlenmiş halde kendini biraz önce çıktığım yatağın içine atıverdi.

Ben, yatağın ucuna oturmuş Merdan'ın yorganın altındaki titremelerine dikmişim gözlerimi. İçimden neler geçiyordu neler. Analık değil de öz anamız olsaydı,balkonda dikilerek kaygılı gözlerle yolumuzu gözler,eve geldiğimizde de daha biz merdivenleri çıkmadan o tüm sevecenliği ile merdivenleri inerek bizim bir an evvel ıslak elbiselerden kurtulmamız için hemen orada soymaya başladılar.Gerekirse yatağın içine kendi elleriyle sokar, titriyorsak soluğuyla yatağımızın içini ısıtırdı. Analık olunca tüm düşündüklerimin gerçekleşmesi olanaksızdı. O bizim bir an evvel üşütüp ölmemizi isterdi ki babamıza yalnız başına sahip olsun.

Uzanmışım bilmeden yatağın ucuna.Merdan'ın düzenli soluklarını duyar gibi oluyorum. Besbelli ki uyuyor. Farkına varmadan dalmışım.

-Demir. Merdan.

Uykuyla uyanıklık arasındaki köprüdeyim.Sevecen, kaygılı bir ses kulaklarımın dibinde rakediyor.

-Uyanın oğlum ben geldim.Bu ne zamanın uykusu öyle?

Gözkapaklarım zorlukla yuvasını açıyor.Babam eğilmiş bize bakıyor. Ben nerede olduğumun bile farkında değilim.

-Uyanın artık. Bu saatte yatılır mı?

Zaman kavramını hepten unutmuşuz. Bir titreme bedenimde gelip gelip gitmekte.Merdan'ın başını yorgandan çıkardığını görüyorum.

-Okuldan eve gelirken ıslandık baba, diyorum zor zoruna.

Babamın yüzündeki tasa giderek büyüyor.

-Hasta değisiniz ya?

-Yok değiliz de, biraz üşütmüşüz.

Babamızın gösterdiği ilgi hoşumuza da gitmiyor değil hani.

-Okuldan gelir gelmez hemen elbiselerinizi değiştirseydiniz ya...

Söylemem gerekeni söylemek istemiyorum. Evin huzurunu kaçırmaya hakkımız yok.

-Değiştirdik baba. Ama çok ıslanmıştık.Yatağa girip ısındık biraz.Uyuyup kalmışız.

Babamın yüzündeki rahatlamayı hissettiğim de ben de rahatlıyorum.

-Hadi gelin bi şeyler yeyin gene yatarsınız.

Odadan çıktığında birbirimize bakıyoruz Merdan ile. Söyleyecek bir şeyimiz yok. Sessizce odamızdan çıkıp yemek yemek için oturma odasına geçiyoruz.

Babam yer sofrasındaki yerini almış. Analık pilav dolu tabağı sofraya koyarken yan gözle bize bakıyor, acaba babamıza olanları anlattık mı diyerek.

Biz konuyu açmayacağız.Merdan ile bakışarak anlaşmışız. Analık konuyu açarsa gerekeni söyleyeceğiz. Ama yemek boyunca analık da ağzını açmıyor.Babamın yağmurla ilgili düşüncelerini dinliyerek karnımızı doyuruyoruz.

Yağmur durmak bilmiyor.Çatının kiremitlerini öylesine dövüyor ki,tavan çöktü çökecek. Babam:

-Ben böyle yağmur yaşamadım.Bütün caddeleri sel götürüyor. İnsanların kaçışlarını göreceksiniz yollarda.Binaların daldalarına sığınan sığınana. Allah vere de evleri su basmaya. Temeli sağlam olmayan binalar bile çökebilir. Dua eder gibi başını tavana dikeyor ve bakışları kısa bir süre orada çakılı kalıyor.

Analık süt dökmüş kedi gibi,sanki bakışlarında, ben hata ettim, iyi ki babanıza söylemediniz sözcükleri balkıyor. Hatta bize de çay doldurup veriyor. Merdan ile bakışıyoruz. Olanları unutmaya da hazırız.

-Hadi şimdi odanıza gidin çocuklar.Biraz derslerinize çalışın,uykunuz geldiği zaman da yatarsınız. İki tane de şemsiye aldım size, yarın okula giderken yanınıza alın ama okulda unutmayın ha.

Babamızın bizi düşünmesi keyfimizi yerine getiriyor.Aslında babamızın bize iyi davranması bizim analığa karşı artı puan üstünlüğümüzü ortaya koyuyor. Sanki aramızda gizli bir rekabet var ve babamın sözleri, tavırları, davranışları artı puanların hangi haneye yazılacağını belirliyor. Bugün artı puanlar bize

Sabah okul için uyandığımız da ilkin yağmuru anımsadık.Çatıya kulak

verdik, dışarıya kulak verdik. Yağmurun sesi dünki gibi şiddetli olmasa da hala vardı.Çantalarımızı hazırlayıp balkona çıkıyoruz Babam gitmiş.Analık da bize kah bakıyor, kah bakmıyor.

İlk kez böyle bir yağmuru yaşıyorum. Evin balkonundan yağmurun şakıyışını izlerken bağırtılar duyuyorum.

-Tarsus'u sel basmış. Adana barajı patlamış.

Beni bir ürkü alıyor.

-Bütün mezarlık yöresi sular altında.

Şarıl şarıl aşağıda akan bacak kalınlığındaki yağmur suyuna bakıyor korkuyorum. Bizim burayı da sel basar mı acaba? Analık odadan çıkıp bana bakıyor.

-O bağırtılar ne öyle?

-Tarsus'u sel basmış.

-Sel mi basmış ? Amanın...

Gözleri korkudan büyüyor.Küçük boyundan beklenilmeyecek bir çeviklikle oturma odasına dönüyor.

Okula gitmek için merdivenleri Merdan ile birlikte iniyoruz.Ana yola

geldiğimizde yollarımız ayrılıyor. İyi ki babam şemsiye almış. Islanacaktı. Islak elbiselerimle okulda nasıl yapacağımı düşünüyorum?

Okulda tüm herkesin konusu Tarsus'u sel basması. Öğretmenlerin bir kısmı gelmemiş.Öğrencilerden de gelmeyen çok. Okula gelen öğretmenlerin de keyfi yerinde değil. Sanıyorum tümünün akli evlerinde. İki ders gördükten sonra derse giren öğretmenler okulun yağmur dolayısı ile tatil edildiğini söylüyorlar. Sevinçliyiz, üzüntülü görünsek de. Hatta bazı arkadaşlar mezarlık yöresini sel bastığını, oraya gidebileceğimizi söylüyorlar.Ben de gitmeyi düşünüyorum, eve gidip de ne yapacam.?

Taa Mersin'den kayak getirmişler sel altındaki evlere ulaşmak için. Bize seyir gerek ve en önemlisi de ben hiç kayak görmedim hayatımda. Bi de kayak görürüz en azından. Evden izin almama da gerek yok. Nasılsa hala okulda sayılıyorruz. Gitmek için anlaştığımız arkadaşlarla sel bölgesine doğru yola çıkıyoruz.Saray sinemasının önünden geçen cadde mezarlığa giden yola dğın uzanıyor.Sınıfın en yaramazı Halil ile birlikte dört arkadaşız. Suat var etine dolgun, sessiz, benim gibi etliye sütlüye karışmayan biri,çalışkan da bir çocuk. Ayrıca Hüseyin,İmam Hatip'ten gelme, din dersinde tüm duaları ezbere okuyor,ağırbaşlı.Caddedeki su birinkintilerine basmadan yürümeye çalışıyoruz ama Halil bu rahat durmuyor ki, yaramaz her yerde yaramazmış.Bile bile nerde su birinkitisi varsa oraya girip cıp cıp çarpıtıyor suları havalara sıçrayıp.Pantolonlarımız çamurlu su damlalarının akınına uğruyor. İlkın Hüseyin tepki gösteriyor, ben de onu destekliyorum.

-Yapma be arkadaş,üzerimizi batırıyorsun.

Halil yaptığından haz duyan biri edasıyla yılışık yılışık gülüp, kocaman gözleriyle yeni bir su birikintisinin üzerine çift ayakla atılıyor.Üçümüz de kaçıyız ama yine de elbiselerimize lekeler yapışıveriyor.

-Halil yapma.Analık benim burnumdan getirir valla.

Halil'in beni kırmayacağına eminim.Sınıfta tek çatmadığı arkadaşı benim.Sanki benden çekiniyor veya beni kırmaktan korkuyor gibi.

-Tamam daha yapmam diye bizi rahatlatıyor.

Ama ne kadar süre yaramazlık yapmayacak bilemiyorum. Onun yaramazlığı anında nüksediyor.

Caddenin solu çukurda kalıyor.Salt tahtadan yapılmış barakaların önünden geçiyoruz.

-Bunlar ne böyle? Diye ortaya soruyorum.

Halil atılıyor hemen.

-Bunlar sandıkçılar. Meyve ve sebze kasaları yapıyorlar. Barakalar göl içerisinde. Yüksek kapıların önünde dizkapağına gelen çizmelerle dolaşan işçileri görüyorum. Yoğun bir çalışma içerisindeler.Bazıları da göle bakarak yapılacak hiç bir şeyin olmadığını düşünüyorlar gibi geliyor bana. Barakalardan sonra seralar göze çarpıyor.Bir çamur deryasının içindeler. Sağa sola koşturanların yüzleri ağlamaklı. Nicedir verilen emeğin çamura bulanışı var bakışlarında. Bakışlarımın buruklaştığını hissediyorum. Nice umutlar bağlanmıştı buradan çıkacak ürüne. Ne düşler kurulmuştu buraya alinteri akıtılırken ve şimdi tümü bir anda bir düş gibi sona eriverdi.

Yanımızdan gelip geçen arabalardan sakınarak hemen kenara çekiliyoruz. Halil'in üzeri battığı kadar batmış ama umurunda değil.Belki anası sesini çıkarıp kızmaz. Benim analık ise babama bir ton dayak attıtırır. Bir kamyonun üzerinde bir kayık geçti yanımızdan. Gözlerimi uzatarak kayığa sevinçle baktım. Selin bastığı mahalleye gidiyordu.Arkadaşlarla anlaşmış gibi adımlarımızı açtık. Belki de kayığın sel suyuna indirilişini kaçırmak istemiyorduk. Gökyüzü duru bir sessizliğin içinde. Sanki mahalleleri sele boğan kendisi değilmiş gibi, ıslıl ıslıl. Duyduğum seslerle geldiğimiz yöne bakıyoruz.Bir gurup öğrenci daha geliyor. Bize yetişemesinler duygusu adımlarımızı hızlandırıyor.

Sel bölgesindeyiz.Heryan ana baba günü.Telaşla koşuşan insanları.Yolun bir kenarına çekilip acılı bakışlarıyla karşıdaki evlere kapılanları görüyoruz. İçim cız ediyor.Öyle bir manzara çıkıyor ki karşımıza nutkumuz tutuluyor. Caddenin solundaki alan biraz daha çukurda ve evler genellikle iki katlı, birinci katlar balkonlarına değin suyun içinde.Belki üçüncü kat da çıkılır düşüncesiyle düz yapılan damlarda insanlar görüyoruz, ellerini açmışlar bizlere yardım için bağıyorlar.Bulanık suda masalar,sandalyeler,süpürgeler yüzüyor. Belli ki bahçelere kurulmuştu bunlar.Birdenbire sel basınca kapılıverdiler.Sandalyelere oturarak ağaçların gölgesinde nice söyleşiler kurulmuştu kahkahalar atılarak.Aynı düzeni yeniden kurmak,daha nice kahkahalar atmak çok zaman alır yine. Biraz önce gördüğümüz kayık kaydırılarak kamyonndan indirilip, içindeki özel elbiseler

giyinmiş üç kişiyle birlikte sel suyuna salınıyor. İlerdeki evlerin dibinde de dört kayık daha görüyorum. Kurtardıkları insanları kıyıya getirme uğraşısındalar. Yolun hemen sağında büyük, dikdörtgen şeklinde yeşil bir alan var ve birbirine bakan iki kale direği buranın top sahası olduğunu ilk bakışta söylüyor. Sekiz-on tane Kızılay çadırı kurulmuş. Kayıkla getirilenler hemen o çadıra sokuluyorlar. İki tane polis arabası görünüyor, hemen yolun kenarında. Polisler kargaşa olmasın diye pür dikkat Bu arada kıyıya yanaşmakta olan kayıkta ayakta olan birisi dengesini yitirip bulanık sel suyuna düşüyor. Seyredenler heyecanla soluklarını tutarken, kayıktakilerden biri soğukkanlılığını yitirmeden suda can havliyle çırpınan adamın elinden tutup yeniden kayığa çekiyor. Adamın titremekte olduğunu uzaktan bile seçebiliyoruz. Ölümle yaşam arasındaki mücadele böyle sürüp gidiyor. Damdakiler yavaş yavaş gelip giden kayıklarla azalıyor. Evlerin balkonlarında olanlar kendilerini balkondan aşağı sarkıtarak kayığın içindeki kurtarma ekiplerinin kollarına yavaşça iniveriyorlar.

Genç, güzel bir kadına takılıyor bakışlarım. Başında yemenisi, hiç kıpırdamadan heykel gibi sular altında kalmış evlere bakışlarını uzatmış .dalıp gitmiş yılların emeğiyle kurduğu evinin sular altında kalıp umutlarını yok etmesine. Simsiyah, zeytin rengi gözlerinin kederle bürünmesine yanaklarına aşağı inen göz yaşları eşlik ediyor. Bacaklarına asılmış kız çocuğunu ne duyuyor ne de görüyor. Onun şaşkın bakışlarındaki paniği de hissediyor değil. Ne orada biriken kalabalığı görüyor ne de onların telaşlı koşturmalarını.

-Artık gidelim, dedi Halil. -Göreceğimizi gördük.

Ben de merakımı yenmiştim zaten. Heyacanım da geçmişti. İçimde

gördüklerimle bir tuhaftı zaten. Bakışlarımı genç, güzel kadından ayıramadan:

-Gidelim, dedim.

Diğer arkadaşlar da görmeleri gerekeni gördüklerinden yeniden dönüşe geçtik. İlk ben ayrıldım onlardan. Pantolonumun çamur içinde olması giderek bir korku olarak içime yerleşmeye başlamıştı. Analığa görünmeden odama geçebilsem yırttım demekti. Ama nafile...

Eve geldiğimde analık yine balkondaydı. Kaşlarını çatarak sordu.

-Bugün erkencisin.

-Bazı öğretmenler selden dolayı gelmemişlerdi. Müdür eve gönderdi.

Bakışları ilkin pantolonuma ardından ayakkabılarıma indi.

-Hemen ayakkabılarını orda çıkart. Dur picamanı getireyim, pantolonunu da çıkart.

İçim içimi yiyor ama ne diyeyim. Şimdi Halil de evine daha berbat gitti. Acaba anası da onu kapıda karşılayıp aynı uyarı da bulunuyor mu yoksa, aman oğlum, hasta olursun, geç şu odaya da öyle soyun mu diyor. Sessizce, ağzımı açmadan ayakkabılarım ile pantolonumu çıkarıp picamalarımı giyinerek odama geçtim.

Akşam babam geldiğinde daha etraflı bilgi verdi bize. Adana'daki baraj az kalmış ki patlaya.Barajı yapan şimdiki başbakan Demirel,barajın müdürüne telefon edip sert ve kesin bir emir vermiş.' Barajın kapaklarını açın.' Böylece Tarsus kurtulmuş.Yoksa Tarsus'u geç,Adana hatta Mersin bile tamamıyla sular altında kalırmış. Babam:

-Benim kelom ülkeyi kurtardı.Başbakan dediğin böyle olur oğlum.Ona boşuna barajlar kralı dememişler.

Babamınen büyük tutkusu siyasetti. Demokrat Partiden sonra tam bir Demirel fanatiği olmuştu. Demirel'e ikinci Menderes der dururdu. Adalet Partili olmayan birinin evinde kiracı olmayı bile kabul edemeyecek denli partiliydi.'Ben başka partiliyle geçinemem oğlum,' derdi bazen. İşyerinde arkadaşlarıyla nasıl geçinirdi bilemem. Tarsus'u basan selin başka bir etkisi de ekmek yapımının azalmasıydı. Bakkallara ekmek gelmez olmuştu. Bize en yakın fırın da Altından Geçme'nin ordaydı.Babam bizi oraya gönderip ekmek aldırıyordu. Bazen iki somun için saatlerce kuyrukta bekliyorduk Merdan ile.

Havalar ısındıkça ısındı. Buranın sıcağı da bambaşkaydı.Yerimizde otururken olsun veya yürürken- hiç farketmez ter içinde kalıyorduk.Yapışkan bir sıvı atletimizi bedenimize yapıştırıyordu.

Derken okullar tatil oldu.İkimiz de sınıfımızı geçmiştik. Yaramaz arkadaşım Halil matematikten ikmala kalmıştı ama neşesinden hiç bir şey de yitirmiş değildi.Belli ki evinden korkusu yoktu.

Karnemi göstermek için mesai bitimine yakın bankaya babama gittiğimde, babam ilkin karneme baktı sonra beni de sevinçle yanına alarak müdürüne götürdü, ardından bankadaki tüm arkadaşlarına gösterdi. Karnemi görenler hep babamı kutladılar, sanki karne babamın karnesiydi. Mesainin bitiminde kebabçıya gittik.Eve gelirken babam tembih etti bana:

-Sakin evde kebab yediğimizi söyleme.O soytarı gene burnumuzdan getirir. Soytarı dediği de analıktı.Karnı büyüdükce daha da duyarlı olmuştu.Korkuyorduk ki a diyelim.Hemen başka türlü yorumlayıp kavga çıkarıyordu olmadık yerde. Babam o olmadığı anlarda sürekli uyarıyordu bizi.:

-Sakin ona ters gelecek bi hareket yapmayın,bi söz de etmeyin. Yakında götürüp bırakacam babasının yanına.Sıpasını orada kunnasın.

Bir akşam babam eve geldiğinde sevineceğimiz bir müjde verdi. Bizi köye göndermeye karar vermişti. Ama söyleyişi öylesine tuhaftı ki:

-Yengeniz de ağırlaştı çocuklar.Artık size istediğiniz gibi bakamaz.Siz köye gidin,çite çubuğa yardım edersiniz. Yengeniz de bu arada Ankara'ya gidecek.Çocuğu orada doğurur.

Babam bunları söylerken çok ciddi bakıyordu.Belki de içten içe alay ediyordu analıkla, bilemiyorum.

Analığın ailesi topraklarını satıp başkente yerleşmişlerdi.

Tren istasyonuna gidilip bizim kasabaya gidecek trenin saatlerini öğrendik. Babam hemen parasını da sordu. Öğrenci pasomuz olduğu için onyedi liraydı. Bineceğimiz kara tren iki günde bizi köyümüze kavuşturacaktı.

Kara tren oflaya puflaya-ha durdu duracak- bizi iki gece bir gündüz geçtikten sonra kasabamızın istasyonunda bıraktı. Bizi karşılamaya gelecek olan amcamızı beklerken Kara tren düdüğünü uzun uzun çalarak doğunun en uzak kasabasına doğru açıldı. Tren yolculuğu yeterince yormuştu bizi. Ne Merdan ne de ben iki gün boyunca doğru dürüst uyuyamamış, ikinci sınıf kompartımanda yanımıza düşen otuz yaşını devirmiş dört erkekle konuşa konuşa kasabaya değin olan yolu bitirmiştik. Bindığımız kara trenin bir diğer adı da Hamido idi. Malatyalı bir siyasetçiymiş. Bize bunu söyleyen adam Malatyalıydı ama neden bu ismin vurulduğunu o da tam olarak bilemiyordu. En küçük istasyonda bile uzun süre beklemesi bizi usandırmıştı, ama yapacak pek bir şey de vardı. Bir ara kontrol memuruna sorduğumda şu yanıtı verdi bana.

-Senin nasıl yeme içme gereksinimin varsa trenin de var. Susuz, kömürsüz tren yola gider mi? Karnını mutlaka doyurmak gerek.

O da kendi yönünden haklıydı.

Trenden indik. Amcam görünürde yok. Bizden başka inen de yok binen de. Doğuya giden trene bizim burdan kim biner ki? Bir bankın üzerine oturmuş yaşlı bir kadın, yanında iki küçük çocuk. Torunları olsa gerek. Doğudan gelip kendilerini batıya götürecek treni bekliyorlar anlaşılan. Elimize valizimizi alıp istasyon binasına yürümeye başladık. Bir yandan da amcamızı gözlerimiz arıyor. Binadan bir adam çıktı. Elindeki biletleri özenle ceketinin iç cebine yerleştirdikten sonra gözlerini bize dikip tanıyacakmış gibi baktı. Kısa boylu, tıknaz, başında kara bir fotör şapka, koyu renk takım elbiseli. Dünyayı ben yarattım diye bir duruşu var. Sanki oralar ondan soruluyor. Bizim bakınmamızdan birilerini beklediğimizi anlamış olacak ki yavaşca yaklaştı. Ben amcamı nasıl bulacağımı düşünürken, sert, emreder gibi, nemi az bir sesle konuştu.

-Birilerini mi bekliyorsunuz gençler?

-Amcam bizi karşılamaya gelecekti de, dedim.

-Biraz daha sabredin, şimdi gelir.

Konuşması sanki amcamın ne zaman geleceğini biliyor gibiydi. Bir sigara çıkarıp yaktı. Zamanı öldürmeye koşuluymuşcasına baktı bize. Sanki bize bir şeyler söylemek istiyor ama söze nereden başlayacağını bilemiyor izlenimini uyardırdı bende. Kravatını biraz gevşetti, ardından yana kayan fotörünü düzeltti. Alnında ışılayan teri elinin tersiyle sildi. Kısa, küçük, cılız bir tükrük attı ayaklarının dibine.

-Şoseye çıkalım, dedi Merdan.

Kasabaya giden yola doğru yürümeye başlamıştı bile. Adama saygısızlık

yapıyormuşuz gibi bir an durakaldım olduğum yerde sonra izledim onu.

Gözlerini üzerimizden ayırmayan adama sırtımızı dönüp kasabaya giden yola çıktığımızda başımı yarı dönüp baktım. Adam bizim bıraktığımız yerde kıpırtısız, elinden oyuncağı alınan çocuğun ağlamaklı haliyle kamburu çıkmış duruyordu. Nedense duygulanmıştım. Ama tanımadığımız birinin bize ne söyleyeceği olabilirdi ki? Biraz sonra unuttum. Bize göre caddenin sağına düşen sanat okulunun önünde bir at arabası istasyona doğru geliyordu. Caddeye çıktık. At arabası yaklaştı. Baktık at arabasının üzerindeki biri bize işaret ediyor. Biraz daha yaklaşıncamcam olduğunu anladık. Duran arabadan atladi, biraz da geç kalmanın sıkıntısıyla boynumuza sarıldı.

-Koçlarım benim. Geldiniz demek. Sizi yayan yürütmek için araba aramıştım.

At arabasına binip, serilmiş kilimin üzerine oturduk.

-Yolculuk nasıl geçti?

-İyi geçti, dedik ikimiz iki yandan.

-Taşaklarınızı yiyem sizin. Büyümüşsünüz be.

İkimize yeniden sarılıp sulu sulu öptü yanaklarımızdan.

Yusuf amcam askerden geldikten sonra İstanbul diye tutturmuşsa da evin büyüğü olan babamdan bir türlü izin koparamamıştı. Babam, 'Ula yavrum, tarlalar, tumlar noğolacak? Sen gidersen evde iki eksik etek kalacak. Dünyanın her türlü hali var. Onları öyle korumasız bırakmak olur mu?' Amcam ikna olmuş gözüксе de fırsat bulunca kaçacağından emindik.

Kasaba yine aynı kasabaydı. Dün bırakmışız gibi. Mengüçlerden kalma tarihi bir yeri var. En önemlileri de kalesi, Ulu Camii, bir de ta ilerde, kasabanın soluna düşen tepenin başında Battal Gazi'nin babası Hüseyin Gazi'nin türbesi var. Kasaba yoksul. Tek işyeri demir madeni. Son dönemlerde politik nedenlerle uzak vilayetlerden işçi getirtip bu yörenin insanını işsiz ve açsız bırakmışlar. Zaten köy gençlerinin gözü hep İstanbul'da. Askerliğini yapan baba toprağını terkedip şehir yaşamına katılarak hem kendilerine hem de gelecek nesillerine yeni umutlar açma uğraşındalar. Yukarı çarşıdaki handan köylüler çıkıyorlar. Hala arabaların gidemediği köyler var. Bizim köye dek arabalar da gidemiyor. İki dere var geçmesi zor. Bu sene biraz iyiymiş. Amcam traktörle gelmiş. Arnavut

kaldırımları hala atların nal sesleriyle şakıyordu.

Dedenin bakkalı önünde indik.

-Traktör köye gidene değin burdayız koçlarım, dedi amcam.

Dikkatlice baktım yüzüne. Güneş yanığı yüzünün hatları biraz daha sertleşmişti. Köyde mutlu olmadığı, bir an evvel İstanbul'a kapağı atma sevdasıyla yanıp tutuştuğu belliydi. Kendi yaşıtındakilerin tümü çekip gitmişlerdi. Ama onun karşısında babam gibi karşı konulamıyacak bir engel vardı. Ama sanırım gün gelecek bıçak kemiğe dayandığı zaman ağbi mağbi dinlemeyip basıp gidecekti

köyden.

Acıkmıştım.Amcamı bilmiyorum ama, Merdan'ın da acıktığını sanıyordum. İki gün süren tren yolculuğunda doğru dürüst bir şey yememiştik. Amcama acıktığımı söyledim.Hemen gözleri parladı.Sanki düşüncelerini okumuştum.

-Aşağı çarşıda eyi bir lokanta var,dedi.

Aşağı çarşıya giden yola aşağı iniyoruz.İki çarşayı birbirine bağlayan yolun sağı mezarlık,solunda ise yürüdüğümüz yola açılan paralel ama daracık sokaklar var. Genellikle kasaplar, semerciler, ayakkabı tamircileri,bir iki de küçük köylülerin gittiği kahveler. Düz giden yol birden sola doğru bir kavis yaparak keskin bir virajla sağa,aşağı çarşıyla birleşiyor.

Zaman lokantasına girdik. Burnum yemek kokularını alınca midem kazınmaya başlamıştı. İçerde tek tük müşteri vardı.Arka köşede bir masaya oturduk.Ben tas kebabı söyledim. Amcam ile Merdan pılav üzeri döner söylediler. Yemeklerimizi yerken kendime gelmeye başlamıştım. Merdan'ın gö gözleri şimdi daha iyi balkıyordu.Yemek yerken amcamın yeterli parasının olmayacağını düşünerek babamın verdiği parayı amcama teslim ettim.,kasabaya borçları varsa ödesin diye. Yemek paralarını da amcam verdiğim paradan ödedi.

Zaman öğleni aşmıştı.Kuru bir sıcak vardı insanın başına vuran.Köye gitmek için traktöre bindiğimiz de uykunun anaforuna düşmek üzereydim. Merdan'ın da bakışları kaymaya başlamıştı.

Köyümüzün yolu taştan geçilmez. Bir ara Kara Yolları yolları biraz düzeltilmiş, amcamın dediğine göre. Traktörle giderken atlarını tırısı kaldırmış köylüleri gördük. Kasabadan gelen düzlük nih çayını geçince bitti. Şimdi dağa yukarı tırmanıyoruz ve bu tırmanış susuzbele değin sürdü. Traktörün sarsılışı içimizi dışımıza çıkarırken suskunluğumuzu bankın üzerinde iki büküm olmuş,cılız,ince yüzlü,haftalık traşlı,incelerek kulağının altına değin uzanmış bıyığını burmakta olan kara yağız adam, amcama bakarak bir iki öksürdükten sonra:

-Eee evlat, bu sene hasat ne alemde?diye sordu.

Amcam Yusuf ezildi, büzüldü,yutkundü.Kendi suçuymuş gibi:

-Heç eyi değil Hızır emmi,dedi. Bi ekiyik, iki alıyık.İki ekiyik üç alıyık.Kulak asma olmuyu emmi. Didiniyik, çabalıyık,umutlarımızı bağılyık,yaz geliyi bakıyık ki tüm umutlar ,tüm emekler boşa getmiş.

Hızır emminin bakışlarında şaşkınlık yok.Duyması gerekeni duyduğunun ayırımında bıyıklarını dişliyor.

-Bizim ki bambaşka bi hal mı sanki? Rahmet yağmadı mı tüm emekler

boşuna.Dağdaki tarlayı neyinen sulayacan, elbet rahmetle.O da yağmazsa ki yağmıyı,halimiz perişan.Köylü olarak mahkumuz doğaya.O isterse veriyi, istemezse vermiyi. Biz köylüler de ellerimiz koynumuzda onun gönlünün olmasını bekliyoruz. Ama aç kalmıyık ya ona da şükür.

-Köylerin tadı tuzu kaçtı emmi,dedi amcam. Bu devirde şehir yeri yaşatır bizi.

Hızır emmi bükülmüş belini düzeltti,bir kuru öksürük daha saldı.

-Ona da heç kulak asma yegen.Bi geden pişman bi de getmeyen.

Amcamın suratı asılmıştı.Nicedir şehir için yanan birisine böylesi söylenir de hevesi kursakta bırakılır mı?

-Gene de şehir yeri köyden eyidir.

-Onu orada yaşayana sor evlat.Onların derdi bizden büyük ama belli etmiyiler havaları bozulmasın diyerek.Biz gene toprağımıza sahap olmalıyız.Bizi doyurursa gene bu topraklar doyurur.

Amcam ağzını açmadı.İçinde kurduğu düşlerin bir anda parçalanmasına dayanamayacaktı. En iyisi konuyu geçiştirmekti.

Hızır emmi de amcamın üzerinde yarattığı düş kırıklığını anlamış olacak ki bir daha da ağzını açmadı umutlar kurumasın diyerek.

Traktörün tekerleri taşları aştıkça biz, yerimizden havalanıyor sonra tahta bankın üzerine sert bir iniş yapıyordu, anında acıyla kıvrılıyorduk olduğumuz yerde.Köylülerin yıllardır çilesiydi bu. Bir zamanlar at üzerinde saatler süren bir yolculuk, sonraları traktörle yolculuğa dönüşmüş olsa da çile yine aynı çileydi. Eskisinden tek farkı bu çilenin daha kısa sürüyordu. Traktörün motoru zorluyor derken inişe geçtik.Köyümüz görünüyordu. Ağaçlar arasına gizlenmiş bizi bekliyor. Tam yedi köy saydım,ikinci dereden sonra yeniden tırmanışa geçeceğimiz tepenin yüzünde.Sarı-yeşil karışımı bir renk gözlerimizin önünde giderek açılıyordu.

İnişin bitişine denk gelen ilk dereyi biraz sarsılıp zorlanarak geçtik.İkinci dere bataklıktı.Sürücülerin korkulu rüyasıydı.Traktörü devirmeden dereyi geçirmek büyük maharet isterdi.Sürücü ne olur ne olmaz düşüncesiyle her zaman yaptığı gibi şimdi de yolcuları traktörden indirdi,devrilme tehlikesi var diyerek. Traktör sürücüsü tüm dikkatini tekerlere vermiş,dereye yavaşça girdi.Bir iki sağa sola yalpa yaptı.Biz geri çekilmiş traktörün kazasız geçmesini bekliyoruz soluklarımızı tutmuş olarak.Ön tekerler toprağa değdiğinde arka tekerler biraz daha batıverdi.Sürücünün alnındaki terler yanaklarında ısılıyor.Onun ne denli efor harcadığını açıkça görebiliyoruz..Traktör kendini kurtardığında herşey bitmiş değildi, çünkü daha romork vardı dereden çıkacak.Uzun soluklu bir bekleyişten sonra traktör romorkuyla birlikte yokuşu çıkıp düzde duruverdi. Yüzümüzdeki endişeli sevinçle yeniden yerimizi aldık. Bizim ailenin tarlaları da dereden sonra başlıyordu. Kilisecik denilen tarlaya geldiğimizde ırgatlar gördük tarlada.Amcam:

-Dayımgil,dedi.

İçim özlem dolu baktım.Şu anda burada olduğum için mutluydum.Bizleri candan seven, bizim de sevdiğimiz insanlar vardı burada ve biz de şimdi onların

kollarına atılmaya hazırlanıyorduk. Tarlaya baktım.Dayımın kel başını gördüm

güneşte balkıyan. Kavak ağacının altında oturmuş birşeyler yiyorlardı.El salladım, el salladılar.Zaten yönleri yola doğruydu.Belki de her traktör geçişinde yolcuların el sallamalarına alışık olmalı ki oturuşlarını bozmadılar. Beni bir anda çıkaramadıklarını düşündüm.Geleceğimizi de mutlaka biliyorlardı ama unutmuş da olabilirlerdi. Bizim bostanın ardından da meyve bahçesinin yanından geçtik.Ağaçlarda meyveler insanın ağzını sulandırıyor. Yarın buraya bir dalar meyvelerin ekşi tadını yudumlardık.Köye girdiğimizde heyecanım ansızın artmıştı. Traktöre doğru koşan çocuklara gıptayla baktım.Bu topraklar, bu evler, bu insanlar benim canımdı,kanımdı.İnsan sevgisinin en güzel örneğini benim köyüm verirdi.Rahmetli dedemi anımsadım.Köyün ortasına bakan evimizin balkonuna oturur,yoldan geçen atlıya hemen bağırdı." Dur yolcu az eylen de bi özmemizi iç,öyle git yoluna." Köyünden kasabaya gidene özeme içirir,kasabadan gelen atlıya da yemek yedirip demli çay ikram ederdi. Şimdilerde traktör taşımacılığı çıkınca yolcuların yüzleri de görünmez oldu.Dedem de yok artık, çağırıp özeme içirecek.

Traktör durunca atladık aşağı. Köyün çocukları yöremizi kapladılar.Sümüklü sümüklüler. Ana dediğimiz ebemi gördüm o anda göz yaşlarını yemenisine silen.Bizi görünce içlenmişti.Dolu dolu baktı bize. Biz onun eline atılmadan o boynumuza sarılıp öptü öptü, kokladı kokladı. Boğazıma doğru bir hıçkırıp var hızıyla yükseliyor,boğulacak gibi oluyorum ebemin kolları arasında.

-Nasısın yavrum,Demiriiimm?. Merdan'ım, canım benim.

Konuşamıyorum ki. Boğazımdaki yumruk ağzımı açmama engel.Ağzımı açsam da konuşabileceğimi sanmıyorum.Yanaklarıma aşağı süzülen yaşlar konuşmama gerek de bırakmıyor. Sarmaş dolaş eve yürüyoruz. Ebem bir yanında, ben diğer yanında Merdan ağır aksak çıkıyoruz kerpiç evimizin tahta merdivenlerini.

Sanki yeni bir dünya açılmış gözlerimize.Sevgi dolu yüreklerin buluşması, diye düşünüyorum.Sevginin getireceği mutlulukları tatmak istiyorsak işte örneği. Sevgisizliğin kol gezdiği bir ortamdan sevginin en yüce değer kabul edildiği bu ortama iki günde ulaşmak herkese nasip olsun,düşüncesindeyim.İnsanın içi ferahlıyor,ayaklar başka türlü yürüyor,yürek atışları başka türlü oluyor, sevgi yanıbaşında,hatta bedeninin her organında yaşanıyorsa.

Amcam Yusuf bizi ebemle başbaşa bıraktıktan sonra tarlaya gitti. İkimiz iki yanındayız ebemin.Bir bana sarılıp kokluyor,bir Merdan'a sarılıp kokluyor,ardından da göz yaşlarını salarak. Göksünün kafesine soktu sokacak bizi.

-Kadersizlerim benim,diyor.

Biz ikimiz,konuşmaktan yoksunuz. Belki de bu sihirli hava dağılmasın diyerek ağızlarımızı açamıyoruz.Nicedir bir ana yüreğinin sıpsıcak atışlarını bu denli yakından duyuyorum.

Tenimizi yeterince solumuş olacak ki ayırıyor bizi göksünden. Yeşil gözlerinin yaşı yanaklarında çimen gülüne dönüşmüş akıyor.

-Geçen gün çeşme başında ananızı gördüm. Her görüşümde sizi sorar ya, gene sordu. Birkaç gün sonra geliyer dedim. Ellerime sarıldı, doğru mu deysin diyerek. He kız dedim, geliyer. Ağladı, ağladı, ağladı. Yetimlerim, kadersizlerim benim, dedi, gene ağladı. Sonra helkelerini astı boynuna evin yolunu tuttu.

Ağlamak, belki de katıla katıla, hüngür hüngür ağlamak istiyorum. Gırtlığıma söz getiremiyorum, ağzıma söz getiremiyorum, boğazım kilitlenmiş açılmamakta. Sulu sulu bakıyorum öylece uzaklara. O sıcaklığı biz bir daha yaşayamayacağız. Hiç bir kucak bize ölesiye açılmayacak. Ancak yılda bir-şimdiki gibi tadı ağzımızda, tadı ruhumuzda kalacak bir günöbirlik yaşayacağız.

X

İki gün geçti aradan, köy altındaki bahçeye indim. bahçeye indim Ağaçlar yeni meyveye durmuş. Elimi uzatıp da koparasım gelmedi. İçimde beni yakan bir şeylerin döndüğünü hissediyorum. Bir huzursuzluk var yani. Kendi kendime soruyorum neyin özlemindeyim diyerek. Bahçeden çıktım yola vurdum. Köyden uzaklaşıyorum. Aslında sıkıntımın uzaklaşmaya çalışıyorum ama sanıyorum ki hala bunun ayrımında değilim. Bahçeçayırı denilen tarlamıza geldiğimde karşıdaki gediğin başında gelen bir kadın gördüm. Dağ gibi çırpı yüklüydü sırtında. Yaklaştı ki ne görem. Soluğum tutuldu. Ellerimde bir soğuma, dudaklarımda bir kuruma, yüreğimde bir heyecan, ayaklarım yalpalıyor. Kaçsam kaçamam, göçsem göçemem, dönsem dönemem. Durdum olduğum yerde. Aslında ayaklarım durdu da ben köye aldım yatırdım. Karşıdan gelen de durur gibi yaptı ama hızlandığını gördüm. Bana bir an evvel varabilmek için kuş kanadına tutunmuştu sanki. Tam annacımda duruverdi. Ayaklarımda bağı ha çözüldü ha çözülecek. Ha düştüm ha düşecem. Sırtındaki koca dünyayı bir sirkeleyişte yolun ortasına savuruverdi. Atılıverdi üzerime soluğumu tüketmeden. Ağzını gömüverdi boynuma, kokladı kokladı, öptü öptü.

-Yavruumm, canıumm, Demirim.

Sarıldığı bir heykel olsaydı cana gelir de kıpırdayıverirdi azbiraz. Ben tutulmuşum. Ruhum uçmuş gitmiş, bir kuru beden bırakmış ayakları üzerinde sendeleyeyen.

Bir an ayrıldı bedeni benden. İki eli iki omzumda uzun uzun baktı bana. Göz yuvaları ağlamaktan kan çanağına dönmüştü.

-Büyümüşsün sen. Kocaman adam olmuşsun.

Nasıl büyüdüğümü hiç sormadı.

-Eyi misin ?

Neyimi soruyordu bilmiyorum. Ruhsuz, soğuk bir hırıltı çıktı boğazımdan.

-İyiyim, dedim.

-Ben heç eyi değilim, dedi.

Ben ona sormamıştım ki nasıl olduğunu.

Birden ellerini havaya kaldırdı. Bakışları gökyüzünde birilerini arıyordu.Bulmuş olacak ki:

-Ben yuvamı yıkanları sana havale ediyim ey tanrım.Sen onların hakkından gelirsın.Bu yaşta sizleri yetim koydular.Ben onları bi de Celal Abbas'a salıyım.Gül gibi çocuklarımdan ayırdılar beni.

Ağlamıyor yazgısına haykırıyordu.

-Baban olacak o adam kıcı çıplak bir şıfıntıya değışti bizi. Sizi anasız, beni yavrusuz koydu. Bi hiç uğruna yuvamızı dağıttı. Ben masumum yavrum.Pınardan akan su kadar da temizim yavrum. Oyuna getirdiler beni. Saf köylü kıızıydım.Kara cahaldım da ayrıca.Oyunu baban olacak adam oynadı yavrum.Kurbanı da biz olduk. Yüreğim yanıyı yavrum yüreğim. İnan ki masumum.

Gözbebeklerinden rahmet boşalıyor. Ben soluksuzum.Hazırlıksız yakalandım bir anda.Yüreğimin atışları boğazıma takılı,soluk alamıyorum. Yanaklarına aşağı inen yaşlar,çenesinden boynuna damlıyor. Hüzünlü yüzündeki gizem dolu tikler,yüreğimin atışlarını hızlandırıyor. Ağzımı açıp da bir şey söyleme gücünü kendimde bulamıyorum.Beynim iflas etmiş durumda. Düşünmeyi dahi beceremiyorum.Tüm duygularım körelmiş. Bütün benliğim gözyaşları arasına sıkışmış. Saçlarının arasındaki gri kıvrımlar içimden bir şeyleri uyandırmak için bana yönelmiş sanki.

Yeniden sarıldı,yeniden kokladı tenimi.Nasıl oldu bilmiyorum. Birden sıyrılıverdim kolları arasından. Bana yabancı olan bir kadına bakar gibi baktım,duygularını hiçe sayarak. Boşlukta kalan elleri arasındaki son umutları da bir anda yok edivermişim.Çenesinin oynadığını, dudaklarının kıprdadığını ama, hiç bir sözcüğe geçit vermediğini gördüm.Geçmişini yeniden geri getiren ben,geleceğini de sanki elinden almışım gibi baktı. Bir an sendeledi,düşecek gibi oldu.Ne zamandır böyle bir anı beklemiş olmanın sevinci bir anda kabusa dönüşmüştü onun için. Sararmakta olan yüzüne oturan gülümseme giderek açılıyordu. O anda hangi halde olduğuna bakmadan gitmekte olduğum yöne doğru aldım yatırdım,umutlarıyla anılarını düşlerine taşıyarak.

X

Taa çaya kadar koşmuşum.Kilisecik tarlasının sınırındaki kavak ağaçlarının altına oturduğumda yeniden düşünme yetisine kavuştuğumu duyumsadım.Biraz önce yaşadıklarım düş müydü yoksa gerçek mi? Köye geldiğimin ertesi günü beni doğuran anamla karşılaşmam bir rastlantı mıydı, yoksa doğaüstü güçlerin gerçekleri ortaya çıkarmak için kurup yönettiği bir oyun

muydu, bilemiyorum. Öz anamın bakışlarındaki acılı ivme gözlerimin önünden gitmiyordu. Bana sarılışı, koklayışı,öpüşü, tüm gerçeklerin hangi yönde attığının mesajını veriyorsa da, babamın haşın bakışlarının her kezinde baskın geldiğini anlıyordum.

Yerimden kalktım.Cılız akan çaya bir iki sal taşı attıktan sonra yönümü köye dönderdim. İçimde hala bir korkunun- korkudanda ziyade bir heyecanın

sürmekte olduğunu gördüm. Onunla karşılaştığımız yere yaklaştığımda ayaklarım gitmiyor, yerinde sayıyordu.İçimde dayanılmaz bir ürkü yaşıyordum. Bir anda onun saklanmış olduğu ağaçların arasından çıkarak yeniden beni kollarının kısılcasına alıp koklayıp öpeceğini düşünmeden edemiyordum. O kavuşma noktasını geçtiğimde yürek atışlarımin hızını yitirip normalleştiklerini farkettim.Ama karşılaştığımızdan bu yana bir şeyler değişmişti bende. İyiye mi yoracam, kötüye mi yoracam hala bilemiyorum ama,köyden tarlalara giden Demir'le, tarlalardan köye geri dönen Demir arasında dağlar kadar fark olduğuna eminim. Çok kafa yorup çok düşündüm. Öz anamda yarattığım düşkünlüğü belki de bütün yaşam sevincini cehenneme çevirebilirdi. Babamın ona karşı doldurmalarının etkisini şimdi daha iyi ölçebiliyordum. Acıların hüznleştirip buruşturduğu yüzündeki tek canlı kalan gözlerinin ferini de ben bir anlık gafletle söndürebilmiştim.

Akşam ev dolup taşmıştı yine köylülerle. Abdullah dayımın oğlu Memet, güzün askere gideceği için,sürekli bir şeyler anlatma k zorunda hissediyordu kendini sanırım. Onun ağzı bir türlü kapanmadığından, hiç kimse de konuşma sırası bulamıyordu. Ara sıra ebem ona müdahale ederek kırmayacak bir şekilde sözü başkasına vermesini istiyordu. Benim aklım sürekli bugün yaşanan olaydaydı. Aslında en mutlu , en sevinçli anlardan birini yaşamam gerekirken, ben, bunlardan kaçtığım gibi; az biraz mutluluk, az biraz sevinç yaşamak isteyen öz anama da bunu çok görmüştüm. Belki de bizden koparıldığından beri karanlıklar içinde yaşayan öz anam, tam aydınlığa ulaştığını sandığı an yine karanlıklarla donandığını görünce yıkılmıştı Yıllardır anasız olmanın,yıllardır analık elinde çile çekmenin yükünü öz anama yüklemişim gibi bir his vardı içimde. Kime haksızlık yapıyor diye bir soru benliğime yumruk gibi indiğinde bize diye haykırmamak için kendimi güç tuttuğumun farkındaydım. Hiç kimsenin-bunlar anam da olsa, babam da olsa – bize çile çektirmeye hakkı yoktu. Bakamayacaksanız, gerçek ana-babalar gibi büyütüp yetiştiremeyecekseniz, çocuk yapmaya sıvanmayacaksınız. Hiç bir çocuk hiç bir ana-babanın elinde birer oyuncak değildir. Hazır değilseniz çocuk yapmaya, kendinizi zorlamadan, çocuk yapmaya hazır olacağınız zamanı bekleyeceksiniz. Oyun oynar gibi çocuk yapmanın golü kalenizde görmenizle eşdeğerde olduğunu unutmamak gerek,ama burda puanı giden gerçekte çocuktur. Sırtındaki çırpıyı bir silkinişte omuzundan

kaydırışı,sarılışı, öpüşü,koklayışı... Hiç yaşamamıştım,bir daha da yaşayabileceğimi sanmıyorum. Ruhumun iyileşebileceğini, içimdeki vicdanımın beni bir nebze de olsa haklı bulabileceğini düşünebilirim de, bunun yazgımızı ne denli etkileyeceğini,yani bu kötü gidişe en kısa sürede dur diyebileceğini- en açık anlamıyla yazgımı değiştirebileceği düşünmemin de ötesinde kalıyor. Nice sorular zihnimde tüm çıplaklığıyla yer alıyor. Babamın attığı adım kendisini mutlu etmeye yetti mi? Kendi mutlu değil ya- mutlu olduğunu düşünelim-Kimler mutsuz oldu, o, mutluluğun başka bir kadının kollarında olduğunu sanarken. Ağlamak istiyorum. İçimdeki o öfke dolu fırtınanın bir an evvel patlak verip yüreğimi

sağaltmasını istiyorum.

Dayı oğlu Memet susmuşa benziyor.Suratı asık. Ya susturuldu ya da askere gideceği aklına geldi. Diğerleri politikadan, ekonomiye kadar düşüncelerle gidip, bu sene köylünün mahsulda pek bir şey çıkaramayacağı üzerine geliyorlar ve sonunda köylünün ezildiği dillerinde kalıyor. Kendi savaşımı içimde yapıyorum ve şunu iyi biliyorum ki artık bazı şeylerin geri dönüşü mümkün değil ve geç kalınmış bir zaman diliminde ilerliyoruz.

Köylüler gidiyorlar.Ne konuştular,neyi tartıştılar,güldükleri neydi, yarı buçuk belleğimde. Onlar kendi havalarını yaşarken, ben kendi kendimle savaşıyordum. Belki de bir varolabilme,yeniden doğabilme,yarına acılardan,üzüntülerden arınmış varabilme savaşını içimde başlatabilmenin kararını verme zamanı şimdi mi diye kendi kendime soruyorum.

Yataklar yapılırken durgunluğum ebemin gözünden kaçmamış.Yatağa girerken başucumda bitiyor.

-Neyin var yavrum?

-Hiç bir şeyim.

Ne bakışlarım, ne de sözcükler inandırıcı geliyor ona. Üsteliyor bakışlarını benden ayırmadan.

-He bokun yiyem, neyin var?

İkircimliyim söyleyip söylememe arasında.Bencilce bir tavır mı takındım, bilemiyorum. Vicdanımla barış sağlayabilir miyim? Ruhsal bir yorgunluğun beni kolları arasına alması belki de vicdanımdan kaçmanın bir gereği. Huzura varabilmeliyim. Bu da ancak içini dışa vurmakla,boşalmakla olur. Patlamayı engellemenin bir diğer yolu da yavaş yavaş boşalmadır. Vicdanımı yüreğime yakın tutmalıyım ki,yumuşasın.

İçim dolu ama, boşalmalıyım,böylece yaptığım yanlışın ağırlık derecesini de öğrenmiş olurum ki yeni yanlışlarla yeni düşkünlükleri yaratmayayım.

-Onu gördüm bugün.Bahçeçayırına aşağı giderken.

Konuşmamız fısıltılı.Ebemin bakışları hemen pencereden dışarının karanlığına uzanıyor. Bakışlarındaki bulutlarda bir gelgit yaşanıyor.

-Yavruumm, ne kadar da sevinmiştir zavallı kadın.

Sevinmediğini biliyorum. Vicdanım ruhumu da esir almış, zalimleşmişim ben. Sanırım ki en büyük acılardan birini yaşattım ona. Belki de o bunları hep düşlemişti,yani kafasında kurmuştu tarlaya giderken karşılaşsam, tarladan gelirken karşılaşsam. Ve şimdi tüm düşledikleri solda sıfır oldu. Ve ruhuna kapkalin bir kara bulut çöktü.Nedeni benim.

-Ne yaptı seni görünce?

-Boynuma sarıldı,yanaklarımdan öptü,boynumdan öptü.

-Koklamıştır da...

-Kokladı da...

-Sen ne yaptın? Yüzünü dönmedin,sen de onu öptün değil mi yavrum?

Yüreğim daralıyor.Konuya giriş bu soruları getiriyor bana.İçimde bir daralma,bir bulantı,midem kalktı kalkacak.

-Sen de onu öpmüştürsün değil mi yavrum?

Ben kendimle savaş halindeyim.

-Bizi bırakıp gittiği için mi?

Kendim de şaşıtm. Ne düşünüyordum,ne kuruyordum,neler dedim.

-Kimse sizi bırakıp gitmedi yavrum.Hele ananız hiç kaçıp gitmedi.Sizlerden koparıldı o,çekilip alındı bir anlık zevkler uğruna.

Ebemi hiç mi hiç böyle görmemiştim. Ama asıl gerçekleri onun bildiğine eminim. Dedem babamı tutardı,ebem de anamdan yana,yani gerçekten yana.

Ebemin bir anda benden koptuğunu hissediyorum. Benim yanlış yaptığımı içerledi.Öz ananın layık olmadığı bir cezaya çarptırıldığının farkında ama, emirin demiri kestiğinin de farkında. Karşı çıkıp suyun akışını değiştirmeye gücünün yetmediğinin de bilincinde.

-Ana olmuş bir kadına yapılacak dünyanın en büyük kötülüğü onu çocuğundan ayırmak veya koparmaktır. Baban da bunu yaptı.Uçkuruna düştü yavrum uçkuruna. Nerde birini görse kuyruğunu kaldırıy ki dişi alıy içeri. Anan öylelerinin kurbanı oldu.

Eliyle omzuma bir zumzuk vurdu.

-Sen de eyi etmişsin.Babandan bi farkın olmadığını ortaya koymuşsun.

Başımdan aşağı kaynar sular boşalttılar sanki. Beynim uğulduyor, dudaklarım seyriyor,ellerim tere kesmiş. Söyleyecek bir sözcük bulamıyorum.Yutkunuyorum yutkunuyorum.Büyük bir işkence görmekteyim. Dayanılmaz bir acı tüm bedenimi sarmış.Ama yaşam sürdüğüne göre kötü olanı mahkum etmek de elimde. Yazgım beni bir yerlere sürüklüyorsa da yeri gelince dur demeyi de bilmeliydim.Ama başarabilecek miydim? Her şeyimle babama bağımlı olan ben, neyi, ne derece layıkıyla yapabilirdim? İçimde beni karamsarlığa iten öyle sesler duyuyordum ki,hangi birine, nasıl yanıt

verebilecemi bile bilemiyordum.

Ana bildiğim ebeme bakıyorum. Ebem, doğanın tüm fırtınalarını ruhunda besleyen biri gibi.

-Hadi uyu şimdi. Analar affeder. Sen de affedilirsin

Yeterli mi onun beni affetmesi? Peki, ben kendi kendimi affedebilir miyim? Yine de içim rahatlamış gibi oluyor. Büyük bir ağırlığın üzerimden kalktığını hissediyorum. Derin bir soluk koyuveriyorum yüreğimi dağıtırcasına Karanlığa yumuyorum gözlerimi..

X

Dayımın oğlu Gazi geldi sabah erkenden. Ebemize ana diyor, dedemize de baba diyordu. Bu sesleniş örnekleri çoktu bizim köylerde. Dayım Musa dedemle amca çocukları oluyormuş. Dayımın bizden ayrılıp yolun öte yanındaki harmanın bir köşesine ev yaptırışını anımsayabiliyorum. Evimizin içinde tamtamına yirmi

bir kişi vardı. Ve şimdi kala kala ebem, iki amcam, bir de dört bibim kaldı. Amcam İsmail; dör odanın birisinde karısı ve iki çocuğuyla yaşayıp, bizim evin davarını güdüyor. Çevrede kendisini Çoban dede diye de tanıyorlar. Tüm köylerde bu birlikte yaşamalar var. Dayımın çocukları olduğunda amcalarımla bibilerim analarına ana, babalarına baba dedikleri için hem Merdam ile ben hem de dayımın çocukları da aynı sıfatı kullanıyorduk. Babalarına dayı analarına da bacı diyorlardı. Bir komşumuz var Yunus diye. Kardeşinin çocukları kendisine emmi dedikleri için kendi öz çocukları da emmi diyorlardı kocaman yaşa geldikleri halde. Hiç bir insan kalkıp da bu senin dayın değil, emmin değil babandır demediğinden ömür boyu bu sıfatlama sürüp gidiyordu.

Köylerde aileler kolay kolay birbirlerinden ayrılmazlar aralarına büyük bir nifak girmediği sürece. Hatta çocuklar birbirleriyle evlendirilerek tarlaların parçalanmaları da önlenmiş olur. Bakarsınız ki bir odada sekiz-on kişi yatıyor. Sadece evli olanlar ayrı odalarda kalır. Onların yetişkin çocukları da bir odada kalırlar.

Gani benim yaşında. Birbirirmizi çok severiz. Anası birkaç sene önce öldü. Babası yeni bir kadın getirecekmış yakın köylerden. Tanrı yardımcısı olsun onunda. Birlikte kuzu yaymaya gideceğiz. Merdan'la birlikte ayaklandık. Ebem bi şeyler hazırlamış. Kuzuları çıkardık ağıldan. Köyden başka arkadaşlar da katılacaklar bize. Öğlende çay kenarında yemek yapacağız En hoşlandığım şeydir çayda yemek yapma. Güneş iki selvi boyu yükselince kuzular mayışıp gölgelik ararlar. Fırsat bu fırsattır, indiririz çaya, süreriz kavak, söğüt ağaçlarının arasına. Hemen çökerler gölgelere. Bizde aramızda oyun oynarız. Varsa balık tutarız, çayda göl yapıp yüzeriz. Bugün de kuzuları çaya indirdikten sonra

içimizden bir iki tanesi köye gelerek ekmek, yağ, bulgur,yumurta toplayıp getirecek, yemek yapıp yiyeceğiz.

Neşeyle kuzuları köy meydanına toplamıştık. Nasıl oldu bilmiyorum.Başımı döndüm bir anda. Karşı damın üzerindeydi,bize bakıyordu. Ben de bu kez kaçırmadım gözlerimi. Umutluca gülümsedi bana. Vicdanım kendi hesabını akşam yapmıştı.Ruhumun huzur duyması gereği aynı karşılığı verdim.Yüzünün altın renginden kızıla büründüğünü şaşkınlıkla gördüm. Dün yaşananlar unutulmuştu. İçimdeki ağırlığın bir anda kalktığını, kendimi uçuyor hissettim. Öz anam bizimle geçmiş yaşamından kesitler arıyordu.İçimi oymakta olan devinim, yaşamımı etkileyecek bu bakışların etkisi altında karanlıktan aydınlığa çıkmanın sonsuz koşullarını yaratmaya çalışıyordu.Evliliğinin başarısızlığa uğramasının ceremesini bizimle birlikte çektiğinin en açık örneğini bakışlarındaki seyrime yakalamak olasıydı.Karşımdaki yüz yılların çektiirdiği acıları taa bugüne getirmiş olmanın yorgunluğunu taşıyordu. Bedeni beden olmaktan öteye geçip cansız bir ruhu taşıyan bir iskelete dönüşmüştü. Yıllar önce çocuklarını sevmek, kucaklamak, koklamak, öpmek özgürlüğü elinden alınan kadının bakışları, şimdi yitirdiklerine yeniden kavuşabilmenin tadına varabilme savaşına girmekte olduğunun örneğini vermekte iyeceen davrandığının bakışlarına yansımaları, bir ressamın çıplak gözle gördüklerini tuvala çizmesine

benzetiyordum. Yaşam silinemezdi,unutulamazdı da. Geride kalan yaşamın bedende bıraktığı tekdüzelik, ruhun eprimesinden öte bir bozulmanın daha öne çıktığını gösteriyordu. Üzülmekle ağlamak karışımı bir yaşamın, ne zaman sevinmekle, gülmek arası bir yaşamın kapısını aralayabileceğini şimdiden kestirmek zordu.Atılacak her adımın, solunacak her havanın yaşamı yeniden şekillendirebileceğini düşünüyor olsam da, babamın heybetli görüntüsüne bağladığı delici bakışları beni bu adımları atmaya alıkoyuyordu. Ama analığın bize karşı taşıdığı değer yargıları aydınlığa,yani mutluluğa varabilecek adımları kesintiye uğratmaya birebirdi.Aslında düşünmek gerekirse en büyük engel analık mıydı? Hiç sanmıyorum.Asıl engel babamın yıllar önce çizdiği- bizi öz anamızdan ayıran yoldu. Ama şu gerçek de vardı ki; babaevinde mutluluğu yakalayabilseydik, bu düşüncelerin tümü değerini, belki de yitiriyor olacaktı.

Kafam karmakarışık.Doluya koyuyorum almıyor, boşa koyuyorum dolmuyor. İki yaşam arasında,mutsuzlukla,bize uzak mutluluğun anaforunda yuvarlanmaktan başka bir şey de elimizden gelmiyor. Öz anamın gözleri öylesine büyümüştü ki, yüzünün geri kalan kısmı bedeninin tüm uzuvlarını yeterince dış dünyaya, yani bana yeterince yansıtabiliyordu ve ben bakışlarımı ondan ayırıp da önden giden kuzuların peşine takıldığımnda sanki o bedeni de birlikte peşimden sürüklüyordum.

Yıllardır yaşanan özlemle acının bütünleşmesinin tesellisini, bizim köye gelmemizle sevince bürünmesini ben gösterdiğim ters tavrımla engellemiştim.

Ruhumda açılan gedik beni soluksuz bir acının ırmağına akıttıvermişti. Ne olup bittiğini göremeyecek denli kör oluşum beni de şaşırtmıştı. İçimde dalgalanan bir fırtınanın elimi ayağımı buz ettiğini duyumsuyordum. Bu yaşta bu denli acıyı yaşamamın geleceğimi de ipotek altına aldığıнын ayrı mındaydım. Sevgiden, şefkatten ayrı yaşamamın benliğimde açacağı yara giderek büyüyeceği korkusu ile şimdiden beni sarsıyordu. Bir de başka yönlü düşünmenin eşiğine geldiğimi anladım. Eğer ben öz anama gerekli ilgiyi gösterip, onun bana karşı olan sevgisine yine aynı şekilde karşılık verseydim neyi değiştirirdi bu, sorusuna pek yanıt verebileceğimi de sanmıyorum ama, en azından vicdanım rahat ve o teselli bulmuş yüreğiyle az biraz huzuru da yakalayabilir, belki de önündeki yaşama bugün olduğundan daha sıkı sarılabilirdi. Şimdi ise acılarına yeni acılar katarak, içinde yıllardır yaşattığı umutları da söküp almıştım ekili bahçesinden.

Kuzuları mı yaydım, düşüncelerimi mi hala farkında değilim. Öğlen, güneşin sıcaklığıyla bayılan kuzuları çaydaki ağaçların altına saldırmızda yemek malzemesi için köye giden arkadaşlarımızın geri gelmelerini bile neden sonra farkettim. Bulgur pilavı ile tereyağlı yumurtayı atıştırırken aklımda hala o vardı. İçtiğim ayranın içimdeki sıcaklığı azaltacağına artırdığını şaşkınlıkla farkettim. Gülüşüp kahkahalar atan arkadaşlarıma ancak zoraki gülümsemeler uzatıyor, vicdanımdaki sızlanmayı aşmanın yollarını habire arayıp duruyordum. Gözümün önüne iki karanlık hendek geliyor ve her bir bacağım bir hendekte hareket edemiyordum. Şurası gerçektir ki, öz anamın yüzünün bir nebze de olsa gülmesi beni de rahatlatacak, yeniden huzur çemberinin içine alacaktı. Hem ona

göstereceğimiz yakınlığın babama ne zararı olur düşüncesi de silinmişti beynimden. Böylece öz anam yıllardır çektiğinin karşılığı olarak bizden güler bir yüz görecekti ve o da mutlanacaktı ne derece mutlanabilecekti. Kararımı destekleyen vicdanımla olan muhakememi de böylece sona erdirmiş oluyordum.

Akşam, kuzuları önümüze katmış eve dönerken daha mutluydum. Merdan'ın ne düşüneceği hiç de umurumda değildi. Biliyordum, o benden daha katıydı. Belki de o tepkisini daha uzun zamana yayabilirdi ama, ben, silahımı tıprağa gömmüş, hiç kimseye zarar vermeyecek olan şimdiki tavrımın hiç değilse yeni bir mutluluk kapısını aralamaya yardımcı olacağını düşünerek hem seviniyor, hem de keyifleniyordum.

Bibilerimle amcam Yusuf evdeydiler. Ebem akşam yemeğinden sonra bize karpuz getirdi. Bizim bostanda karpuz olmadığını biliyordum. Olsa olsa kasabadan getirilmiş olurdu. Sordum.

-Bu karpuz ne ana?

Ebemize çoğu kez ana derdik, bizi o büyütmüş sayılırdı ve evde herkes ona ana derdi.

-Kasabadan geldi yavrum?

-Ye işte, ne soruysun? Dedi amcam gülerek.

-Ananız kasabadan getirtmiş.Bi parça da sizlere göndermiş.

Karpuz elimle ağzım aralığında kalakaldı.Boğazımın yandığını hissettim. Gözlerim bilmem nereden gelen yaşartıyla nemleniverdi. Yüreğimin başka türlü çarptığını duyumsadım.Kuzu yayarken düşündüğüm ve kulak verdiğim vicdanımın sesi beni yine alkışlıyordu. Doğru olanı yapmışım.Öz anamızın her zaman bizi düşündüğü, bir an bile unutmadığının kanıtı şu elimdeki kan kırmızısı karpuzdu. Ben karpuzla ağzım arasındaki mesafeyi sıfırlamaya çalışırken Merdan'ın ani çıkışıyla duralayıverdim.

-Ben o kadının karpuzunu yemem.

Hepimiz donakalmıştık. Anam amcama baktıktan sonra yumuşak bir sesle:

-Niye ki yavrum?

-O kadın bizim anamız değil.

-Ananız kim peki? Anam sakın görünse de heyecanlı.

Merdan'ın gö gözleri ateş saçıyordu. Elindeki karpuzu sertçe yemek sinisinin üstüne koyup yerinden kalktı.

-Benim anam yok.Bizim anamız olduğunu bırakıp gitmeden düşünecekti.

Babamın sözleri Merdan'ın ağzında dile geliyordu. Güya anamız bizi terketmiş.Babam fırsat buldukça, genellikle analıkla tartışıp da onun diğer odaya geçmesinden yararlanıp bize öz anamızı keser,bu olanların tek suçlusunun o olduğunu üstüne basa basa belirterek mutlu bir yuvanın nasıl ve ne biçimde yok olduğunu ortaya koymaya çalışırdı. Dolayısıyla biz de bu söylenenlerin etkisinde kalarak ruhumuz ona karşı bilenirdi. Merdan genellikle içine kapanık, duygularını pek ortaya koymayan bir yapıya sahip olduğundan analık elinde büyümenin öz anamızın suçu olduğunu ruhunun en derin yerine işlemişti ve şimdi karpuz tepki de babamın zaman zaman yaptığı dolduruşlarının ürünüydü.

Anam Merdan'ın ardından tandırlıktan çıktığında içerde kalanların ellerindeki karpuzu yeme iştahı da kaçmıştı. Ben de çıktım tandırlıktan. Merdan ayvandaki trabzanlara yaslanmış üzerine karanlığın çöktüğü köyün evlerine bakıyordu. Anam yanbaşına dikilmiş fısıltıyla ona bir şeylet anlatmaya çabalıyordu. Sonra kolundan çekip içeri getirdi onu ama karpuzu yemesini sağlayamadı bir türlü. Merdan'ın nuh deyip peygamber demeyen bir yanını daha öğrenmişim o an.

Ertesi gün Merdan bizimle yüz yüze gelmekten kaçındı.Ya hala bizi suçladığından ya da dün akşam yaptıklarının yanlış olduğundan dolayı. Bir gecede zayıflamış, solgun yüzünü gördüğümde içindeki fırtınanın hala dinmediği kanısına vardım. Evdekiler de Merdan'a gösterdikleri değişik bir özenle bundan böyle davranışlarına dikkat edecekleri konusunda sesiz bir antlaşmaya vardıklarını anladım. Merdan bir iki hafta boyunca bitkin, hüzünlü tavrıyla yüreğimizin onulmaz yarası oldu çıktı. Duygusal yaklaşımıyla Merdan'ı eski haline dönüştürmeye çalışan anam, ancak iki hafta sonra başarılı oluverdi. Merdan, içindeki fırtınayı ya yenmiş, ya da unutmuştu,yine eski halini alıverdi.

Babamdan temmuz sonunda mektup geldi. Analık bir erkek çocuğu doğurmuştu. Babamın övündüğü bir söz vardı. Niye kızın yok diyenlere, erkek adamın oğlu olur diyerek bizi örnek gösterirdi. Şimdi üçüncü bir örneği de gösterme fırsatı doğmuştu ona.

Köylülerin işi giderek arttı. Arpaların yolunmasından sonra ekinlerin derilmesine başlandı. Bütün köylü sabah güneş doğmadan tarlaların yolunu tutuyor, tarlası köye uzak olanlar akşam eve gelmeyip tarlada yatarak ayışığında da ekin deriyorlardı. Üç gün de bibilerim eve gelmediler. Amcam yusuf sabah erkenden tarladan harmana ekin getiriyor, ırgatların yemeğini götürdükten sonra bir de akşam üzeri geliyor, sonra tarlalara bacılarının yanına geri dönüyordu. Merdan ile ben bu üç gün boyunca anamıza yardım için didindik durduk. Kuzuları yayıyoruz, bostanı suluyoruz, harmandaki düveni sürüyoruz.

Evlerde tek tük insanlar var. Yaz kış demeden çalışıp didinen köylü canından beziyor. Boğaz tokluğuna çalışılıyor diye yellenen köylüler var. Hasat sonu kasabada satılacak ürün hiç ele geçmeden gaz parasıymış, şeker parasıymış, çay parasıymış denilerek orada veresiye aldıkları dükkanlara bırakılıyor ve seneye yeni bir umutla yeni bir çalışmaya giriliyor. Bu gidişin gidiş olmadığını bilen gençler bir an evvel şehre gitmenin yollarını arıyorlar. Amcam Yusuf akşamları bir araya geldik mi uzun bir ah çekerek şehir yeri özlemini dile getiriyor ve anında anasının kızgın bakışlarıyla yanıp kavruluyor. Ve biz biliyoruz ki anam ne denli kızarsa kızsın amcamın gidişi yakın, anasını üç bacıyla yalnız bırakarak.

Öz anamızı uzun süre göremedik. Bazen anam Merdan'a duyurmamaya çalışarak bana gizlice onun hangi tarlada ekin derdiğini söylüyordu ama ben bir kere bile o yönlere gitmeyi düşünmedim. Belki de Merdan'ın babama söyleme korkusu benim böyle düşünmemi gerektiriyordu.

Yaz hızla geçiyor. Köylü ekin işlerini bitirip, samanlığı doldurmanın buğdayını öğütmenin tatlı yorgunluğunu yaşarken, babamdan mektup geldi. Okulların açılmasına az kaldığını, artık dönmemiz gerektiğini bildiriyordu. Sevinmem gerekiyorsa da sevinemiyordum. Bizi yeniden karabasanlı bir yaşam bekliyordu. Yeniden analıkla birlikte yaşamının ürküsü beni bazen uykusuz bırakıyordu. Burada kendimi daha özgür, daha huzurlu hissediyordum. En azından bizlere öte gidin diyen olmadığı gibi, bir sevgi çemberi içinde sıcacık bir mutluluğu yudum yudum içebiliyorduk.

Sayılı günler tez geçer derler ya.

Ertesi günü amcam bizi nasıl getirdiyse yine öyle kasabaya götürecekti. O son akşam ağzımı bıçak açmıyor. Soluk aldığımı bile hissetmiyorum. İçimde kara bir çiban peydahlanmış beni kemirip duruyor. Merdan'ın gö gözleri karadut yemiş

gibi karaya bulanmış.Bir bitkinlik, bir isteksizlik, yaşama karşı giderek büyüyor içimde.

Dayılarımın oğulları gelmiş,amcam Yusuf,bibilerim oturmuşuz odada.Bir sessizlik yüreğimizden beynimize değin işlemiş. Anam Merdan'ı yanına oturtmuş, ellerini eline almış okşuyor. Bir imkanı olsa gitmeyip kalacağız bu sevgi yığını içinde. Ama olası, gitmek, yaşama kaldığımız yerden istemesek de başlamak zorundayız. Elimiz mecbur buna.Küçük bir derenin ırmağa ulaşması gibi, bizde kendimizi kısa bir süre için de olsa bu sevgi seline kaptırmıştık ve şimdi yeniden asıl akmamız gereken yere dönüyorduk. İçimdeki dürtü dayanılmaz bir hal almaya başladığında amcamın benim omzumu okşamasıyla silkiniyorum.

İnce belli, altın sırma işlenmiş bardaklarda tavşan kanı çayımızı yudumlarken gözlerimizi birbirimizden kaçırıyoruz. Mehri anam bir iç çekişle:

-Daha dün gelmiş gibisiniz. Yarın da gidiysiniz.

Boğuldum boğulacam.

Sevgi dolu tatil döneminden sonra, yarın başlayacak uzun bir yolculuğun ardından yine kabus dolu sürecek bir yaşantının içine gireceğiz.

-Aaah ah, ben de bi İstanbul'a gidebilsem ,çığlığıyla yerimden hopladım.

Amcam Yusuf idi bu çığlığı atan.

Mehri anam oğlunun bu haykırışına gereken tepkiyi göstermekte gecikmedi.

-Yusuuf Yusuf,başlatma şimdi İstanbul'undan. İstanbul deyip gidenleri de görüyük.Bi takım elbiseyle geri dönüyle.

Amcam anasını tersler gibi baktı.

-Onlar işlerini bilmiyiler ana.

-Yaa, sen çok eyi biliysin. Halil abin de getti de ne oldu. Yek ekmeğe muhtaç deyiler.

Amcam bu örnekle sessizleşti. Ağbisi Halil dedem ölmeden önce kasabada bir terzinin yanında çalışıyordu.Sonra nasıl olduysa kendini İstanbul'a atıverdi.Dedem ne ettiyse geri döndüremedi köye. İstanbul'dan gelenler onun ayağa düştüğünü, nerede akşam orada sabah ettiğini söyleyip duruyorlardı.Mehri anam az ağlamamıştı ardından İstanbul'a verilen kurban için. Şimdi elinde kalan tek oğlu da o özlemle yanıp tutuşuyordu. Aslında çilekeş köylü insanının sesi idi Yusuf amcam.Yaşadıkları yerde umduklarını bulamayanların gönlünden hep İstanbul geçerdi. Gidenlerin iş bulamamazlığı,çektikleri sıkıntılar hiç göz önüne alınmaz, alınsa bile o kişinin beceriksizliğiyle geçiştirilirdi.

Köyden kopamayacaklar bile gün gelir birgün giderler umuduyla hayallerini canlı tutmaya çalışırlardı.

-Sen İstanbul'u unut yavrum. Ağbin de karşı biliysin.Koskoca Yunusoğlunun ocağını tüttürüysün.Daha ne istersin Allahından.

Amcam anasına yeni bir yanıt vermedi. O içindeki ateşin giderek büyüdüğünün ayrımıundaydı. Köyde gelecek görmüyordu kendisi için.

O anda odanın kapısı açıldı.Bize uzaktan akraba olan Fatey bacının başı uzandı içeri.

-Rahatsız etmiyim ya...

Hep toparlandık.Anam saygıyla kalkmıştı ayağa. Ak düşmüş saçlarını yemenisine dolayan Fatey bacı anamın gösterdiği yere ilişiverdi. Fatey bacının bir özelliği de öz anamla evlenen İrfan ağbinin ablası olmasıydı.

Ben kalktım elini öptüm.

-Fatey teyze hoş geldin, diyerek.

Teyze sözcüğünü bizim köyler kullanmazdı. Babanın bacasına bibi,ananın bacasına hala derlerdi.Ben Ankara'da ilk duydum bu teyze sözcüğünü.Burada kullanmakta da bir sakınca görmemiştim.

Sırayla hoş geldin dendi Fatey bacıya.

Elindeki çıkına gözümüzü dikmiştik.O da anladı bunu.

-Sultan gelin bugün bicik yapmıştı da biraz da çocuklara gönderdi.

Öz anamızın bizi düşünmüş olması hemen duygulandırdı beni.Derin bir soluk aldım. Merdan'a baktım ki gözleri başka türlü tutuşmuş gö gö atmakta. Düşündüm; eğer ki o biciklerden yemezse mutlaka babama söyler.O halde o da yemeli veya ben de yememeliyim, yoksa kemiklerimiz kırılır.

Geçen haftaydı.Merdan kuzuları yaymaya gitmişti. Mehri anam geldi, çimen yeşili gözlerinde sevecenlik saçarak harmana.Ben de düven sürmekteyim. İklin sağına soluna bir baktı kimsecikler var mı diyerek. Salt serçeler vardı dut ağacını dallarında şakıyan.

-Yavrum Demir, anan haber salmış. Bugün ekmek yapıyım,Demir gelsin de yağlı ekmek,bicik yapayım da yesin, diyerek.

Durdum bir an.Hemen kabul etmeyip olmazlanmalıydım.

-Ben düven sürüyüm ana,dedim.

-Düvenden sonra yavrum.Bi koşu tandırlığa uğra da yiyiver iki parça.

-Peki ana.

-Saçıma sıçasın getmemezlik etme. O kadının çektiği yeter zaten.

Bir fırtına içimde boy boy geziniyor. Gitmekle gitmemek arasında bocalayıp duruyorum. Gitmezsem sanki bir yanımda eksik kalmış gibi hissedeceğimi sanıyorum. İlerde pişmanlık duymaktansa şimdi gitmeyi kafama koydum. Ama yine de içimden bir ses gitmemem gerektiğini sürekli yineliyordu. O sesi yendim ben. Öz anamın tandırlığına doğru yürürken yüreğimin sesinin kulaklarımda uğuldadığını çok iyi duyumsayabiliyordum.Tandırlığın kapısına geldiğimde içerden konuşma sesleri geliyordu. Ayaklarım geri gitme isteğiyle tutuşurken, elim kapıya uzanıverdi. Titreyen bacaklarımla heyacanıyla kapıyı itiverdim. İlk bir yalım yüzümü yalayıverdi.İçeri loştı, gözlerim yarı aydınlık yerde seçebildiği karartılara tanımak için baktı bir an. Üç kadın vardı içerde, iki de çocuk.

- Kolay gelsin, dedim duyulur duyulmaz titreyen sesimle.

Ekmeği açıp sacın üzerine seren kadından sevinç dolu bir çığlık yükseldi.

-Amanın, yavrum gelmiş. Canım gelmiş.

Diğer kadınların bakışlarındaki sevinci de okumak zor değildi.Yedi, sekiz

yaşlarındaki bir erkek çocuk öz anama biraz daha sokuldu sahiplenmek duygusuyla. Anlamıştım onun oğlu olduğunu.

-Gel otur yavrum. Duvarın sol köşesindeki sediri işaret ediyordu. İkiiletmeden oturdum. Gözlerim de içerinin loşluğuna alışmıştı. Diğer iki kadın da hoş geldin, dediler bana. Yarım ağızla hoşbulduk, dedim. Tandırlığa baktım, tipik bir köy tandırıydı. Tüm evlerde de birbirinin benzeriydi. Duvarları kerpiçten yapılmış, kireçle badana edilmiş, zaman içinde de kararmıştı duvarlar. Diğer iki kadın da yere serdikleri çulun üzerine oturmuşlar, kadının biri teştten aldığı hamurları yumruk büyüklüğünde kopararak öz anama veriyor, o da önündeki geniş, düz tahtada açarak sacın üzerine seriyor, diğer kadın da sacda pişeni özenli bir şekilde alarak yandaki yere serili bezin üzerine koyuyordu. Bu ritmik hareket her dakika yineleniyor. Her harekette teşteki hamur azalırken bezin üzerindeki yufkaların boyu giderek yükseliyordu. Öz anam:

-Şimdi bicik yapak bacılar, dedi.

Devinimler değişmedi bu kez. Salt hamur küçük açıldı, kalın oldu bu kez. Öz anam ardına uzanıp bir çömlek tencere aldı önüne, içindeki kaşık dolusu döğülmüş eti kalın açtığı hamurun üzerine yarım ay şeklinde yayıp, geri kalan kısmını üzerine örtüverdi, ardından sacın üzerine koyuverdi. Bir iki dakika sürdü sürmedi. İnsanın tadına doyum olmayacağı bir koku tandırlığı basıverdi. Giderek bicikler çoğalıverdi göz açıp kapayana değin. Ağızımın suyu akıvermişti anında. Midemin kazındığını hissettiğimde sabrım da azalmaya başlamıştı. Öz anam bicikleri sacdan alan kadına seslendi.

-Gız ešo, hadi yogurt öze getir de Demir yemeye başlasın.

Ešo kadın fırladı yerinden bir tazı kıvraklığıyla. Adının Ali Haydar olduğunu öğrendiğim yarı kardeş de mızımızlandı hemen. Anasına sokuluverdi. Benim anasını sahiplenmemden korkmuştu besbelli.

-Ben de özeme isterim.

Öz anam güldü anında:

-Sen de içecen yavrum. Hele Ešo halan gelsin de.

Ben hayatım da böyle lezzetli bicik yemedim. Yedikce yiyelim geldi. Zorunan kalktım yerimden. Öz anam bir bez dolusu bicik de elime tutuşturdu.

Tandırlıktan çıkmadan önce de boynuma sarılıp uzun uzun tenimi koklayıp öptü. O gün ana sevgisinin ne yaman olduğuna bir kez daha inandım ve öz anasının yanında olanlara imrendim. Gözlerim dolu dolu evin yolunu tutarken içimden bir şeylerin yeşerdiğine tanık oldum.

En korktuğum an geldi. Köyden gidiyoruz. Çanlar bizim için çalıyor. Kabus dolu yaşamın yeni bir evresine başlamak üzereyiz. Beynin bulanık. Merdan'ın gö gözleri boşaldı boşalacak, tek bir sözcük bekliyor içindekini dışa vermek için. Evden çıkıp yolun üzerine dineldik. Biraz sonra bizi kasabaya taşıyacak motor gelecek. Yeniden aynı serüveni yaşamamanın ilk adımını attık. Burada huzurlu geçen günleri hemen arayacağım korkusundayım.

Hep birbirimize boş boş bakıyoruz dolukmuş gözlerimizle. Cenaze olsa bu denli sessizlik olmaz. Ağızlarımızı bıçak açmıyor. Gözlerim ulanıyor evlerin damlarına. Öz anamı arıyor bakışlarım. Tepkilerden çekindiğinden aramızda yok. Bir an evlerinin damında görüyorum yemenisinin ucuyla gözlerini kurularken. İçim dolu ama boşalması olası. O anda motor geliyor bizi bu sevgiden, sevecenlikten koparmaya. Römorka biniyoruz. Mehri anam sayamadığım kadar sarılıyor bize dudakları titreyerek. Motorun harekete geçen sesi homurdanırken, yanaklarıma aşağı süzülen göz yaşlarının yolunu kesmeye elim bir türlü varmıyor.

Köyden çıkıyoruz ardımızda buruk yürekler, gözü yaşlı sevgiler bırakarak. Merdan put gibi yerinde kımıldasız, gö gözleri gölgeliğe oturmuş, süzgün.

Kasabaya değin konuşmuyoruz. Amcam Yusuf diğer yolcularla tarladaki ürünü konuşuyorlar kötümser ses tonuyla. Bir ara İstanbul sözcüğü geçiyor. Dağı taşı altın diyen bir sese kulaklarını daha da heyecanlı açıyor amcam. O sesi, o yorumu hep duymak istediğini düşünüyorum.

Kasabaya vardığımızda hiç duraklamadan bir at arabasıyla tren istasyonuna varıyoruz. Biletler alınıyor, bir iki saat sonra gelecek treni beklemek için istasyon binasının sağındaki çay bahçesine geçiyoruz. Tadı buruk çaylarımızı yudumlarken hiç konuşmuyoruz. Ara sıra birbirimizin yüzüne bakıyor sonra bakışlarımızı değişik yönlere kaçırıyoruz ki konuşma faslı başlamasın diyerek.

Trenin düdüğüyle irkildik. Üçümüz de nice düşlere dalmış, konuşmuyorduk. Amcam yerinden hoplar gibi kalktı.

-Hadi çocuklar tren geldi.

Eşyalarımızı ivedilikle kaptık. İstasyon kalabalıklaşmıştı. İnsanların yüzünde derin bir heyecan okunuyordu. Hele çocuklar yerlerinde duramıyor, sağa sola atılıyorlar, büyükler onları bir arada tutabilmek için zorlanıyorlardı. Tren kısa bir nefes anından sonra görünürde. Bir dalgalanma oldu bekleyenlerde. Çocuklar

gerilmiş yay gibi ileri atılmayı bekliyorlardı. Tren gökyüzüne uzattığı kara bulutuyla çuf cufla gelip duruverdi. Kalabalık gerilmiş yay örneği boşalıverdi. İlk amcam atıldı basamaklara, bizleri de ardından sürükleyerek. İti kakışla zor çıktık basamakları. Öyle sıraya girip de birbiri ardına binme yoktu trene. Ayağının birini basamağa atıp da diğer ayağını yukarı çekemeyenler bile vardı. İki yaşlı amcamın kompartımanına kendini atıverdi amcam ter su içinde kalarak.

-Yolculuk nereye emiler ? Diye sordu amcam.

Yaşlı amcamın biri salt bakmakla yetinirken, diğeri:

-Adana'ya evlat, dedi.

Amcam bizi göstererek:

-Bunlar benim yegenlerim. Onlar da o yöne gidiyorlar. Burada otursalar olur değil mi ?

- Neden olmasın evlat? Birlikte yolculuk ederik.

Amcam hemen eşyalarımızı yukardaki raflara yerleştirdi. Bizleri her iki

yanaklarımızdan da öptü.

-Sizlere eyi yolculuklar çocuklar.Ağbime ve yengeme selam edip ellerinden öperim. Küçük yegenimin de gözlerinden öperim. Sizler de kendinize eyi bakın.İstasyonlarda da pek aşağı enmeyin.

Sonra iki yaşlı amcaya döndü.

-Bu yegenlerim size emanat.Başlarına bi şey gelmesin. Mihayat olun onlara.

İki yaşlı adam da başlarını sallayarak:

-Merak etme yegen.Gideceğimiz yere kadar gözlerimiz onların üzerinde olacak.

Amcam bizleri güvenli ellere teslim ettiğinin gönül rahatlığıyla trenden indi.Koridorlardaki koşturmaca da dinmişti. Hemen camdan başımı uzattım.Tek tük insan kalmıştı aşağıda. Kısa bir sürede tren onca kalabalığı bir anda yutuvermişti. Yusuf amcam tam bizim kompartımanın altına gelmiş,trenin kalkacağı anı bekliyordu. Duygulanmıştım bir anda. Sanki tanımadığım bir yaşama başlıyormuşum gibi bir duygu beni yoklayıp duruyordu. Trenin ucuna yaklaşmış hareket memurunun işaretıyla tren bir sallanıp yaylanıverdi, sonra ileriye atılıverdi yavaşça. Yusuf amcam bir iki adım atıverdi bizimle. Trenin hızı arttığında amcam duruverdi yerinde, sağ eli kalkıp sallanıverdi havada. Giderek amcam küçülüverdi. Amcam içimizde kimsenin istemeyeceği bir boşluk bırakarak gözden yitiverdi. Tren acı düdüğüyle nice umutları geride, nice umutları da yanına katarak içimizdeki boşlukla tünelin karanlığına giriverdi.

X

X

X

Değişmesi zamana bağlı şeyler vardır, veya değişmesi gerektiğini düşünür bu konuda yorumlar yaparsın. Düşlerinde değişimler yaşarsın da gözlerini açtığında hiçbir şeyin değişmediğini aynı kaldığını görür umutsuzlanır, yaşama olan bağlı zayıflatırsın. Görünen herşey değişime açıktır dersin. Görünmeyeni

de kimyasal bazı değişimlerle açıklamaya çalışırsın. İnsan yaşamındaki küçük dahi olsa bazı yeniliklerin insanın duygularını da değiştireceğini kurar ve sonra bunların hiç birinin değişime yetmediğini görür, yanıldığını anlar yeniden kabuğuna çekilirsin.

Yeni bir kardeşimiz olduğunu duyduğumuzda içimden tamtamına bunlar geçmişti. Yeni doğan bir çocuğun - ki analık bir kardeş doğurmuştu bize-analığın bize karşı olan duygularını da değiştireceğini, yani bize karşı daha sevecen çıkacağını, açıkcası yeni bir kimlikle- anne kimliğiyle değişik bir duyguyla yüklenip bizi sevip, sıcak davranacağını düşünmüştüm. Yanılmışım, hem de dağlar kadar,belki de Everest tepesi kadar uzak bize.

Köyden döndüğümüzün akşamı küçük de olsa bir iz görmüştüm analığın

bakışlarında sevgiye yakın. Küçük bebeğimize hemen kanımız kaynamıştı. Evimize yeni bir hava getirmiş, en azından analığın analık duygularını uyandırarak bize olan bakışını da yumuşatmıştı. Yanılmışım. Hemen ertesi günü- sanki dün cicim ayındaymışız da uyanınca geçmiş- eski tavrını ortaya koyan, ki bu kez daha sert, daha anlayışsız bir kadınla karşılaştık desem yalan olmaz. İlk uyarısı:

-Çocuğun yanına yaklaşmak yok. Ona göre, oldu.

Şapşallaştık mı desem, aptallaştık mı desem bilemiyorum.

Bakışlarımızda beliriveren düş kırıklığı tüm bedenimizi sarstı desem inanın. Evimizde bir bebek olacak ve biz onu sevmeyeceğiz, hatta ondan uzak olacağız. Bir çocuğu sevmemek en büyük ceza değil de nedir? Bebek Ali'nin iri gözleri, yuvarlak yüzü, bembeyaz teni öpülmeyecek mi? O tombul elleri tutulmayacak mı? Bici bici denilmeyecek mi ona? Cezaların en büyüğü bu bence. Babam da duydu bazı sözcükler:

-Etme hanım. Onlar ağbiler, elbet sevecekler...

Analık elinden yavrusu alınacak atmaca gibi.

-Onun ağbisi mağbisi yok. Gitsinler başka çocukları sevsinler. Benim çocuğa yaklaşmasınlar.

Babam bir sabır çekti.

- Töbe estafurullah. Ya sabır ya Allah.

Akşam işten gelmişti, yemeğini yiyecekti ağız tadıyla. Kalktı, üzerini giydi, aç çıktı gitti. Analık bizi tek suçlu gördü. Gözleri yuvalarında oynuyordu.

-Hep sizin yüzünüzden, dedi.

Kardeşimizi sevmemiz suçtu ve biz bu suçu sürekli işleyecektik.

X

Bebek Ali gözümüzün önünde iki ağbisinin sevgisinden yoksun olarak büyüyor. Analığın ikimizi de düşman olarak görmesi moralimizi en alt seviyeye indiriyor. Anne kimliğine bürünerek bize olan yaklaşımında değişiklik beklerken tam tersi oldu, daha düşmanca tavırlar ekledi davranışlarına. Babam da ne yapacağını şaşırılmış durumda, yani iki arada bir derede kaldı. Bu arada hafta sonu içkilerini hafta içine de taşımaya başladı ve bu daha da gerginleştirdi ortalığı. Analık için varsa yoksa da küçük bebek. Onunla yatıp onunla kalkıyor,

biz evin içinde var mıyız yok muyuz farkında bile değil. Moralimiz sıfır. Tek dayanağımız okulumuzun olması ve zamanımızın bir kısmını ondan uzakta geçiriyor olmamız. Sanıyorum ki o da bundan memnun. Ne denli evden uzakta olursak, onun da o denli mutlu olacağının ayrımındayız.

X

Kış devirdik yağmurları yaşayarak. Kar görmedik bu yıl, o buydurucu soğukları da yaşamadık ama evin havası yaz da gelse yine soğuk. Küçük Ali artık

oturmaya başladı.O minnacık gülüşünü, o tombul, körpecik ellerini kaç metre uzaktan izliyoruz. Analığın gülüslü olduğu anlarda yanına yaklaşıp sevmeyi denesek de hemen tepki çekiyoruz . Anında değişen yüzüyle haykırıyor.

-Uzak durun ha! Yaklaşmayın.

Atılan ikibuçuk adımı geriye sayıyoruz bu kez. Babam analığın bu çıkışları karşısında kendine göre yeni çıkışlar arasa da başarılı olamadığını görüp rakı şişesine sarılıyor.Biz de kendi kendimizle başbaşa kalıyoruz.Peki nereye kadar bu yaşamı içimize sindirebiliriz? Huzurun olmadığı bir ailede sağlıklı ilişkiler olabilir mi veya sağlıklı ilişkilerin varolmadığı bir ailede huzur olabilir mi ? Sorusu sürekli kafamı meşgul etmekte. Analığın küçük Ali'yi bize düşman bir konumda büyüteceği belli. Evin içinde bir sürtüşme başladı bile ve yıllar geçtikçe bu sürtüşme daha da büyüyecek.Sonumuz ne olacak şimdiden kestirmek güç. Yüreğimdiki sancılanmalar giderek artmakta. Zaman en iyi ilaçtır söylemine inanmak istiyorum bazen. Ama nereye dek?

X

Karnelerimizi aldığımızda sınıfı geçtiğimizi görüyoruz. O denli dolu yaşadık ki derslerden fire vermemiz kaçınılmazdı ama, yine de bütünlemeye kalmadan bir üst sınıfa geçebildik.Bankaya Merdan ile gittik.Babam büyük bir sevinçle daha önceki yıllarda da olduğu gibi, arkadaşlarını tek tek dolaşarak karnemizi gösterdi. Kimi arkadaşlarının yüzünde aynı sevinci okurken, kimilerinde üzüntülü bakışlar okuduk. Belliydi ki kendi çocukları aynı başarıyı gösterememişti. Babam ödül olarak bizi kebabçıya götürdü. Analığa hiç bir şey söylemememizi de şart koştu.Analıkla konuştuğumuz yok ki bugünü ele verelim. Mutsuz yaşamımızın en mutlu anlarını o an yaşadık. Daha nice mutlu anlara demekten başka da bir şey elimizden gelmiyor.

X

Küçük Ali yürüme denemeleri yapıyor.Ona sarılıp koklamamanın, onu öpememenin ukdesi aylardır içimizde. Bizim içimizde bizden ayrı yaşayan bir bebek. Bazen babam akşam işten eve geldiğinde analık yemek hazırlamak için onu babamın kucağına verip de mutfığa geçtiğinde fırsattan yararlanıp babamızın kucağından kapmaya çalışıyoruz. Analık da bunun farkında ki, ikide bir odaya gelip çocuğun kimin kucağında olduğuna bakıp duruyor.

Farkında bile değilim çocuğun kucağımda olduğuna. Atmaca gibi atılıyor analık,pençeleriyle söküp alıyor Ali'yi benim gibi canavarın kolları arasından.

Yavrusunu ölümden kurtarmışların heyacanıyla atılıyor.

-Ben size kaç kez dedim çocuğumu ellemeyin diye.

Babam dişlerini sıkmakla birlikte alttan alıp yumuşak bir ses tonuyla:

-Etme hanım. Onlar ağbileri. Elbette sevecekler. Gitsin komşunun çocuğunu mu sevsinler.

-Benim çocuğumu sevmesinler de kimin çocuğunu severlerse sevsinler. Babamın rakı şişesine sarılması da aynı zamana denk geliyor.

Bazen çocuğu bizim yaştaki komşu çocuklarının kucağında görüyoruz.Fırsat bu fırsattır diyoruz ama analık komşu çocuklarını da tembihlemiş:

-Sakin o ikisine çocuğumu vermeyesiniz.Yoksa bir daha Ali'yi kucağınıza vermem.

Bizim kardeşimiz komşu çocukların sevgisiyle büyüyor ve biz hiçbir şey yapamıyor ve yabancı bir çocuğa bakar gibi bakıyoruz uzaktan.

X

Yeniden köyümüze dönüyoruz, ardımızda bizi tanımayan Ali'yi ve düşman olan annesini bırakarak.Sanki bir yıl öncesine gitmişiz veya geçen yılı yeniden yaşıyormuşuz gibi, yine aynı trenle iki gün sürecek aynı yolculuğa çıkmışız.Trenin uzun , tiz düdüğü çalmaya başladığında heyecanım artmış.Birkaç dakika sonra kasabamızın istasyonundayız.Trenin bacasından çıkan kalın, koyu duman,yolculuğumuz boyunca bizi yalnız bırakmadı. Homurtularla dumanların birbirine karıştığı sisli bir günde istasyona giriyoruz. Pencereden uzatmışız başımızı. Merdan'ın gö gözleri ışılamakta. Bakışlarımız yine bizi karşılamaya gelecek olan amcamı aramakta. İstasyonda telaşlı bir koşuşturma var . Hele çocukların sevinçli bağırımları trenin homurtusunu bastırmakta. Hüzünle bakan gözlerin umutla bakiydıklarını da görmekteyim.Tren duruyor nihayet.trene binmesini beklediğimiz yolcularda küçük bir kıpırtı bile yok. Üzülüyorum ansızın. Bizi Çukurova'dan getiren trenin doğuya devam edecek yolculuğuna rağbet yok. Kim yaza girilirken doğuya gider ki?Aş, ekmek Çukurova'da, İstanbul'da, Ankara'da,İzmir'de. Kim neyler işlerin açıldığı mevsimde doğuya gitmeyi? Yüreğim dargın iniyoruz basamaklardan. Amcam Yusuf karşımızda bize sevgiyle bakmakta. Yine sarılıp koklaşmalar. Tren yeni yolcu almamanın üzüntüsüyle içindeki yolcuları doğuya götürmek, belki de istemedikleri yaşama kavuşturmak için acele ediyor. İstasyondakilerin başka bir treni beklediklerini anlıyorum telaşlarının dinmesinden. Çocuklar da bağırımlarını kesmişler giden trene şaşkın bakışlarla bakmaktalar. Gözlerim geçen seneki o kıranta adamı arıyor. Sanki bizim geleceğimizi biliyormuş gibi yeniden karşımıza çıkacak sanıyordayım. Hiç bir tanıdık simayı görmeden amcamın kiraladığı at arabasıyla kasabaya giriyoruz. Öğleden sonra yine köye traktörün romorkunda gidiyoruz.

Bir senedir çektiğimiz acılar köyüm insanının sevecenliğiyle dibe

vuruyor.Bizi sevmeyenleri seveceğimize bizi sevenleri sevelim düşüncesi ağır

basıyor bende. Baba korkusu da yüreğimin bir köşesine sıkışıp kalmış. Öz anama daha yakınladır buluyorum kendimi. Evine gitmesem de bahçede, tarlada,yol üzerinde görüşüyoruz. Yüreğinde taşıdığı sevgiyi, özlemi bakışlarında okuduğumda sevgisizliği unutuveriyorum.İçimde bir heyecan, bir yeğniklik alıp başını gidiyor. Sultan anamın boynumu koklarkenki soluğunu ömürboyu unutamayacağımı düşünüyorum.

Merdan eskisi gibi katı değil öz anamıza. Baba evinde bulamadığı sevgiyi yıllar sonra da olsa tatmakta olduğunu bilisinde .Onun gönderdiği etli bicikleri hiç bir ikircime yer bırakmadan sıcaklığına midesine indirdiğinde içimdeki huzursuzluğu da bir nebze gidermiş oluyor. Baba uzakta olunca korkusu da az olurmuş ama, yanına vardığımızda aynı korkunun sürdüğünü de bilmiyor değilim. Merdan'ın da öz anamıza karşı olan duyguları yumuşadığına göre, babamın burada yaşanacaklardan haberi olacağına ihtimal vermiyorum artık.

Güneş bir selvi boyu kalmış batmaya.Ekinlere girilmiş. Bana düşen iş harmanda düven sürmek. Merdan kuzu yaymaya gitti. Belki de çay kenarına oturmuş, ayaklarını suya sokmuş, dudağında bir türkü mırıldanmakta. Bense saman tozu yutmaktan boğazım kurumuş. Öküzler de yorgun. O sabahki canlı yürüyüşleri yok. Düveni çekmekte bile zorlandıklarını görmekteyim. Güneş soluksuz bize indirmiş sıcaklığını. Köye yukarı bir motor homurtusu yükselmekte. Sabah kasabaya köylüleri götüren traktör köyün ortasında durduğunda beklemediğimiz biri iniyor romorktan. Babam! İlkın şaşırıyorum, ardından bir sevinç alıyor beni.Sonra analık da gelmiştir düşüncesiyle sevincim büzülüyor. Ama babam yalnız gelmiş.Öküzleri durdurup koşuyorum.Ben onun yumuşak ellerinden öperken,babam yanaklarıma iki kalın öpücük konduruyor.

-Nasılsın oğlum?

-İyiyim baba.

-Merdan nasıl?

-O da iyi.Kuzu yaymada.

-Keyveni nasıl?

Babam Mehri anama keyveni diye hitap eder.

-Evde. Irgatlara yemek hazırlıyor.

Babam elindeki bavulu bana verirken, kendi bir çuvalı alıp eve doğru yürüyoruz. Ben zaptedilmez bir sevinç içerisindeyim.Bavulu yukarı çıkardıktan sonra yeniden harmana, düvene dönüyorum. Babamın böyle ansız gelişini pek hayra yormuyorum.Analıkla Ali'yi nasıl yalnız bırakır,düşünceleri kafamda dolanıp duruyor. Bunun da bir açıklamasının olacağını sanıyorum .Akşama bunun yanıtını alacağımdan eminim.

Akşamı iple çektim. Köyün malı geldiğinde öküzleri boşalttım düvenden.Zaten harman da çekilmeye hazır hale gelmişti. Aslında merakım giderek artmıştı. Ne denli de düven sürüyor olsam da aklım hep babamda

kalmıştı. Niye öyle ansızın gelmişti? Öküzleri suladıktan sonra ahıra çekip önlerine yemlerini döktüm. Amcamla halalarım da tarladan gelmişlerdi. Kafamda oluşan sorulara yanıt bulmak için eve çıktım. Ev dolu! Babama hoşgeldine gelenler tüm odayı doldurmuşlar. Hele Memet Topatan, babamın kankardeşi baş köşede, babamın yanında. Sıgaralar da yakılmış ki gözgözü görmüyor sanki. Boş bir yer bulup sığınıyorum. Babam hoşsohbet bir insan. Köylü onu sever o da köylüsünü. Şehir yerinde diye burun kıvrılmaz, hem de aynı şiveyi konuşur hala. Yani bunca şehir yaşamına rağmen dili kırılmamıştır. Mehri anam onca insana yemek çıkardı. İki tane tavuk kesmişti amcam. Afiyetle yedik. Ardından çay faslı başladı. Memet Topatandan gayrısı iyi geceler dileyip gitti. Şimdi gözümüz onda. Tüm ev halkı- babamı bilmem- onun da bir an evvel gitmesini bekliyorlar. Esnemeler arttı, uyuklamalar başladı. Bir yandan da göz ucuyla Memet Topatan'a bakmaktayız. Ne anlayışsız adam, diye geçiriyorum içimden. Hatçe halam kulağıma eğiliyor. 'kürkü attı, artık kalkmaz' diyor. Bardağı boşalıyor, yeni çay istiyor, sıgarası bitiyor, hemen bir yenisini yakıyor ama, gitmek aklına bile düşmüyor. Mehri anamıza baktık can havliyle. Anladı ne demek istediğimizi. Bir iki yekindi. Babamı kırmak istemediğinden ağırdan aldığını anlıyorduk. Sonra baktı ki Memet Topatan sabahlayacak, dayanamadı.

-Hadi kızlar yavaş yavaş yatakları yapın. Ağbiniz de uzak yoldan geldi. Sizler de yarın ekine gideceksiniz. Çocuklar da yorgun.

Bizim gözümüz Memet Topatan'da. Sonunda doğruldu yerinden. Kısa boyundan beklenmeyen bir çeviklikle kalktı ayağa. Burnundan gelen sesiyle:

-Epey de geç oldu. Gardaşım da yorgundur. Yarın gene görüşürüz.

Anam ağız ucuyla:

-Otursaydın Memet efendi, dedi.

Biz soluğumuzu tutmuş bekliyoruz. Bir de biraz daha oturam dese, sabahı ettik gitti.

Korktuğumuz başımıza gelmedi.

-Hadi hepinize hayırlı geceler, deyip ayağındaki yıllanmış lastik ayakkabıları sürükleyerek indi gitti merdivenleri.

Babam kendisi için hazırlanan yünlü yatağının üzerine kırmızılı picamalarını giyip oturuverdi. Yorgundu. Yüzünde yosunlaşmış bir gülümseme geziniyordu. Bakışlarında içini dökememişlerin gerginliği vardı. Derdini nasıl anlatacağının ikircimiyle bir iki kez öksürdü. Merdan birlikte yattığımız yatağında uyuklamaya başlamıştı. Bibilerim diğer odaya gitmişlerdi bile. Amcam Yusuf, ağbisine olan saygısından dolayı kendi yatağının üzerinde oturukalmıştı. Mehri anam babamın birşeyler anlatabilme çabasında olduğunu sezdiğinden bizim yatağın alt ucuna eğreti çökuvermişti. Babam:

-Keyveni, diye ince, yumuşak bir ses tonuyla başladı.

Sanki gerekli sözcükleri bulmakta zorlanıyordu.

-Ben karımdan ayrılmayı düşünüyorum.

Bir anda duvarlar kalkıverdi aradan sanki.Ruhumun derinliklerinde bir kıpırtı oldu. Sevinilmesi gerekirdi bu habere. Kaç yıldır bize cehennem hayatı yaşatan analık artık yaşamımızdan kopuyordu. Sevincimden yüreğim küt küt atmaya başlamıştı. Sonra bir ikilem düştü içime İçimizde onulmaz yaralar açan kadın bir anda silinivermişti gözümünden. Ya babam ne yapacaktı bundan sonra? Babam analığı bırakacak,sonra yeni bir kadın peşinde koşacak,yeni bir analıkla yeni maceralara sürüklenecektik.Ya küçük Ali ne olacaktı? Bu soruların yanıtını bulmak kolay değildi elbet. Biliyordum ki, şu andaki gerçeğimizden memnun değildik, ama yeni gerçeklerin ortaya çıkarak yaşamımızı mutlulukla doldurmasını da boşuna hayal ediyor olabilirdik. Bir analık gider diğer bir analık gelir, yine sevgisizlik ortamında mutluluğu tadıp yaşayamadan yılları ardımıza alabilirdik. Yeni bir analık yeni macera demekti bizim için.

-Çok düşündüm. Bu kadınla olmuyor. İki oğlumu hiç sevmedi. Bundan sonra da seveceğini sanmıyım. Kendisi ana olunca duyguları değişir,belki bir büyük abla gibi yaklaşır çocuklarıma sandım, tutmadı, daha da düşman bakar oldu onlara. Heç bir gün çocuğu bunların kucığına vermedi.Hep ellerin çocukları alıp gezdirdi Ali'yi. Birlikte yaşamayı sürdürürsek hem bu çocuklara hem de kendime eziyet etmiş olacam.

Mehri anamın gözyaşlarını görüyorum yanaklarında.Bu ayrılık sahnesini yıllar önce yine yaşamıştı.

-Heç mi bi umut ışığı yok birlikte yaşamak için?

-Heç yok.

Babam biraz rahatlamış gibi.

-Düşündüm ki,bacılarımdan birini yanıma alayım.Heç değilse evde çocuklara yoldaş olur.

Mehri anam ne Yusuf amcama ne de bibilerime sorma gereğini duymadan düşüncesini söylüyor.

-Hatçe'yi götürürsünüz. Ev hizmetinizi yapar. Eyi kötü yemek yapmasını da bilir.

Babam tek bir sözcükle karşılık verdi.

-Sağol keyveni.

Mehri anam yavaşça dizlerine ellerini dayayarak iliştigi yatağın ucundan doğruldu.

-Size hayırlı geceler.

Bir omuzu çökmüş çıktı odadan.

X

Herşey çok hızlı gelişti ertesi günü. Akşam alınan karar bibilerime bildirildiğinde Hatçe kendini sevinçten havalara atmamak için güç tuttu. Diğer bibim Fatik -benden iki yaş büyüktü- alınmıştı kendisinin seçilmediğine. Şehir yerine gidici olan Hatçe'ye ters ters bakmakla yetindi ama, ağzından en küçük bir ses bile çıkmadı. Evin iki büyüğü gereken kararı vermişti ve bu karara karşı çıkılamazdı.

Babam İnci halamın durumunu sordu ağız ucuyla.Mehri anam onlarla hala

küs olduklarını ama duyduğuna göre iyi değillermiş. Aziz enişte Köyde tutunamamış-Onunki de analıktı- başka bir köye, İstanbul'a taşınan bir ailenin evine yerleşmişti. Köyün sığırını yayararak geçimini sağlıyormuş.

Asıl önemlisi öz anamla karşılaştım bahçeden gelirken. Yine çalı çırpı yüklemişti sırtına. Sanki bizi de sırtında taşıyormuş gibi iki büklüm geliyordu köye doğru. Onu görünce yüreğim cız etti. Yaşama ve ölüme boyun eğmezmiş gibi anlaşılamaz bir duygu uyandırmıştı bende. Ne denli dik durmaya çabalasa da sırtındaki yük bunu engelliyordu. Herşeye omuz silkmek istediğini, aslında hiç bir şeye omuz silkemediğini görür gibi oldum bakışlarında.

Karşı karşıya geldiğimizde şöyle bir silkinip omuzlarını dikmeye sıvandı.

-Nasılsın Demir yavrum?

-İyiym, dedim. Ağz ucuyla.

-Baban da gelmiş. Bu karısını da bırakıyormuş.

O da haberini almıştı demek.

-Mehri anama söylemiş.

Yeniden omzunun üstüne oturan çırpıyı geriye savurdu. Dilini dudakları arasında dolaştırıyordu. Bana söylemek istediği bir şeyin baskısına daha fazla dayanamayacağını sezinliyordum. Bir iki kısa öksürük:

-Beni geri istiyi.

Anlamamıştım ilk anda. Kimdi onu geri isteyen?

-Anlamadım...

-Baban olacak beni geri almak istiyi.

Düşecektim nerdeyse. Duyduklarım gerçek olamazdı. Ürperiverdim bir anda. Ağzım bir karış açık kalmıştı. Şaşkınlıkla baktım. Ağzımdan duyulur duyulmaz sözcükler bilinçsizce döküldü.

-Nee, şaka yapıyorsun herhalde!

-Heç de değil. Bugün sabah karşılaştık burda, bostana inerken. Belki de beni bekliydi, bilmiyim. Bana gene varır mısın? Diye sordu.

Aklım bir türlü almıyordu. Babamın bu denli ahlaksızlaşacağını dünyada tahmin edemezdin.

-Sen ne dedin peki?

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme geziniyordu. Ama bu gülümseme sevincin, memnunluğun, doymuşluğun, umutlara yatmanın değil, aksine çaresizliğin, yapayalnızlığını saklamaya çalışmanın, yıllarca önce nice bahanelerle çocuklarından kopartılmanın ve bunun acısını yıllardır çekmenin o dayanılmaz gülümsemesiydi. Babama duyduğu öfkeyi, onun ihanetini, kendine kara çalmışlığını bir anda unutturan sönmemiş bir sevdanın yeniden gövermesiydi sanki. Onu küçümsemek istesem de elimde değil. Aslında onu değil babamı, o uçkuruna düşkün adamı küçümsemek gerek. Onu yargılamalı onu sevmemeye mahkum etmeliyim. Ama nasıl? Bu yaşta bu aklımla olası mı bu? Öz anam belki de hala ilk evliliğinin, ilk sevişmelerinin unutulmaz duyguları içinde yüzüyor ve yıpranmış yuvaya geri dönmenin geçmiş yaşamını da geri

getireceğini sanıyor. O ilk ayrılımda bizleri yitirmişti. Şimdi ise yeniden yitirecekleri var hem de daha fazlasıyla ve o bunun ayrımında değil. Belki de yılların geri geleceğini, belki de kötü bir düş görürken ansızın uyanıverdiğini ve düşün gerçeğe köprüde buluştuğunu, belki de giden gençliğini de yeniden önünde bulacağının sanısında.

Ama artık çok geç...

Belki de öz anam yıllar önce kaldığı yerden, kaçırdığını sandığı hayatı yeniden yakalayacağının heyecanı içinde ve o zamanın gülümsemesini dudaklarına oturtma çabasında.

Ama artık çok geç.

Yeni hayat kurulurken varolan hayatlar karartılmamalı, düş kırıklıkları yaratılmamalı, ardında gözyaşları buruk yürekler bırakılmamalı, göveren umutlar kurutulmamalı, meyve veren ağaç taşlanmamalı...

Ve artık çok geç.

Güneş beni yakmakta, oysa ben üşümekteyim.

Ellerim buymakta...

Dizlerim titremekte.

-Düşünmem gerek dedim.

Tepem atmıştı o anda. Dudaklarımın kuruduğu hissiyle yalandım.

-Düşünecek bir şey yok ki, diye haykırır gibi bağırdım. Çocukların ne olacak? Bizleri yetim koydunuz. Ama alıştık acının, sevgisizliğin her türüne. Ya o iki çocuğunu nasıl anasız bırakacaksın? Hiç geleyim deme . Artık istemiyoruz seni.

Dudaklarının seyridiğini gördüm. Kendi öz evladı tarafından istenmemek zoruna gitmişti besbelli. Bir evde istenmeyen kadın olmayı çok iyi bilirdi o ama, böylesini değil. Yıllardır taş bastığı göksünün sızladığını duyumsadım. Gevşemek olmazdı. Aynı acıların bu kez başkaları tarafından da çekilmesine dayanamazdım. Sertçe dikildim olduğum yerde. Ağlayacakmış gibi bir tavır takındı. Göz yuvalarının parlamayı nemiylettiğini okudum. İki arada bir derede kalmış gibi baktı. Yutkunduydu. Kara bir bulutun bakışlarında oynaşmasına, ruhunun derinliklerinde fırtınaların kopmasına aldırış etmeden:

-Siz istemezseniz gelmem, dedi. - Babanıza da söylerim.

-Söyle, dedim acımasızca. -Hem vicdanın elverir mi buna? Bizi bıraktığında babam suçlanmıştı. Bu kez kim suçlu olacak acaba?

Gözlerimin derinliğine uzun süre baktı. Kendi kendisiyle savaşıyordu şu anda. Omuzlarının bükülmekte olduğu gözünden kaçmamıştı. Fırsatı kaçırmak istemedim yine.

-Sakin ha sakın. Geleyim deme. Başkasının mutsuzluğu üzerine yuva kurulmaz.

-Haklısın, dedi.

Başını kaldırdı gökyüzüne baktı. Dudaklarının ucunda acı bir çizgi giderek yüzüne yayıldı. Yutkunduğunu gördüm. Beynimde dalgalanan bir soruyu

dudaklarımla ezerek:

-Peki sen babamı affettin mi?

Başı gökyüzünden yere indi.Sulanan gözleri ırmağa döndü.

- Ben affetsem de geçirdiğim o acılı günler, ağlamaklı geçen geceler affetmez. Gözlerim kör olacaktı az kalsın. Ben ondan ayrıldığıma değil,sizden koparıldığıma yandım bunca zaman. Heryerde iyi kötü koca bulursun ama evlat bulamazsın.

Onun için mi bu çocuklarını da terketmek istiyorsun.

Sendeledi, yeniden sarstı omuzlarını. Yükünü biraz daha geriye atarak dik durmaya çalıştı, sonra güçlkle attığı adımlarıyla beni geçip köye doğru yürüdü.

Belki de saatlerce baktım ardından.Köye kıvrılan bükü geçip gözlerimin önünde yittiğinde ,içimde kabaran öfkeyle ters yöne,tarlalara aşağı alıp yatırdım bedenimi ve düşüncelerimi toparlayarak.

Çılgınca bir düşünceydi babamın yapmak istediği.Madem anamız iyiydi niye bıraktın? Kötüydü neden bir daha istiyorsun? Diyelim ki bir hata yaptın yıllar önce ama çok geç. Şimdi onun iki çocuğu var. O çocuklar ne olacak? Yuva yıkıp yuva yapmak sana yakışır mı ey babam? Biz böyle mutlu olabilir miyiz sanıyorsun? O çocukların ağlamaları gözümüzün önünden gidebilir mi? İçimizde huzur duyabilir miyiz? Hiç vicdanın rahat edebilir mi ey Murtaza efendi?

Doldurdum boşalttım ve azbiraz rahatladım. Benim o çıkışımdan sonra öz anam böyle bir oyuna girişemezdi artık. Rahat ve huzurlu köye dönüşe geçtim.

Neden insanlar böyle hatalar yapmaya elverişli bir yapıya sahiptiler? Hep ya kendimizde ya da karşımızdakinde yaralar açmaya muktedirdik. Bir gün kalkıp da açılan bir yarayı tımar etmeyi düşünemiyorduk. Yapılan hataların hem hatayı yapanı hem de hataya maruz kalanı değiştirdiğini bilemiyecek denli düşüncesiz miydik? Babamın zamanında anamı bırakarak yaptığı hatayı salt benle Merdan mı ödüyorduk? Babam hala o hatasını cezasını ödemiyor muydu? Ya öz anam? Ya analık? Ya küçük Ali? O da şimdi bu yaşında babasız kalacaktı veya babam onu alacak bu kez de anasız kalacaktı. Hangi pencereden bakarsak bakalım hatayı yapandan çok, hataya maruz kalanlar bunun ceremesini çekiyorlardı. Hatalardan ders çıkarmalıydı insanlar. Salt kendine yapılanlardan değil , başkalarına yapılanlardan da ders çıkarmasını öğrenmediğimiz sürece yaşam daha da çekilmez bir hal alırdı.

Babamı anlamak çok zor.Hatta imkansız. Yıllar önce yaptığı hatanınpişmanlığı içinde yeni bir hataya daha sıvanmakta. Gel benimle yeniden evlen isteği cesaret ister aslında. Yıllar önce terkettiği kadının şimdi kurduğu hatta meyve verdiği bir yuva var. Ve onu onlardan da koparmak istemekte.Bu koparacağı elma armut değil ki cebine atasın da canın çektiğinde çıkarıp yiyessin. Bir yuvayı daha yıkmak var işin sonunda. Mahvolan bir erkek, yetim kalan iki çocuk ve kaybolan yıllar. Şunu düşünebiliyorum artık. Babam bir oyun yazdı ve kendisi başrolü alıp bizleri de figuran yaptı. Ve şimdi yeni bir oyunun peşinde ve

yeni figuranlar var bu kez Ve oyun acılı, ağlamaklı, trajedik bir sonla perdeyi kapatacak.

Ruhum güneşin ışınlarına rağmen kararmakta. Babam yeni bir kötülük peşinde. İsteği gerçekleşirse ama...Ben diklendim, karşı çıktım. Çekip gelse bile yuva yıkan kadın olarak giderek gözümüzde küçülecek. Babam zaten minnacık oldu gözümde.

Öz anam belki yanlış bir hayatı yaşıyor. Babam ise hep yanlış yaşadı. Yanlış hayat yaşayanların bir araya gelmesinden mutluluk doğar mı? Bence doğmaz. O yanlışlıklar sürer gider ömürler tükenene değin ve olanlar bizlere, çocuklara olur.

Ey babam ! Senin ruhunun derinliklerinde hangi gerçekler yatıyor acaba? Hangi etik değerler senin bir yuvayı yeniden dağıtmanı istemekte. Senin en büyük düşmanın yine sensin. Çevrendekilere zarar verirken kendine de zarar vermekten geri kalmıyorsun. Hep güçlü olduğunu iddia ederdin ama , aslında bir zavallısın sen. Sana en yakın olanları sana en büyük düşman yapıyorsun. Huzursuzsun. Yıllar önce yaptığın hatanın pişmanlığını sen yaşıyor, bize de ceremesini çektiriyorsun.

Ey baba ! Sen ne zaman saf,temiz, katışıksız bir geleceğe adım atacaksın? Bizi de bahtsız etme hakkın var mı?

İçim kasılmakta. Babamı anlamak çok zor. Daha düne değin bize: ' Köye gidince sakın ola ki o kadınla konuşasınız. Alimallah bacaklarınızı kırar, evlatlıktan silerim' diyen sen, yıllar öncesinde bir şehirli kadın uğruna çocuklarına bile acımadan, onların anasız kalacağına aldırmadan terkettiği karısıyla(ki o kadın şu anda mutlu olsa da olmasa da evli ve iki çocuğu var) hangi cesaretle yeniden evlenmek istiyor.babamızın öz anamıza değer vermediği apaçık ortada ve onun kendisine hala aşık olduğundan emin. Ben şunu bilirim ki,kişi değer vermediğine saygı da duymazmış. Babamınki de o hesap.Evlendiği ikinci ve üçüncü kadında belki de hep anamızı, onun sevecenliğini, sessizliğini, herşeye boyun eğişini, vefakarlığını aradı durdu mutluluğu, güneşli bir günde iki çınar arasında gölge arar gibi.

Tüm acılara ruhunun sessizliğiyle katlanan öz anam, babamın karşısında dut yemiş bülbüle dönerek:' Beni, bizi bir şehir kadınına değiştin' deme cesaretini gösterebilseydi, belki de babam yaşamdan gerçek dersi aldığını anlamış olacaktı.

' Sen hangi yüzle bana böyle bir öneride bulunabilirsin ahlaksız adam ?' diyemeyen anamız,yıllardır kendisini çocuklarından koparan adama ağzını açamamıştı.

Şu anda sanıyorum ki anamızın düşünceleri oturdu. Babama artık nasıl bir yanıt verebileceğini de tahmin edebiliyorum. İçim rahat mı? Rahat.

Akşam o gün duyduklarımın etkisiyle babama tuhaf tuhaf bakmaktayım. Babam bir iki bakışımı yakalamış olsa da neden öyle baktığımı çözeceğini sanmıyorum.

Gelinen gün çattı. Halam Hatçe secinç içinde.Ne de olsa şehir yaşamına

giriyor. Onun için artık ekin, ot, mal, davar yok.

X

X

X

Tarsus'a gelişimizin üçüncü günü. Huzurumuz yerinde. Analığın olmaması bizi yeniden yaşama bağladı. Babam bile eskisinden daha sevecen, daha anlayışlı. Analığı getirmemekle iyi yaptığının bilincinde. Hatçe'ye her yönüyle yardımcı oluyoruz Ortama çabuk uyum sağladı. Hatta dili de ikinci günden itibaren kırılmaya başladı. Geliyim, yapıyım, gidiyim sözcüklerini geliyorum, yapıyorum, gidiyorumla değiştirme çabasında.

Bazen olur ki sevinçler, mutluluklar insanların kursağında kalır, yani az sürer. Bizim de sevincimiz, mutluluğumuz az sürdü.

Pazartesi okullar açılacak. Biz evcek cuma akşamı yine huzurla yattık. Sabah binbir bağırtıyla gözümüzü açtık. Bağırtıdan çıkarabildiğim ilk ses babamındı.

-Artık bu evde işin yok senin, diye var gücüyle bağıırıyordu.

Kime mi bağıırıyordu? Biz de merak ettik. Yataktan fırlayıp kapıya çıktık.

Gördüklerimizle başımızdan kaynar suların boşalması bir oldu. Babam üstünde atleti, altında picaması merdivenin başında dinelmiş, iki yana uzatmış kollarıyla merdivenin trabzanlarını tutmuş, merdivenin üst basamağına adım atan analığın önünü kesmiş yukarı bırakmıyor. Analığın sesinde bir yalvartı:

-Yapma herif, yuvamızı bozma. Şu sabiyi sıcak yuvadan etme.

Babamın gözleri öfke saçıyor.

-Hangi sıcak yuva be kadın? Evlendiğimizden beri benim de çocukların da burnundan getiren sen değ misin? Neye önce düşünmedin bunları?

İçim bir anda acıma hissiyle doluverdi. Analığın bize yaptıklarını bir anda unuttu. Küçük Ali anasının kucağında duyduklarına bir anlam veremeden bir babama bir anasına bakıp duruyordu. Babamın merdivenin trabzanlarını tutan kollarını hiç gevşetmeye niyeti olmadığı gibi, bir anda avının üzerine atılmaya hazırlanan bir panteri andıran duruşu artık dönüşün olmadığını, yani filmin kopmak üzere olduğunu apaçık belli ediyordu.

-Herif etme ne olur?

-Bu iş bitti be kadın. Ben daha fazla senin kahrını, kaprislerini çekemem. Bu evi bize cehennem ettin be. Çocuklarım gülmez oldu. Garı yemek yap. Ben onların hizmetçisi değilim. Garı çamaşırları yıka. Ben onların hizmetçisi değilim.. Ben seni alırken iki oğlum var demedim mi ? O zaman niye he dedin? Şimdi seni eve alsam gene kaldığımız yerden başlayacan. Belki iki gün iyi olursun, ondan sonra aynı hamam aynı tas gene. En eyisi sen yoluna ben yoluma.

Babamın bağırtısı ortalığı inletiyordu. Mahalle halkı nicedir arayıp da bulamadığı seyiri kaçırmamak için evin önüne doluşmuşlar nefesleri kesen bu

görüntüleri anı anına yaşamanın hazzı içindeydiler. O anda analığın bir basamak altında fotörlü bir baş göründü. Bana yabancı gelmiyordu bu yaşlı kır saçlı adamın yüzü. Ama nerede ne zaman görmüştüm, bir türlü anımsayamıyordum. Adam analığın omuzunun üzerinden babama doğru uzanarak:

-Etme Murtaza oğlum, dağıtma yuvanı.

Sesi yumuşak,kadife gibiydi.

Babam daha da diklenerek sertce baktı adama.

-Sen konuşma gominist herif. Heç bi gün dedin mi, kızım onlar senin de çocukların sayılır.Yuvanın dağılmasını istemiysen onlara eyi davran, onları sev. Ama demedin. Bi insan kızını böyle mi büyütür? Aha şu çocuklara geldiğinden beri bi güler yüz göstermedi.

Adamın bakışlarındaki hüznü okurken tanımiştım da ayrıca. Analığın babasıydı. Yıllar önce Bayburt'tayken kızını görmeye gelmiş,babamla parti yüzünden tartışma çıkınca evden kovulmuş, geceyi bir otel odasında geçirmişti.

Üçlü tartışma daha kötüye gitmeye başlamıştı. Babamın kesin kararlı olduğu nuh deyip peygamber demeyeceği apaçık ortadaydı. Analığın biraz önceki yalvartısı giderek biçim değiştirip şirretliğe dönüşmüştü. Babam kendisine hak verdirmek için bu kez mahalle halkına dönerek.

- Komşular görüyorsunuz bu kadının gerçek yüzünü. Eve alsam iki gün sonra gene aynı olacaktı.

Babamın sözleri son noktayı koymuştu tartışmaya. Analık bir daha bu eve giremeyeceğini sonunda anlamış olacak ki:

- Peki öyleyse. Babamın evinden getirdiğim ne varsa ver gideyim.

Babamın rahatladığını hissettim. Aslında ben de rahatlamıştım. Bu analığın devri de kapanıyordu.

- Neyin varsa al götür.

Bundan sonraki olaylar çok hızlı gelişti. Mahallenin muhtarını çağırdılar. Kağıtlar çıkarıldı, listeler yapıldı evde neyi var neyi yoka dair. Kamyon kiraladı babam. Analığın benim dediği eşyalar komşuların yardımıyla kamyonu taşıdı. Kısa sürede evde eşya kalmamıştı. Demek ki tüm eşyalar analığınmış diye düşündüm. Aslında tümünü babam almıştı ama, analık yakasından düşsün diye hiç bir eşyanın taşınmasına hayır demedi. Taşınan eşyaların listesi tutulduktan sonra karşılıklı olarak tanıklarla birlikte imzalar atıldı. Ve böylece bu analığın yaşamımızdaki acı anıları tarihin unutulmaz sayfaları arasına hüznle karışarak son bulmuş oldu.

X

X

X

Analığın bir oldu bittiyle aramızdan ayrılması yaşamımızda yeni bir dönemin başlangıcı olmuştu. Ev tamtakır kalmıştı ama, mutluluğumuz artmıştı

diyebilirim. Artık bizi horlayacak, küçümseyecek bakışlar dan uzaktaydık.babama bile yeni bir heyecan gelmiş, eve geliş gidişleri sevgi dolu bir atmosferde yürümeye başlamıştı. Yalnız onun canını sıkan tek şey, bu mahallede yaşanan analığı eve almama olayının babam üzerinde derin bir etkisinin olduğuydu.Babam bir akşam işten döndüğünde, tam da yemeğimizi yerken:

-Bu mahalleden taşınmayı düşünüyorum.. Bazı komşularımızın anlamlı bakışları beni rahatsız etmeye başladı. Hiç kimse bizim o kadından neler çektiğimizi düşünmüyor tabii. Hep neden eve almadığımız, neden onu kovduğumuz üzerinde odaklanıyor.

Biz de o kanıyı edinmiştik.Bazı mahalle kadınlarının bizi gördükleri zaman :

-Bi kadını evinizde barındırmadınız, teranelerini yinelemeleri sabrımızı taşırmaya başlamıştı. Biz onun döneminde huzur içinde yaşamak için akla kararı seçerken hiç kimse bize yanlış yapıldığını söylemiyordu. Analığın eve alınmaması, oğluyla birlikte kapıdan kovulması onu masum bir insan, bizi de acımasız insanlar rolüne soyundurmuştu.

-Ev buldun mu baba? Diye sordum.

-Elimin altında bir ev var. Bugün yarın haber gelecek.Şimdiki ev sahibine de gerekeni söyledim. Anlayışlı karşıladı. Sen bilirsin Murtaza Bey ,dedi.

Bu mahallenin defteri de kapanıyordu.Yeni bir mahallede,yeni bir ev, yeni arkadaşlar. Herşeye yeniden başlayacakmışız gibi bir duygu tüm bedenimi, hatta ruhumu sarmaya başlamıştı. Şuna iyi tanıklık edebilirdim. Evde oluşan huzur insanın işte çalışmasını da okulda okumasını da olumlu etkileyen faktörlerin başında geliyordu. Okuldan çıkıp eve geldiğimizde bibimiz Hatçe'nin sevgiyle bakan gözleri bizi yaşamın cennet bahçelerinde gezindiğimiz izlenimini uyandırıyor, derslerimiz üzerinde daha bir yoğunlaşıyor, okulda öğretmeni her sorundan uzak bir şekilde daha bir can kulağıyla dinliyorduk. Babamın da eski neşesi yerine gelmiş, içki içmeyi bırakır gibi olmuştu. Belki akşamları yatağına yattığı zaman bir kadın özlemi içinde olabilir ama, yatağın dışında evli günlerini aradığını sanmıyorum.

X

Yeni mahalledeki evimize taşındık. Çok farklı bir mahalledeyiz. Yeni evimizin önündeki sokağın ötesi göz alabildiğine uzanan tarlalarla dolu.Yemyeşil bir alan . İlk kez yeşilin gökyüzü mavisiyle bu denli iç içe geçtiğini görüyorum. Asıl şaşkınlığım evimizin kaç kat olduğu ve biz kaçınıc katta oturduğumuz. Sokaktan eve girmek istediğimizde ilkin yüksek bir duvar çıkıyor önümüze. Duvardan içeri açılan demir bir kapı.Sonra irili ufaklı pencereler ilk göze batanlar, ardından yeşile boyanmış sayılı kapılar üst üste yığılmış mağara girişlerini andırıyolarlar. Demir kapının hemen sağında daracık, dik bir beton merdiven yeni kiraladığımız eve çıkıyor.Merdivenin sonu bir balkona benzer açıklığa açılıyor ve mavi boyalı üç kapı ve her kapı bir odaya açılıyor. Odanın biri mutfak diğer ikisi de yatak odasıyla oturma odası. Mutfağa açılan kapının hemen dibinde üç basamaklı bir merdiven ve merdivenin bittiği bir

düzlük ilkin hela kapısını, ardından banyoyu gözümüzün önüne seriyor. Banyo kapısının karşısında bir merdiven daha var, evsahibinin katına çıkıyor. Balkondan aşağı baktığımız zaman bizim kata çıkan merdivene benzer bir merdiven de aşağıdaki demir kapının solundan üst üste kurulmuş odaların çatılarından yukarı çıkıyor dikine. Sanıyorum ev sahibi parası oldukça bir oda çıkıp daire demiş adına. Bu binada kaç kişi yaşıyor, kaç aile var çözemedim bir türlü. Zaman oluyor her kapıdan on kişi çıkıyor, zaman oluyor bir kişi çıkıyor. Sonra öğreniyoruz ki evsahibi inşaat ustası. Kafası estikçe bir şeyler yapmış. Bu evin en güzel yanı her odadan dışarı çıkışımızda gözümüzün önünde akıp giden yeşil rengin ruhumda yarattığı huzur ve bedenime verdiği rahatlık.

Babam epeyce borçlanarak yeni evimize yeni eşyalar da aldı. Hatçe bibim de bize alışmıştı. İlk günler bakışlarında taşıdığı köyünün ve akrabalarının özlemi giderek yerini tatlı tatlı gülümseyişlere bırakmıştı.

Babam olsun biz olalım analıksız bir yaşama kendimizi alıştırmıştık. Şimdiyece yaşanmamış bir mutluluk artık yirmidört saat yanbaşımızdaydı. Babam bu arada boşanma davası açmış ve küçük Ali'yi de almak için kolları sıvamıştı. Bazen işten gelip de yemeğe oturduğumuz zaman dalıp dalıp giderek kendi kendine söylenir gibi:

-Şimdi Ali ne yapıyor ? Anası ona eyi bakıyor mı acaba ? Diyordu.

Biz Ali'ye sevgimizi gösterememiştik. Anası bırakmamış, onu bizden uzak tutmak için elinden geleni yapmıştı. Aslında bizler fazla bir şey istememiştik analıktan. Bizi sevmesini bekleyemezdik ondan ama en azından bizleri horlamasa, babamızdan kıskanmasa hep bir arada yaşar giderdik. Olmadı işte. Bizi sevmemek için ne olanağı varsa ortaya döktü. Sonunda kaç yıldır süren bir beraberlik ayrılıkla son buldu.

Yeni mahallemiz okulumuza daha uzak. Merdan da aynı okula başladığı için birlikte gidiyoruz.

Son günlerde babama bir şeyler oldu. Sanki yeni bir arayış peşinde. Uçkuruna olan düşkünlüğü onu yeni bir maceraya sürüklüyor gibi. Hafta sonları yıkanıp paklanıyor, kolonyalar sürünüyor, iki dirhem bir çekirdek çıkıyor evden dudağına hiç duymadığımız bir türkünün melodisini takarak. Hatçe bibim de farkına varmış ağbisindeki değişimin.

-Gene bir kadın peşinde ağbim, diyor.

Ruhum sarsılıyor gördüklerim ve duyduklarım. Babam bir kadından kurtulmadan ikinci kadına kollarını açmak üzere sanırım.

Bir akşam babam işten eve döndüğünde günlük gazetesinin yanında bir kutu da tatlı var elinde. Bakışlarında yenilenen bir gülümsemeyle yemeğe oturuyoruz. Biz üçümüz babamdaki bu değişimi anlamaya çabalarken, babam iştahla yemeğini kaşıklıyor. Sanki günlerdir yemek yememiş gibi aç.

Babam yemekten geri çekiliyor, tek tek bizleri süzdüğünü görüyorum. . Birşeyler söylemek isteyip de zamanını en iyi şekilde seçmeyi yeğ tuttuğunu

bakışlarındaki ışıltıların sürekli değişmesinden seçebiliyorum. Dudaklarını diliyle yalıyor. Bir iki kez kem küm ediyor. Ve birden:

-Çocuklar ben yeniden evlenmeye karar verdim, diyor.

Şaşkınsınız. Küçük dilimizi yutmuşuz gibi elimizde kaşığımız kalakalıyoruz soluğumuzu salmadan.

-Eee, ne diyorsunuz?

İlk aklıma gelen soruyu soruyorum.

-Kadının adı ne baba?

-Elmas, diyor babam ağzı kulaklarında.

Bazı şeyleri farketmiyor değildik hani. Hafta sonları abamın iki dirhem bir çekirdek giyinerek dudaklarına oturttuğu bir ıslıkla evden ayrılıp geç zamanda geri dönüşünün sırrı çözülmüştü. Biz onun bir kadın arkadaşı olacağı olasılığına kendimizi alıştırmıştık ama, evlilik aklımızın ucundan bile geçmiyordu çünkü; babamız boşanmak için mahkemeye başvurmuş olsa da hala evli bir insandı.

Hatçe bibim bize baktıktan sonra göz ucuyla ağbisine bakıyor.

- Hayırlısı neyse o olsun ağbey de, biraz erken değil mi?

Babamın konuşma iştahı da var.

- Niye erken olsun yavrum?

Hatçe bibim bu soru üzerine bir an bocaladıktan sonra:

-Hani daha evli sayılırsın da onun için demek istedim.

-Hemen nikah kıymayacağım ki bacım, diyor babam bakışlarındaki tüm sevecenliği sözcüklere yansıtarak..- Eyi bi aile kızı. Onun başından da talihsiz bir evlilik geçmiş. Ben de evlenip ayrılan biriyim.

- Ne diyem. Allah mutlu etsin, diyor Hatçe bibim.

Babam istediğini elde etmenin sevinciyle getirdiği tatlı paketini hemen açıyor. Bizler baklavaları yerken ben, babamın bize hiçbir şey sormamasını yadırgıyorum. O yeniden evlenecek olsa da o kadınla bir çatı altında daha uzun yaşayacak olan benle Merdan. O sabah gidecek akşam gelecek. Bizler ise daha önce yaşadığımız sorunları başka bir kadınla yeniden yaşayacağız. Bir de bir söz vardır bizde, gelen gideni aratır diye. Babamın neşesinin aksine bizde neşe ney kalmıyor. O akşam yataklarımıza girdiğimizde üçümüzde kaygılıyız. Babamın her evlenme denemesinin sonuçlarını gördüğümüzden dolayı bu evliliği bir türlü kabullenemiyoruz yeni bir acı, yeni bir ayrılık daha yaşanır diyerek.

X

Babamı nasıl tanımlarsam tanımlayayım yine de onu yeterince tanımadığım izlenimine kapılıyordum. Eski analığın ağırlığını üzerimizden atmadan yeni bir analığın varlığının ortaya çıkması huzurumuzu kaçırmış ve bunun yakın bir zamanda rahatımızın kaçırılmasına değin uzanacağını da ortaya koymuştu. İçim-

deki korkunun eski korkularla bütünleşmesi de kaçınılmazdı. Gelen gideni aratır deyimi beynimin kıvrımlarında rüzgara yakalanan bir gazel parçası gibi savrulup duruyordu. Kırkını yeni tırpanlamış babamın kadınları yeterince tanımadan, salt bir kez görmeden veya bir arkadaşın tavsiyesiyle yaşamının bundan sonrasını ipotek altına alması anlaşılır gibi değildi. Aslında onu anlamıyor değildik. Bundan sonraki yaşamını kadınsız geçir deme hakkını kendimizde de görmüyorduk. Ama istiyorduk ki, öyle hemencecik görür görmez, aha bu, demesini de istemiyorduk. Doruğa ulaşan cinsel arzularını yeterince tanımadığı bir kadınla evlenerek söndürmeye çalışması, bana göre pek pahalı , hatta yaşamsal diyebilirdim. Babam kadın konusunda pek iyi bir seçici olduğunu daha önceki örnekleriyle göstermişti. Sanki bunlardan ders almamış gibi yeni bir maceraya şıppadak atılması anlaşılır gibi değildi.

Ertesi günlerdeki akşam yemekleri pek gergin geçmeye başlamıştı. Yeni bir analık adayının ortaya çıkması bizi bu denli gerdiğine göre, bunun meşrulaşması yaşamımızı ne denli etkileyecekti belliydi.

Babam gerginliğin nedenini kendinde görüp, bazen üzgünlüğünü bazen de mutluluğunu yüzüne asarak bizimle olan ilişkisini kırmamaya büyük özen gösteriyordu.

Cuma günüydü sanırım. Babam işten gelmiş, akşam yemeğine oturmuşuz. Sessizce yemeğimizi yerken, babamın ağız şapırtıları bu sessiz, büyümlü havayı

bozuyor, sanki birimiz bir söz etsek bütün büyü bozulacak. Bazen babamın lokmayı ağzına atarken bakışlarının uzaklara ağıp gitmesi, bizim birbirimize bakma fırsatını doğuruyor, içimizdeki gerginliği birbirimizi rahatlatarak gidermeye çabalıyorduk. Babam umulmadık anda büyümlü bozuyor.

Siz bu evlenme olayından pek memnun kalmadınız herhalde?

Lokmalar boğazımıza takılıyor, bakışlar birbirini arıyor. Hatçe bibim kendini bir şeyler söylemek zorunda hissediyor.

- Yooo,

Tek bir sözcük ne anlatabilir ki?..

- İnanmıyorum, diyor babam.

Kaşık elinde bıçak gibi duruyor. Delici, sorgulayıcı bakışları yüzümüzde fir fir dönüyor.

Yani siz bu evliliğe evet mi deysisiniz?

Soru oturdu yerine ama, bizdeki huzursuzluk büyümlü.

Bakışlarımız yeniden Hatçe bibime ağıyor. O dilimiz bizim.

- Evlenecek olan sensin ağbi.

Babam beklediği yanıtı alamamanın ikircimiyle bakıyor. Kaşığı bırakıyor elinden. Yarı yenmiş yemek öyle üzgün duruyor masada.

- Daha gencim ben, diye bağıyor. - Yeniden evlenmek de hakkımdır

sanırım.

Biz giderek kabuğumuza çekiliyoruz.

- Elbette hakkın ağbi. Ama... Ama...

- Aması ne kızım? Geveleme de söyle.

Hatçe bibimin rengi kaçmış. Dudaklarının rengide bembeyaz.

- Söylesene bacım. Ne demek istiyisin?

Hatçe bibim zorda. Gözleri dolukmak üzere. Babam biraz daha üstelese ağlayacak gibi.

- Hatçe bacım, desene diyeceğini.

- Alacağın kadını evlenecek kadar tanıy mısın ağbi?

Babam duruyor bir an. Bakınıyor yeniden bizlere. Soluğunu burnundan aldığıнын farkındayım.

-Yeterince... Sesi top gibi gürüyor. Aslında bu sözcük; benim işime burnunuzu sokmayın imalarıyla dolu.

Bir sözcük yeter mi bizi rahatlatmaya?

Hatçe bibim kurtulma, yara bere almadan sıyrılma derdinde.

- Öyleyse hayırlı olsun.

Babam bizi tatmin edemediğini anlamış gibi yüzündeki sertliği gevşetmeden bir süre daha baktıktan sonra ağırlaşan havayı ancak evden giderse yumuşatacağını düşünmüş olacak ki:

- Ben biraz dışarı çıkıyım. Siz geç olmadam yatın.

Sonra merdan ile bana bakıyor.

- Derslerinizi yaptınız herhalde?

- Derslerimiz bitti baba, diyorum ben.

Sesi yanııtıma sert.

-Ders bitmez. Öğretmenler hep söylerler. Dersim bitti diyen öğrenci yalan söyler .

Moralim sıfır. Aramıza uçurumlar girdi yine. Analık sözcüğü bile evin huzurunu bozmaya yetti de arttı bile. Bir de bu evde bizimle yaşamaya başlarsa, çekeceğimiz var hani. Yaşamamız yeniden karacak. Korkuyla girip korkuyla çıkacağız evden. Allah yardımcımız olsun, derim.

Babam odadan hışımla çıkıp merdivenlere yönelirken, üzerimize karabasan gibi çöken ağırlığını da birlikte götürdüğünden hiç mi hiç emin değilim.

X

Yeni bir analık yaşamımıza ağırlığını koymaya başlamıştı bile. Babam alışkın olduğu üzere akşam yemeklerinden sonra arkadaşlarıyla buluşacağı kahvenin yolunu tutarken, biz üçümüz kader arkadaşları olarak odamıza çekilip konuşulması gereken çok şeyler varken hiç bir şey konuşmadan uykumuza dalıyorduk.

Çukurovada kışlar ılık geçer. Kar hiç yağmaz, yağmurdan da gözümüzü açamayız. Havalar ılıktır. Arasıra görünüp kaybolan güneş günü yumuşatır. Kışın

gerçek soğuşunu iliklerimizde hissetmeden ilkbahar çiçeklerle yeniden yaşamımıza giriverir. Babamın bize karşı oalan ilgisi giderek azaldı. Hatta en önem verdiği derslerimizi bile doğru dürüst sormaz oldu. Aslında üzerimize fazla düşmemesinden memnun olsak da gerçek nedeni bildiğimiz için huzurumuz yerinde değil. Her hafta sonu iki dirhem bir çekirdek giyinip müstakbel analığımıza gitmesi yeni bir alışkanlığın can sıkıcı süreciydi bize göre. Yaşamımız yavaş yavaş yeni bir şekillenmeye doğru akıyordu. Babamın neşeli gidişlerinin dönüşleri de neşeliydi. Aslında neşeli gidişin dönüşü neşesiz olsa kendi tarafımızdan neşeli oalan biz olacaktık. Bence geriye sayım başlamıştı. Artık şunun farkındaydık ki babamız mutluluğu bu kez tam yakalamıştı ve bırakmaya da hiç niyeti yoktu.

Bir pazar günü. Hava güneşi dolamış koluna gökyüzünde neşeli çığlıklar atmaktalar. İliklerimiz sıpsıcacık. Dışarda gezmek için can atıyoruz ama baba korkusu dışarı çıkmamızı engelliyor. Babam sokakta mahalle çocukları ile top oynamamızı kesinlikle istemiyor. Top oynasak bile arkadaşlar haberliler, babamın gelişini gördüklerinde hemen haber veriyorlar, Merdan da ben de eve koşarak yüzümüzü yıkayıp herhangi bir kitabı elimize alarak ders çalışıyor havası yaratıyoruz.

Merdan ile birlikte gidip babama gazete aldık. Babamın dudağında neşeli bir ıslık. Özenle traşını oldu. Her zaman takmadığı kravatını bu kez bağladı. Kaç kez yüzüne kolonya sürdü bilmiyorum. Sonra ansızın bizi yanına çağırdı.

- Hadi siz de hazırlanın. Sizi onlara götüreceğim. Sizinle tanışmak istiyorlar, dedi damdam düşer gibi.

Aptallaşmıştık. Yanlış mı duyuyorduk acaba?

- Onlar kim baba? Diye sordum tüm heyecanımı içime atarak.
- Evlenecek olduğum kadın ve ailesi canım, dedi babam.

Onun keyfi bizim keyfimizi kaçırmıştı. Suratımız bir karış ama reddetme şansımız yoktur. Tek bir hakkımız var o da babamın dediklerini yapmak.

Hatçe bibim bir iki kıvranıp:

- Ben gitmesem ağbey, diyecek oldu.

Biz de bundan cesaret alıp babamızın herhangi bir tepki göstermesine fırsat vermeden atıldık.

- Biz de gitmesek.

- Babamın gözleri döndü. Ağzındaki tükrüklerin bini bir para

- Olmaz öyle şey. Sen de geleceksin, diyerek hatçe bibimi azarladı.

-Hele siz heç ağzınızı açmayın. Ben burda yeni bir yuva kurmaya çalışırken şunların yaptığına bakın hele.

Hemen pustuk.

Analık daha bu eve gelmeden huzurumuz kaçmıştı. Bir de gelirse vay geldi başımıza.

Hatçe bibimin terslenmesi gözlerini yaşartmıştı. Yanaklarına inen nemliliği elinin tersiyle kurulayarak babamın yanından çıktı. Babam ardından bağırdı.

- Bacım hatçe, üzerine güzel bişeyler giy.

Hatçe bibimin giyinecek güzel birşeyleri var mıydı bilmiyorum.

Babam bakona çıkıp sanki hiç bir şey aramızda geçmemiş gibi:

- Çocuklar bugün hava da çok güzel. Siz giyinip aşağı inin, ben bir taksi çağırıp geleceğim.

Taksi bizi şehrin taa öte başına götürdü. Aslında buraya şehrin bir parçası demek yanlış olurdu. Bir köy gibiydi. Sokaklar hala taşlı topraklıydı ama bol ağaçlıydı. İki sokağın keşiştiği bir yerde taksiden indik. Yüreğim küt küt atmakta. Babam isterseniz dönebilirsiniz dese hiç tereddüt etmeden hem de ardımıza bakmadan gerisin geriye koşarcasına döneceğimizden eminim

Hangi ağaçlar olduğunu bilmiyorum. Gölgelerine girdik. Bir iki meraklı bakışlar bizi uzun uzun süzdüler. Bir anda kendimi kasaba teslim edilecek koyuna benzettim. Boynumuz bükük bıçağa teslim olmak üzereydik. Babam öne düşmüştü, ardında süklüm püklüm yürüyoruz. Aslında ayaklarım sanki geri gidiyor. Solumuzda yuvarlak çıkırığında bir kova asılı kuyu vardı. Belki de bu kuyunun suyunu içiyorlardı kim bilir. İkiyüz metre ötemizde iki katlı, dikdörtgen görünümlü, düz çatılı bir ev gördük. Evin taştan yapıldığı suvasızlığından belli oluyordu bakımsızlığı. Adımlarımız da o yöne gidiyordu zaten. Alt katta bize bakan, birbirinr iki metre aralıklı yeşile boyanmış iki kapı, alt katı üst kata bağlayan eğreti bir merdiven ve merdivenin bitiminde bir balkonsu uzantı, ve uzantının sonunda aynı renkte yine iki kapı binanın genel görünümünü ele veriyordu. Babam merdivenin ilk basamağına adım atıp başını yukarı kaldırarak kibarca seslendi.

- Mercan ana biz geldik.

Kısa bir bekleyiş, yüreklerimizin atışını hızlandırmaya yetmişti. Ne tip insanlarla karşılaşacağımızın heyecanı bacaklarımızın bağının çözülmesine yetiyor da artıyordu bile. Yaşamımızın en zor anlarından birini yaşamaktayız sanırım. Hatçe bibimin rengi sapsarı. Merdan'ın da ondan farkı yoktur. Analıkla dolu kötü anıların bizde bıraktığı izlerini yeniden sökün etmesi gibi bir süreci yaşıyoruz şimdi. Babam çok rahat. Kendisini böylesi bir karşılaşmaya hazırladığı her halinden belli.

Yukardan açılan kapı sesi duyduk. Esmerce bir erkeğin uzun yüzü kalın kaşlarını yıkarak aşağı doğru baktı. Sanki bir başkasını bekliyormuş havasını yaratarak şaşkın bir yüz ifadesiyle:

- Aaa, siz misiniz Murtaza ağbi? Diye sordu.

Babam ağzı kulaklarında yanıt verdi:

- Biziz Boran.

- Buyrun yukarı çıkın.

Besbelliydi ki bizi karşılama görevi Boran denilen adama verilmişti.

Babam önde biz ardında merdivenleri gıcırdatarak yukarıya çıktık. Boran hemen elini uzattı babama, ardından bizlere. Sonra iki kapının arasındaki sedire buyur etti bizi. Diken üzerine oturur gibi oturduk. Babam hemen Boran ile halhatıra başladı. Boran ilk bakışta uzun boylu biri görünümü veriyorsa da aslında tıknaz, etine dolgun, orta boylu giymiş olduğu gri gömleği siyah pantolonu üzerine uzatmış, ayakkabılarının ökçelerine kabadayı tavrıyla basmış köylü tiplemesine uygun biri izlenimi bıraktı bende. En fazla dikkatimi çeken şey de babamın sözlerine olumlu yanıt verirken başını yukardan aşağıya doğru sallamasının yanında heye demeyi de eklemesiydi. Geniş verandanın dekorunu ilk bakışta iki kapı arasına konan bir sedir ve merdivenin trabzanlarına yaslanmış üç tahta sandalye tamamlıyordu. Orta halli bir aile görüntüsünü ortaya koyan bu dekor nedendir bilmem beni biraz rahatlatmıştı. İçimden geçen ilk şey, en azından bu ailenin bize yüksekten bakmayacağıydı. Biz üçümüz sedirin ucuna eğreti otururken, babam yabancı bir aileye koku olmadığını göstermek istercesine oturduğu yerde yayılmıştı. Hırçın bir esinti ansızın imdadımıza yetişip de heyecandan terleyen yüzümüzü ve ellerimizi kurutmaya başlamıştı.

Saçları apak, uzun boylu, ince, başı yemeniyle yarı kapalı bir kadın merdivenin başında görüldüğünde babam saygıyla toparlandı yerinden, ayağa kalktı. Kadının dudaklarındaki gülümseme giderek yüzüne yayılıp gözlerinde ışıltıya dönüştü. Babama yürüdü, elini uzattı. Babam uzanan ele saygıyla karşılık verdi. Sıcak eller dostlukla birleşti. Yaşlı kadın:

-Hoşgelmişsin Murtaza efendi, dedi.

Elini öpmek isteyen babama fırsat vermedi daha fazla eğilmesini önleyerek.

Babam hoşnut, sevinçli, mutlu.

- Hoşbulduk Mercan ana, dedi.

Mercan ana bize döndü bu kez. Biz de babamla birlikte ayağa kalkmış, el öpme sırasının bize gelmesini bekliyorduk. Yüzündeki mutluluk çizgisi giderek büyüyordu. Benim de kanım ısınmıştı bu kadına. Onda köydeki ebemi görür gibi

oldum bir an. Babam hemen bizi tanıştırma faslına girdi. İlk Hatçe bibimi ardından bizi tanıttı. Uzatılan eli saygıyla öptük. Mercan ana sıcacık sesiyle:

-Oturun çocuklar, dedi.

Yeniden yerlerimizi aldık. Kendisi de karşımızdaki sandalyelerden birine, Boran'ın yanına oturdu. Mercan anayı daha iyi tahlil etme olanağını bulmuştum. Yemenisinin dışarda bıraktığı saçları pamuk rengi görünümündeydi. Yüzündeki ezik çizgiler çileli bir yaşamın getirdikleriydi. Buruşuk yüzünün kıvrımlarında belli belirsiz ışıltılar vardı. Müstakbel analığın anası budur diye geçirdim içimden. Korkularım az biraz dağılmıştı. Gençliğinde güzel, osmanlı kadını tipini yadırgamayacak bir kişilik otoritesini de yüzüne al al oturtmuştu. Çiçek işlemeli gömleğiyle bacağındaki sırma şalvarı da uyum içindeydi. Biraz önce gelirken gördüğümüz kuyunun başında şişman, orta boylu, kırkına merdiven dayamış bir kadın görüldü. Bu yana geliyordu. Göz açıp kapayana değin merdivenlerin başında bitti. Mercan anaya baktı.

- Konukların gelmiş he ana?

- Heye geldiler, dedi Mercan ana.

Hemen babama yürüdü. Aynı tanışma faslı yeniden başladı.

- Nasısınız Mediha hanım ? Diye sordu babam?

- Valla eyiyik, dedi Mediha kadın.

- Çocuklar sizler nasısınız?

- İyiyik, dedik üçümüz üç ağızdan.

- Siz nasısınız Mediha bacım?

- Heye, eyiyik. Uğraşıp duruyuk işte.

Bu Mercan kadının sıkıntılı bir duruşu vardı. Huzuru yerinde değilmiş gibi oturduğu sandalyede kıvrışıp duruyordu.

-Duran efendi ne yapıyı? Diye sordu babam.

Mediha kadının gözlerinde bir bulutlanma oldu, anasına baktı, sonra babama verdi yanıtı.

- Ne yapsın çalışıyı işte.

Boran dişleri arasından homurdandı kinle karışık.

- İçki içmekten fırsat bulursa elbet.

Medihe kadın boynunu büktü.

-Yeri gelince içkisini de içiy tabii.

- İçki içmediği an mı var sanki?

Mercan kadın hışımla oğluna döndü.

-Oğlum eyle deyip de ablanı üzme eyice. Eve bi ekmek getiriyi ya sen ona bak. Bu yaştan sonra kendini değiştirecek değil ya.

- Anam doğru deyi gardaşım. Benim kaderim de o yavrum. Heye aç kalmıyık ya.

- Heye aç kalmıyorsunuz ama, oğmuyorsunuz da.

- Ben yaşamımdan memnunum.

- Heye memnunsun, heç de değilsin. Yüzün binbir acıyla dolu.

- Boran ileri gidiysin bakıyım. Bırak ablanı bu denli üzmeyi. Bundan kelli ne değişir sanıysın, diye bağırdı Mercan ana sesini yükselterek.

- Heye değişmez, diyerek sustu Boran.

Müstakbel analık hala meydana çıkmamıştı. Ya süslenip püsleniyordu, ya da bize merakta koymak için kendini göstermekte ağırdan alıyordu.

Sandalyesinde dik oturan Mercan ana otoriter sesiyle kızı Mediha kadına dödü:

-Mediha sen konuklarımıza bi çay koy,dedi.

-Heye ya, diyen Mediha kadın ayağa kalktığında merdivenler birinin çıkmasıyla gıcırdamaya başladı. Bizim yüzümüz zaten o yana dönüktü. Mediha kadın üst basamağın başına geldiğinde gülümsemeyle duraladı.

- Aha Elmas da geliyo , dedi.

Elmas babamın telefuz ettiği isimdi, analık yani. Merakımız heyacanımızla atbaşı gitmekte. İlkin yuvarlak bir baş göründü. Yuvarlak bir yüz çıktı ortaya. Başına bağladığı tülbent saçlarının ön tarafını tepe noktasına dek açık bırakarak kulaklarının önünden ensesine inip oradan ilmiklenerek kavradığı saçları beline indirip boynunun iki yanından yumuşak bir kavisle kocaman göğüslerinin üzerine tülbentinin kenarlarına işlenen türlü renkteki taşlarla birlikte düşüyordu. Oval yüzüne oturan iri gözleri dışarı çıkan şakaklarını yumuşatıyordu. Etkileyici bir bakışı vardı. Güzelden çok zarif, anlamlı bir yüzü vardı. Gizemli denecek bir yüz ifadesi yaşının gerçek kimliğini de insanın yüzüne haykırıyordu. Toy olmadığına bakılırsa yirminin üzerinde, bakışları ise otuzunu gösteriyordu. Yanakları belki de şimdiki buluşmanın etkisiyle al al olmuştu. Bizim kadar onun da heyacanlı olduğu gözden kaçmıyordu. Biz konuk olarak bulunduğumuz evde yeniden ayaklandık görgü kuralları gereği. Yan gözle babama baktım. Bakışları hayranlıktan çok sevgiyle ipil ipildi. Ve karşımızdakinin kesinkes müstakbel analık olacağını içimdeki bir ses haykırıyordu. Lacivert gömleğinin altına giydiği eteği dizkapaklarına değin iniyordu. Kalın bacaklarını et çorapla gizliyordu. Anası kadar uzun boylu olmasa da iri yarıydı. Geniş omuzları onu dev gibi gösteriyordu.

İlkin babama baktı, elini uzattı.

- Hoşgeldiniz Murtaza efendi.

Sesi yumuşak, anlayışlı ve sıcaktı. Korktuğumuzun başımıza gelmeyeceğini, bu müstakbel analık eğer gerçek analık olacaksa öncekinden çok değişik olacağını sezinledim.

Babam mutlu, sevecen:

-Hoşbulduk Mercan hanım,dedi hafifçe öne doğru eğilerek.

Sonra da bizi gösterdi.

-Bunlar da size bahsettiğim iki oğlum ve bacım hatçe.

Dünyanın en sıcak bakışlarını bize gönderdi. Boğazım kurumuştu. Yeni bir yaşamın ilk tohumları çiçeklerini vermeye başlamıştı bile.

Bizimle tokalaşırken yanaklarımızdan da öpmeyi ihmal etmezken, bizim de elini öpmemize direnmedi hatta istekli davrandı.

Mediha kadının boşalttığı sandalyeye oturduğunda bizler de yeniden

yerlerimize oturuverdik. Babam alabildiğine yayılmıştı oturduğu yerde. Belki de bu oturma rahatlığının altında kendini artık bu aileden biri gibi kabul etmesi yatıyordu. Biz üçümüz ise oturmuyor dineliyorduk sanki. Ardımız sedire değiyor mu değmiyor mu bilmiyordum. Bildiğim tek şey altımızdaki sedir aniden çekilecek olsa bile, biz yine de aynı duruşu koruyup bozmayacaktık.

Babam her zamanki gibi yine konuşacak bir şeyler buldu. Mercan ana babamın arasına değindiği konuları da bir iki sözcükle geçiştirmeye çalışıyorsa da babam, onun az konuşmuşluğunu neye yoruyor bilmiyorum, üstüne üstüne

giderek hiç olmayacak konuları açma çabasını sürdürüyordu. Boran ile siyaset tartışmasına bile girdi. Onun da kendi partisinin taraftarı olması en mutlu şeydi babam için. Elmas kadın veya müstakbel analık bir iki söze karışmış olsa da bu konular üzerindeki bilgisi sınırlı olduğu için sustu. Hatta kardeşi, yanlış bir şey söylediği için onu azarladı ama anasının sitem dolu bakışlarından da payını aldı.

Karşımda oturan müstakbel analığın yüzünü inceleme fırsatını da değerlendirmek istedim. Babama pek alıcı gözle bakmıyordu sanırım. Çünkü ona bakarken yakaladığım bir iki bakış babamı pek olumlu bulmadığı yönündeydi, hatta sanki onu küçük görüyormuş gibi bir izlenim de edindim. Memur olan babamın hala köylü şivesiyle konuşması da onu şaşırtıyordu sanırım. Kendisine koca olacak erkeğin daha başka türlü olması gerektiğini düşünmüyor değildi sanırım. Babamın bazı sözlerinin bıkkınlık getirdiğini de yüzündeki mimiklerden anlamak mümkündü. Açıkcası babama pek olumlu bakmıyordu. Belki de bu evlilik gerçekleşmeyecekti. Asıl görülmesi gereken Boran ile Mercan ananın babama sıcak bakmalarıydı ve kızları da onların vereceği karara saygı gösterecekti. Müstakbel analığın karmaşık, kendi kendisiyle mücadele eden kavranması zor bir yapısı olduğu apaçık ortadaydı. Belki de babama kaçırılmaması gereken bir kısmet gözüyle bakıldığı için ailenin vereceği olumlu yanıtı uyacaktı.

Babamın bakışlarını bizim yüzümüzde gezinirken yakalıyorum. Müstakbel karısına çocuklarının hangi gözle baktığını anlamak istiyor. Elmas kadının hanım hanımcık oturuşu önceki analıkla aynı kaba konulamıyacağı sinyalini veriyor. Ama terside olup bu sessiz ruhun ardında canavar bir ruhun yatmadığını kim söyleyebilir? Enikonu baktığımda yüzündeki mimiklerde yakaladığım çizgiler bize iyi niyet göstereceğini ortaya koyuyor. Elbette hemen kanmamak gerek. Nerde görülmüştür bir insanın nasıl olduğunu bir kaç saatte anlamak? Masum bir yüzle gerdeğe giren bir kadın, ertesi gün bir canavar olarak karşımıza çıkabilir. Şu an da bazı şeylerin anlam kazanıp bazılarının da anlamlarını yitirdiğini ayırımsıyorum.

-Su içeniniz var mı? Diye sordu ansızın Elmas kadın.

Sesi de su gibi berrak ve temizdi. Su içmek istiyordum aslında ama, su istemiyormuşum gibi başımı salladım. Bir tek babam su istedi. Sanıyorum ki zehir içmek istiyor musunuz? Diye de sorulsaydı, yine de babam içerim derdi. Şimdiden küçük şeylerle teslim olup gebe kalmak istemiyorduk biz üçümüz.

Salınarak indi merdivenleri. Başındaki yağlığın kenarındaki süs taşları güneşle binbir oynaşmaya girmişcesine renk renk ipiliyorlardı.

Babam getirilen suyu günlerce susuz kalmış biri gibi soluksuz dikiverdi kafasına. Belki de Elmas kadına büyük değer verdiğini göstermek sevdasıyla çok susamış numarası yapmıştı.

Yeniden bize baktı.

- Çocuklar sizler...

Aynı düşünceyi beynimizde taşıyorduk. Anlaşmış gibi aynı anda aynı ağızla:

- Çok sağolun, içmiyoruz.

Üstelemedi, annesine döndü sonra Boran'a.

Tek susayan babammış meğer. Müstakbel karısının uzattığı bardağı alıp soluksuz içiverdi. babam suyu içerken o an dudaklarımın kuruduğunu hissettiysem de sanki beni kınayacaklarmış kanısına kapılarak su istemeye cesaret edemedim. Babam boşalttığı bardağı geri verirken ona, susuz ölmekten kurtardın minnetiyle bakması gözümünden kaçmadı. Elmas kadın elindeki bardağı yanımızdaki odaya götürüp bıraktıktan sonra anasının yanındaki sandalyede yeniden yerini aldı. Elmas kadının gözü bizim üçümüzün üzerinde olduğunu bakmasam bile hissedebiliyordum. Babamla Boran'ın konuşmalarını dinliyor gözüküyorsak da aslında birbirimizi çaktırmadan dikizliyerek tanımaya çalışıyorduk. İnsanların birbirleri üzerinde bırakacakları ilk izlenim çok önemliydi. Hatta ilk izlenim insanlar arasındaki güveni de ortaya koyuyordu. Hatçe bibim ve Merdan'la olan gizli göz buluşmalarında korkuya gerek olmadığına korkuya gerek olmadığına inanmaya başlamıştık. Elmas kadın hiç de öteki analığa benzemiyordu. Bize karşı göstermiş olduğu sevecen, sıcak ilgi, buraya gelirken yüreğimizde taşıdığımız korkuyu da, endişeyi de yok etmeye yetmişti. İlk kez rahat bir soluk alma zamanı olduğu sanıyordum.. Umudum bunun hep sürmesi üzerineydi.

Elmas kadın kalkıp indi merdivenleri salınarak. Biraz sonra elindeki tepside çaylarla geldi. İnce belli, altın sırmalı bardaklarda çaylarımızı içerken, babamın gözlerindeki mutluluk ışıltıları beni de etkilemişti. Uzun zamandan sonra babam olsun biz olalım mutlu bir yaşamın kapılarını aralamış sayılıyorduk.

Akşam yemeğinden önce kalkmak istedik ısrar ettiler yemeğe kalalım diye. Artık kendimizi bu ailenin içinden biri gibi hissetmeye başlamıştık bile.

Geç vakit yine taksiyle eve döndük Babamın yüzü gülüyordu. Biz de sevinçliydik. Evimizden içeri girdiğimizde babamın ağzını açmasıyla sorması bir oldu:

- He mi çocuklar, ne deysiniz?

Neyi sorduğunu anlamıştık.

- Eyi birisine benziyi ağbi, dedi Hatçe bibim.

Babamın ağzı kulaklarında:

- Eyi de söz mü bacım? Hem de çok eyi, çok eyi. Çok asil bir aile, çok eyi bir kadın.

Umarım gördüğümüz, tanıdığımız gibidir, diye geçirdim içimden.

X

Bundan sonraki süreç çok hızlı gelişti. Babam her hafta sonu değil, hemen hemen hergün oralı oldu. Ve bir de baktık ki Elmas kadın analığımız oluvermiş.

Hava sıcak, bunaltıcı, ağır bir hava var. Günlerdir güneş kavurup durmakta ortalığı. Okulumuzun tatiline de epey var. Derslerimizin notu eh işte,

sınıfı ikmalsiz geçecek denli . Babam cuma günü işten geldiğinde müjdeyi verdi.

-Yarın ananızı getiriyim.

Hoppala, bu ne hızlılık böyle. Bir tuhaf olmuştuk.sessiz bakışlarımız bir-birimizin süzgecinden geçti bir anda.Tüm gün geçmek bilmeyecekti bizim için.sanki saniyeler saat olmuşcasına yavaşlayacak, zaman duracaktı. Yarından itibaren hemen hemen herşeyin değişeceği sezgisi vardı korkuyla karışık.Analık olacak kadın şimdiyece korkuyu uyandıracak bir hava yaratmamış olsa da, analık kimliği ile bu eve gelip aramıza katılması ister istemez geriye dönük korkuları, huzursuzlukları da yeniden gözümüzün önüne getirip iliklerimize değin işleyen knamayı bir kez daha başlatacaktı. Her insan korkardı aslında, ama hiç birinin korkusu aynı değildi.bizim üçümüzün korkusu da bu kez aynı idi. Bu arada babamızın sözcüklerine de takılmadım değil hani. Ananız diyor. Öteki analığa yenge diyorduk, bu analığa da aynı şekilde hitap etmek istiyoruz.Tüm cesaretimi topladım. Bu konuda Hatçe bibimi öne sürmek istemiyorduk. Ana olacaksa bizim anamız olacaktı.Ana demeyip de başka bir adla çağırmak istiyorsak şimdiden tavrımızı da ortaya koyup babamıza açıklamamız gerekiyordu.

- Baba, biz ona ana diyemeyiz.

Babam çok tuhaf, yadırganacak bir söz etmişim gibi gözlerini ağartarak baktı bana.

- Bu ne demek oluyor şimdi?

Ok yaydan çıkmıştı. Dönüşü olmayan bir yol...

- Biz ona ana diyemeyiz ki .

- Neden ama?

Babamın sesi giderek yükselmekte ama ödün vermek yok.

- Öz anamız değil ki ana diyelim. İçimizden gelmez ana diye hitap etmek. Zor gelir bize. Yine yenge diyelim.

Derin bir soluk koyverdi. İki arada bir derede kalmıştı sanırım. Uzun uzun içini çekti, düşündü. Gözlerinde dalgalı gölgeler oluştu. Bir iki kez dişlerini gıcırdattı. Sonra yumuşayan bakışlarıyla tek tek baktı bize.

- Peki öyle olsun. Ama şunu bilin. İstedığınız gibi at binip oynatamayacaksınız. Benim artık zırt vırt karı değiştirmeye niyetim yok. Huzurlu, sakın bir yaşam sürdürmek benim de hakkım.

-Biz ne yaptık ki baba? Diye ağlamaklı sordum.

- Ben onu bunu bilmem. Atacağınız her adıma dikkat edeceksiniz.

Sonra Hatçe bibime döndü.

- Bak bacım. Sen de ev işlerinde hanıma yardım edeceksin. Evin hanımı geldi, bir kenara çekileyim deme yok ona göre.

Hatçe bibimin gözleri doluktu. Şu anda acıyla hüznü birlikte yüreğine akıtıyordu.

- Ben elimden geleni yaparım ağbi.

- Ben de senden bunu beklerdim zaten.

Sonra bakışları bizi taradı.

-Şimdi ders başına marş marş.

Merdan ile ben kamçı yemiş at gibi boynumuzu bükerek fırladık yerlerimizden.

İlkbahar toprağın uyanışı, yeni bir yaşamın tuhumlarının gövermesidir. Kış uykusundan uyanan toprak ısıtmaya başlayan güneşin ışınlarıyla kokusunu buhar olup göğe ağdırır. Ama söz konusu yöre Çukurova olunca akış değişir. Kar yağmaz oraya. Güneş de hiç gözden yitmez hani. Toprağın kokusunu taşıyan buharı da göremezsiniz. Başka yörelerde insanı ısıtan güneş burada yakar kavurur. Sarı bir sıcak insanın taa iliklerine işler gün boyu.

Babamın ilk baharda başlayan mutluluk çılgınlıkları sıcaklar bastırdığında evlilikle sonuçlanmıştı.. Önceki analıkla arasındaki boşanma davası sonuçlanmadan analık eve iniverecekti.

Akşamı zor etmiştik. Dedim ya bizim için zaman durmuştu. Sabahı ise daha zor . Hemen hemen hiç uyumadan.

Babam ertesi günü tirin tirin giyinerek yeni gelini getirmeye gittiğinde heyecanımız doruğa ulaşmıştı. En tuhaf olanı da üçümüzden birisi bile ağzını açıp bir söz bile etmedi yuvaya katılacak yeni aile ferdi hakkında.

Babamın şu saatte geleceğiz dediği an da yaklaşmıştı. Balkona çıktık. Hatçe bibim babamın tembihi ile evin kıyısını köşesini temizlemeyi de bitirmiş balkonda bizimle birlikte gözlerini yola dikmişti. Balkondan kulağımıza gelen her araba sesine kulak kabartıyorduk heyecanımızı yenmeye çabalayarak. Zaman yine durmuştu bizim için. Bir taksi gelip durdu evin önünde. Babamın arabadan indiğini gördük. Saygın, ağırbaşlı bir şekilde gelin hanımın inmesine yardım etti. Taksicinin parasını verip savdıktan sonra eve yöneldiler. Benim yüreğim binlerce kalaycının binlerce körüğü gibi alıp alıp veriyordu. Merdivenleri babam onun ardında çıktı. Hemen misafir odasına geçtiler. Bu oda ayrıca onların yatak odası da olacaktı. Hemen hoşgeldine vardık babamın çaktırmadan yaptığı işmarla. Üçümüzün de yanaklarından sulu sulu öptü. Biz de onun elini ısladık.

Elmas kadın olarak tanıdığımız kadın analık olarak ailemize katıldığında heyecanımız doruğa ulaşmıştı. Bilmem kaçınıcı yaşamımız başlamak üzereydi şimdi...

O akşam babamla yeni gelin odalarına çekildiğinde biz üçümüz de odamıza çekilip yataklarımıza uzanmıştık. Hiç birimizde konuşma isteği yoktu. Karanlıkta düşüncelerimizle başbaşa kalarak uykunun kollarına teslim olduk.

Ertesi sabah dürtülerek uyandırıldım. Biri kulağımın dibinde ismimi fısıldıyordu.

- Demir, Demir, sana diyorum.

Gözlerimi açtım. Yeni analık üzerime eğilmiş bana bakıyordu. Panikledim o an. Korkmadım dedem yalan. İlk aklıma gelen babama birşeyler olduğuydu. Uykunun ağırlaştırdığı göz kapaklarımı zorlukla aralayarak baktım.

- Buyur yenge bi şey mi oldu?

Aynı fısıltı:

- Baban seni çağırıyor.
- Niye ki?
- Bilmem, gidip bi soruver.

Yatağımdan el yordamıyla kalkıp diğer yatakları çiğnememeye özen göstererek kapıya varıp diğer odaya geçtim. Odada genzimi yakan ağır bir ter kokusu vardı. Babam yatağında bilmem kaçınıcı uykusundaydı. Hiç de beni çağırılmış gibi bir hali de yoktu. Kulaklarımdan hala gitmeyen aynı fısıltılı sesi taklit ederek babamın başucuna yanaştım.

- Babaa, babaa...

Babam derin uykusundan uyanarak başını yukarı kaldırdı. Sol gözünü aralayarak:

- Ne var oğlum? Ne istiyorsun sabah sabah?

Babamın yüzünde tatlı bir yorgunluk vardı. Girdiği savaştan yüzünün akıyla çıkmış bir komutanın huzur taşıyan yorgunluğu.

Şaşmasına şaştım. Benim bir isteğim yoktu babamdan. Asıl o benden bir şeyler istemişti.

- Beni çağırılmışsın baba.

Başını yastıktan biraz daha kaldırıp diğer gözünü de açtı. Bu kez şaşırma sırası ondaydı.

- Ne çağırması oğlum? Deli misin sen? Sabah sabah rüya görüysün herhalde. Hadi git yat yatağına. Allah Allah, sabah sabah yav.

Papara yemiş gibi ezik büzük çıktım odadan. Ben de bu oynanan oyundan hiç bir şey anlamamıştım. Ne anlama geliyordu ki bu ?

Yeniden odamıza girdim. Kafamda toplanan soruların bir de sürpriz bir yanıtı vardı gözlerimin önünde. Yatağımda analık yatıyordu. Bir süre kafamı kurcalayan soruların bomboşluğuyla baktım. Onu yatağımdan kaldıramıyacağıma göre ya mutfığa geçip sandalyenin üzerinde uyanmalarını bekleyecektim ya da... Evet, Merdan'ın yatağının boş kalan kısmına uzandım. Analığı düşündüm. Neden böyle bir oyun oynama gereğini duymuştu ki, çıkaramadım.

Yeniden uykunun tatlı kollarına düşüncelerim ile yuvarlandım.

X

Analığın gelmesinden sonra içimizi kuşkulu huzursuzluklar doldurmuş olsa da, kısa sürede bu bulutlar dağılıverdi. Aslında sütten ağzımız yandığı için yoğurdu üfleyerek yeme eğilimindeydik. Korkularımız, geride yaşadığımız olumsuzluklar bir anda belleğimizden silinivermişti. Babamın bu kez iyi bir seçim yaptığında hemfikirdik. Analık bize iyi davranıyor biz de saygıda kusur etmemeye çalışıyorduk.

Bir kaç akşam babamla analığın hummalı tartışmalarını duyduk. Bazı imzalardan, hatta senetlerden bahsediliyordu. Tartışmanın olduğunun ertesinde babamın gölgelenmiş bakışlarını açıkça görebiliyorduk. O birşey söylemediği gibi biz de cesaret edip soramıyorduk. Ama şunu anlıyorduk ki analıkla bir

sorunu var. Bir gün analığın kardeşi Boran sabah erkenden bize geldi. Kahvaltıyı yeni yapmıştık. O sadece iki bardak çay içti. Sonra analığı da alarak birlikte

çıktılar. Öğlen okuldan eve geldiğimizde analığın yüzünde güller açıyordu. Onu sevinçli görmek bizi de sevindirmişti. En azından bu günümüz de iyi geçecekti. Akşam babam eve geldiğinde onun da yüzündeki gölgelerin dağıldığını gördük. Anlamıyorduk ama olsundu. Onların birbirlerini anlamaları bizim için yeterli bir nedendi mutlu olmak için.

Hani derler ya yeni evlenenler için ; cicim ayı veya bal ayı.Biz çoktan balı yiyip tüketmişiz de haberimiz yoktur. Bir insan bu denli kısa sürede böyle mi değişir? Biz hep aynıyız. Ona karşı olan davranışlarımız da hala sevgi ve saygı dolu. Ama o, sıcakların ani bastırması gibi değişiverdi bir anda.İlkin yediğimiz ekmeğe gözünü dikti. İlk ben farkettim bunu. Sabah kahvaltı yapıyoruz sessizce. Bir ara başımı kaldırdım beni izliyor. Lokma boğazıma takıldı takılacak nerdeyse. Bakışları bir ok gibi beni deldi delecek. Gözlerini kırmış,alnında artan kırışıklıklar, belini de kamburlaştırmış, farenin üzerine atlayacak kediyi andırıyor o an. Lokma ağzımda giderek çoğalıyor. Kaşları azbiraz çatık. Sanki ' sen çok yedin, yeter artık ' der gibi. Yutkundum. Nafile yutamıyorum. Sonra bakışlarını Merdan'a, ardından da Hatçe bibime uzattı. Hiç farkında olmamıştım. Belki de geldiği günden beri bizleri yemek başında dikizleyerek daha iyi tanımaya çalışıyordur diye düşünmeyi yeğledim. Ama o bakışlar kıskanan birinin bakışlarına tıpatıp uyuyordu.

-Çaya şekeri az atın biraz. Nedir öyle üç şeker birden?

Varan bir, diye geçirdim içimden.İşte halay başlıyordu. Bu da bu analığın taktiğiymiş mutlaka. Diğer analık yemek yapmak istemezdi bize. Bu ise yemek yapmamayı değil, yaptığı yemeği yedirmemeyi seçiyordu herhal. Yoksa babamızın kazancını bizden kıskanmaya mı başlamıştı? Hani derler ya ayağı yer tutunca eli kalktı havaya. Üzerinde durmak istemedim o an.Çekip okulumuza gittik. Ertesi gün yine aynı... Ayrıca ekmek masaya gelirken bir sepetin içinde olurdu da isteyen doyuncaya kadar uzanır alırdı. Bu adeti de kaldırdı. Herbirimizin önüne iki dilim ekmek koymaya başladı. Kim doyar iki dilimle. Doymadık da.

- Başka ekmek yok mu? Diye sorduğumuzda aldığımız yanıt olayın gerçek boyutunu gözler önüne serdi ve kaç gündür gözbebeklerinde demlediği o gizemli bakışı yüzümüze bir şamar gibi savuruverdi.

-İki dilim yediniz yetmedi mi ? Başkaları o kadarını da bulamıyı.

Apışıp kaldık. Hiç beklemediğimiz bir tavidir bu. Babama baktık. O da analığın bu tavrından hoşlanmamıştı.

- Bu da nedem oluyu? Bırak istedikleri kadar yesinler hanım, dedi.

Analığın bakışları hışım oldu yağdı babamın üzerine.

- Onun için bunca yıldır bi şey sahibi olmamışsın ya.

Babam alttan almaya çalışmasının yanında gülmeye de zorladı kendini.

- Ne ilgisi var hanım? İki parça ekmekle mi mal mülk sahibi olacağız. Analık hala dikine gidiyor.

-Neden olmasın?.Biz hep böyle ömür boyu bi şey sahibi olmayacak mıyız?

- Ulan hanım, iki dilim ekmek fazla yesek şunun şurasında ne eder ki?

- Çok şey eder.

Hırsla kalktı masadan dolaptaki geri kalan ekmeği suratımıza atar gibi masanın üzerine bıraktı.

- Alın yiyin hepsini o zaman.

Babamın bir şey söylemesine fırsat vermeden odadan kaçarcasına çıktı.

Babam yutkunarak baktı ardından sonra ağza alınmaz sövgüler yağdırdı. Ne zamandır ilk kez nevrinin döndüğünü gördük.Bize döndü.

- Hadi çocuklar siz karnınızı eyice doyurun. Ben onunla konuşurum.

Mutfaktan çıktığında bizler de bakiştık. Cicim ayı ne yazık ki kısa sürmüştü.Evlilikle atılan huzursuzluğun ilk tohumu bugün yeşermişti. Yarın yine yeni korkulara gebe kalmıştı.

Hiç birimizde yiyecek hal kalmamıştı. Merdan ile okul yoluna düşerken, Hatçe bibime de masayı kaldırmak düşünüyordu.

Okuldan gelip öğle yemeğini yiyip o günkü ve yarınki derslere bir göz atıyor, varsa ev ödevlerimizi yapıyorduk. Sonra da evin önündeki sokakta mahalle arkadaşlarıyla top oynuyorduk. Aslında babamın haberi yoktu top oynadığımızdan. Nedense top oynayanlara iyi gözle bakmıyordu.Güya Peygamberimizin torunu Hüseyin'i öldüren katil onun başını keserek top oynamıştı.

Top oynarken vakit de geçmiş farkına varmadan.Günler uzun olduğu için biz hala öğlen sonrası diye aldırıyoruz. Çocuğun birisi bağırdı ansızın.

-Demir, Merdan babanız geliyor.

Bizde şafak attı tabii.Topu bırakmamızla yüreğimize işleyen korkuyla eve koşmamız bir oldu. Merdivenin başında analık zebellah gibi dikildi annacımıza.Bırakmıyor ki içeri geçelim. Ben can havliyle:

-Yenge bırak da geçelim.

Bakışlarında binlerce ışık yandı söndü sanki.Hiç bir ışık da içimizi aydınlatmadı. Bu ışıklar hırsızı ele veren ışıklardı.

- Heye.. Babanız geliyor değ mi?

Onunla uğraşacak zamanımız yoktu. Yüzümüz koştuktan kana kesmişti, terliydi. Analık bu görüntümüzle bizi babama yakalatmayı kuruyordu. Yıkanmamız gerekiyordu ama, bu engeli nasıl aşacaktık?

-Yenge bırak.

Öyle gözlerini kısmış bakıyordu. En zevk aldığı bu andı mutlaka.Sadistce bir duyguydu onunki sanırım. Fırsatı buldun bastır, diyordu bakışları.

Sonunda çekildi kenara. Babam da o anda aşağı kapıdan avluya girmişti.Kendimizi zor attık lavaboya, oradan da hızlıca odamıza.Analığın babama bir şeyler söylediğini duyuyor ama anlayamıyorduk. Eğer bizi şikayet

ederse kokusu anında çıkardı. Çıktı da...

Odamızın kapısı açıldı. Duyduğumuz korku soluklarımızı körüklemişti. Babamızı beklerken Hatçe bibim korku dolu gözlerle süklüm püklüm girdi içeri. Yutkunduğunu apaçık görüyorduk. Bir bana bir Merdan'a baktıktan sonra:

- Abeyim sizi çağırıyor, dedi.

Rengimiz daha da açılmıştı. Merdan ile birbirimize baktık. Şimdi zokayı yutmuştuk. Bacaklarımızın titremesiyle ayağa kalktık. Elime aldığım beni babamdan koruyacak kitap yere düşmüştü parmaklarım arasından kayarak. Yalpalayarak odadan çıktık. Babam mutfakta sandalyeye kurulmuş burnundan soluyordu. İkimizi ezik büzük kapıda görünce küheylan atı gibi şahlanıverdi.

-Gelin bakayım lan buraya. Nedir benim sizden çektiğim ha, söyleyin bakayım.

Boynumuzu bükük. Zaten hep boynu büküktük ya. Merdan hep sessiz kalmayı yeğlerdi. Babam da ben büyüğüm diye hep benim bir şeyler söylememi beklerdi. Yine ben geçtim onun annacına.

- Evet, bekliyorum. Nedir sizlerin bu yaptığı?

-Biz ne yaptık ki baba?

Boynumu bükerek kendimizi acındırmaya sıvanmışım anında.

- Şuna bak sen. Bi de utanmadan soruyu.

Çok anlayışsız bir babamız var hani.

-Biz kötü bir şey yapmadık ki.

- Benden biraz önce top oynamadan gelmişsiniz.

-Sadece biz ikimiz oynamadık ki. Bütün mahalle çocuğu top oynuyordu.

- Mahallenin diğer çocukları beni ilgilendirmez. Herkesin anası babası var.

Ben size soruyum. Ben daha önce sizle kaç defa konuştum top oynamak yok diye. Niye beni dinlemiyorsunuz? El aleme beni rezil mi etmek istiyorsunuz?

Bütün çocuklar top oynayacaktı ama salt benim babam rezil olacaktı. Ne mantıksız bir kafa yapısıydı öyle.

-Derslerimizi yapıp bitirmiştik. Aşağı indik. Çocuklar da top oynayalım dediler, biz de oynadık.

Babam ilkin dişlerini gıcırdattı, ardından sol elinin parmaklarını açarak sağ elinin işaret parmağını diğer elinin serçe parmağına bastırdı.

- Bir; ders bitmez. İki; mahalle çocukları damdan atlayın deseler atlayacak mısınız? Üç; ben size top oynamasını yasaklamadım mı?

Babamınki hep aynı teraneydi. Öğretmenin biri bir zamanlar ders bitmez demiş de babam döner dolaşır o sözü kulaklarımıza yüzbin kez sokar çıkarırdı. İkimiz de put gibiyiz. Bacaklarımın titremesi geçti sanki. İçimdeki korku da dağılmış gibi. Sanki bir tiyatro eserini sahneye koymak istiyoruz da prova yapıyoruz gibi geliyor bana. Analık belini duvara dayamış, zafer kazanmış bir komutan edasıyla bir bize bir de babama bakıyor. Hele bakışlarında yanıp da sönmeyen bir ışık var. Ben istersem neler yaparım ,ona göre ayağınızı denk alın der gibi. Zaten şu anda analığın düdüğü çalıyor.

- Duydunuz söylediklerimi de mi?
- İkimiz aynı anda duyulur duyulmaz bir sesle:
- Duyduk, dedik.
- Babam duymamış gibi davrandı.
- Yüksek sesle söyleyin herkes duysun.
- Bu kez bağırdık.
- Duyduk.
- Ha şöyle. Hadi şimdi marş marş odanıza ders çalışmaya.

Odanan çıkarken analığın bakışlarını okudum. Hiç memnun değildi. O bizim dayak yememizi bekliyordu. Belli ki babamı yeterince dolduramamıştı.

Hep aynı yerden başlamaktan bıkip usanmıştık. Bu analığın bambaşka olacağını, hatta onu bir anne kadar sevebileceğimizi bile düşünmüyor değildik.

Zaman yeniden aleyhimize çalışmaya başlamıştı. Mutluluğu yakalamaya ramak kaldı derken, aslında mutluluktan çok çok uzaklarda olduğumuzun farkında bile değilmışiz ne yazık ki. Yeni analığın değişken yapısı içimizdeki o küçücük umut dolu ışık hüzmelerini de söndürüverdi.

Analıkla aramızda doğan güven bunalımı evin huzurunu da etkileyeceği apaçık ortadaydı. Onun gözü hep bizim üzerimizde, bizim gözümüz de hep onun üzerinde olacak ve gördüğümüz herhangi bir yanlış adımı adresine ,yani babamıza yetiştirecektik. Pür dikkat kesilmiş birbirimizin hatalarını yakalamaya çabalıyorduk. Ama ben analığı bu konuda daha şanslı görüyordum. Çünkü onun yakalanacak pek hatası olmazdı, ancak bize karşı kırıcı, incitici olursa bunu babamıza anında gammazlayabilirdik. Ama o bizim her türlü halimizi yapalım veya yapmayalım babamıza yalan yanlış bildirebilirdi. Vay efendim ders çalışmadılar, rahat durmayıp birbirleriyle boğuşular, aşağı inip top oynadılar gibi suçlamalarla bizi babamızın karşısında dara dikebilirdi. Hele bazı derslerden kırık not almamız analığın elini daha da güçlendirebilirdi.

Merdan ile gizlice konuşarak analığın eline koz vermeme konusunda ve analığa açıkca cephe almama konusunda anlaştık.Elimizden geldiğince büyük bir ağırbaşlılık içinde hareket edeceğiz, derslerimizi ihmal etmeyeceğiz, son olarak da analıkla fazla yüz göz olmayacağız.

Hani derler ya su uyur da düşman uyumaz. Analık bize nerden vurması gerektiğini iyi öğrenmiş. Babam sabahları işe giderken bize harçlık verir okulda bir şey yiyip içmemiz için. Analığın gözü onda kalmışmış da bizim haberimiz yokmuş. Bir sabah patlayıverdi. Kahvaltımızı iyi ki yapmışız analığın gözümüzün içine baka baka sindirmeye çalıştığımız iki dilimle.Babam cebinden bozuk para çıkardı biraz bana biraz da Merdan'a verdi. O anda analık ileri atılarak bir oyun oynuyormuş gibi gülüp şaklabanlık yaparak elini açıp babama uzattı.

- Murtaza bey, hani benim harçlığım?
- Babam analığın gülererek yaptığı davranışa bir baktı, sonra o da gülererek:
- Koca bebek, okula gitmiysin ki harçlık vereyim sana, dedi.

Analığın o gülen gözleri Ulubatlı Hasan'ın bulduğu kömüre dönüştü. Babama açılan eli yumruk olup sıkıldı.

- Ben bu evin hizmetçisiyim herhalde, diye hiddetle bağırdı.

- Ne ilgisi var hanım, dedi babam. -Sen harçlıktan daha fazlasını hak ediydin ama, benim üzerimde fazla para yoktur.

-Olanı ver, sonra gene verirsin.

Babam bir sabır çekerek cebindeki bütün parayı analığın avucuna boşalttı.

Analığın yüzü ancak o zaman açılıp önceki halini alıverdi.

X

Yaşamımız boyumca hiç gülmeyecek miyiz biz? Geçirdiğimiz yıllar giderek geleceğe dair umutlarımızı da karabasana dönüştürmekte. Bakışlarımız bir kere de olsa sevincin ışığını taşıyabilmekten yoksunlar. Biz cehennemi şimdiden, yani ölmeden yaşamaktayız. Tüm bedenimiz bir anafora yakalanmış gibi sarsılmakta. Elimizden bir şey gelmeyeceğinin de ayrımındayız. Yazgımız kötüymüş kolaylığına kaçmak istemesek de, bizi geleceğe çekmek isteyen köprünün su altında kalması endişelerimizi artırıyor. Bir gün değil, iki gün değil üç gün değil. Daha nice haftalar, aylar, yıllar aynı senaryonun birer kahramanları olarak çekimi sürdürmek zorundayız, çünkü başka bir seçeneğimiz, başka bir çıkar yolumuz yoktur bu kötü giden yaşama dur demeye.

X

Babam zar zor diğer analıktan mahkeme kararıyla ayrıldı. Onun rahatladığını hissettik. Ama bizim için hiç bir şey değişmemişti ki. Bize ikisi de aynı davrandığı için babamın hangi analıkla yaşadığı fark etmiyordu. Babam bir kaç kez Ali'yi almak için bir şeyler yapmak istediye de, bu analığın hışmından korktuğu için Ali'nin üzerine de soğuk bir su içti.

Bu arada analık hamile kaldı. Hamilelikle değişik bir havaya bürünmüş olsa da bize karşı hala kuzu postu giymiş kurt gibi davranıyordu, yani analığı tatma güdüsü hiç bir davranışını yumuşatamamıştı. Ana olacak olsa da sevgisini ancak

kendi öz yavrusuna vereceği aşıkardı. Analığın ağzı kulaklarındaydı her daim.. Ayağını şimdi daha sağlam yere basabileceğini, babamı daha fazla avcunun içine alabileceğini düşünüyordu sanıyordum. Belki de bu sevinci ona gizli gizli göbek de attırıyordur, kim bilir. Ama bizim için fazla ne değişebilirdi ki? Sonuçta bir birey daha katılacaktı ailemize. Aslında ben seviniyordum. Hayır, hayır; analık bize karşı müşfik olur düşüncesiyle değil. Benim sevincim, çocuklara karşı duyduğum sevgiden kaynaklanıyordu. Ama yine de içimde bir endişe taşıyordum, çünkü diğer analığın kardeşimiz Ali'yi bize sevdirmemek için her türlü yolu denediğini, aynının bu analık tarafından da uygulanabileceğini tahmin etmek de zor olmasa gerekti.

Hamileliğinin üçüncü ayında rahatsızlandı. Babam hemen doktora götürdü. Doktor analığın hiç hareket etmeden sırtüstü yatması gerektiğini söylemiş. Yapacağı yanlış bir hareket anne olmayı riske sokabilirmiş Analık da anasının evinde doğuma kadar kalmayı babama önerdiğinde içimizde yeni bir ışık yandı. Doğuma kadar huzur içinde yaşayacaktık ama babamın vereceği karara bağlıydı bu. Babam da sanki buna dünden razıymış da analığa belli etmek istemiyormuş görüntüsü yaratmamak için isteksiz davranarak ağzının ucuyla:

– Madem öyle ananın evinde kal hanım, dedi.

Gizliden gizliye duyduğumuz sevincimizi hiç belli etmemeye özen gösterdik.

Ve bir cuma günü babam analığı taksiyle alıp götürdü.

Zil çalıp oynayamız geldi o an. Özgürlüğü yeniden doyasıya yaşayacaktık.

Analık giderayak dişlerini gösterdi.

- Evi kapıyı karıştırıp durmayın. Ben arada sırada gelirim.

Hiç umurumuzda değildi onun dediği. En az altı ay bu evden, yani bizden uzak kalacaktı.

O akşam huzur dolu derin bir uyku çektik.

Analıksız daha rahatız. İstedikimiz kadar ekmek yiyoruz. Babamıza çaktırmadan topumuzu da oynuyoruz. Sağolsun mahalle arkadaşları. Babamı görmeleriyle haber vermeleri bir oluyor. Bizim öz anamız yok, babam da bir çeşit başka babalara baktığımda. Mahalle arkadaşları babalarından ürkmedikleri gibi, babalarını gördükleri zaman hemen koşup elini tutuyorlar ve babalarından tatlı bir sözcük duyduktan sonra yeniden oyunlarını sürdürüyorlar. Bizler ise babamız bizi oyun oynarken görmesin diye onun geliyor haberini aldıktan sonra bir koşuda kendimizi eve atıyoruz. Bilmiyorum babamın bundan haberi oluyor mu yoksa bizim gerçekten de top oynamadığımızı mı sanıyor. Ama açıkcası alıştık biz bu oyunu kurallarına göre oynamaya. Bizi top oynarken yakalayana değin, söz dinleyip oyun oynamayan çocuklar rolünü sürdürmeye kararlıyız. Analık yok ya, her şey güllük gülistanlık bizim için. Hatçe bibimiz de rahat. Derslerimiz de iyi gidiyor. Okul tatil olunca yeniden köye gideceğiz. Babam haftada bir kaç gün analığı ziyarete gidiyor. Biz de analığın nasıl olduğunu öylesine soruyoruz. Sanki babam da böylesi yaşamdan mutlu görüyor. Akşam işten çıkıp eve geldiğinde, sabah kahvaltısından sonra da işe giderken gözlerindeki mutluluk hormonunun üst düzeye çıktığını apaçık bakışlarında okuyoruz.

Madem kadınsız daha mutlusun da evlenmek senin neyine baba, diye sormak geliyor bazen içimden, ama soramıyorum. Sürebildiği kadar sürebilmeli bu mutlu yaşam.

Analığın baskısından, evdeyken yarattığı huzursuzluktan kendimizi zar zor kurtarabildik. Normal bir aile yaşamı nasıl sürüyorsa öyle bir yaşamı sürdürmeye başladık, altı ay sonra bitecek olsa da. Babam bir akşam işten döndüğünde bize döndü:

– Bu hafta analığı görmeye siz de geleceksiniz. Aha okul tatili yaklaştı.

Köye gitmeden önce bir hal hatır sorun. Sonra hiç gelmediler diyerek başımızın etini yemesin.

Babam haklıydı. Kadınların unutamayacağı şeylerden birisi de hastayken hatırlarının sorulmayışydı. Sonra babamın sözleri bir rica değil bir emirdi. Almış olduğu bir kararı bize bildiriyordu ve biz de bu karara uymak zorundaydık.

Cumartesi yakıcı bir güneşin altında yürüyerek analığın anasının evine vardık. Babamın taksiyle değil de yürüterek bizi buraya getirmesini anlayabilmiş değildik. Ama en fazla da babamın yorulduğunu söylemek gerekiyor.

Evi çevreleyen ağaçların altına geldiğimizde ter içinde kalmıştık. Merdiven dibindeki muslukta su doldurmakta olan Mercan ana bizi gördüğünde sevecenlikle baktı. Bizim gelmemizden memnun olduğunu her hareketiyle belli ediyordu. Mercan ana bizim üzerimizde çok güzel bir izlenim bırakmıştı. En küçük çocuğuna hamile iken kocasını trafik kazasında kaybetmesi yıkılmasına değil, çocukları için dimdik ayakta kalmasına neden olmuş vefakar bir kadındı. Analık iç güdüsü bizi de sevmesini sağlamıştı. Ama kızı nedense bizi sevememişti bir türlü. Belki de bir analığın öyle davranması gerektiğini sanıyordu.

Mercan ananın eline vardık, o da bize içtenlikle sarılarak yanaklarımızdan öptü.

Yüzümüzü yıkadıktan sonra serinlemiştik biraz. Babam önde merdivenleri çıktık. Mercan ana da arkamızdan çıkmıştı. Koyu maviye boyanmış kapıyı içe doğru açarak yavaşça seslendi:

- Elmas kızım bak kimler geldi.

Yarı aydınlık odada bir yatak vardı köşede. Analık uzanmış yatıyordu. Anasının sesiyle toparlandı azbiraz. Güneşin ışığıyla bayılan bakışlarımız zor alıştı odanın alacalığına. İlk babam uzandı alnından öptü karısının.

- Nasılsın hanım? Diye sordu.

- Eh işte eyiyim, nasıl olmamı bekliyon?

Sonra bizler eline vardık. Parmakları cansızdı. Evde bizim burnumuzdan getiren atmaca kadın sanki şu karşımızdaki değil de bir başkasıydı.

-Nasılsınız? Diye bu kez o bize sordu.

- İyiyik, dedik.

-Niye iyi olmayasınız ki, diye lafı da vuruverdi bize sesinin kıvrımıyla.

Gerçekten de onsuz yaşamak iyiydi bizim için. Huzurluyduk, neşemiz yerindeydi. Yiyeceğimiz ekmeği istediğimiz gibi yiyebiliyorduk. Ama bizim iyi olmamız onun moralini bozacaktı. Bakalım bize söylemese bile aklından neler geçiriyordu. Şu andaki düşüncelerini okumak için neler vermek isterdim neler.

Balkona geçip oturduk. Babam karısının yanında kalmıştı. Mercan ana bize ayran getirdi. Bir ara kalktım önümde uzanan yeşilden sarıya dönüşen tarlalara baktım. Ekinler renk değiştirmekteydi. Bir kaç haftaya kalmaz biçilmeye başlanırdı.

Mercan ana yanımıza oturmuş ikide bir bir ihtiyacımız olup olmadığını

soruyordu. Biz ise sürekli hayır diyorduk. Bir ara kalktı çay yaptı.

Güneş ağaçların ardına devrildiğinde masa kuruldu. Patlıcan dolması, içli köfte yapmıştı Mercan ana. Afiyetle yedik. Analık odasından çıkmamıştı. Anası bir tepsi içinde yemeğini götürdü ona.

Evden ayrıldığımızda güneş batıyordu. Ana yola çıktığımızda babam:

- Yürümek mi istersiz taksi mi turalım? Diye sordu.

- Yürümek istiyoruz, dedik.

- Peki, yürüyelim, dedi babam.

Yürüdük...Yolboyunca iç huzurumuzu soluya soluya...

X

Analığın doğuma kadar olan süreyi anasının evinde geçirmek zorunda olması bizi sevindirmesinin yanında babamın da günlük yaşayışını yeniden gözden geçirmesine neden olmuş ve bazı akşamları iş bitimi eve rakı şişesiyle gelir olmuştu. Sıgara içimini de artırdığını görüyorduk. Aslında tuhaf bir durumdu bizim için. Bildiğimiz kadarıyla sorunlarla dolu bir insan sıgaraya ve içkiye daha fazla sarılırdı, halbuki analığın bizden uzak olmasının babamızı mutlu edeceğini, buna bağlı olarak da hiç içki içmeyeceğini ve hatta sıgarayı azaltacağını sanmak budalalağına düşmüştük.

Karşısına çıkma cesaretimiz olsa veya babamızla aramızda baba- oğul ilişkisinin yanında az birazcık arkadaşlık ilişkisi olsa hiç durmaz bunların nedenlerini sorabilirdik. Soramadık cesaret edemediğimiz için. Ne yapıyorduk peki? Babamın getirdiği eti ve çerezleri onunla birlikte mideye indiriyorduk. Daha sonra odamıza çekilerek kah derslerimize kah bir romana kendimizi saklıyorduk.

Evdeki geçici huzurun bizi ne denli mutlu ettiğini açıklayacak sözcükler bulmakta zorlanıyorum. Yürek çarpıntılılarıyla geçen zamanımız bazen böyle dingin, sessiz bir anın gelişiyle büyük bir huzur buluyor, ruhumuzda belirgin bir yeğnikleşmenin oturduğunu enikonu duyumsuyorduk ve analıksız geçen zamanın her anını doyasıya yaşayıp tadını çıkarmaya özen gösteriyorduk.

Yaşamdaki bazı güzel anların gelip geçici olması; o yaşamı daha çekici, daha anlamlı, daha yoğun bir şekilde yaşanır kılar.

Analığın olmaması bizi özgürlüğümüze kavuşturup istediğimiz her şeyi yapma fırsatını yarattığı halde, biz yine de derslerimizi boşlamamış hatta daha da üzerine düşerek notlarımızın yükselmesini sağlamıştık. Ve bunun semeresini öğretim döneminin bitiminde aldık. İkimiz de sınıfımız takıntısız geçtik. Karnemizi babamıza göstermek için bankaya gittiğimizde, babam bizi yanaklarımızdan öpmekle kalmayıp masa masa gezdirerek büyük bir sevinçle karnemizi arkadaşlarına gösterdi. Sonra da bizleri ödüllendirmek için her zamanki kebabçıya götürdü.

Köye gitmeden önce son bir kez daha analığı ziyarete gittik. Babam sınıfı geçtiğimizi söylediğinde analığın yüzünün ifadesinin şaşkınlıkla bezendiğini görmek hayli keyf verdi bize. İlk inanmaz inanmaz baktı bize. Belki de o sanıyordu ki, kendisi evde, yani bizim başımızda olmazsa biz dersleri askıya

alacağız, ders yılı sonunda da yığınla zayıf sınıfta kalacaktık. Açıkcası onu düş kırıklığına uğratmıştık, aslında bizim başarımız onun üzüntüsü demektir. Onu o ruh çarpışıklığı içinde bırakarak ayrıldık akşam yemeğinden sonra.

X

Yine amcam gelmişti kasaba istasyonuna bizi karşılamaya. Yukardaki köye ait traktörün romorkuna binerek güneş batmadan önce köye girdik. Köy meydanında indiğimiz zaman çevremiz komşular tarafından coşkuyla sarılmıştı. Bir sürü sümüklü çocuk etrafımızı almış sorular soruyorlardı. Laf ala vere eve girdik. Anam merdivenin başında karşıladı bizi. Öyle birbirimize sarıldık ki ayırana aşkolsun. Hatçe halam ağlıyordu başını anasının göksüne dayamış. Hele biz konuşurken kelimeler boğazımıza tıkanmış bir türlü çıkmak bilmiyorlardı.

Yorgunduk, uykusuzduk. Bize hoşgeldine gelen komşulara aldırmadan uyuyakalmışız oturduğumuz postların üstünde.

Uyandığımda güneş bir selvi boyu yükselmişti. Merdan'a baktım hala mışıl mışıl uyuyordu. Odada başka kimsecikler de yoktu. Giyinip çıktım ruhuma oturan huzurla odadan.

Ebem tandırlıktaydı. Yemek pişiriyordu. Beni gördüğünde yüzü ışıdı.

- Kahtın mı yavrum? Diye sordu.

- Çok uyumuşum dedim.

- Uyku size gerek yavrum, dedi.

- Hiç bu kadar yatmazdım, dedim.

Yemeğin tuzunu attıktan sonra oturduğum sedire yanaştı.

- Baban nasıl eyi mi?

Dün geldiğimizde de aynı soruları sormuştu.

- İyi ya, çok selamları var.

- Getiren götüren sağolsun yavrum, dedi.

Yemeğin kokusu karnımı acıktırmıştı.

-Ne yemeği yaptın ana? Diye sordum.

- Sizin sevdiğiniz yemek. Sütlü çorba.

Gerçekten de sütlü çorbayı çok severdik. Bir de bulgur pilavı ile tarhana çorbası. Hele bir de hıyar turşusu varsa deme gitsin.

- Amcam nere gitti ana?

- Tarlaya gitti. Kızlar da bostana indiler.

Analığı sordu. Söylenmesi gerekenleri söyledim. Belki hatçe halam da bir şeyler anlatmıştı. Tatlı bakışlarıyla beni süzerken içini bir anlık çekmesinden daha fazla şeyler de bildiğini anladım. Sonunda:

- Benim garip kuzularım, dedi ağlamaklı sesiyle.- O orda sizleri yerken bu zavallı burda aylardır özleminizden yanıp tutuşuydu.

Burdaki zavallıdan kimi kastettiğini anlamıştım. Geçen sene köye geldiğimizdeki karşılaşmalarımızı anımsadım. İçimin kabarıp

kalktığını, gözlerimin içlenip sulandığını sezinledim. Duygularım yeniden ayaklanmıştı. Ruhumdaki fırtınanın yeniden gemileri alabora edeceğini anladım. Her gelişimizde hüznün dolu bulutlarla dönüyorduk geriye. Yıllardır bizim özlemimizle yürek dolusu ıstırap çeken bu kadına içim dopdolu sarılmak geliyordu. Bilmiyordum, acaba onu karşımda görsem yine şimdiki duyguları taşıyor olabilecek miydim? Yıllarca acı çekip tüm özlemini dindirmek için bizim buraya gelmemizi bekleyen öz anamız, belki de edeceğimiz iki sözle bu özlemini gidermiş olacak ve bizim ayrılmamızla yeniden ayları saymaya başlayacaktı.

Ben sütlü çorbamı içerken Merdan girdi gözlerini ovalayarak. Anam hemen ona da bir sevgi gülücüğü gönderdikten sonra bir tas da onun önüne çorba koydu.

- Afiyetle yiysin yavrum. Helal olsun.

İçimde bir daralma var. Karanlık bir kuyuya düşüyormuşum hissini duyuyorum .

Buraya gelişimle huzura kavuşacağım sanısının yanılgısındaım sanki. Ama bu bambaşka bir huzursuzluk. Yüreğime oturmuş bir yangının sönmemesi gibi bir şey işte. Merdan'ın yemek yiyişine bakan Mehri anamın özlem dolu bakışları gözlerimi dolduruyor. Tandırlıktan çıkıp köye aşağı vurma isteği kavuruyor benliğimi.

-Ana ben köye aşağı inmek istiyorum, sözcüğünü zor zoruna dilimin ucundan sarkıtıyorum.

-Sen bilirsin yavrum, diyen boyun bükmesiyle, kendimi merdivenlerde buluyorum.

Ne in ne de cin var gözlerime dokunan. Birilerini görmekle görmemek arası ikirciminde köye aşağı iniyorum. Göz alabildiğine bir yeşillik uzanıyor önümde. Köylünün varı yoğu, tüm umudu bu yeşillik, diye düşünüyorum. Tüm kış rahat etmek için bütün yaz çalışılıyor. Çukurova'da biçilen ekinler burada hala yeşil. Uzaktan göze dokunan sarıca tarlaların arpa olduğunu sanıyorum. Köylü salt kendini değil, kendini ayakta tutan hayvanları da düşünmek zorunda olduğundan arpa, yulaf ekmek zorunda, bir de yonca tarlaları. Hayvanların vitamin deposu yoncalar. Nedenini bilmeyiz ama, at eşek gibi hayvanlar yoncayı yeşilken yedimi bir şey olmaz , koyun , keçi, dana yedimi şişerler oldukları yerde. Bir bakıma yonca tarlaları köylünün korkulu rüyası da olur. Bir bakarsınız ki geviş getiren hayvanlar yoncayı yiyince pisi pisine ölüvermişler. Kesip de etini yemek bile nasip olmaz köylüye. Kendime dönüyorum bir an. Ayaklarım sanki tonlarca taşla bağlı, adımlarım yetersiz. Bulmaya çalıştığım ve aylarca beklediğim huzur ne yazık ki görünürde yok. İç dünyamda yarattığım huzuru bulma uğraşı yerini bir telaşa bırakmış gibi. Beynimin derinliklerinden ses getiren hafif bir sızı tabanlarımda yankısını buluyor. Özgürlüğün hemen yaşanacak bir düş olmadığını ayırımına varıyorum. Onu görüp veya onu görememenin yaratacağı heyecanı kaç şiddetinde yaşayacağımı bilemiyorum. Dayanıklılık halim, huzurun

kurulduğu temele bağlı olacaktır sanıyordum. Kuş cıvıltılarının tezek kokusuna karıştığı şu anı kaç kez yaşadığımı ve daha ne denli yaşayacağımı kendime sorsam bile, yanıtını alamayacağım kuşkusundayım. Huzurdan ne anladığımı da açıkcası tam olarak bilmiyorum. Huzur belki de benim için ruhumla bedenimin uyum içinde olması mı yoksa sürekli çatışması mı çıkaramıyorum. Tek bildiğim şey bir arayış içinde olduğum ama neyi aradığımı bilmemem.

Bahçeye giriyorum. Ağaçların meyvelerinin yeşilliğini ana rahmine düşen cenine benzetiyorum. Çiğ atmış otların ayakkabılarımda bıraktığı damlalara gözümü dikiyorum biraz sonra silinip gidecek. Bir dal kırıyorum onu yaşamdan koparır gibi. Dişlerim arasında o dalı çiğnerken yaşamın ansız biteceği ürküntüsüne kaptırıyorum kendimi. Bahçeden çıkıyorum yaşarmış ayakkabılarımla. Yoldaki bir taş vururken onu ileriye fırlayışını kendimize benzetiyorum. Bize de vurdular bu taş örneği kopararak yerimizden, diye düşünüyorum. Beynim tüm dalgalarıyla düşüncelerimi kıyıya fırlatmaya çalışırken, ben, huzurun ne yanda olduğu arayışındayım hala.

Bahçelerin görkemli, emek verilmiş yeşilliğini, geçip, kışın köylüyü namerde muhtaç etmeyecek tarlaların gürlüğüne gözlerimi dikiyorum. Tüm varlığı şu toprak parçasının içinde ekili olan tarlalar köylünün canından bile değerli. Nice kavgalar yaşandı, nice kafalar kırıldı cansız gibi görülen ama insanoğlundan daha canlı daha kadirbilir olan bu topraklar.

Bir kaval sesi kulaklarımda hoş bir seda bırakıyor. Acı, yanık bir türkü yaşamımın mayası oluyor o anda. Yol kenarındaki bir tümseğe oturup tüm ruhumla göremediklerimi solumaya özen gösteriyorum. İçimden bir pırıltı soluğumla havaya karışıyor. Araba gürültüsünden, satıcı bağirtisinden uzak bir yaşamın havasını solurken ruhumun zindeleşmesini huzurumun bulunduğu muştusuna bağlıyorum. El ele el gönüle iletisini tüm yüreğimle destekliyorum.

Bizim tarlalara vardığımda içimdeki depreşmenin durularak ruhumun çiçek açıp, huzurumun dineldiğini duyumsuyorum. Yeni, taptaze bir güç manavgat şelalesi örneği şavıldamaya başlıyor ve damarlarımdaki kan rahatça yatağına dönüyor.

- Kolay gelsin...

İlk gördüğüm amcam. Tarladaki taşları topluyor. Halalarım çarpıyor sonra gözüme.

-Hoş geldin Demir, diyorlar hep bir ağızdan.

- Kalktınız demek ki? Diye soruyor amcam.

- Kalktık, diyorum.

- Merdan?

- Ben gelirken o yemeğini yiyordu.

Amcam bir kahkaha atıyor.

-Vay ben onun daşşığını yiyem e mi çocuk. Tam ağa canım.

Ben de eğilip taş toplamaya başlıyorum. Toplanan taşlardan kocaman bir yığın yapmışlar tarlanın ortasına. Biraz sonra belim ağrımaya başlıyor. Benden önce başlayan ne halamlarda ne de amcamda oflama yok. Ama hatçe halamın da

benden farkının olmadığını daha iyi bakınca anlıyorum. Normal, diye düşünüyorum. Nice zamandır köy işlerinden uzaktı. Biraz sonra bir aluç ağacının altına oturuyoruz. Güneş de bir selvi boyu çıkmış sıcaklığını artırarak. Kulağına aşağı bir ter damlası iniyor amcamın. Keyfinin pek yerinde olduğunu söyleyemem. İstanbul'a bir gidip gelmiş babamın haberi olmaksızın. İsteddiği gibi geçmemiş. Geri dönmüş, ama kafasında hala yine gitmek yatıyor. Yakında askere gidecekmiş. Dönüşünde yine İstanbul düşleri yatıyormuş, bu kez kalıcı olacağından emin konuşuyor.

Belki bir sigara molası içindi ağacın altına oturmak. Amcam ayaklanınca biz de kalktık. Benim hiç de taş toplama niyetim yoktu. Çaya ineceğimi söylediğimde amcam, üstünü ıslatmayasın uyarısında bulundu.

Dereyi geçip çaya indim. Sessiz, cılız bir akışı vardı. Yaz gelince suyu azalmış, insanın bileğine gelecek derinliği vardı. Ayakkabılarımı, çoraplarımı çıkarıp girdim. İlk anda ürpertti beni. Sonra alıştım. Eğilip elimi yüzümü yıkadım. Sıkılmaya başlamıştım. İçimde hapsedilmiş mutluluğu bakışlarıma taşımak istesem de başarılı olamayacağımın bilincindeymişim gibi bir his vardı içimde. Bilemediğim bir huzursuzluk giderek yüreğimi kavurmaya başlamıştı. Bir türlü bulup çıkaramıyordum mutsuzluğun nedenini. Bugüne değin mutsuz geçen zamanımı bir anda mutlulukla doldurmak elbette olasıydı, ama yine de bunun mücadelesini vermem gerektiği kanısındaydım. Çaydan çıkıp küçücük taşları suya fırlatmam da içimdeki karabasanı yoketmeme yetmedi. Beynimde olsun, yüreğimde olsun bir boşluk vardı ve ben bu boşluğun nasıl dolduracağını bir türlü bulamıyordum.

Güneş tepeme dikildiğinde yeniden tarlanın yolunu tuttum, ama içimdeki gerginliği yumuşatamadan.

X

Akşam tüm aile birlikte anamın yaptığı mis gibi tereyağlı bulgur pilavını kaşıklarken odanın kapısı açıldı dayımın oğulları giriverdiler içeri. Cemo ile Gani. Cemo amcamdan bir iki yaş büyük, yeni gelmiş askerden. Bir kaç aya değin İstanbul'a gidecekmiş. Orta boylu, tıknaz, karayağız biri. Gani ise, Merdan'ın yaşında, ince, uzun, sürekli gülen bir yüzü var gamzeli yanaklarıyla. Anam sofraya buyur etti. Yemeklerini yediklerini söyleyip bir kenara iliştiler. Çaylar içilirken diğer amcamın oğulları geldi. Memo ile Alaca kamber. Memo amcamın yaşında etli butlu, alnı açık, ablak suratlı. Alaca kamber benim yaşında. İlkokulda güreşte herkesi yenerdi, boğa gibi güçlü. Ama işi gücü köylülerin bahçelerine dalmak. Kendi bahçesinden çok komşuların bahçesinde geçirirmiş zamanını. Köylünün yaka silktiği birisi. Bizim bir alaca tosun vardı namı taa başka köylere yayılmış. Vurup da hendeğe yuvarlamadığı tosun yoktu köyün içinde. Kamber de böyle güçlü olduğu için ona alaca Kamber adını vermiş köylü. Gece yarısına değin oturduk. Amca oğullarının ne kadar anlatacakları varmış, bitmek bilmiyor bir türlü. Anamın uyarısıyla çekip gittiler de, bizde yataklarımıza

çekildik.

Ertesi güne güneşin doğuşuyla başladım. Amcamla halalarım da kalkmıştı. Merdan uyuyordu hala. Anamın yaptığı sıcak çorbayı içtikten sonra bana kuzuları yaymak düşmüştü. Ağıldan çıkarıp önüme katarak köy altına doğru yöneldim. Güneşin ışınları ağaçların dalları arasından bana sürekli göz kırıyorlardı. Samancı deresine değin indim. Etrafta kuş cıvıltılarından gayrı ses yoktu. Ekili olmayan tarlalardan birine kuzuları soktum. Onlar yayılırken ben de bir taşın başına oturup yöremi seyretmeye koyuldum. Derin sessizlik insanın içine işleyen bir huzur veriyordu bana. Ne klakson sesi, ne motor homurtusu ne de isportacı bağırması vardı kulağımda. İnsanın yaşamının sessizliğin getirdiği huzura gereksinimi olduğunu şimdi daha iyi anlıyordum. Gerekli koşullar yerindeyse sesizlikte dinlenmek her şeye değerdi. Kafamı dinledim deyişinin anlamını daha iyi ayırımsayabiliyordum şu anda. Ruhumun bu denli huzuru bulması ne yazık ki kafamı kurcalayan bulguların çözülmesini sağlamadığı, aksine yalnız kalınca ister istemez beynimin frekansının o yöne kaydığını duyumsayabiliyordum. Hangi sorunların insan kafasında yer ettiği onun yaşamıyla ilgiliydi elbet. Her insanın sorununun aynı olmadığı gibi çözümünün de aynı olmadığı kanısını gizli tutuyordum. Analıkların yaşamımıza girdiği andan itibaren huzurumuzun bozulduğunu algılasam bile onların yaşamımızdan çıkmasıyla huzurun yeniden gelip içimize oturacağına da artık inanmıyordum. Bunun bir suyun yukarı akamayacağı gibi olacağı kanaatindeydim. Zamanında taşların yerinden oynaması aynı sağlamlığı kuramayacağımızı akla yakın olarak öngörüyordu. Babamın anamı boşayıp başka bir kadınla evlenmesi, eve gelen analıkların bizi ayak altına atmak istemeleri, bizim huzursuzluğumuzun eve, dolaylı olarak da babama yansıması yaşamımızı alt üst eden olayların başında geldiğini kestirmemek için deli olmak gerekirdi. Öz anamız hala yanımızda olsaydı, sanıyorum ki çok mutlu bir aile olabilirdik. Çıplak gözle baktığım zaman hiç birimizin mutlu olmadığını söyleyebilirdim. Ne biz mutluyduk, ne babam, ne babamla evlenen kadınlar ne de babamın bizden koparıp attığı öz anamız. O halde zamanında babamızın attığı o adımın yanlış olduğu şimdi daha açık görülebiliyordu. Ama kimler çekmişti bu acıyı, bu ızdırabı? Tabii ki tümümüz. Dönüşü olmayan bir yolun bilmem kaçınıcı aşamasındaydık. Ve her adımın bizi karanlık bir yolun görünmez zemininde yürüttüğünü biliyorduk. Bundan sonrasını ölçmek de biçmek de bizim gücümüzün dışındaydı. Sele kapılan bir odun parçası gibi nice koyaklardan geçerek, nice başka derelere, çaylara karışarak, nehirlerle buluşarak taa denizlere ulaşmamızın önündeki engel o andan itibaren ne olabilirdi ki? Yani bahtımızın rüzgarına kapıldık gidiyorduk dolu dizgin. Bir o yana bir bu yana savrularak sürüklenebildiğimiz yere değin desek yanlış değildir bence. Ve şunu da çok iyi öğrenmişim ki; insan yaşamındaki en uzun yolculuk kişinin kendi içine yaptığı yolculuktur iç huzuru bulabilmek için.

Öğleni, ardından akşamı ettim böylece. Arasıra duyulan kaval sesinin o hüzün verici nağmeleri de olmasa belki de bu dünyada yapayalnız biriymişim

izdüşümüne kendimi alabildiğine kaptırabilirdim. Ah o kaval sesi, ah o kaval sesi beni benden koparıp yaşamın uzun boylu olduğunu kulağıma fısıldaması, ruhumda esen fırtınanın biraz durulmasını sağlayabiliyordu.

Birbirinden uzaklaşan kuzuları yeniden bir araya getirmek için düşüncelerimi başka bir zamana bırakarak ayaklandım. Çayın içine değin giren ayaklarımın serinliği yüreğimi de serinletmişti. Önüme kattığım kuzularla köy yoluna girince yeni bir akşamın sancısı düştü içime. Tarlamız Bahçeçayırının sınırına gelince ağaçların gölgesi bende bir kasavet uyandırdı. Sanki biri beni bekliyormuş ürküntüsü tüylerimi ürpertti. Giderayak yol kenarındaki otlara sarılan kuzuları kendi hallerine bırakarak kablumbağa yürüyüşüyle, içimdeki bazı şeyleri geciktirme güdüsü de buna eklenince, güneşin batışını ağaçların gölgelerinin karanlığa dönüşmesiyle algılayabildim. Neydi beni burda tutan? Yoksa kendi kendime açıklayamadığım bazı içgüdülerim biraz sonra olacakları sezinlemiş miydi? Bir çıtırtı, bir ayak sesi beni gerçekten ürpertti. Elimde olmaksızın bir ürperti belimden soğuk damlalar halinde indi. Bir karartı uzaktan bana doğru geliyordu iki büküm. Sanki ben o karartıyı bekliyormuşum şaşkınlığına kapıldım. Yaklaştı... Yaklaştı... O da ne? Tanı mıştım. O idi. Öz anam. İsmi ni telefuz etmekten çekindiğim, hiç bir ünle çağırma dığım o kadındı bu. Öz anam.

- Demir yavrum !

Ağzım açık, boğazım kuru. Yutkunmakta zorlanıyorum. Bu denli rastlantı da olmaz yani. Kuzuların gitmemesi ve benim de onları kendi hallerine bırakmamın ardında yatan manevi gizli bir istek. Belki de biliçaltımda böyle bir beklenti vardı da kendi kendime itiraf edemiyordum ve bu şimdi açığa çıkıyordu.

- Demir yavrum, sensin öyle mi? Gurban olam seni yoluma çıkaran yaradana.

- Kuzuları otlatıyordum da.

Sözcükler dudaklarımdan düşünmeksizin çıkmışlardı. Benim için o anda zaman durmuştu denebilir. Düşünerek söylemek istesem belki de ağzımı açmaya bile cesaret edemezdim.

Bir solukluk uzağımdaydı. Alnındaki terleri, yüzündeki yorgunluğu görece denli yakındı bana. Sırtındaki çırpılar yokmuş gibi doğruluverdi dikine. Dirilmiş, kendine gelmişti sanki. Omzundaki çırpılar yüreğindeki çırpıntılarının haykırışıyla topuklarının dibine hışırtıyla iniverdi bir anda.

İki adım attı. Yüzünün rengi batan güneşin ışığının son pırıltılarını taşıyordu. Kolları öne doğru uzandı. Soluğu sıcacık, yüzümü yalayıp geçti. Parmaklarının ucunun omzuma değmesiyle elektriğe tutulmuşum gibi titreyip sarsıldım. Beni kendine çeken parmaklarındaki yalım yüreğimi bir anda kavuruverdi. Yanaklarıma değen dudakları titrememi daha da artırdı. Beni koklayan burnunun geride kalan yılların tüm acılarını içine çektiğini duyumsadım. Kulağımdaki fısıltısı taa ayak parmaklarıma değin akıverdi.

- Sizi çok özlemişim yavrum. Burnumda tütüsünüz valla.

Söyleyecek söz bulamıyorum. Kıvranıyorum giderek. Bizi dokuz ay on gün karnında taşıyan şu kadına anam diyebilmenin, ona sarılabılmenin olabilemez güçlüğünü yaşıyorum şu anda. Sıcak bir kucaklaşmaya en yakın olduğum bu anda bile soğukluğumu koparıp atamıyorum üzerimden. Beni tutan nedir, bilemiyorum. Yüreğimden sarılmak geliyorsa da bedenim donmuş hükmedemiyorum. Kollarımı kıpırdatıp beni saranı sarmak geliyorsa da içimden, bir türlü gereken devinimi yüreğimden kollarıma taşıyamıyorum. Taş gibi durmamın onda yarattığı huzursuzluğu kavrayamadan onun kollarının gevşediğini, uğradığı düş kırıklığını sesiyle perdelemeye çaba göstererek benden kopuyor. Ardında kalan çırpıya bitkin kollarıyla uzanıp, yeni bir devinimle omzuna atıyor. Ben karşımdakinin öz anam değil de yardıma muhtaç birisiymiş gibi algılayarak:

- Ver ben taşıyayım, diyorum.
Yüzündeki hüznü bakışlarına taşırken beni hiç duymamışcasına, omzundaki çırpıyı daha sıkı tutuyor: Boğazına oturan yumruğu yutuyor ilkin, sonra :
- Hadi yavaş yavaş yürüyelim. Diyor.
Sesi sıcak, sevecen, yakıcı...
Kuzular da sanki bu buluşmaya vesile olmuşların doymuşluğuyla benim müdahaleme gerek görmeden, hadi yürüyelim komutunu anlamışlarcasına peşpeşe takılıp küçük kuyruklarını sallayarak köyün yolunu tutuyorlar.

X

Uyuyamıyorum. Yatakta her dönüşümde, göz kapaklarımı her indirişimde onun hüzünlü çizgilerle bezenmiş yorgun yüzü gözlerimin önüne geliyor. Ağlamak, hıçkırmak, hatta yataktan kalkıp ayışığında tarlalara vurmak istiyorum kendimi. Bilmem benim halimde kaç çocuk vardır, diye geçiriyorum içimden . Huzuru nerede arayacağımı bilememem onu bulamayacağım anlamına geliyor benim için. Boğazıma düğümlenen hıçkırığımı yastığıma gömmekten başka bir çaremin olmadığını da bilisindeyim. Benim yaşımdaki nice çocuk annelerinin sıcacık sevgisiyle uykuya dalarken, benim bunu bulduğum anda yok saymam zoruma gidiyor nedense. Ama şunu da hiç unutamıyorum, ana kucağına, ana sevgisine en çok gereksinim duyduğumuz anlarda salt soğuk bakışlar, sevgisiz yüzler vardı yakınımızda. Ve düşünüyorum da; alışmak da çok önemli bir insan için .Sevilmeye alışmak, sevmeye alışmak, bedenine dolanan kollara alışmak, anasızlığa alışmak, sevgisizliğe alışmak... Daha nice şeyler sayabilirim. Ben çoğuna yabancı kaldım. Bizi yabancı bıraktılar yaşama bağlanacak çok şeye. Nice değerler bizim gözümüzde pahasızlaştı. Değeri parayla bile ölçülemeyecek çok şeyler bize tabu kılındı. İstesek de sevemezdik, istesek de sevelemezdik. İki dudak arasından çıkan bir 'olmaz' sözcüğü bizim bütün yaşamımızı sınırlandırmıştı. Alıştırılmıştık bir kere ve zincirleri kırmak o denli de kolay

olmayacaktı. İlk kendimizi ruhen hazırlamalıydık. Yani ilkin yüreğimiz taşınmalıydı bu yükü, sonra bedenimiz. Biz buna ne yazık ki daha hazır değildik. Ne zaman hazır olacağımızı da Tanrı'dan gayrısı bilemezdi.

Uyumak haram bana, ama göz kapaklarım direnmeye açık değil. Düşüncelerim beni daha nice duygulara taşıyacak bu gidişle. İçimi şu an temizleyip gerçek huzuru yakalayabilsem ki, yarın benim için bambaşka bir gün olacak. Belki de alacağım uyku ve göreceğim düşler önümdeki engelleri bir bir kaldıracak. Belki de yasaklar hiçe sayılıp tabular yıkılacak. Belki de yarın benim için güneşli güzel bir gün olacak...

X

Salt bizim evin davarlarını yayan çoban emmimin bizden ayrılıp kendine yeni bir ev açarak kasabada maden işçiliğine başlamasıyla bizim ev de köyün davar gütme nöbetine katılır olmuştu. İlk iki nöbete Yusuf emmim gittiyse de, ekin işlerinin çıkmasıyla o anda evin ikinci büyük erkeği olarak davar nöbetine benim gitmem kararı verilmişti. Daha önceki izin dönemlerinde de ara sıra davar gütmeye gittiğim için, bu göreve yabancı sayılmazdım.

Sabah beni anam uyandırdığında, duyduğum ilk şaşkınlığın ardından heyecan sarmıştı beni. Bir yandan önümdeki çorbamı içerken, diğer yandan da bana azık torbasını hazırlayan anamın hareketlerini izliyordum.

-Fazla uzaklara gitme yavrum. Susuza kadar çık yeter. Öğlene doğru çaya inersin. Kurda kuşa dikkat et. Dayının köpeğini de yanına alırsın. Davardan heç gözünü ayırmayasın.

Anamdan aldığım öğütlerle karnımı doyurup azık torbasını boynuma taktıktan sonra ağıldaki koyunları köyün ortasına sürüp komşuların koyunlarını getirmesini beklemeye başladım. Tan ağarıyordu yavaş yavaş. Hafif bir esinti bedenimi ürpertiyor ve duyduğum heyecan giderek her yanıma kaplıyordu. Kendimi bir tuhaf hissediyordum. Köyün yaşlıları da beni bir çoban olarak acayip bulmuş olmalı ki, bana bakarak aralarında konuşup gevrek gevrek gülüyorlardı.

-Kurtlara dikkat edesin yeğen.

-Bu iş şehirde okula getmeye benzemez ha...

- Karınlarını iyi doyurasın

- Sütleri de bol olsun.

- Çorak yerlerde koyunlara tuz yedirmeyesin.

Bu alaysı konuşmalarına salt gülümsemekle yanıt vererek, önüme topladığım koyunlarla – dayımın köpeği de yanımda-köyden çıktım. Anamın önerdiği susuz denilen yer epeyce uzaktı köye ama, bildiğim yerdi. Daha önceki yıllarda köydeki çocuklarla kuzu yaymaya gitmiştik. Susuzda en çok görmek istediğim şey kocaman, yüzyıllık bir ağacın içinden çıkıp düştüğü yerde oyduğu toprakta kıvrılarak akan parmak kalınlığında bir suydu. Buradaki tarlalarında ekin dermeye gelen köylüler bu suyun çayının çok güzel olduğunu laf

açıldığında sürekli söylerlerdi.

Köyün altındaki kurumaya yüz tutmuş dereyi geçtikten sonra yokuşa vurdum koyunları. En az üç kilometre yol gittikten sonra susuza varacaktık. Köyü etekleri altına alan tepeye çıktığımda yorulmuştum. Hasat zamanı susuzdaki tarlalardan ekin taşıyan atlar, eşekler dikine aşağı değilde zikzaklar çizerek indikleri yerden şimdi ben koyunlarla zikzaklar çizerek çıkıyorduk. Koyunlar ara sıra yürüdükleri yolun sağında- solundaki otlara saldırırsa da, sanki onlar da hedefin susuz olduğunu bildikleri için fazla eğleşmiyorlardı. Güneşin kızıl ışınları karşıdaki tepenin doruğunda görünüp de göğün maviliğini ahtopat gibi sarmaya başladığında susuza da az bir yol kalmıştı. Dayımın köpeği alabaş hiç yanımdan ayrılmıyor, benim ona baktığımı hissettiğinde kuyruğunu sallayarak yaltaklanıyordu.

Nihayet susuza vardık. Olan bana olmuştu. Alışkın değildim bunca yolu, hem de yokuşa yukarı almaya. Hem yorulmuş hem de terlemiştim. Bacaklarımın bağı çözülmek üzereydi. Soluğum da tıkanmıştı. Davarların yayılarak gitmesinden yararlanıp az biraz soluklanıyorsam da, bu benim eski gücüme kavuşmama yetmiyordu. Bakışlarım susuzun yüzünde dolanıp durdu. Hiç bir köylüm bu sene burada ekin ekmeyip dinlenmeye bırakmışlardı toprağı. Anlaşılan o ki hep birlikte aynı yöreyi aynı zamanda ekiyorlardı. Belki de bu hep birlikte aynı yerde bulunmak içgüdüsünden geliyordu. Başka bir neden de; gelecekte daha iyi yaşam bulma düşüncesiyle büyük şehirlere giden askerliğini yapmış gençlerin giderek artması, köylülerin artık köye daha yakın tarlaları ekmelerini zorunlu hale getiriyordu. Bir zamanlar yirmi iki nüfus barındıran bizim ev bile şimdilerde altıya kadar düşmüştü. Ekilmeyen tarlalarda yabani otlar çıkmıştı. Bunların en ünlüleri ama en faydasızları da davarların ağızlarını bile vurmak istemedikleri beyanlardı. Beyanlarla kaplı bir tarlaya gelince koyunların hızı kesildi. Onlar da varmaları gereken yere vardıklarını bildikleri için yayılmaya başlamışlardı. Beyanların dibindeki küçük otlara saldıran davarları kendimce her şekilde görebileceğim yüksekçe bir kaya bularak üzerine oturdum. Güneşin şavkı saçılarımı yalarken alabaş da gelip yanıma çöktü. Azık torbamı boynumdan çıkarıp kayanın üzerine koydum. Aç değildim ve torbanın içinde ne olduğunu da merak etmiyordum. Köy yerinde torbada neler olabileceğini tahmin edebiliyordum.

Koyunlar yayıla yayıla birbirlerini aralamaya başladılar ama , yine de tümünü görebiliyordum. Güneşin yuvarlak kızılığı tüm görkemiyle kendini gösterdiğinde acıktığımı hissettim. Torbamı açtım., dört dürüm vardı tereyağlı. İki domates bir de salatalık çıktı torbadan. Şaşırdım tabii, bizim buralarda daha bostanlar yetişmemişti. Mutlaka kasabadan getirilmişti. Bildiğim kadarıyla bizim aileden hiç kimse kasabaya da gitmemişti. Afiyetle azığımı yemeye başlamıştım ki, acı bir koyun melemesi duydum. Sanki boğazlanıyordu zavallı. Bir anda kurtlar geldi aklıma. Kayanın üstünden atlamamla sopamı kapıp melemenin geldiği yere seğirttim. Gözümden kaçan bazı koyunların ilerdeki sırtı aştığını yeni görmüştüm Sırta vardığımda beş altı koyunun korkuyla birbirlerine

yapıştıklarını gördüm. Yüreğim sıkıştıverdi. Kurt havası vardı anladığım kadarıyla ve ben hayatımda hiç kurt görmemiştim. Dikkatle sağa sola bakındım, taa ilerdeki aluç ağacının daldasında gri renkte kurdun bir koyunu yere yatırdığını gördüm. Anında bağırdım var gücümle. Bir yandanda elimdeki sopayı o yana doğru sallamaya başlamıştım.

-Hadi alabaş koş !

Dayımın köpeği arka ayakları üzerine oturmuş bana bakıyordu.

- Vara gıdaha alabaş, vara gıdaha...

Bu sözcüklerin anlamını bilmediğim halde çoban emmimden duymuştum. Güya köpeği bu emirle kurdun üzerine sürüyormuşsun. Ama alabaş bu komutu anlamıyor olacak ki hiç duruşunu bozmadı. Koyun elden gitmek üzereydi. İş başa düşmüştü. Durulup bakılacak zaman da değildi. Elimdeki sopayı havaya kaldırıp tüm cesaretimi toplayarak aluç ağacının altına doğru fırladım. Bir yandanda bağıırıyordum. Kurdun koyunu bıraktığını gördüm. Kuyruğu bacakları arasında, avını yiyememenin düşkırıklığıyla tepeye aşağı seyirtip gitti. Heyecanla yerde yatan koyuna yaklaştım. Derin derin hırıliyordu. Bir iki silkeledim, sonra birden hoplayıp kalktı ayağa. Büyük bir şok yaşadığı, ölümün ucundan döndüğünü biliyormuşcasına melül melül baktı bana. Elimizi uzatıp kurtların ilk saldırdıkları yer olan boğazına baktım. İki küçük delik görünüyordu ama derin değildi. Tam zamanında yetişmiştim. Yerden toprak alıp boğazına sürdüm. Biraz bekledim. Toprak kızıla bulanmamıştı. Kan durmuştu demek ki. Derin bir soluk aldım. Tam zamanında yetişmiştim. Biraz daha geç kalsam akşam eve bir koyun az götürecektim. Koyun uysal uysal bana bakıyordu. Bakışlarından bana ya sen ne biçim çobansın ya da iyi çobansın beni kurtardını okumaya çalıştım bir süre, sonra boynunu bırakınca hiç bir şey olmamış gibi yavaşça diğer koyunların yanına yalpalayarak yürüdü. Yeniden derin bir soluk aldım. Köylülerin alaycı bakışları gözlerimin önüne geldi. Koyunu kurda verdiğimi duyarlarsa keh keh güleceklerdi. İki koyunu güdemedin, diye de alay edeceklerdi.

Bütün koyunları bir araya toplayıp düz bir tarlaya doğru sürdüm ama gözüm yine de kurdun kaptığı koyunun üzerindeydi. Çok bir durgun hali vardı ve arkadaşları gibi kendini yaylıma veremiyordu.

Asırlık ağacın suyundan içerken bir kaç koyun da su içmeye gelmişlerdi. Acılı koyun bir ağacın altında derin düşüncelere takılmış öyle bakıyordu. Geviş bile getirmiyordu. Çoban emmim geviş getirmeyen hayvanın üzüntülü olduğunu söyler dururdu. Ve bu koyunun üzüntüsünü bir tek ben görebiliyordum. Ölümün ucundan dönmüş ve hala bunun şokunu yaşıyordu.

Anamın hazırladığı azığı yerken alabaşı da unutmadım. Güneşin giderek artan sıcaklığından etkilenen koyunlar da çareyi ağaçların gölgesine sığınarak gidermeye çalışıyorlardı. O arada başka bir koyun daha dikkatimi çekti. O da sanki kurt kapmış gibi yalnız başına bir ağacın gölgesine sığınmış kukuma kuşu gibi düşünüyordu. İlkin bu koyunun o koyun olduğunu düşündüysem de onun

biraz ötemde oturduğunu gördüğümde gerçekten meraklandım. Ne olmuştu bu koyuna? Yoksa hasta mıydı? Yerimden kalkıp koyuna yaklaştım. Koyun beni gördüğü halde hiç aldırmadı. Koyunun yanına çömeldim, elimle başını okşadım, yine tepki vermedi. Sanki beni görmüyordu. Elimle bu kez boğazının altını okşadım. Elime sıvı bir şey bulaşmıştı, şaşkınlıkla baktım, parmaklarım kan olmuştu. Boğazını iyi görebileceğim şekilde bana dönderdim. Bir de ne göreyim. Bu koyunun da iki deliği vardı. Afalladım, panikledim açıkcası. Bu koyunu da başka bir kurdun kapmak üzere olduğunu anladım. Ben bağırduğımda bu koyunu kapam kurt da avını hemen bırakmıştı. Ve aynı anda ik kurdun iki farklı koyuna saldırdığını şaşkınlıkla ayırımsadım. Olacak şey değildi. Bir gün çobanlık yapayım dedim ve şansına iki kurt birden düşmüştü. Aklıma dehşetli bir düşünce düştü. Ya bana saldırsalardı? Ne yapardım acaba? Kendimi koruyabilir miydim? Beni parçalasaydılar, akşam da köylüler davarımız gelmedi diyerek buraya gelip hem benim hem de koyunların parçalanmış cesetleriyle karşılaşsalardı kızılca kıyamet kopardı. Bilmem artık, köylü bana mı çok yanardı yoksa yitirdikleri koyunlara mı? Bu düşünceler boğazımı kurutmuştu. Tatlı sudan biraz daha içip içimi serinlettikten sonra buradan bir an evvel gitmek için koyunları toparlamaya başladım. Belki de kurtlar bir kayanın ardında benim açık vermemi bekliyorlardı.

Panikle korku karışımı davarı önüme katarak çaya doğru sürmeye başladım gözümü o iki koyundan ayırmadan.

Samancı deresi güneşin ışıklarıyla yıkanırken çaya varıverdik. Davarlar hemen suya hücum ettiler. Suyunu içen dayımın kavak, söğüt ağaçlarının altına kaçıyorlardı. Bir kaç keçi yeni filizlenen ağaçların yapraklarını yemeye çalışırken ayakkabılarımla çoraplarımı çıkarıp suya girdim. Serinlenen ayaklarım yüreğimi de ferahlatmıştı. Ben de bir ağacın gölgesine oturup öğle sıcağının ağırlığını üzerimden atmaya çalıştım. O iki koyunu da kurtları da unutmuştum. Güneş batana değin oralarda oyalanarak ilk gölgeler samancı deresinin yakalarına düşünce köyün yolunu tuttum.

Köy yolu ağaçların karanlığına düşmüştü. Çoban yıldızının gökte balkıdığını gördüğümde köyün ilk evinin kapısına varmıştım. Her davar kendine ait evin yolunu tutarken, ben, bize ait olan davarlarla evin önüne geldiğimde anam çıktı karşıma. Yüzünde beni yeniden görmenin özlemi vardı.

- Hoş geldin yavrum. Çobanlığın nası geçti?

- İyi geçti...

- Yaramaz bi şey olmadı de mi?

Tak etti kafama o anda. Kurtları da yaraladıkları koyunları da unutmuştum.

- Anaa, diye bir çılgılık attım kurtların kulakları çınlasın diyerek. İki kurt iki koyunu kaptı ana.

Anam inanmaz inanmaz bana bakıyordu.

-Şaka yapıysın herhal?

- Yo, ciddiyyim ana. Zamanında fark ettim de kurtlar kaçtı.

Anamın gözleri büyümüştü.

- Aman yavrum sana bi şey olmamışya .Ya koyunlar, onlara bi şey oldu mu?
- Yo, ikisi de iyiydi. Azbiraz delik vardı boğazlarının altında.
- Köye getirdin onları da değ mi?
- Bilmiyorum ana, çaya doğru inerken gözlerim üzerlerindeydi.Sonra kurtları da unuttum koyunları da.
- Kulaklarındaki enlere baktın mı yavrum.
Düşündüm bir an. Öyle üstünkörü bakmıştım.Söyledim aklımda kaldığı kadarınca.
Anam kısa bir süre düşündükten sonra:
- Birisi Fatey'in koyunu,diğerini ben de çıkaramadım.
Tuttu kolumdan.
- Dert etme kendine. Birazdan kokusu çıkar.Çok çene yaparlarsa bizim koyunlardan ikisini veririz onlara. Senden değerli değiller ya.
İçime soğuk su serpilmişti.Rahatlamıştım şimdi.
- Hadi yukarı çık da çay yaptım içesin.
Koyunları ağıla kapattıktan sonra birlikte yukarı çıktım.Hiç kimse yoktu.
-Merdam nerde ana?
- Emminle tarlaya gitmişlerdi, birazdan gelirler.
İlkin anamın yaptığı ayranlı çorbayı içtikten sonra çayımı yudumlamaya başladım. Bu arada da kurtları anlatıyordum.
Anamı öfke basmıştı.Söylenip duruyordu.
- Vay soyhalar vay. Hem de yazın ortasında, bu ne cesaret öyle?
- Fatey bacı bi şey der mi ana?
Anamın yüzüne bir anda karışık çizgiler doluştu.
- Demez desem yalan olur. O velveleyi sever.
Fatey bacı dediğim kadın köyün en yaşlısıydı.Hem bize akraba olurdu hem de öz anamın görümcesiydi. Beni de çok sever, Demir dedi mi ağzından yüzlerce Demir dökülürdü.
Velvele zelzeleyle yaklaşıyormuş ne yazık ki.
Bir bağırıtı duyuldu. Bir ağıt gibiydi ilkin. Biz kulak kabarttığımızda ses merdiveni aşıp kapıdan başını uzattı.
- Çoban efendi çoban efendi...
Sesinde bir öfke, bakışlarında lanet bir seğirme vardı. Çoban sözcüğünü oturma oturma söylüyordu. Aslında seni çoban yapıp önüne koyunları katan da kabahat , demek istiyordu.
- Benim koyunumu nettin bakayım?
- Gel otur Fatey bacı, dedi anam. -Bi çay dolduram da iç.
- Çayın sırası mı şimdi?
Eteklerini döğmeye başlamıştı.
- Benim gınalı meloşum yok.Yoksa kurda mı verdin çoban efendi.

- Dilim tutulmuş.Ağzımı bi türlü açamıyorum. İmdadıma anam yetişti
- Çocuğu rahat bırak şimdi.Gel bi çay iç de anlatalım ne olmuş.
 - İçmem, içmem. Yemek de yemem. Ben meloşumu isterim.
 - Kurt kaptı, dedim kuruyan dilimle.
 - Çoban efendi senin ağzın ne deyi?
- Başladı dövünmeye.Ellerini dizlerine vuruyor, ardından da tepinmeye.
- Neye çobanım diye çıktın ortaya? Get şeherde ohumana bak sen.
- Çobanlık kim sen kim? Vay başıma gelenler vay.Vay benim bahtı kara meloşum vay.
- Anam baktı olacak gibi değil. Tuttu kolundan öfkeyle oturttu sedirin üzerine.
- Yeter artık. Aslı astarı bi koyun değ mi? Bırak yavrumun yakasını. İn aşağı bizim koyunlardan istediğini al götür.
- Laf anlamaz bu Fatey bacı.Tutturmuş Meloş diye.
- Ben meloşumu isterim.
- O anda kapıda Elif bacı belirdi.Karsı köyünden, yıllar önce gelin gelmiş,benim yaşımda iki kızı vardı. Fatey bacının da kaynının karısı, yani eltiler.
- Noğoluyu bacılar ne bağrışıysınız?
- Fatey bacı eteklerini yerlere sürterek beni gösterip:
- Bu çoban efendi bi koyunuma sahap çıkamayıp kurda vermiş.
- Elif bacının gözleri büyüdü.
- Nee, senin koyun da mı yok eltim? Diye sordu.
- Fatey bacının gözleri doluktu,boğazı düğümlendi.Hıçkırıkla:
- Benim meloşumu kurda vermiş.
 - Bizim koyun da gelmedi,dedi Elif bacı sakın sesiyle.
 - Kulağının eni nasıldı Elif ? Diye sordu anam.-Ben çıkaramadım da.
- Elif bacı söyledi.
- Babamgilden almıştık.
- Şaşırmıştım gerçekten.Rastlantıya bak ki iki eltinin koyununu kurt kapmıştı.
- Fatey bacı yanına birini bulmuştu.Fırsat bu fırsattır diyerek daha da ileri gidip bedduaara başlamışken anamdan önce Elif bacı susturdu onu.
- Töbe de eltim. Ne beddua edip duruysun çocuğa? İsteyerek olmamış ya.
 - Benim meloşum gitti, senin şu dediğine bak.
 - Canı sağolsun. Bir koyunun sözü mü olur?
- Mert kadınmış doğrusu. Başka bir köyün kızı beni kendi akrabamdan daha çok koruyordu.
- Koyunlara bi şey olmadı ki dedim,söze girerek kırık bir yürek alınganlığıyla.-Çaya doğru inerken gözlerim üzerlerindeydi.Sonra dalmışım.Belli ki susuzda bir tarlanın içinde kaldılar.Beyanlı bir tarla var. Orada olabilirler.
- Elif bacı hafifce gülümsedi.

- O tarla bizim tarla. Artık ekmiyik beyanlar kapladı diyerek.
Uzandı eltisinin elinden tuttu
 - Hadi gidek, öteki ağıllara da bakak.Bulamazsak herifleri gönderirik ararlar.
Kalktı Fatey bacı, anama baktı.
 - Bulamazsak bi koyununu alırım ona göre.
 - Al bacım,dedi anam. -Bi de Elif sen al bacım.
-Ben istemem, dedi Elif bacı. Demir'in canı sağ olsun. Ondan gıymetli değiller ya.
Gözlerim dolukmuştu.Ağzımı açamadım.Onlar gittikten sonra anam:
 - Elif kadın da insan evladıymış. Ya bizimki?..
Akşam dayı oğulları alay etmeye gelmiştiler eve. Takılmalar başladı hemen.
 - Bravo diyorlardı bana.Kurtları ısmarlamış gibisin.Onları da aç koymamak lazım değil mi?
Anam ise bu laf vurmalara kızsda da dayı oğulları bir türlü yakamı bırakmıyorlardı.
 - Fatey bacının dilinden kurtulamazsın.Hergün başına kakar durur.
Zaman epey ilerlemişti.Dayı oğulları gitmek için ayaklandıkların da ben de onlarla beraber evin önüne indim.Köyün ortasında dolaşanlar vardı.Dayı oğlu Alaca Kanber'in sesi duyuldu.
 - Nerden böyle la?
 - Koyun aramadan geliyik.Senin hala oğlu dağda bırakmış.
 - Buldunuz mu la?
 - İkisini de bulduk.Beyanların içinde yatıylardı.
 - Hadi gözünüz aydın.
 - Sağol, iyi geceler.
Kısa bir an sonra Alaca Kanber'in sesi duyuldu.
 - Ula Demir, koyunları bulmuşlar.Rahat uyu.
- Sanki üzerimde binlerce ton yük vardı da, o yük şimdi kalkmış ve ben öyle yeğnikleşmişim ki, ruhumun derinliklerindeki sancı da duruluvermişti ve o gece öyle rahat uyudum ki...

X

Sabahın gözlere dolanan puslu maviliğiyle uyandım.Yataktan yekini kalktığımda bacaklarımdaki ağırları hissettim. Birgün önceki çobanlık beni hamlatmıştı.Hele kurtların iki koyuna saldırması güzel ama heyecanlı bir anı olarak belleğimdeki yerini almıştı.Salt kuş cıvıltılarının ve esen rüzgardaki aluç ağacının yaprak kımıltılarının sessizliği gıdıklayıcı bir haz, bir huzur çıkarması yaratmıştı bende. Doğayla başbaşa daha ne zaman yaşabilirdim ki böyle, sorusu beynimin labirentlerinde gerçek yerine doğru seyrediyor, usumun

kavrayabileceği en karmaşık yumak bile o sessizliğin gırdabında huzuru basamak basamak içimde tırmandırarak çözülüyordu. Yaşanmışların yanında yaşanacakların da her insanı etkileyebilecek bir boyuta erişebileceğini ve zaman tüneline geçerek yaşananların da yaşanmış hale dönüşebileceğini ve geçmişin sayfalarında yerini alabileceğini ayırtedebilmek olası da değildi. Geçmiş zamanın iyi yaşanmışlarıyla kötü yaşanmışlarını teraziye vurduğunuzda hangisinin ağır basacağını yanıtını mantıkta aramak gerekliydi. Birine iyi gelen bir şey diğer birine kötü gelebilir, bu da bana her insanın gerçeğinin, her insanın yargılama yetisinin aynı olmadığı kanısını uyandırıyor. Yani açıkcası birinin ak dediğine diğerinin kara dediği bir dünyada yaşadığımızı asla unutmamalıydık. Değer yargılarının değişik olduğu dünyada her insanın kendi değer yargısıyla hareket etmesi sonucunda çatışmaların kaçınılmaz olduğunu çok iyi bilmek gerekiyordu. Ülkelerdeki sosyal, toplumsal, siyasal çatışmalarının odak noktasını bence değer yargılarının farklı algılanışı yaratıyordu. Aynı dinsel inançtan olan insanların bile değişik değer yargılarına sahip olması aralarındaki çatışmayı körüklüyordu. Halbuki değer yargıları ne olursa olsun, önemli olan insanların birbirlerinin düşüncelerine saygı göstererek ayrı noktaları bir yana bırakıp aynı noktalarda uzlaşma aramaları yatmalıydı. İşte o zaman huzur ortamı sağlanır, insanlar birbirleriyle didişmeden dostluk içinde yaşamayı asıl amaç haline getirebilirlerdi.

Ben neler düşünüyordum şu anda. Kafam allak bullaktı. Okuyup öğrendiklerim dizeler halinde beynimin içinde geçit töreni yapıyorlardı sanki. Babamın tüm yaşamımızı sarsacak kararı alırken hiç düşünme gereği duymadan, salt cinsel güdülerini tatmin etmek amacıyla aldığına şimdi daha çok inanıyordum. Anamın yıkılmamak için ne denli enerji harcadığını, ayrılıktan sonraki yaşamının tek gayesinin bizi yeniden görebilmek, bize yeniden ana sıcaklığıyla sarılabilmek olduğuna yemin edebilirdim. Ama olan sanırım ki en çok Merdan ile bana olmuş, geçen her an yüreğimizde sağılmayacak denli derin yaralar bırakmıştı. Belki bu yaşayış, bu soluk alış geleceğimizi de derinden etkileyecek, her geriye bakışımızda o acılı anları dünmüş gibi anımsayıp içten içe sarsılacak, belki de sağlıklı, uyumlu bir yuva kurmanın zorluğunu her soluk alışımızda yeniden yeniden yaşayacaktık.

– Yavrum Demir...

Anamın sıcacık sesi beni düşüncelerimden koparıp yeniden yatağın yumuşaklığına oturtuverdi.

– Buyur ana...

– Kalktın demek...

Kalkmıştım ama nasıl, ne düşüncelerle anlatamazdım şimdi.

– Kalktım ana.

– Hadi yününü gözünü yıka da çay koydum içesin. Senin sevdiğin sütlü çorbadan da yaptım. Dün epey yorulmuşsundur. İçte kendine gel.

Yorgundum yorgun olmasına ama, bedenim mi yorgundu yoksa ruhum mu bilmiyorum.

- Tamam ana.

Üzerimi giydikten sonra köy ortasına geçip arkta yüzümü yıkadım bi güzel. Bir kaç tavuk güneşin ışınlarında yelpaze gibi renk renk oynaşan kırmızılı karalı tüylerini küllüğe beliyorlardı. İki çocuk geçtiler yanımdan bana yan gözle bakıp gülerek. Alaylı alaylı bakıyorlardı. Belki de kurtları beslemek isteyip başarılı olamayan çoban olarak köyün tarihinde sayfamı açmıştım bile.

Bir kadın eline aldığı tepsideki bulaşıklarıyla bana kaşla göz arasında gülüşün alaycılığıyla bakarak arkın başına çömeldiğinde bir günlük çobanlığımın beni köyümde ucuz kahraman yaptığını içim burkularak anlayıp karnımın acıkmasıyla adımlarımı eve çektim.

X

Hasat zamanı şimdi...

Sonbaharla başlayıp kışı, ilkbaharı gerisine alan hummalı bir çalışmanın sonunda her insan gibi köylü de harcadığı zamanın, verdiği emeğin, döktüğü terin karşılığını doyurucu bir ürünle almak ister ama, ne gezer. Toprak verimsizdir, bazen üç verirsin beş alırsın bazen de verdiğinin karşılığını tam anlamıyla alamayıp hayıflanır, verdiklerine yanarsın, çünkü elde edilen ürün verdiğin emeğin karşılığını sana döndürmemiştir. Yanarsın, yıkılırsın, sil baştan edersin her şeyi ve zamanla unuttur ekmek savaşına yeniden bir azimle, bir güçle başlarsın. Yıllar yılı böyle sürer gider köylünün yaşamı.

Ve şimdi yeni bir umut doğmuştur. Yeni bir umut yeni bir başlangıç demektir. Didinir, uğraşır bu kez korutmak istersin emeğini. Ve yeniden yıkılır, sonra yeniden mücadele gücünü tüm görkemiyle toprağa ekersin.

Böyle bir andayız şimdi...

Evlerde insanlar kalmadı...

Tarlalar doldu bu kez....

Evlerin şenliği tarlalara, tarlaların türküsü dağlara, ovalara taşınır oldu.

Köylerde yaşam dibe vururken, tarlalardaki yaşam göklere ağıdı.

O Beklenilen, düşlerle kavrulan, umutlarla giderek büyüyen ,uykuları bölen, sevinçleri kursaklara taşıyan, aşıkları heyecanlandıran an gelmişti artık.

Hasatın sonu beklemenin meyvesiydi onlar için. Ya emeklerini kurtarıp - kışı da kurtarmış oluyorlar- gönenecekler, ya da verdiklerinden daha azını alıp dövüneceklerdi. Allah emeklerini zayetmesin köylünün. Ve herşey yeni baştan yeni yeni umutlarla,yeni yeni düşlerle bir kez daha yinelenenecekti.

